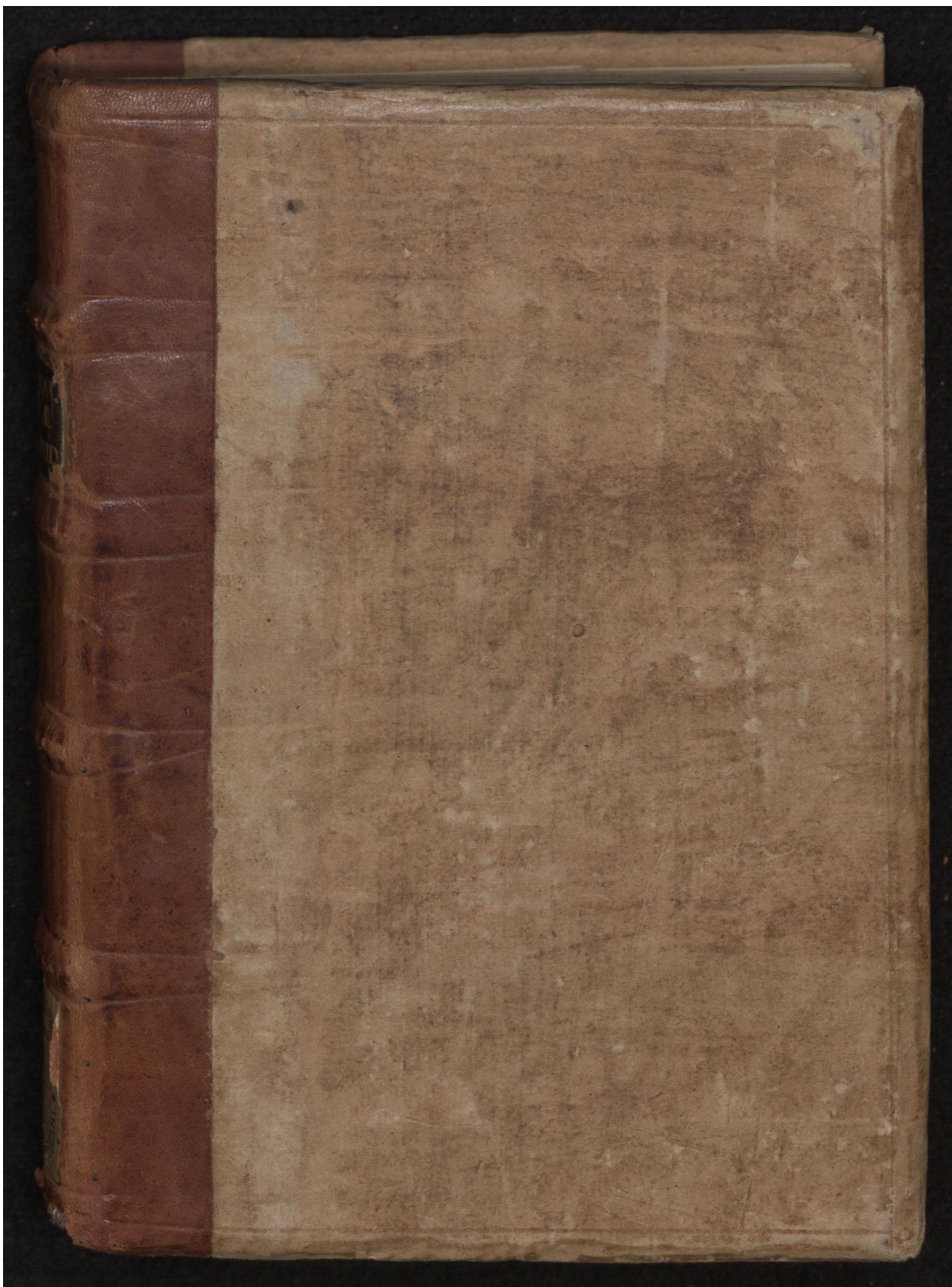
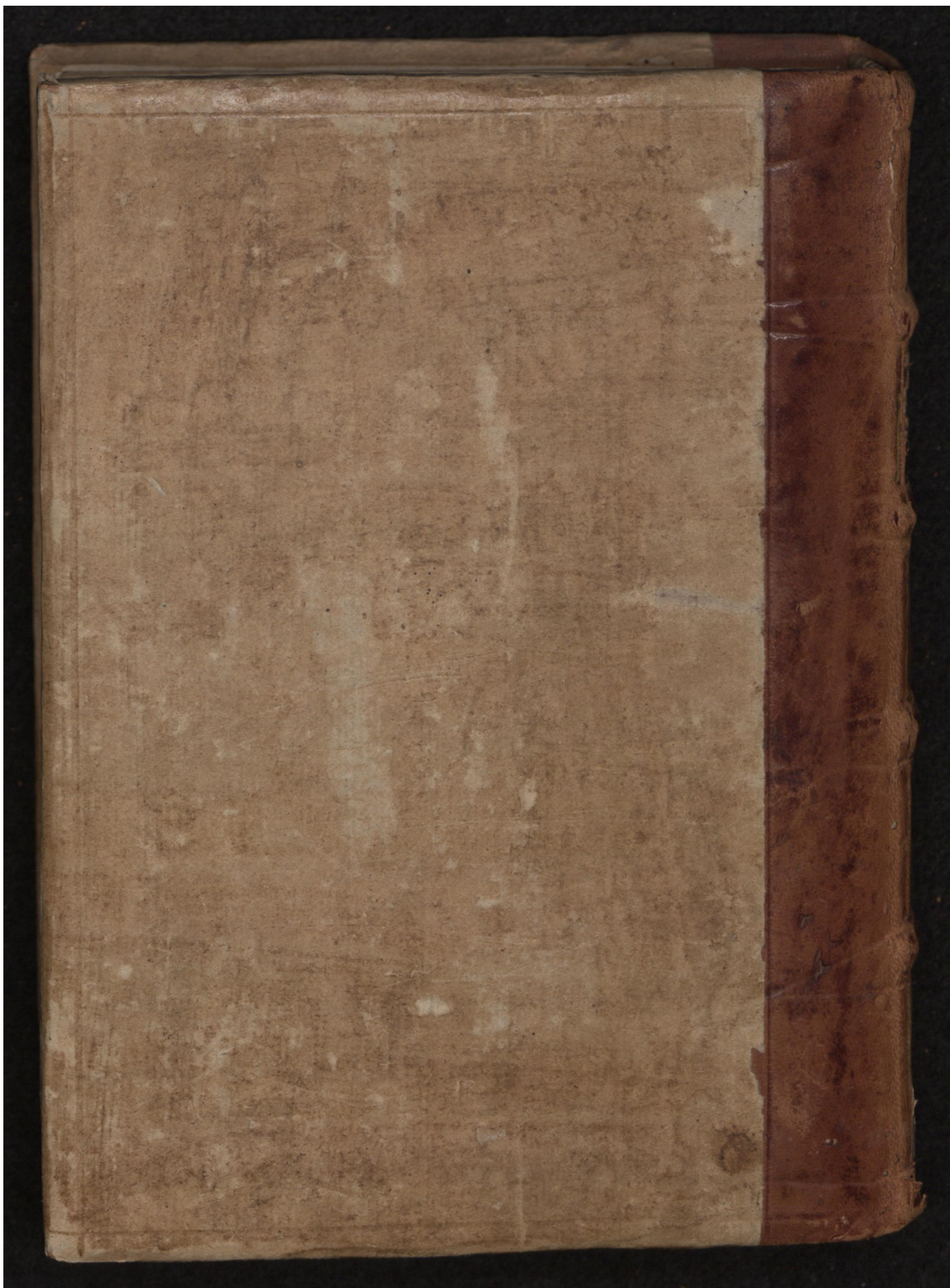

RAMMAT.
GRÆCÆ
ALD. MIID
BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE-FIRENZE
RACCOLTA NENCINI
ALDINI
I
5

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE - FIRENZE
ALDINI
I
5
3
RACCOLTA NENCINI

OTIVM
SINE LITERIS
MORS EST
Seneca
Ex Libris Ioannis Nencini
1874

INSTITVTIONES GRAECAE GRAMMATICES.

Aldus Manutius Romanus Ioanni Francisco
Pico Mirandulæ. S. D.

Cogitanti mihi iãdiu Ioannes Francisce Pice, aliquẽ ex libris nostra cura impressis in tuo nomine publicare, tũ ut ostenderem te, quẽ puerũ olim ob egregiã indolem diligebam, nunc uirum & doctũ, & sanctis ornatũ moribus amari à nobis, coliq;, ac obseruari plurimum, tũ ꝙ Picus meus tibi patruus fuerit, ille ille inq̃ Picus, quem ob singularem doctrinam phœnicẽ omnes uno ore appellabant, uisum est ab istis optimis in græcam linguam introductionibus incipere. Nam cum scirem te græcas literas discendi percupidum, idẽmq; acciperem ab Alexandro Sarcio bononiensi, integerrimo uiro, ac optimo (ut aiunt) amici amico, & tui q̃ studiosissimo, hunc optimum fore librum existimaui, ubi facile, ac breui, quod cupis, queas efficere. In eo enĩ de nomine, & uerbo, & cæteris orationis partibus sic copiose tractatur, ut nihil quod necessarium græce discere incipientibus uideretur, prætermiserit Vrbanus meus diui Francisci sacerdos optimus, ac ĩtegerrimus, qui ad cõmunem omnium, & latinorum maxime utilitatem istas institutiones meo rogatu, ac impulsu potius, composuit. Accipe igitur munusculũ nostrum, qua fronte cuncta literatorum soles, non qđ te dignũ sit, sed quia tu humanissimus.

Vale.

hic liber est conuentus S. Stephani de bergomo

¶ Literæ maiusculæ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν.
Ξ. Ο. Π. Ρ. Σ. Τ. Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω.

¶ Diphthongi propriæ.

ΑΙ. ΑΥ. ΕΙ. ΕΥ. ΟΙ. ΟΥ.

¶ Diphthongi impropriæ.

Αι. Ηι. Ωι. Υι. ΩΥ. ΗΥ.

¶ Pater noster.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω
ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.
τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. καὶ ἄφες ἡμῖν
τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡ-
μῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀ-
πὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

¶ Aue María.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία ὁ κύριος μετὰ σοῦ εὐλογημένη σὺ
ἐν γυναιξί. καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Ὅτι σωτῆρα
ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

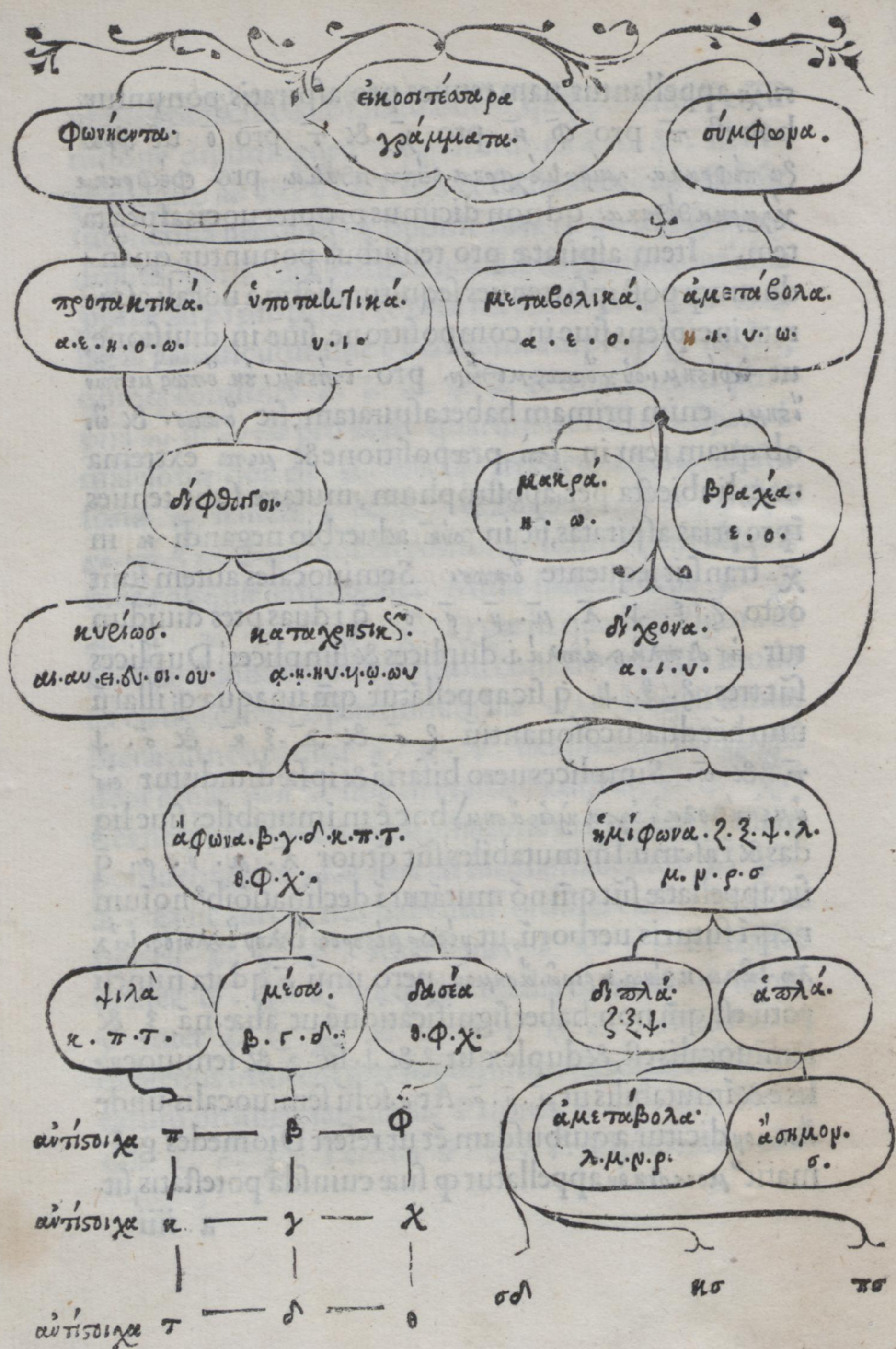
Fratris Vrbani bellunenſis ordinis minorum inſtitutiones grammaticæ.

ΡΑ'ΜΜΑΤΑ Quæ latine literæ dicũtur ſunt quatuor & uiginti α· β· γ· δ· ε· ζ· η· θ· ι· κ· λ· μ· ν· ξ· ο· π· ρ· σ· τ· υ· φ· χ· ψ· ω· & in duas diuiduntur partes εἰς φωνήεντα καὶ εἰς σύμφωνα· hoc eſt in uocales & cõſonantes· Vocales ſũt ſepté α· ε· η· ι· υ· ο· ω Cõſonãtes uero decé & ſepté β· γ· δ· ζ· θ· κ· λ· μ· ν· ξ· π· ρ· σ· τ· φ· χ· ψ· Vocales trifariã diuidũtur εἰς μεταβολικὰ καὶ ἀμετάβολα hoc é ĩmutabiles, & ĩ immutabiles εἰς μακρὰ καὶ βραχέα καὶ δίχρονα· lõgas breues· & ãcipites εἰς προτακτικὰ καὶ ὑποτακτικά· hoc é præpoſitiuas & ſubiunctiuas· Mutabiles ſunt α· ε· ο· quæ ſic appellatæ ſunt ꝙ in uerborũ ptis mutentur· hoc eſt ᾱ & ε̄ in η̄· ὀμικρὸν in ὠμέγα· ut ἀκούω· [illegible]· ἤκουον· ἐθέλω ἤθελον· ὀφέλω ὤφελον· Immutabiles uero ſunt η̄· ῑ· ῡ· ω̄· quæ cum in ptis non mutentur hoc ſortitæ ſunt nomen· ut ἥκω ἧκον· ἰξεύω ἴξευον· ὑβρίζω ὕβριζον· ὤθω ὦθον· Vocales naturæ longæ duæ η̄ & ὠμέγα· Natura breues duæ ἐψιλὸν & ὀμικρόν· Ancipites tres ᾱ ῑ ῡ quæ apud poetas modo producuntur· modo corripiuntur· ut ἆρες ἄρες βροτολοιγέ· nam ᾱ primo loco producta eſt, ſecundo correpta, quoniam dactylus eſt ἆρες ἄ· & ſic de aliis· Præpoſitiuæ uocales ſunt ᾱ· ε̄· η̄· ο· ω̄· Subiũctiuæ uero ῑ & ῡ· Præpoſitiuæ enim dictæ ſunt, quoniam ſubiũctiuis præpoſitæ di-

phthõgos faciũt Subiũctiuæ uero, q̄m ꝓpositiuis ĩ cõsti
tutione diphthõgorũ supponũtur. ex ᾱ eni & ῑ fit di-
phthõgus. αῑ. Et ex ε̄ & ῑ fit εῑ & sic de aliis. ῡ aũt & si sit
subiũctiua nõnunq̃ tñ ꝓponit̃ ἰῶτα ut ὑὸς μυῖα ἅρπυια.
diphthõgorũ quæ ex dictis uocalibus constituunt̃ aliæ
ꝓpriæ aliæ ĩpropriæ. Propriæ sũt sex αῑ. αῡ. εῑ. εῡ. οῑ. οῡ. &
hæ εὔφωνοι dicũtur hoc ẽ benesonæ. Impropriæ itẽ sex,
quinq; cõmunes ᾱͅ. ῃ̄. ηῡ. ῡι. ῳ̄. & una ionum pro-
pria ωυ. ut ὠυτὸσ pro αὐτόσ. quarum tres sũt κακόφωνοι. i.
malesonæ hoc est ηῡ. ωῡ. ῡι. tres uero ἄφωνοι idest a
sonæ ᾱͅ. scilicet ῃ̄ & ῳ̄. ¶ Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἄφω
να. τὰ δὲ ἡμίφωνα. hoc est consonantium autem aliquæ
mutæ aliquæ semiuocales. Mutæ sunt nouem β̄. γ̄.
δ̄. κ̄. π̄. τ̄. θ̄. φ̄. χ̄. Quæ in quadrati figurã di
spositæ duobus modis possunt considerari. uno modo
ex eis tres, carent aspiratione & hæ ψιλὰ hoc est tenues
literæ nuncupantur κ̄. π̄. τ̄ tres plenam eam possi
dent & hæ δασέα. hoc est crassæ dicuntur. θ. φ̄. χ̄.
tres neq; prorsus carent aspiratione neque eam plenam
possident, & hæ μέσα hoc est mediæ habentur β̄. γ̄.
δ̄. Et sic earum tres habentur ordines. unus medius
hoc est β̄. γ̄. δ̄. Alter leuus π̄ κ̄. τ̄. Et tertius
dexter φ̄. χ̄. θ̄. ita ꝙ β̄ media sit inter π̄ & φ̄.
γ̄ inter κ̄ & χ̄. δ̄ inter τ̄ & θ̄. Alio modo
quatenus inuicem pro se ponuntur, & ita tres alii fiunt
earum ordinẽs transuersi. Primus π̄. β̄. φ̄. Secun
dus κ̄. γ̄. χ̄. Tertius τ̄. δ̄. θ̄. & hoc modo ἀντί

στοιχα appellantur nam tenues pro aſpiratis ponuntur.
hoc eſt π̄ pro φ̄ κ̄ pro χ̄ & τ̄ pro θ̄ ut φρά
ζω πέφρακα. χαίρω κέχαρκα. θείνω τέθαικα. pro φέφρακα
χέχαρκα θέθηκα. qđ non dicimus propter uocis aſperita
tem. Item aſpiratæ pro tenuibus ponuntur quan-
docunq; poſt ipſas tenues ſequitur dictio a uocali aſpi-
rata incipiens ſiue in compoſitione, ſiue in diuiſione,
ut ἐφίστημι. οὐχ ὅπως. μεθῶν. pro ἐπίστημι οὐκ ὅπως μετῶν
ἵστημι enim primam habet aſpiratam, ſic ὅπως. & ὧν
ob quam rem in ἐπὶ præpoſitione & μετὰ extrema
uocali abiecta per apoſtrophum, mutatæ ſunt tenues
ĩ proprias aſpiratas, ſic in οὐκ̄ aduerbio negandi κ in
χ̄ tranſiit ſequente ὅπως. Semiuocales autem ſunt
octo ζ. ξ. ψ. λ̄. μ̄. ν̄. ρ̄. σ̄. q̄ ĩ duas ꝑtes diuidun
tur εἰς διπλᾶ καὶ ἁπλᾶ .i. duplices & ſimplices. Duplices
ſũt tres ζ. ξ. ψ. q̂ ſic appellãtur qm̃ unaquæq; illarũ
uim hẽt duarũ cõſonantiũ ζ σ̄ & δ̄. ξ κ̄ & σ̄. ψ
π̄. & σ̄. Simplices uero bifariã & ipſæ diuidũtur εἰς
ἀμετάβολα ἢ ὑγρὰ καὶ εἰς ἄσημον hoc ẽ in ĩmutabiles ſiue liq
das & ĩ aſemũ. Immutabiles ſũt q̃tuor λ̄. μ̄. ν̄. ρ̄. q̄
ſic appellatæ ſũt qm̃ nõ mutãtur ĩ declinatiõib⁹ noĩum
neq; ĩ futuris uerborũ, ut νέστωρ νέστορος. ἕλλην ἕλληνος. ψάλ
λω ψᾶλω. κρίνω. κρινῶ. ἄσημον uero unũ σ̄ qđ ita nuncu
patũ eſt, qm̃ non habet ſignificationẽ ut aliæ. nã ξ &
ſemiuocalis eſt, & duplex ut ζ & ψ. ſic λ̄ & ſemiuoca-
lis ẽ & ĩmutabilis ut μ̄. ν̄. ρ̄. At σ. ſolũ ſemiuocalis. unde
ἄσημον dicitur a quibuſdam ẽt ut refert Diomedes grã-
matic⁹ μοναδικὸν appellatur ꝙ ſuæ cuiuſdã poteſtatis, ſit.

εἰκοσιτέσσαρα
γράμματα.
φωνήεντα.
σύμφωνα.
προτακτικά.
α. ε. η. ο. ω.
ὑποτακτικά.
υ. ι.
μεταβολικά.
α. ε. ο.
ἀμετάβολα.
η. ι. υ. ω.
δίφθογγοι.
μακρά.
η. ω.
βραχέα.
ε. ο.
κύριως.
αι. αυ. ει. ευ. οι. ου.
καταχρηστικῶς.
ᾳ. ῃ. ηυ. υι. ῳ. ωυ
δίχρονα.
α. ι. υ.
ἄφωνα. β. γ. δ. κ. π. τ.
θ. φ. χ.
ἡμίφωνα. ζ. ξ. ψ. λ.
μ. ν. ρ. σ
ψιλὰ
κ. π. τ.
μέσα.
β. γ. δ.
δασέα
θ. φ. χ.
διπλά.
ζ. ξ. ψ.
ἁπλά.
ἀμετάβολα.
λ. μ. ν. ρ.
ἄσημον.
σ.
ἀντίστοιχα π — β — φ
ἀντίστοιχα κ — γ — χ
ἀντίστοιχα τ — δ — θ
σδ
κσ
πσ

¶ Συλλαβή ἐστι συνέλευσις τοὐλάχιστον δυογραμμάτων. hoc
ē syllaba ē cōcursio ad minimum duarū literarū. Vel
sic συλλαβή ἐστι σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος ἢ φωνηέν-
των. hoc ē syllaba ē cōprehensio cōsonantiū cum uoca-
li siue uocalibus. Vel sic συλλαβή ἐστι συμπλοκὴ στοιχείων κα-
τάλληλος ὑφ' ἕνα τόνον. καὶ ἓν πνεῦμα ἀδιαστάτως ἀγομένη. idest
Syllaba ē cōnexio elemētorū ad īuicē sub uno tono &
uno spū indistanter ducta. Dicitur autē συλλαβὴ παρὰ τὸ
συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. abusiue uero & solæ uocales
syllabæ dicuntur, ut ἄω τὸ πνέω. spiro.

¶ Syllabarū aliæ longæ. Aliæ breues. Aliæ cōmunes lon
gæ, aut natura sunt, aut positione fiunt. Sed hæ quæ
natura sunt, modis tribus ordinantur. Aut quādo per
longa elementa enuntiātur, ut ἥρως aut quādo habēt an
cipitem aliquam per extensionem assumptā, ut ἄρης.
Aut quando habent diphthongū, ut αἴας. ¶ Positione
lōga fit syllaba modis quinq;. Vno cum correpta uoca
lis in duas desinit cōsonantes, ut ἄλς δάμαρς. Altero si
desinat in duplicem literam ut ἄραψ. κόραξ. Tertio cum
in compræhensione duæ inferuntur consonantes ita ta
men, ꝙ non sit muta cum liquida, ut νέστωρ. ἕκτωρ Quar
to si sequens a duplici incipiat, ut ἄξω ἕψω. Quinto si
desinat in unam consonantem, & sequens item a con-
sonante incipiat ut ἕρπον. ἕρκος.

¶ Breues sunt quæ correptam uocalem habent, & non
desinunt in duas consonantes, uel in aliud quod possit

pro duabus consonantibus, ut λόγος βρέφος. Vel cum aliquam habent ancipitem per correptionem assumptam, ut ἄρης ἰλιάδος ε. ᾱ̄ρῠ̄ς ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε. τειχεσιπλῆτα. nam ᾱ primo loco longa est. Secundo uero breuis quod poetica licétia factum est cum ᾱ sit δίχρονον. Communis syllaba est longa in breuem, uel contra certis obseruationibus uersa.

¶ Communium syllabarum modi sunt tres. Primus est cum locum breuis, longa occupat finita parte orationis, uocali sequente, siue diphthongo, nec ulla interposita consonante ἰλιάδος γ̄. οὔ τι μοι αἰτίη ἐσσὶ θεοί νύ μοι αἴτιοι εἰσίν. Secundus cum breui uocali, siue ancipiti correptæ, duæ inferuntur consonátes quarum prior sit muta, sequens uero liquida ἰλιάδος τ̄ πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστορ κεχαρισμένε θυμῷ. hoc est patrocle mihi miseræ plurimum gratificate animo. Tertius cum dictio præcedens desinat in uocalem breuem seu puram seu cum aliqua consonante, & sequens incipiat a uocali nó quauis tamen sed ἰῶτα tantummodo. Sic enim inuenio traditum a quibusdam quod etiam Priscianus uidetur sensisse, ubi de diphthongis loquitur sed aduertendum eum locum deprauatum esse. ἰλιάδος ξ. οἱ δὲ μέ|γα ἰά|χοντες ἐ|πέδραμον|υἷες ἀ|χαιῶν. Et in eodé. νέστορα|δ᾽ οὐκ ἔλα|θεν ἰα|χὴ πί|νοντα περ|έμπης. τὸ μέγα enim extremã habet productã, sequente ῑ quæ alioqui breuis est. sic & ἔλαθεν. Sunt tamen qui simpliciter dicunt sic κατὰ τὴν ἑξῆς

ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην. hoc est & sequentem habeata uocali incipientem, nec ullam faciunt de ἰῶτα mentionem secundũ quos eẽt illud Hesiodi ἐν ἔργοις.
ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν. βόε δὸς καὶ ἄμαξαν. &
Τῶν, πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκήϊα θέσθαι.
Quãquam id πενθημιμερὲς καὶ ἐφθημιμερὲς damus.
ut apud nostros.
Oĩa uincit amor & nos cedamus amori. &
Ostentans artem pariter arcúmq; sonantem.

De dictione.

Ἔξις ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον τοῦ συντακτικοῦ λόγου διαιρετικόν idest dictio est minima pars cõpositæ orationis diuisibilis.

De oratione.

Ὄγος ἐστὶ λέξεων σύνθεσις διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα. hoc est. Oratio est dictionum compositio sententiã perfectam significans. Dicitur autem παρὰ τὸ λέγω quod est dico. Nam nomina deriuata a uerbis habentibus ε̄ in penultima loco ε̄ habent ο̄ ut φέρω φόρος. φένω φόνος. τρέχω τρόχος. Sic igitur λέγω λόγος. cuius octo sunt partes ὄνομα. ῥῆμα. μετοχὴ. ἄρθρον. ἀντωνυμία. πρόθεσις. ἐπίρρημα, σύνδεσμος. Horum declinabiles sunt quinq;. Indeclinabiles tres πρόθεσις ἐπίρρημα σύνδεσμος.

De nomine.

Νομα ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικόν. σῶμα ἢ πρᾶγμα σημαῖνον κοινῶς. ἢ ἰδίως λεγόμενον idest Nomen est pars orationis casualis corpus uel rem significans communiter siue proprie dictum corpus ut λίθος. rem ut

παυδεία communiter dictum, ut ἄνθρωπος. proprie ut πλάτων. Nam apud grammaticos id dicitur corpus qđ tactu aut uisu percipitur. Res uero quod sola mente comprehendi potest. Dicitur autem ὄνομα παρὰ τὸ νέμω τὸ μερίζω diuido. ὁ παρ. νενέμηκα ὁ μέσος παρακείμενος νένομα abiecto νε augumento ac præposito ο ὄνομα. Cui accidunt quinque. γένος. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμός. πτῶσις. idest genus. species. figura. numerus & casus.

¶Γένη. Genera quinque. ἀρσενικόν. θηλυκὸν. οὐδέτερον. κοινόν. ἐπίκοινον. hoc est masculinum. fœmininum. neutrũ. cõmune promiscuũ ἀρσενικὸν cui nominatiuo casu numeri singularis præponitur articulare ὁ ut ὁ θεός. θηλυκὸν cui nominatiuo singulari. præponitur articulare ἡ ut ἡ ἀρετή. οὐδέτερον cui præponitur articulare τὸ ut τὸ ξύλον τὸ ὕδωρ. κοινὸν cui nominatiuo singulari præponuntur duo articularia ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον quod latine promiscuum dicitur, est quod aut specie masculini generis declinatur & simul significat eẽ fœmininum genus, ut ὁ στρουθός. hic passer aut declinatur specie fœminini generis, ac etiam. masculinum genus significat, ut ἡ χελιδὼν hæc hirundo, & sic sub uno genere utrunq; intelligitur. Nam inter commune & epicœnum hoc interest, quod commune est ubi uisu secernimus sexum, ut κύων canis. Epicœnum est e contrario ubi uisu non secernimus sexum ut κόραξ coruus.

Εἴδη

¶ Εἴδη. δύο. spés duæ πρωτότυπον καὶ παράγωγον primitiua & deriuatiua, primitiua ut οὐρανὸς γῆ. Deriuatiua ut οὐράνιος & γήϊος. Deriuatiuorũ aũt septé sunt spés. πατρωνυμικόν. κτητικόν. συγκριτικόν. ὑπερθετικόν. ὑποκοριστικόν. παρώνυμον καὶ ῥηματικόν. De quibus post nominũ declinationes dicetur.

¶ Σχήματα τρία. Figuræ tres ἁπλοῦν σύνθετον παρασύνθετον. simplex.cõposita,& decõposita. Simplex quæ secundũ seipsam simpliciter dicitur, ut ἵππος. Cõposita quæ duabus cõponitur dictionibus, ut φίλιππος. Decõposita quæ a compositis deriuatur, ut φιλιππίδης. ¶ Figura composita quatuor fit modis. Aut enim fit ex duobus perfectis ut χειρίσοφος. ex χειρὶ datiuo casu, & σοφός. Aut ex duobus corruptis ut σοφοκλῆς ex σοφὸς & κλέος. Aut ex perfecto & corrupto, ut περικλῆς ex περὶ præpositione & κλέος. Aut ex corrupto & pfecto ut φιλόδημος ex φίλος & δῆμος.

¶ Ἀριθμοὶ .i. numeri sunt tres ἑνικός. δυϊκός. πληθυντικός. Singularis.dualis.& pluralis. singularis ut ὁ ἄνθρωπος. dualis ut τὼ ἀνθρώπω. pluralis ut οἱ ἄνθρωποι.

¶ Πτώσεις. casus quinq; ὀρθή. γενική. δοτική. αἰτιατική. καὶ κλητική. Nominatiuus. gtũs. dtũs. accusatiuus. uocatiuus. ὀρθὴ δὲ πτῶσις. idest rectus casus sic appellatus, ꝙ recte substantiam rei significat. Dicitur autem εὐθεῖα καὶ ὀνομαστική. εὐθεῖα quidem, quoniam συνώνυμον est εὐθὺ τῷ ὀρθῷ. Ὀνομαστικὴ δὲ idest nominatiuus ꝙ uolentes nominare res τῇ ὀρθῇ. hoc est recto utimur. Reliqui au-

tem quatuor casus πλάγιοι idest obliqui uocātur, quia ex obliquo significant ea quæ sunt, aut fiunt circa substantiam. Volentes enim solem, uel hominem, uel equū uel quiduis eorum quæ sūt, siue definire, siue describere, uel nominare, dicimus homo. equus. Si quid aūt de his dicere uolumus obliquis utimur.

ℭ De accentibus.

Ροσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου. hoc est accentus est tonus uocis literatæ. ἄλλως προσῳδία ἐστὶ σημεῖόν τι ἔγγραφον δι᾽ οὗ συνείζεται ἡ ὑγιὴς τῶν φωνῶν προφορὰ χρόνων καὶ πνευμάτων καὶ διαφορὰ τοῦ σημαινομένου τῶν λέξεων hoc est. Accentus est signum quoddam scriptum per quod cognoscitur integra uocum prolatio temporum & spirituum & differentia significati dictionum. Dicitur autem προσῳδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδειν ἡμᾶς τὰς φωνάς. Sicut apud latinos. Accentus dictus est ab accantando q̄ sit quasi quidam cuiusq; syllabæ cantus. Sunt autem decem. ὀξεῖα. βαρεῖα περισπωμένη μακρὰ. βραχεῖα. δασεῖα. ψιλὴ. ἀπόστροφος. ὑφὲν καὶ ὑποδιαστολὴ idest Acutus. grauis. circunflexus. longa linea breuis linea. aspiratio. leuigatio siue siccitas. auersio. subunio siue coniunctio. & distinctio ὀξεῖα. est nota a sinistra parte ascendens in dexteram, ita ʹ βαρεῖα est nota a summo in dextrā partem descendens ita ` qua syllaba deprimitur ac deponitur. Circunflexus est nota ex acuto

& graui facta, ita ^ qua acuitur, & deprimitur syllaba.
μακρὰ nota a sinistra in dextram partem equaliter ducta ita — quæ est signum productæ uocalis, ut ἀνεψιοῦ κταμένοιο. ψῑ enim producta est, iccirco supra se characterem habet τῆς μακρᾶς. βραχεῖα. Nota iacens similiter supra correptam sed panda & contractio quasi sursum spectans quæ est signũ correptæ uocalis, ut ᾱρες ᾰρες βροτολοιγὲ nam ᾰ secundo loco correpta existens, supra se habet characterẽ τῆς βραχείας his enim duobus accẽtibus in ambiguis dichronis hoc est ᾱ ῑ ῡ ueteres utebantur, ut in quibusdam codicibus adhuc uidere licet.

¶ Δασεῖα ad summam uocalem aspiratam ponitur in principio dictionis, & hac notatur figura ‘ quæ est leua pars circuli, ut ἡμέρα ὥρα.

¶ Ψιλὴ etiam ad sũmam uocalem leuigatam ponitur quæ in principio dictionis leui spiritu enuntianda sit, & hac notatur figura ’ quæ est dextera pars circuli aspirationis notæ opposita, ut ἄιας. ἀνήρ. Veteres tamen diuidentes H uocalẽm, leua quidem parte pro aspirationis nota utebantur, ut Ἁγνός. Dextra uero pro leui, ut Ἀγρός. Vbi aduertendum est quod omnis dictio a uocali incipiens uel a diphthongo aut δασεία signatur aut ψιλῆ: non etiam Incipiens a consonante, nisi a ρ incipiat. quæ semper aspiratur ut ῥοπὴ ῥιπτῶ. excipitur ῥᾶρος. ῥαρία & ῥαρίον sed de his cumulatius in prætetitis.

¶ Ἀπόστροφος est item extra pars circuli ad sũmam cõsonantem apposita, sed in fine dictionis, quæ fit ita. hac nota ostendimus parti orationis deesse ultimã uocalem ut ἄρ᾽ οὕτως pro ἄρα οὕτως. qđ quatuor accidit uocalibus duabus breuibus ε. s. & ο. ut φέρ᾽ εἰπὲ pro φέρε εἰπέ. τοὔπμὸν pro τοῦτο ἐμόν. Et duabus ancipitibus, hoc ẽ α & ι si correptæ fuerint, ut παρ᾽ ἡμῶν pro παρὰ ἡμῶν ἐφ᾽ ἡμῖν pro ἐπὶ ἡμῖν. hoc item & duabus euenit diphthongis αι uidelicet & οι cum pro breuibus habeantur ut βούλομ᾽ ἐγώ. pro βούλομαι ἐγώ. οἴμ᾽ ὡς ἄχθομαι pro οἴμοι ὡς Hoc autẽ apud retores ornatus gratia fit apud poetas & ornatus & metri. ¶ Ὑφὲν nota qua utimur cum duas dictiões cõiungimus quæ natura diuisæ sũt ẽ nanq; ὑφὲν subiecta uirgula uersui circunflexa ita ‿ ut ὁποσοσοῦν.
¶ Ὑποδιαστολή est dextra pars circuli adimã literã in fine dictionis applicata, qua nota male coherẽtia discernuntur, ut ὅ,π. τ. ό,τε. ἔστι,νοῦς. ¶ Exigit hic locus ut de accẽtibus aliquid insup dicã definitioneq;. Quam Georgius ὁ χοιροβοσκὸς Herodiani alexandrini Apollonii ueteris grãmatici filii asserit esse, in medium affere. quæ huiusmodi est.
¶ Προσῳδία ἐστὶ ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβήν. ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης. ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον. hoc ẽ (ut uerbũ uerbo reddam) accẽtus ẽ quædã extẽsio uocis literatæ sanæ secundũ enũtiationem dictionis prolatæ cum aliquo

cũ aliq̃ eorũ q̃ sunt cõiuncta circa unã syll. siue secũdũ cõsuetudiné linguæ certæ, siue secundũ definitioné, q̃ secundũ proportioné existat & rationem. ¶ Dictus est aũt accẽtus ab eo q accinit & cõgruit dictioni subiectæ. sũt aũt accentus decé p nũeri pfectioné, ex quibus septé, qui sunt a litteris proprie uocantur accẽtus. Tres aũt ultimi abusiue qui a literis nõ fiunt. ex. Λ diuiso ĩ duas partes fit acutus & grauis ex. Θ tres fiunt circunflexus ex superiori semicirculo. breuis ex inferiori. longus ãt ex linea media. ex. H diuiso duo fiũt spirit⁹, ac pars sinistra est densus. Dextra aũt tenuis. Tres aũt alii ultimi nõ fiunt ex literis. Diuiduntur uero oẽs in q̃tuor εἰς τόνους· χρόνους πνεύματα καὶ πάθη. i. tonos tépora, spũs & passiones. Toni sunt tres, acutus, grauis & circunflexus. qui extendũt uoces ad similitudiné currentiũ. tot. n. sunt ẽt uiæ uel accliues uel decliues aut curuæ. & acutus quidé acuens uocé, assimilatur uiæ rectæ & sursum ferenti, Grauis aũt deprimés, & secundũ æqualitaté dictus, cõparatur uiæ decliui. At circunflexus, q medius é circũflectit. horũ duo ꝓprii sunt toni acutus & circũflexus. nã grauis syllabicus ton⁹ dr̃ iacés sup syllabis quæ nõ hént ꝓpriũ tonũ & acutus q̃dé, & grauis, toni simplices. circũflexus aũt cõpositus, q̃a ex acuto & graui fit. Sed acutus & circũflex⁹ toni dictionũ dicũtur. grauis syllabarum. Oĩs uero dictio siue monosyl. siue polysyl. unũ horũ suscipit uel in ultima uel in penultima uel in antepenultima. & unus quisq; tonus sortitus é propriũ locum.

¶ Acutus tres, ultimã uidelicet syllabã penultimã & an
tepenultimã. In ultima ponitur acutus qñ id qđ susce
pturũ é eũ, sit longũ absq; synæresi uel breue ut καλὸς σο-
φὸς ἀνήρ· talia enĩ p se posita acuũtur. in cõsequẽtia aũt
grauâtur, ut καλὸς ἄνθρωπος· σοφὸς ἀνὴρ κῶ· oĩs. n. dictio
acutũ in fine suscipiens p se acuitur, in consequẽtia aũt
acutus in grauẽ mutatur. Itẽ acutus ponit̃ in penulti-
ma quãdo id qđ suscipit natura sit longum uel positio
ne, & finalis sit lõga. Longa. n. ante longã nõ ĩflectitur. si
non inflectitur, acuitur necessario. Nam grauis ulti-
mum solum sortitus est locum, longa ante longam
grauatur aut acuitur in penultima. Itẽ supra longã po-
sitione circũflexus nõ ponitur, Sed acut⁹ ẽt quãdo susci
piẽs accẽtũ sit breue & ultima syll breuis aut longa. ut
λόγος· πόνος· λέβης· ἔρως nã sup breui ĩflexus nõ ponitur
sed acutus. Itẽ in antepenultĩa acutus solus siue longũ
siue breue sit suscipiẽs & finalis sit breuis ut δημήτριος φι
λόσοφος· lõga uero existente finali, dictio nõ põt acui in
antepenultĩa κοινῶς· ἀττικῶς uero põt ut λέξεως· Ante duas
syll. circũflexus nõ ponitur, sed acutus ex necessitate. Id
circo habẽs ὀξεῖαν in ultima syll. ὀξύτονον appellatur. i. pe
nultima παροξύτονον siue βαρύτονον. in antepenultĩa προ
παροξύτονον uel βαρύτονον. ὀξύτονον. n. dicitur qđ ultĩa syl.
acuatur παροξύτονον ꝙ penultĩa προπαροξύτονον ꝙ ꝓpe
nultima. βαρύτονον uero ꝙ ultĩa grauatur a quo oĩs ac-
cẽtuũ ratio pendet. Ponitur aũt accentus quũ opus sit
sup uocalibus & diphthõgis. ¶ Grauis accentus unũ

tantũ possidet locũ, extremã .s. syllabã. Ponitur nanq; super, ipsum grauans & per se ut ὃν τὼ ποιὸ, & ἐν τῇ συνε-πείᾳ hoc est in cõseqẽtia. est. n. συνέπεια συναρπαγὴ τῶν λέ-ξεων καὶ συνεκφώνησις ut τοὺς μὲν περὶ τὸν ἄρχοντα ubi qua tuor dictiones oẽs accentũ graue habẽt, quũ se inuicem sequantur, & simul alia aliã trahat. nec inter eas spũs su-spensio fiat aliqua & . n. in aliis syllabis nunq̃ signatur grauis accẽtus, & si quælibet syllaba præter illã quæ a-cuitur aut circũflectitur graui accẽtu enuntietur. tot. n. sũt accẽtus graues ĩ unaquaq; dictiõe quot sunt syllabæ, illa excepta quæ propriũ hẽt. ut ἀγασσάμενος. σα̃ propriũ hẽt accẽtũ, cæteræ uero tã præcedẽtes q̃ sequẽtes graue.

¶ Circunflexus uero circunflectens dictioẽ duo loca occupauit. ultimã .s. syllabã & penultimã. ponitur aũt ĩ polysyllabis sup ultima. cum ex synæresi longa fit. ut ναυσικαὰ ναυσικᾶ. Omnis. n. synæresis ex acuto & graui ĩ-flexum accentum facit. Etiam sup simpliciter longã ut τιμῆς. omnis. n. genitiuus & dtũs extremã productã ha-bens accentũ suscipientem inflectitur ut τιμῆς τιμῇ. καλοῦ καλῷ. quẽadmodũ ntũs & actũs acuitur τιμή. τιμήν. κα-λός. καλόν. Etiã & diphthongus finalis habẽs ὑψηλὸν si su scipit tonũ circũflectitur. οὗ φεῦ. οὐδαμοῦ. præter adnota ta uidelicet ἰδού. ἰού. καὶ αὖ. ponitur etiam supra penulti mã quũ longa sit & ultima breuis, ut μαῖα. γαῖα. μοῦσα. omnis. n. natura longa ante finalẽ breuẽ inflectitur eti-am cum ex synæresi penultima longa fuerit. βοάεται βοᾶται omnis nanq; synæresis, ex acuto & graui circun-

flexũ facit, Idcirco habẽs circũflexum in extrema syll. περισπώμενον appellatur ut ποιῶ. habẽs uero in penultima προπερισπώμενον ut ποιοῦμαι. ℭ Χρόνοι δὲ. i. tp̃a duo sunt μακρὰ καὶ βραχεῖα. sequitur. n. uocales tempus unũ aut duo. breuis uocalis unũ tẽpus habet. longa duo. His nanq; signis suis notis utebãtur antiq̃ in ambiguis dichronis ut supra adnotauimus oñdẽtes quæ earũ lõgæ eẽnt & quæ breues. ℭ Πνεύματα aũt hoc ẽ sp̃s duo δασεῖα, καὶ ψιλὴ quæ ad sũmam uocalẽ siue diphthongũ. ĩ prĩcipio dictiõis ponũtur. aspiratur. & ῥ quũ in prĩcipio dictionis ponitur. ut ῥώμη. ℭ Πάθη tria ἀπόστροφος ὑφὲν καὶ ὑποδιαστολή. hæ tres notæ non propriæ appellantur accẽt⁹ quũ a literis factæ nõ sint. sed πάθη hoc ẽ passiones. q̃d circa dictiões patiẽtes uersentur. nec sup uocalibus ponũtur sicuti alii accẽtus. Nã ἀπόστροφος dictionis defectũ ĩdicans sup extrema cõsonante locatur ὑφὲν uero & ὑποδιαστολὴ dictionibus supponũtur. alter quidẽ ut duas dictiones cõiungat, quæ natura diuisæ sunt, alter uero ut male cohærẽtes discernat.

ℭ Regulæ generales.

Mnis nominatiuus & accusatiuus & uocatiuus sine synæresi acuitur καλὴ καλὴν. ὦ καλή. τὰ καλὰ ὦ καλά. αἱ καλαὶ. τὰς καλάς ὦ καλαί.

ℭ Genitiuus autem & datiuus super se habens tonum circunflectitur καλῆς. καλῇ. καλοῦ. καλῷ. καλαῖν καλοῖν. καλῶν. καλαῖς καλοῖς. ultima longa existente non acuitur ante penultima sed penultima μενελάου μενελάῳ.

attici

Attici uero regulã trãsgrediũtur. idcirco. ὁ μενέλεως. τοῦ μενέλεω dicunt. & ὁ ἰόλεως. τοῦ ἰόλεω. ¶ Omnis dictio circunflexa natura longa est, non positione. ¶ Oĩs dictio acuta in consequẽtia, sopit acutum in grauem. excipitur. τίς. τινός. ¶ Oĩs dictio nec ĩflexa, nec acuta, grauatur. ¶ Acutus & grauis cõcurrentes circũflexum faciunt. βοάω, βοῶ. nisi quid impediat. ¶ Oĩs longa natura ante breuem finalem, & in eadem existens parte, & supse tonum habens inflectitur. μοῦσα. ¶ Oĩs synæresis ex acuto & graui circunflexum accẽtum facit. Longa ante longã non ĩflectitur. sed grauatur, aut acuitur. ¶ Supra positione longam nõ ponitur circunflexus, nec supra breuem. sed grauis aut acutus. λόγος. λέβης. ἄργυρος. ¶ Ante duas syllabas circũflexus nõ poĩtur, sed acutus τεῖχος, τείχεος. σῶμα σώματος ¶ De articulo.

Ἄρθρον ἐστὶ λόγου πτωτικὸν μέρος προτασσόμενον ὀνόματι. hoc ẽ articulus ẽ oratiõis casualis ps p̃positiua nominib⁹ ¶ Diuiditur aũt ĩ p̃positiuũ ut. ὁ. ἡ. τό. hic. hæc. hoc. et subiunctiuũ siue subordinatiuum quod r̃latiuũ latini appellant. ut ὅς. ἥ. ὅ. qui. quæ. quod. proprie tamẽ articulus dicitur præpositiuus. ¶ Accidũt autẽ articulo genus. numerus. casus. ¶ Articuli præpositiui genere masculino declinantur sic.

¶ Ntõ. ὁ. Gtõ. τοῦ. Dtõ. τῷ. accẽtu circunflexo, ac ἰῶτα subscripto. Accusatiuo. τόν. ¶ δυϊκά. Ntõ & actõ, τώ. accẽtu acuto solũ. Gtõ & Dtõ. τοῖν. ¶ πληθυντικά. ¶ Ntõ οἱ. Gtõ. τῶν. Dtõ. τοῖς. Accusatiuo. τούς.

¶ Genere fœminino.
¶ Ἑνικά. Ἡ. τῆς. τῇ. τήν. ¶ Δυικά. τά. ταῖν. ¶ Πληθυντικά. αἱ. τῶν. ταῖς. τάς. ¶ Genere neutro.
¶ Ἑνικά. Τό. τοῦ. τῷ. τό. ¶ Δυικά. τώ. τοῖν. ¶ Πληθυντικά. τά. τῶν. τοῖς. τά. ¶ Articuli subiūctiui genere masculino.
¶ Ἑνικά. Ὅς. οὗ. ᾧ. ὅν. ¶ Δυικά. ὥ. οἷν. ¶ Πληθυντικά. οἵ. ὧν. οἷς. οὕς.
¶ Genere fœminino.
¶ Ἑνικά. Ἥ. ἧς. ᾗ. ἥν. ¶ Δυικά. ἅ. αἷν. ¶ Πληθυντικά. αἵ. ὧν. αἷς. ἅς.
¶ Genere neutro.
¶ Ἑνικά. Ὅ. οὗ. ᾧ. ὅ. ¶ Δυικά. ὥ. οἷν. ¶ Πληθυντικά. ἅ. ὧν. οἷς. ἅ.
¶ Vocatiuo casu articuli omnino carent. ὦ. uero articulus non ē, sed aduerbiū uocandi. qđ omnibus generibus ac numeris cōmune ē ¶ De diuisiōe nominum.
¶ Nominum aliqua parisyllaba sunt, ut αἰνείας. αἰνείου. aliqua imparisyllaba, ut αἴας. αἴαντος. ¶ Quæ sunt parisyllaba quadrifariā declinātur. ¶ Quæ imparisyllaba uno modo tantū. Vnde quinque fiunt declinatiōes. Prima. Secunda. Tertia. Quarta parisyllabæ, & Quíta imparasyllaba. & hæ quinque simplices dicuntur.

De prima declinatione parisyllaborum.

PRima igitur declinatio ē parisyllaborū nominū masculinorū in ας desinentiū. ut ὁ αἰνείας. Et in ης masculinorū ac cōmuniū ut ὁ χρύσης. ὁ ἡ κλεψης. quorū gtūs in ου desinit. datiuus in ᾳ uel in ῃ diphthongos improprias secundum uocales nominatiui. acusatiuus in. ν cum uocali nominatiui.
¶ Ἑνικά. Ὁ αἰνείας. τοῦ αἰνείου. τῷ αἰνείᾳ. τὸν αἰνείαν. ὦ αἰνεία

καὶ ὦ αἰνείας. ¶ Δυϊκά. τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν. ὦ αἰνεία. ¶ Πληθυντικά. οἱ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν. τοῖς αἰνείαις. τοὺς αἰνείας. ὦ αἰνεῖαι. ¶ Ὁ χρύσης. τοῦ χρύσου. τῷ χρύσῃ. τὸν χρύσην. ὦ χρύση. καὶ ὦ χρύσα. ¶ Δυϊκά. τὼ χρύσα. τοῖν χρύσαιν. ὦ χρύσα. ¶ Πληθυντικά. οἱ χρύσαι. τῶν χρυσῶν. τοῖς χρύσαις. τοὺς χρύσας. ὦ χρύσαι. ¶ Ὁ καὶ ἡ ληστής. τοῦ καὶ τῆς ληστοῦ. τῷ καὶ τῇ ληστῇ. τὸν καὶ τὴν ληστήν. ὦ ληστά. Τοῖν καὶ ταῖν λησταῖν. ὦ ληστά. Οἱ καὶ αἱ λησταί. τῶν ληστῶν. τοῖς καὶ ταῖς λησταῖς. τοὺς καὶ τὰς ληστάς. ὦ λησταί.

¶ Hoc in loco aduertendum eſt omnem datiuum ſingularem in ῑ. ἐκφωνούμενον, hoc eſt prolatum deſinere. ut τῷ αἴαντι. τῷ πατρί. aut in ῑ. ἀνεκφώνητον. i. non platũ ſicuti ẽ in diphthongis. τῷ ἀρχύται. τῇ ἀρετῇ. τῷ λόγωι. Sic enim ueteres præpoſitiuis uocalibus ἰῶτα adſcribere ſolebãt in diphthõgis tam propriis, quam impropriis, nunc uero in tribus ĩpropriis hoc eſt, ᾳ. ῃ. ῳ, uſus obtinuit ut ἰῶτα ſubſcribatᷣ, ut clarior ſit lectio. ¶ Excipiuntur nomina ĩ ῡς deſinentia. quæ per abiectionem σ̄. declinãtur. ut ὁ καμῦς. τοῦ καμῦ. τῷ καμῦ. ὁ κλαυσοῦς. τοῦ κλαυσοῦ. τῷ κλαυσοῦ. Ὁ ἀπφῦς. τοῦ ἀπφῦ. τῷ ἀπφῦ. Ὁ διονῦς. τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. et ſimilia. quorũ datiuus õnino reſpuit ἰῶτα, quoniã nulla ĩuenitur dictio quæ ĩ ῡι. diphthõgum deſinat. ¶ Quin ẽt æoles datiuis ĩ ω̄ deſinẽtibus ἰῶτα non adſcribũt. ¶ Amplius oĩs dtũs pluralis aut ĩ ἰῶτα platũ deſinit, ut τοῖς αἴασι. ταῖς γυναιξί. aut nõ platũ, ut τοῖς λόγοις τοῖς μενέλεως. ¶ Datiuus uero dualis cũ ſemp ĩ diphthõgũ ſiue ꝓpriã ſiue ĩpropriã deſinat, ἰῶτα nõ platũ ſemp habet, ut τοῖν αἰνείαιν. τοῖν αἰάντοιν. τοῖν μενέλεων.

¶ Hoc ēt ānotādū ē noīa parisyllaba ī ης desinētia face-
re utūm in η, ut ὁ χρύσης. ὦ χρύση. annotāt ὁ λάσυνης ὦ λάσυνα
ὁ πυραίχμης. ὦ πυραίχμα. καὶ ὁ μεναίχμης. ὦ μέναιχμα.
¶ Desinentia uero in της Parisyllaba in α correptū fa-
ciunt . ut ὁ τοξότης ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης. ὦ ἱππηλάτα.
excipiuntur ὁ αἰήτης, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη. ὁ
αἰναρέτης, ὦ αἰναρέτη. ὁ φιλοθερσίτης, ὦ φιλοθερσίτη. ¶ Etiam
in της poetica ut ὁ κυνώπης ὦ κυνῶπα. ἰλιάδος α. τιμὴν ἀρνύ-
μενοι μενέλεῳ, σοί τε κυνῶπα. ¶ Etiā noīna gentilia ī ης desi-
nētia ī α faciūt neutrū, ut ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ πέρσης, ὦ πέρ-
σα. ¶ Si uero eadē fuerint ꝓpria ī η faciūt uocatiuū ut
ὁ πέρση. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ἐργάζευ νήπιε Πέρση ἔργα. ¶ Etiam
cōposita a τρίβω. πωλῶ. μετρῶ. ut ὁ παιδοτρίβης ὦ παιδοτρίβα.
ὁ βιβλιοπώλης ὦ βιβλιοπῶλα. ὁ γεωμέτρης ὦ γεωμέτρα.

¶ Varia declinatio sm̄ uaria idiomata.

¶ Ὁ αἰνείας κοινῶς. καὶ αἰνέης ἰωνικῶς. τοῦ αἰνείου κοινῶς καὶ ἀτ-
τικῶς. καὶ αἰνεία δωρικῶς. Nā dores ī huiusmodi noīnibus
abiecto ς faciūt uocatiuū. ἢ αἰνείαο αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς. καὶ
αἰνέεω ἰωνικῶς. καὶ αἰνέω κατὰ συγκοπήν. τῷ αἰνείᾳ κοινῶς.
καὶ αἰνέῃ ἰωνικῶς. τὸν αἰνείαν κοινῶς. καὶ αἰνέην, καὶ αἰνέεα ἰω-
νικῶς. ὦ αἰνεία κοινῶς. καὶ αἰνείας ἀττικῶς. ¶ Δυϊκά.
¶ Τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν. ὦ αἰνεία. ¶ Πληθυντικά.
¶ Οἱ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν κοινῶς καὶ αἰνειᾶν δωρικῶς καὶ αἰνειάων αἰολι-
κῶς, καὶ βοιωτικῶς. καὶ αἰνειέων ἰωνικῶς. τοὺς αἰνείας. ὦ αἰνεῖαι.
¶ Ὁ χρύσης κοινῶς καὶ ὁ χρύσας δωρικῶς, η in α. productum
mutato. τοῦ χρύσου κοινῶς καὶ ἀττικῶς καὶ χρύσα δωρικῶς.
καὶ χρύσαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς. καὶ χρύσεω ἰωνικῶς. καὶ χρυ-

σω ποιητικῶς. τῇ χρυσῇ κοινῶς καὶ χρυσᾳ δωρικῶς. τὴν χρυσῆν κοινῶς. καὶ χρύσεα ἰωνικῶς καὶ χρύσαν δωρικῶς. ὦ χρυσῆ κοινῶς, ἢ ὦ χρύσης ἀττικῶς. ¶ Δυϊκά, τὼ χρύσα. τοῖν χρύσαιν. ὦ χρύσα. ¶ Πληθυντικά, οἱ χρύσαι. τῶν χρυσῶν κοινῶς. ἢ χρυσᾶν δωρικῶς. ἢ χρυσάων αἰολικῶς ἢ βοιωτικῶς. ἢ χρυσέων ἰωνικῶς. τοῖς χρύσαις κοινῶς. ἢ χρύσῃς. ἢ χρύσῃσι ἰωνικῶς. τὰς χρύσας. ὦ χρύσαι.

¶ Hic sciri uelim inueniri nomina quorum nominatiuus communiter in ᾱς. aut in ῆς. desinens apud poetas ĩ ᾰ. correptum ad similitudinẽ uocatiui desinit ἔθος αἰολικῷ. βοιωτικῷ. καὶ θεσσαλικῷ. ut ὁ ἀρχύτα ἀντὶ τοῦ ὁ ἀρχύτας ὁ θυέστα ἀντὶ τοῦ ὁ θυέστης. sunt tamen qui uelint hic ἀντίπτωσιν esse. hoc est uocatiuũ pro nominatiuo. quorum sententiam priscianus noster affirmat, qui ubi de costructione scribit, sic inquit ¶ Atticis quoque mos est nominatiuos pro uocatiuis proferre. homerus, ἠέλιος ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις. Quem secutus Virgilius in ix. Corniger hesperidũ fluuius regnator aquarum. fluuius pro fluuie dixit. Macedones autẽ, et thessali e cõtrario, uocatiuos pro ntís solebant proferre, homerus μητίετα ζεῦ. hic uctũs pro ntõ μητίετα pro μητιέτης. Vnde rõani frequẽtissime huiuscemodi noĩa, & maxĩe appellatiua pro uocatiuũ græcũ ẽt pro ntõ suo pferũt Sophista. Cytharista. Persius tñ ĩdubitãter pro ntõ posuit. censorẽ uetuũ uel quod trabeate salutas, trabeate dixit pro trabeatus.

¶ Etiam annotandũ ẽ iones ĩ nõinib⁹ desinẽtibus ĩ ᾱς nisi dorica sint, uertere ᾱ. ĩ η̄. ac dicerẽ ὁ ἑρμείης ἀντὶ τοῦ ἑρμείας. τοῦ ἑρμείεω ἀντὶ τοῦ ἑρμείου. ¶ Nam gtõs in ου̅. a no

minibus ĩ ᾱς. siue ĩ ῆς. desinentibus iones. διὰ τοῦ εω.
enunciãt αἰνείας αἰνέου αἰνείεω. ὀρέστης ὀρέστου ὀρέστεω. accentu
acuto in antepenultima. quãquam extrema sit natu-
ra longa. quoniam genitiui διὰ τοῦ εω ἰωνικῶς, si a com
munibus genitiuis barytonis sint, acuunt ante penulti
mam. nisi syncopam patiantur. ut βορέου βορέεω. καὶ συγ-
κοπῇ βορέω. ἑρμείου ἑρμείεω. ἑρμείω. ἰλιάδος ο̄. ἥρης ἑρμείω τε καὶ
ἡφαίστοιο ἄνακτος. παρὰ τοῦ ἑρμείη. τὸν ἑρμείην. ἰλιάδος ω̄. ἀλλ' οὐχ
ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε. καὶ ἑρμέεα. Sicut, ξέρξην.
ξέρξεα. dissoluunt enĩ η̄ in εᾱ. & abiiciunt ν̄. Nam ἀπο
βλητικόν ἐστι τοῦ ν̄. hoc est abiectiuum. nisi sit a declinati-
one, ut μοῦσα μοῦσαν. & ἔτυψα ἔτυψαν & similia. ℂNec
hoc prætereundum est omnem datiuum pluralẽ in σ̄
desinentem κοινῶς, assumere ῑ κατὰ προσχηματισμὸν ἔθος
ἀττικῶν, δωρικῶν, καὶ ἰωνικῶν, ut ἀτρείδαις. ἀτρείδαισι. μούσαις,
μούσαισι. λόγοις, λόγοισι. ℂ At iones ĩ iis, quæ habent αι̅ di-
phthongum siue in σ̄ desinant, siue in ῑ κατὰ προσχημα
τισμὸν etiam ᾱ in η̄ uertere consueuerunt. & sic ex diph
thongo propria, fit impropria, ut ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς
καὶ ἀτρείδῃσι. παλάμαις παλάμῃς & παλάμῃσι. Nam si-
cut atticorum ẽ proprium uertere ε̄ in η̄ ἀπὸ τῆς ει διφθόγγου,
ut εἴδειν ᾔδειν. sicionum mutare ᾱ in η̄ ἀπὸ τῆς αι διφθόγγου. οὕ
τως ὁ τεχνικός.

De secũda declinatione parisyllaboꝝ

s Ecunda ẽ parisyllaborũ nominum in ᾱ siue
in η̄ desinentium generis tantum fœminini.
quoꝝ genitiuus ĩ ᾱς siue in ης desinit dtũs in
ᾳ aut ĩ ῃ. accusatiuus uero ĩ ν̄ cum uocali nominatiui.

Ἡ μαῖα. τῆς μαίας. τῇ μαίᾳ. τὴν μαῖαν. ὦ μαῖα. ¶ Δυϊκά τὰ μαία. ταῖν μαίαιν. ὦ μαία. ¶ Πληθυντικά. αἱ μαῖαι. τῶν μαιῶν. ταῖς μαίαις. τὰς μαίας. ὦ μαῖαι.

¶ Ἡ μοῦσα. τῆς μούσης. τῇ μούσῃ. τὴν μοῦσαν. ὦ μοῦσα. ¶ Δυϊκὰ τὰ μούσα. ταῖν μούσαιν. ὦ μούσα. ¶ Πληθυντικὰ αἱ μοῦσαι. τῶν μουσῶν. ταῖς μούσαις. τὰς μούσας. ὦ μοῦσαι.

¶ Ἡ τιμή. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμήν. ὦ τιμή. ¶ Δυϊκὰ τὰ τιμὰ. ταῖν τιμαῖν. ὦ τιμὰ. ¶ Πληθυντικά. αἱ τιμαί. τῶν τιμῶν. ταῖς τιμαῖς. τὰς τιμάς. ὦ τιμαί.

¶ In hac declinatiõe aduertendum ẽ ex uocalibus, quasdam appetere ᾱ finalem, quasdam η̄ et quasdã utrũq;. ε̄. quidem & ῑ appetunt ᾱ ut ῥέα. φιλία. ῡ uero & ω̄ μέγα appetunt η̄ ut δύη. ζωή. ᾱ uero, et ο̄ μικρὸν utrunque, ut ναυσικάα & δαναίη. χρόα & ἀκοή. ¶ Eodem modo ex cõsonãtibus aliquæ appetunt ᾱ sicut sunt ζ̄. ξ̄. ψ̄. σ̄ simplex, ac duplex. et duo λλ̄. ut φύζα. δόξα. δίψα. μοῦσα. θάλασσα. δίκελλα. excipitur ἕλλη nomẽ propriũ mulieris, & πέλλη nomẽ urbis. aliquæ uõ η̄. ut β̄ et γ̄. & simplex λ̄, siue per se, siue in complexione alterius consonantis et μ̄. π̄. τ̄. φ̄. χ̄. ut θήβη. στέγη. αὐλή. excipitur παῦλα. et ἀνάπαυλα. ὁμίχλη. κίχλη. ζεύγλη. & ζεύγλα secundum ueteres οἴμη. καλλιόπη. ἀρετὴ. νύμφη. τύχη. At δ̄. θ̄. κ̄. ν̄. et ᾱ. et η̄, ut λήδα. κνίδη. κισσαίθα. λήθη. ναυσικᾶ. πλοκή. χλαῖνα. τέχνη. Etiam in ρᾱ desinentia siue unius sint generis siue trium ᾱ uolunt habere finalem ut ἡμέρα. διφθέρα. περιστερά. φοβερά. σκιερά. excipiuntur ἄσκρη. κόρη. κόῤῥη. ἀθάρη. δέρη. κύρη. ἐφύρη. ψιχέρη. κάρη. ὀλυκρή. ἄγρη. ἴρη. αὐτοπάρη.

¶ Adiectiua etiam fœminini generis, quæ a nominib⁹ masculinis in ος. purum desinentibus fiunt. α. finalem desiderant. ut λόπος, λογία. ἀνδρεῖος, ἀνδρεία. excipitur ὄγδοος, ὀγδόη. Si uero masculina in ος nō purum desiuerint, fœminina in η desinere uolunt, ut καλός, καλή. ταπεινός, ταπεινή. excipiuntur quæ habēt ρ ante ος. ut φοβερός. ρά. αὔγουστα uero ἀπὸ τοῦ αὔγουστος cum sit latinum mutauit η. in α. correptum. nam αὐγούστη esse debuerat. Latini enim æolum more η in α correptū uertere cōsueuerunt, ut θέκλα pro θέκλη. & νύμφα pro νύμφη. ¶ Etiam annotandum est sola nomina in α purum desinentia, & in δα. et in. θα & in ρα. seruare α in genitiuo & in datiuo κοινῶς. ut μαῖα. μαίας. μαίᾳ. ἡμέρα. ἡμέρας. ἡμέρᾳ. λήδα. λήδας. λήδᾳ. σιμαίθα. σιμαίθας. σιμαίθᾳ. ἀθηνᾶ uero et ναυσικᾶ, et μνᾶ, et si in nullam dictarum desinant terminationem, seruant tamen α in genitiuo et dtō, sicut eorum pfecta, quæ in α purum desinūt, hoc ē ἀθηνάα, et ναυσικάα. et μνάα. Est enī. ἀθήνη. unde ἀθηναία, sicut σελήνη σεληναία. abiecto uero ι ἀθηνάα, καὶ κράσει ἀθηνᾶ. eodem modo ἀπὸ μναῖα fit μνάα, καὶ κράσει μνᾶ. iccirco extremam producunt, & circunflectūtur. Sic ναυσικᾶ ἀπὸ τοῦ ναυσικάα. Declinātur aūt (ut dictum est) ἀθηνᾶ. ἀθηνᾶς. ἀθηνᾷ. ναυσικᾶ. ναυσικᾶς. ναυσικᾷ. μνᾶ μνᾶς μνᾷ.

¶ Varia declinatio.

¶ Ἡ ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἡμέραν. ὦ ἡμέρα κοινῶς.
¶ Ἡ ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὦ ἡμέρη ἰωνικῶς.

¶Cõsueuerunt .n. iones ᾱ. productũ in η̄ uertere nisi
dorica fuerit, ut ἱστορίη. ἱστορίης. ἀντὶ ἱστορία ἱστορίας. ¶Δυ-
ϊκὰ τὰ ἡμέρα. ταῖν ἡμέραιν. ὦ ἡμέρα. ¶Πληθυντικά. αἱ ἡμέραι
τῶν ἡμερῶν κοινῶς. καὶ ἡμερᾶν, δωρικῶς. καὶ ἡμεράων αἰολικῶς
καὶ ἡμερέων ἰωνικῶς. ταῖς ἡμέραις κοινῶς. καὶ ἡμέρῃς ἰωνικῶς
τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄. καὶ ἡμέραισι καὶ ἡμαίρῃσι κατὰ προσχηματι-
σμὸν τοῦ ῑ, ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας, ὦ ἡμέραι.
¶Ἡ τιμή. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμήν. ὦ τιμή. κοινῶς.
¶Ἡ τιμά. τῆς τιμᾶς. τῇ τιμᾷ. τὴν τιμάν. ὦ τιμὰ δωρικῶς.
¶Dores enĩ ionibus cõtrarii mutãt η̄ in ᾱ. productũ.
¶Δυϊκὰ καὶ Πληθυντικὰ supradicti nominis sequuntur
declinationẽ. ¶Sed aduertendum est datiuũ singularẽ
huius declinationis apud poetas gratia metri pati μετα-
πλασμὸν ut ὑσμῖνι διὰ τοῦ ῑ ἐκφωνουμένου .i. per ῑ. prola-
tum ἀντὶ τοῦ ὑσμίνῃ διὰ διφθόγγου. et ἀλκὶ ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ. ἀλ-
κὶ tamen ἀπὸ τοῦ ἄλξ ἀλκὸς deduci posset, sicut πλακὶ ἀ-
πὸ τοῦ πλὰξ πλακός. ¶Patitur etiam προσχηματισμὸν
τῆς φι συλλαβῆς, ut παλάμηφι, ἀντὶ τοῦ παλάμῃ. quæ figu
ra etiam in aliis casibus tã singalaris numeri quam plu
ralis apud poetas frequẽtissimo habetur in usu, nec so-
lum in hac secunda declinatione, sed in aliis. in pro-
nominibus etiã, & aduerbiis nec discernuntur casus ni
si ex orationis sentẽtia. quoniam nulla datur horũ cer-
ta formatio. quorũ omnium hæc sint exẽpla.
¶In nominatiuo secundæ declinationis Ἡσίοδος ἐν ἔρ-
γοις. ὁδὸς δὲ ἑτέρηφι παρελθεῖν κρείσσων. ἀντὶ τοῦ ἑτέρα ὁδός.
¶In genitiuo. ὀδυσσείας. β'. ὄρνυτ' ἐξ εὐνῆφιν. ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐ-

νῆς. καὶ ἰλιάδος. θ. ἢ ῥα, καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς. In datiuo. ὀδυσσείας. ε. πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐσχάρᾳ. In accusatiuo. ἰλιάδος. π. ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών. ἀντὶ τοῦ μετ' ἀγέλην. καὶ ἡσίοδος ἐν ἔργοις. μὴ δ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔννηφιν. ἀντὶ τοῦ ἐς ἔννην. Inuocatiuo. οὐρανίαφι φίλη. ἀντὶ τοῦ ὦ οὐρανία φίλη. In accusatiuo plurali. ὀδυσσείας. ε. πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς κοτυληδόνας. ¶ In genitiuo singulari tertiæ declinationis. ὀδυσσείας. ω. ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. ἀντὶ τοῦ ἐκ πόντου. καὶ ἰλιάδος. π. αἴ κέ μιν ἂψ ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. In datiuo singulari. ὀδυσσείας. γ. νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἰκρίῳ. In genitiuo plurali ὀδυσσείας. ξ. μέλλουσι ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀστῶν. In datiuo. ὀδυσσείας. ε. οὐδέ ποτε ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο. ἀντὶ τοῦ δακρύοις. καὶ ἰλιάδος. η. δαρδανίδης πρίαμος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος. ἀντὶ τοῦ θεοῖς. In accusatiuo. ὀδυσσείας. π. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ ὀστᾶ.

In genitiuo singulari quintæ declinationis. ἰλιάδος. ι. ἔκλυεν ἐξ ἐρέβευσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρέβους. In genitiuo plurali. ὀδυσσείας. τ. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὀρῶν. καὶ ἰλιάδος. μ. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. In datiuo. ἰλιάδος. ε. εὗρε δὲ τόν γ' ἄνακτα παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὄχεσι. In accusatiuo. ἰλιάδος. β. ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ στήθεα.

¶ In pronominibus. ἰλιάδος. λ. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτό-

θεν οὐρανὸν εἴσω. ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ. καὶ ἐν τῇ μ. εἴπερ γὰρ χ' εὕρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτῷ.

¶In aduerbiis. ὀδυσσείας. χ. ἢ τι μαθὼν κατὰ τοῖσι τὰ πέρδοθι, καὶ τὰ θύρηφι. ἀντὶ τοῦ ἔκτοθι. τουτέστι ἔξω τῶν θυρῶν.

De tertia declinatione parisyllaborum.

Tertia declinatio ē parisyllaborum nominum tam masculinorum, quam fœmininorũ com munium & promiscuorum in ος. desinentiũ & neutrorum in ον. quorũ genitiuus desinit in. ου. datiuus in ῳ. accusatiuus in ν. cum uocali nominatiui.

παράδειγμα.

¶Ὁ λόγος. τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε. καὶ ὦ λόγος

¶Δυϊκὰ τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν. ὦ λόγω. ¶Πληθυντικά. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους ὦ λόγοι.

Ἡ ὁδός. τῆς ὁδοῦ. τῇ ὁδῷ. τὴν ὁδόν. ὦ ὁδὲ. καὶ ὦ ὁδός ¶Δυϊκὰ τὰ ὁδώ. ταῖν ὁδοῖν. ὦ ὁδώ. ¶Πληθυντικὰ αἱ ὁδοί. τῶν ὁδῶν. ταῖς ὁδοῖς. τὰς ὁδούς. ὦ ὁδοί.

¶Ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου. τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ. τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον. ὦ ἄνθρωπε. καὶ ὦ ἄνθρωπος ¶Δυϊκὰ. τὼ καὶ τὰ ἀνθρώπω. τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν. ὦ ἀνθρώπω. ¶Πληθυντικὰ οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι. τῶν ἀνθρώπων. τοῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις. τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους. ὦ ἄνθρωποι.

¶Ὁ ἀετός. τοῦ ἀετοῦ. τῷ ἀετῷ. τὸν ἀετόν. ὦ ἀετέ. καὶ ὦ ἀετός. ¶Δυϊκὰ τὼ ἀετώ. τοῖν ἀετοῖν. ὦ ἀετώ. ¶Πληθυντικά. οἱ ἀετοί. τῶν ἀετῶν. τοῖς ἀετοῖς. τοὺς ἀετούς. ὦ ἀετοί.

¶Τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου. τῷ ξύλῳ. τὸ ξύλον. ὦ ξύλον. ¶Δυϊκά. τὼ

ξύλῳ. τοῖν ξύλοιν. ὦ ξύλῳ. ℭΠληθυντικά. τὰ ξύλα. τῶν ξύλων. τοῖς ξύλοις. τὰ ξύλα. ὦ ξύλα.

ℭHic annotandum est omnia neutra in ον. desinentia tam substantiua q̃ adiectiua mittere genitiuum in ου. ut τὸ μῆλον. τοῦ μήλου. τὸ καλόν. τοῦ καλοῦ. τὸ ἀγαθόν. τοῦ ἀγαθοῦ. nisi fuerint a masculinis adiectiuorum nominum in ων. cõmuniter desinentium, siue a comparatiuis, siue participiis. quoniam huiusmodi neutra suorum masculinorum sequũtur declinationẽ, ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον. τοῦ εὐδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μείζων τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον. τοῦ μείζονος. ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος. τὸ τύπτον. τοῦ τύπτοντος.

ℭEtiam in neutris nominibus tam parisyllabis, quam imparisyllabis tres casus sũt similes in omni numero. hoc est nominatiuus. accusatiuus & uocatiuus. qui licet in singulari & duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen semper in α, correptum cõmuniter desinũt, ut τὸ ξύλον nominatiui & accusatiui casus ὦ ξύλον uocatiui. τὸ τυφθὲν. ὦ τυφθέν. ℭΔυϊκά. τὼ ξύλω. ὦ ξύλω. τὼ τυφθέντε. ὦ τυφθέντε. ℭΠληθυντικά. τὰ ξύλα. ὦ ξύλα. τὰ τυφθέντα. ὦ τυφθέντα.

ℭEtiã plura noĩa ĩueniũt͛, q̃ ĩ singl'ri nũero aut sũt masculini gẽeris aut fœminini, ĩ plurali uero neutri, ut ὁ δίφρος. τὰ δίφρα. ὁ τράχηλος. τὰ τράχηλα. ὁ λύχνος. τὰ λύχνα. ὁ χαλινός. τὰ χαλινά. ὁ κύκλος. τὰ κύκλα. ὁ μοχλός. τὰ μοχλά. ὁ σταθμός. τὰ σταθμά. ὁ δεσμός. τὰ δεσμά. ὁ νῶτος. τὰ νῶτα. ὁ ζυγός. τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος. τὰ κέλευθα. ὁ καὶ ἡ τάρταρος. τὰ τάρταρα.

quorum

quorum exēpla apud Homerum facile ē inuenire. Sūt
& quæ duplicem habent declinationem. ut τὸ δένδρον
τοῦ δένδρου. καὶ τὸ δένδρος τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον. καὶ τὸ
ἀνδράποδος. τὸ κτέατον, καὶ τὸ κτέατος. hæc enim & si in no
minatiuo non īueniuntur, obliqui tamen eorum ī usu
habētur. τὰ δένδρεα uero, quidam uolunt non ἀπὸ τοῦ δέν
δρος, sed ἀπὸ τοῦ δένδρεον fieri.

Varia declinatio

Ὁ νόμος. τοῦ νόμου κοινῶς. καὶ νόμοιο ἀττικῶς, καὶ ἰωνικῶς.
καὶ νόμω δωρικῶς. τῷ νόμῳ. τὸν νόμον. ὦ νόμε κοινῶς. καὶ νόμος
ἀττικῶς. Δυϊκά, τὼ νόμω. τοῖν νόμοιν κοινῶς. καὶ νόμοιιν ἰω
νικῶς. ὦ νόμω. Πληθυντικά. οἱ νόμοι. τῶν νόμων. τοῖς νόμοις
κοινῶς. καὶ νόμοισι ἰωνικῶς. τοὺς νόμους κοινῶς. καὶ νόμως, καὶ νό-
μος, & per ω magnum & p̄ ο paruū δωρικῶς. ὦ νόμοι.
Τὸ λιτόν. τοῦ λιτοῦ κοινῶς. καὶ λιτοῖο ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς.
τῷ λιτῷ κοινῶς καὶ λιτὶ ποιητικῶς. τὸ λιτὸν κοινῶς, καὶ λῖτα ποι
ητικῶς. ὦ λιτόν. Δυϊκά. τὼ λιτώ. τοῖν λιτοῖν κοινῶς.
καὶ λιτοῖιν ἰωνικῶς. ὦ λιτώ. Πληθυντικά. τὰ
λιτά. τῶν λιτῶν. τοῖς λιτοῖς κοινῶς. καὶ λιτοῖσι ἰωνικῶς. τὰ
λιτὰ ὦ λιτά.

Hic aduertendum est atticos & iones genitiuum sin
gularem huius declinationis per οιο omnino enunci
are. ut καλός. καλοῦ. καλοῖο. ὁδός. ὁδοῦ. ὁδοῖο. Dores uero uer-
tētes ου diphthongū in ω μέγα, λόγω dicūt & ὁδῶ. nec sub
scribūt ι. ut in datiuo singulari. Θεόκριτος. καὶ μὰν ἐς τὸ μέλι
μνον ἐλαύνεται, ἔστε τὰ Φύσκω. ἀντὶ τοῦ φύσκου. Datiuus
etiam singularis in quibusdam nominib⁹ diuersorum

generum μεταπλασμὸν patitur διὰ τοῦ ι. ut τῷ κλάδι, ἀντὶ τοῦ κλάδῳ. τῷ πολυπάταγι, ἀντὶ τοῦ πολυπατάγῳ. τῷ διχόμηνι, ἀντὶ τοῦ διχομήνῳ. τῷ μελίκρατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ λιτί, ἀντὶ τοῦ λιτῷ. ¶ Illud etiā Homeri λίπ' ἐλαίῳ. datiui casus ē κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀπόστροφον, ἀπὸ τοῦ λιπαρῷ. ἰλιάδος γ. αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισε λίπ' ἐλαίῳ. ¶ Accusatiuus etiā singularis apud poetas μεταπλασμὸν patitur, λῖτα enī dicūt ἀντὶ τοῦ λιτός. ἰλιάδος θ. ἅρματα δ' ἀμφῶμοισι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας. Vbi mutata litteratura, & accentus mutatus ē & locus eius ad similitudinem βοῦς. βοός. βόα. ζεύς. διός. δῖα. Accusatiui enim disyllabi in α desinentes super penultimam habent accētū, etsi eorum genitiui extremam acuūt. ¶ In duali numero ὤμοιϊν inuenitur pro ὤμοιν, καὶ ποδοῖϊν pro ποδοῖν. & alia eiusmodi infinita κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ι ἔθει ἰωνικῷ. inuenitur etiam τοιοῖνδε, & τοσοῖνδε ἀντὶ τοιοῖν & τοσοῖν, προσθέσει τοῦ δέ. ¶ In plurali etiam datiuus patitur non solum προσχηματισμὸν τοῦ ι. sicut in aliis declinationibus, ut λόγοισι. νόμοισι. λίτοισι, sed etiam μεταπλασμὸν ut ἄστρασι pro ἄστροις, & ἔγκασι pro ἐγκάτοις, & πρόβασι pro προβάτοις. & πέταλσι pro πετάλοις. Τοῖσδεσι uero pro τοῖς & σχηματισμὸν τοῦ ι patitur ἔθει ἰωνικῷ & ἐπέκτασιν τοῦ δε. nec uariatur accentus licet sit ircunflexus in antepenultima contra eius naturam, quod factum est, ut inqt Eustathius ne τοῖς datiuus pluralis suā prorsus amittat proprietatē ἰλιάδος β. ἐγγὺς ἐὼν τοῖσδεσι φόνον, καὶ κῆρα φυτεύει. ¶ Accusatiuus etiam in ους. cōmuniter desinens per ως. enuntiatur dorice τὼς λό-

λόγως pro τοὺς λόγους. τὰς ἀμπέλως pro τὰς ἀμπέλους. mutant enim dores ου diph. in ω μέγα. Θεόκριτος. μὴ μυλλωβάσησθε τὰς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ ἁβαί. & rursus καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρως, οἳ τὰ Φιλώνδα. ubi aduertendum est syllabam corripi, uel esse potius amphimacrum. in quibusdam tamē codicibus inuenimus huiusmodi accusatiuos p̄ ο μικρὸν ἀμπέλος καὶ κανθάρος pro ἀμπέλους καὶ κανθάρους. subtracto υ. ex ου. diphthongo δωρικῶς sicut νᾶσος pro νήσους apud Pindarum ἐν ὀλυμπίοις. ἔνθα μακάρων νᾶσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέοισι. quod magis probo.

ℭ De quarta declinatione parisyllaborum

q Varta declinatio ē atticorū nium parisyllaborū masculini generis & fœminini accōis ī ως. & neutri ī ων. διὰ τοῦ ω μεγάλου. quorū gtūs & datiuus ī ω desinūt. ℭ Accusatiuus uero ī ν cū uocali nti.

ℭ Ὁ μενέλεως. τοῦ μενέλεω. τῷ μενέλεῳ. τὸν μενέλεων. ὦ μενέλεω. ℭ Δυϊκά. τὼ μενέλεω. τοῖν μενέλεῳν. ὦ μενέλεω. ℭ Πληθυντικά. οἱ μενέλεῳ. τῶν μενέλεων. τοῖς μενέλεῳς. τοὺς μενέλεως. ὦ μενέλεῳ.

ℭ Ἡ ἅλως. τῆς ἅλω. τῇ ἅλῳ. τὴν ἅλων. ὦ ἅλως. ℭ Δυϊκά. τὰ ἅλω. ταῖν ἅλῳν. ὦ ἅλω. ℭ Πληθυντικά. αἱ ἅλῳ. τῶν ἅλων. ταῖς ἅλῳς. τὰς ἅλως. ὦ ἅλῳ.

ℭ Ὁ καὶ ἡ εὔγεως. τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ. et reliqua

ℭ Τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω. τῷ εὔγεῳ. τὸ εὔγεων. ὦ εὔγεων. ℭ Δυϊκά. τὼ εὔγεω. τοῖν εὔγεῳν. ὦ εὔγεω ℭ Πληθυντικά. τὰ εὔγεω. τῶν εὔγεων. τοῖς εὔγεῳς, τὰ εὔγεω. ὦ εὔγεω

Quoniam cõmunem ordinem declinationum mutauimus Theodorum gazam imitati, sciri uelim hoc nõ temere factum esse. nam nomina ĩ ος desinentia masculini generis, & fœminini, & in ον neutri, quæ secũdum alios ĩ ordine simplicium declinationum quartum tenent locum, attici r̃ferunt ad propriam declinatiõem, quæ ẽ ĩ ως et ĩ ων διὰ τοῦ ῶ μεγάλου, ut ὁ πεπεὸς κοινῶς, ὁ πεπεὼς ἀττικῶς. τὸ χρέον κοινῶς, τὸ χρέων ἀττικῶς. ο puo in ω magnum mutato. quæ cum a. communi declinatione pẽdeat, post ipsam merito locãda est. Vbi aduertendum est, quod cum proprium sit atticorum in huiusmodi nominibus uertere nõ solũ ο μικρ ĩ ω μέγα (ut dictũ ẽ,) sed etiã α finalẽ ĩ plurali numero neutrorũ nominum, euenit, ut õnes casus cuiusuis numeri & generis ĩ ω μέγα desinãt siue solũ siue in diphthõgo nulla mutata consonãte. Si. n. ĩ diphthõgo cõĩfuerit υ, õnino abiicitur. si uero ι, seruatur. & sic ex ω & ι fit diphthongus ĩ ꝑpria. qđ quĩq; accidit casib⁹, hoc est dtõ singulari duali, et plurali, & ntõ plurali et utõ, masculini generis, et fœminini, ac cõmunis. Corripiunt etiam penultimam. quæ si fuerit α, uertunt in ε ψιλόν. ut ναός, νεώς. λαός, λεώς. πρωτεσίλαος, πρωτεσίλεως, eodem accentu seruato, ac in eadem syllaba. & si mutata sit quãtitas syllabarum. attici enim cõmunes accẽtuum regulas nõ sequũtur. nam ultima existente longa, acuunt antepenultimã. Vnde ĩ obliq̃s cõĩbus, si in penultĩa fuerit accẽtus, ĩ atticis retrahitur ĩ antepenultimam. QV ibus dilgẽter seruatis facile poterimus

terimus unũquod q; nomẽ tertiæ declinatiõis ad atticã reducere. exẽpli grã. ὁ νικόλαος κοινῶς. ὁ νικόλεως ἀττικῶς. τοῦ νικολάου κοινῶς. τοῦ νικόλεω ἀττικῶς. τῷ νικολάῳ κοινῶς, τῷ νικόλεῳ ἀττικῶς. τὸν νικόλαον κοινῶς, τὸν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικόλαε κοινῶς, ὦ νικόλεως ἀττικῶς. Vocatiuus enĩ ĩ õni numero similis ẽ nominatiuo atticorũ more. ℭ Δυϊκά. τὼ νικολάω κοινῶς. τὼ νικόλεω ἀττικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς, τοῖν νικόλεῳν ἀττικῶς. ὦ νικολάω κοινῶς ὦ νικόλεω ἀττικῶς. ℭ Πληθυντικά. οἱ νικόλαοι κοινῶς, οἱ νικόλεῳ ἀττικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς, τῶν νικόλεων ἀττικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεῳς ἀττικῶς. τοὺς νικολάους κοινῶς, τοὺς νικόλεως ἀττικῶς. ὦ νικόλαοι κοινῶς, ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς. ℭ Annotantur quædam, quæ a supradictis deuiant uidelicet κάλλος, κάλλως. & ταλός, ταλώς. In his enĩ α remanet immutabilis. quod factũ puto, quoniã nõ desinunt ĩ ος purum sicut λαὸς et ναὸς & similia. ὄρφος uero mutato accentu ὀρφῶς facit. et λαγὸς λαγῶς. Quædam etiam inueniuntur apud poetas. quæ in genitiuo singulari gratia metri assumunt τὸ ο μικρὸν ut πετεὼ πετεῶο. ταλὼ ταλῶο. ἀναρόγεω ἀναρογέωο. μίνω μίνωο. ταλάωο uero quidam uolunt esse ἐκ τοῦ ταλάοιο. τροπῇ τοῦ ο, εἰς δίφθογγον in ω μέγα. ideo censuerunt ι esse subscribendum ταλάῳο. Sunt et pauca quædam fœminina propria urbium nomina. ut τρῶς. τλῶς. κρῶς. κῶς. quæ amoto σ attice declinãtur. δὼς uero quoniã nec ꝓprium est, nec circunflexũ. solũ ĩdeclinabile existit. Significat aũt dationẽ. Hesiodus δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ ἢ κακὴ θανάτοιο δότειρα. Quatuor etiã annotãtur quæ absq; ν ac

cuſatiuũ ſingularẽ faciunt.hoc,eſt ἄθως. ἄθω. κῶς. κῶ. τέως. τέω. λαγὼς λαγῶ. quidam addunt ἕως ἕω.

ℭDe quinta declinatione imparisyllaborum.

q

Vinta declinatio eſt omniũ imparisyllaborũ nominũ fœmininorũ neutrorũ cõmunium. & promiſcuorũ differẽtes terminatiões habentiũ.quorũ gtũs deſinit in ος. datiuus in ι. accuſatiuus ĩ α.

ℭὉ αἴας. τοῦ αἴαντος. τῷ αἴαντι. τὸν αἴαντα. ὦ αἶαν καὶ ὦ αἴας.
ℭΔυϊκά, τὼ αἴαντε. τοῖν αἰάντοιν. ὦ αἴαντε.
ℭΠληθυντικά, οἱ αἴαντες. τῶν αἰάντων. τοῖς αἴασι. τοὺς αἴαντας. ὦ
ℭἩ τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ (αἴαντες.
τριάς. ℭΔυϊκὰ τὰ τριάδε. ταῖν τριάδοιν. ὦ τριάδε. ℭΠληθυντικά. αἱ τριάδες τῶν τριάδων. ταῖς τριάσι. τὰς τριάδας ὦ τριάδες.
ℭΤὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα ὦ βῆμα. ℭΔυϊκὰ τὼ βήματε. τοῖν βημάτοιν. ὦ βήματε. Πληθυντικὰ τὰ βήματα. τῶν βημάτων. τοῖς βήμασι τὰ βήματα. ὦ βήματα.

ℭQuoniã hui⁹ quintæ declinationis multæ, ac uariæ ſunt terminatiões tam in maſculinis quã in aliis, ab re nõ erit aliquãto altius ea repetere, quæ ad eius cognitione neceſſaria ſũt.nõ tamen generales regulas uniuſcuiuſq; terminatiões ponere ĩtendimus ſicut Herodian⁹ fecit. et qui eũ ſecuti ſunt.ne ob regularum inculcationem faſtidio rudes lectores afficiantur. Sed ea dũtaxat ſine quibus non facile intelligi poſſit quo modo unũ quodq; nomen ſit declinãdũ. Sequemur tamẽ eorũ ordinẽ ĩ ipſis nominibus uariãdis p genera oĩa, ac terminatiões Et primũ de maſculinis dicẽdũ ẽ. quoꝶ finales

litteræ siue elemẽta q̃nq; sũt ν̄. ξ̄. ρ̄ σ̄. ψ̄. ¶ Oẽ.n.masculi
nũ græce declinatũ ĩ aliquã harũ desinit cõsonantẽ. ut
δίων. φοίνιξ. νέστωρ. αἴας. ἄραψ. αὐδρούβαλ uero & βάκαλ. et με-
μελ & similia barbara sunt At ἰακὼβ. δανιήλ. ἀδάμ. ἀβρα-
ὰμ hebræa reduci tamẽ ad græcã declinationẽ possunt
ut ἰάκωβος. ἰακώβου. δανιῆλος. ήλου. ἄδαμος. μου, ἄβραμος. μου.
¶ Ex uocalibus uero nulla ẽ ĩ quã masculinũ nomẽ de
sinat. χιόσδε ὃ, αὐτὶ τοῦ χιός, et χοόσδε αὐτὶ τοῦ χοός. et οὐχοί, αὐτὶ
τοῦ οὐχος et similia κατὰ ἐπέκτασιν facta sũt. At νεφεληγερέτα
ζεὺς. & ἱππότα νέστωρ et similia. ut q̃busdã placet μεταπλασ-
μὸς εἶναι. αὐτὶ τοῦ νεφεληγερέτης et ἱππότης. Alii tamẽ uolunt
ἀντίπτωσιν esse. i. utũm ꝑ ntõ, ut ĩ prima declinatiõe di-
ctũ ẽ. ¶ Ex dictis igitur cõsonãtibus quatuor sunt ĩpa
risyllaborũ nominũ finales. hoc est ν̄. ξ̄. ρ̄. ψ̄. quæ ĩ ο̄ς mit
tũt gtũm, ut δίων δίωνος. κήρυξ κήρυκος. νέστωρ νέστορος. πέλοψ πέλο
πος. σ̄. uero cõis est terminatio et parisyllaborũ & ĩparisyl
laborꝝ. Parisyllaba.n. in οῡ mittũt gtũm. ut αἰνείας αἰνείου.
σοφὸς σοφοῦ. Imparisyllaba uero ut dictũ ẽ, ĩ ο̄ς hñt gtũm
ut μίνως μίνωος. στάχυς στάχυος. σωκράτους uero & δημοσθένους
& similia, gti sunt κατὰ συναίρεσιν. ¶ Desinentia in σ̄. an
te ipsũ oẽs uocales habere possũt præter ε̄ ut ταμίας. χρύ
σησ μάντις. καλός. ταχύς. ἥρως. ε̄ tamẽ ĩuenitur ante σ̄ non
quidẽ solũ sed cũ ῑ aut ῡ ĩ diphthõgis, ut χαρίεις. βασιλεὺς
sunt & quæ in ο̄σ desinunt ut μελάμπους. δίπους. Vnũ in
α̅ι̅σ̅ ut παῖς παιδὸς ἀπὸ τοῦ πάϊς κατὰ συναίρεσιν. ¶ De qui-
bus dicendum est, & primũ de noĩbus ĩ α̅ς desinẽtibꝰ
cum duplicem habeant declinationem parisyllabã et

ĩparisyllabam, sintq; uariatu faciliora, ꝓpterea et ueteres grãmatici, et iuniores ab eis initiũ sumpserunt. ¶ Parisyllaba igitur in ας primæ sunt declinatõis & gtũm habẽt partĩ ĩ ου ꝑtim ĩ α. Quæcũq; .n. ĩ ας purũ desinũt polysyllaba hẽntia ι ĩ penultĩa ut νικίας λυσίας. uel ε. ut ἀγίας πυθίας uel ει diphth. ut αἰνείας ἑρμείας. uel υ, ut μαρσύας. Et q̃cũq; ĩ ρας desinũt hẽntia ο μικρὸν ĩ penultĩa ut ξεναγόρας, in ου mittunt genitiuum. Si uero aliquod horum in α genitiuum habuerint, dorica erit declinatio ut supra dictum est. Sunt, et quæ abiecto σ in α solum faciunt genitiuum. quæ quidem, & si dorica sunt, eorum tamen usus cõmuni linguæ frequentissimus est. ut ὁ λάας τοῦ λάα. ὁ ἄβας τοῦ ἄβα. Sed cum hæc multa sint, & uaria, opus est ut per literarum ordinẽ accuratissime ea percurramus. discernamúsq; ab iis, quæ ĩparisyllaba sunt. ¶ Nomina igitur in ας desinentia monosyllaba pauca sunt. acuũtur autẽ, aut circunflectũtur. & partim sunt parisyllaba. & declinantur per abiectionem τοῦ σ. et partim imparisyllaba. et ea declinantur ꝑ ντ. Sunt. n. parisyllaba hæc ὁ γρᾶς τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς τοῦ λᾶ. ὁ πᾶς τοῦ πᾶ. diminutiuum ἀπὸ τοῦ πατήρ. ὁ φᾶς τοῦ φᾶ. ὁ θᾶς τοῦ θᾶ. Imparisyllaba hæc ὁ κρὰς τοῦ κρατὸς solum per τ absque ν declinatum. ὁ πᾶς τοῦ παντὸς trium generum genitiuum habens oxytonum. ζᾶς uero ζάντος, et φθὰς φθάντος cum participii sumpserit terminationem accentum quoque in gtõ ad eius similitudinem seruauerunt. ut στὰς στάντος. ¶ Desinentia in ας πολυσύλλαβα

circunflexa quæ sint parisyllaba in α mittunt genitiuũ ut θωμᾶς θωμᾶ. κοσμᾶς κοσμᾶ. μηνᾶς μηνᾶ. Imparisyllaba uero in τος faciunt gtũm ut πελεκᾶς πελεκᾶντος. Inueniuntur quædã ἰωνικὰ quæ ĩ δος mittũt gtũm. ut βιττᾶς βιττᾶδος. κυρᾶς κυρᾶδος.

¶Etiã desinẽtia in βας ante β aliam consonantem habentia dummodo nõ sit ρ. in α faciunt genitiuum, ut ὁ σάμβας τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας τοῦ χάλβα. ὁ κείσβας τοῦ κείσβα. his similia sunt καὶ ὁ ἴβας τοῦ ἴβα. ὁ βανέβας τοῦ βανέβα. ὁ ἀννίβας τοῦ ἀννίβα.

¶Etiam in γας desinentia disyllaba solum propria ut ὁ μίγας τοῦ μίγα. ὁ μέγας τοῦ μέγα. et ὁ μέγας τοῦ μεγάλου ἑτερόκλιτον si sit adiectiuum. μέγας enim quintæ declinationis μέγαος facit. sicut λάας λάαος siue μέγαντος secundum Theodorum. At μεγάλος μεγάλου tertiæ declinationis est ὁ ἄλγας τοῦ ἄλγα, excipitur ὁ σάλγας τοῦ σάλγαντος.

¶Etiam polysyllaba ut ὁ σατύργας τοῦ σατύργα. ὁ στροάγας τοῦ στροάγα excipitur ὁ ἀκράγας τοῦ ἀκράγαντος nomen fluuii siciliæ unde ἡ ἀκράγας τῆς ἀκράγαντος nomen urbis agrigentum.

¶Etiam in δας disyllaba. & polysyllaba ὁ λάδας τοῦ λάδα. ὁ ἴδας τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας τοῦ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας τοῦ τιμαχίδα.

¶Etiam in ζας ξας ψας θας κας ut ὁ ἀείζας τοῦ ἀείζα. ὁ ἑλίξας τοῦ ἑλίξα. ὁ ἄψας τοῦ ἄψα. ὁ αὔθας τοῦ αὔθα. ὁ πελέκας τοῦ πελέκα.

¶ Etiam in λᾶς ἀπλᾶ disyllaba. quæ sint unius generis & non habeant penultimã natura longam. & etiam polysyllaba duo λλ habentia. ut ὁ ὕλας τοῦ ὕλα. ὁ γύλας τοῦ γύλα. ὁ ἰόλλας τοῦ ἰόλλα. ὁ ἀβόλλας τοῦ ἀβόλλα.

¶ Etiam in μᾶς. consonantem habentia ãte μ. ὁ σύλμας τοῦ σύλμα. ὁ ἀκαματοχάρμας τοῦ ἀκαματοχάρμα excipitur ὁ τόλμας τοῦ τόλμαντος.

¶ Etiam desinentia in μᾶς περσικὰ ut ὁ σαλάμας. τοῦ σαλάμα. ὁ ἀπιτάμας τοῦ ἀπιτάμα.

¶ Etiam in νᾶς, ut πίνας τοῦ πίνα. excipitur ὁ κάνας τοῦ κάναντος.

¶ Etiam in πᾶς desinentia unius generis. ut ὁ πάππας τοῦ πάππα. ὁ κάλπας τοῦ κάλπα. ὁ λάμπας τοῦ λάμπα. excipitur ὁ κύπας τοῦ κύπαντος. πᾶς uero παντὸς adiectiuum.

¶ Etiam in ρᾶς non habentia primam et secundam syllabam ab eadem cõsonante, uel antisticho eius incipientem, ut ὁ σιμμόρας τοῦ σιμμόρα. ὁ κύδρας τοῦ κύδρα.

¶ Etiam in σᾶς desinentia disyllaba quæ non habeant ε in penultima. ut ὁ χρύσας τοῦ χρύσα. ὁ κέρσας τοῦ κέρσα.

¶ Etiam in τᾶς, ut ὁ ἀρχύτας τοῦ ἀρχύτα. ὁ εὐρώτας τοῦ εὐρώτα excipitur ὁ τελεύτας τοῦ τελεύταντος.

¶ Etiam in φᾶς desinẽtia disyllaba et in χᾶς ut ὁ δέλφας τοῦ δέλφα. ὁ ἄλφας τοῦ ἄλφα. κύφας uero κύφαντος facit. ὁ καλλίχας τοῦ καλλίχα. ὁ λαύχας τοῦ λαύχα. κάλχας uero κάλχαντος facit.

¶ Etiam in ᾶς a uerbis circunflexus composita. ut ὁ

πατραλοίας τοῦ πατραλοία ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ τύπτω.
¶Etiam in ᾶς a nominibus fœmininis composita, ut ἡ φαρέτρα ὁ εὐφαρέτρας τοῦ εὐφαρέτρα. ἡ βία ὁ εὐρυβίας τοῦ εὐρυβία. ἡ ἀγορὰ ὁ πυθαγόρας τοῦ πυθαγόρα. καὶ πυθαγόρου. αἰνία ὁ παυσανίας τοῦ παυσανίου. Et hæc de pariter declinatis.

De impariter declinatis.

d Esinentia in ᾶς purum disyllaba barytona & quæ dorica non sint διὰ τοῦ ρτ declinantnt, ut ὁ αἴας τοῦ αἴαντος. ὁ θόας τοῦ θόαντος. excipitur ὁ λάας τοῦ λᾶα cum proprium est nomen. cum uero appellatiuum est ὁ λάας τοῦ λάαος facit ἐν κράσει λᾶος. ὀδυσσείας. θ. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. et ὁ λάας. τοῦ λάου. τῷ λάῳ. τὸν λάαν.
¶Etiam in ᾶς monosyllaba ὀξύτονα in τος faciunt genitiuum, ut ὁ πᾶς, τοῦ παντός. sicut supra dictum est, Et etiam polysyllaba. ut ὁ ἀνδριὰς τοῦ ἀνδριάντος.
¶Etiam in βᾶς desinentia si ancipitem, correptam in penultima habuerint, ut ὁ βίβας τοῦ βίβαντος. ὁ λυκάβας τοῦ λυκάβαντος. ὁ ἀλύβας τοῦ ἀλύβαντος cuius & penultima longa est. Excipiuntur ὁ βαρνάβας τοῦ βαρνάβα. ὁ λάβας τοῦ λάβα. ὁ κάβας τοῦ κάβα. ἰάβας τοῦ ἄβα ἐθνικόν. At ὁ ἄβας τοῦ ἄβαντος proprium nomen. Similiter & ἰόβας ἰόβα. & ῥήβας ῥήβα.
¶Etiam in βᾶς & quæ ante β habeant ρ i iis quæ impariter declinantur. ὁ φόρβας τοῦ φόρβαντος. ὁ κύρβας τοῦ κύρβαντος.

¶ Etiam in γᾶς desinentia disyllaba propria, et appella
tiua siue gentilia. ut ὁ γίγας τοῦ γίγαντος. ὁ βρίγας τοῦ βρίγαν-
τος. ¶ Etiam in δᾶς disyllaba et quæ habeant diphthon
gum in penultima. ut ὁ φείδας τοῦ φείδαντος. ὁ οἴδας τοῦ οἴ-
δαντος. ¶ Etiam polysyllaba siue disyllaba a uerbis ba-
rytonis deriuata. ut μείδομαι. ὁ μείδας τοῦ μείδαντος. εἴδω ὁ εἴ-
δας τοῦ εἴδαντος. χαείζομαι, ὁ χαείδας τοῦ χαείδαντος. ¶ Etiam
desinẽtia in ζᾶς habentia ῡ ãte ζ̄ ut ὁ βύζας τοῦ βύζαντος
ὁ πύζας τοῦ πύζαντος. ¶ Etiam in λᾶς δισύλλαβα μονογενῆ
et quæ habeãt penultimam natura longam ὁ φύλας τοῦ
φύλαντος ὁ λήλας τοῦ λήλαντος. Similiter, et quæ habent
consonantem cum λ̄ ut ὁ ἄτλας τοῦ ἄτλαντος. ¶ Etiam
habentia duo λλ̄ ut ὁ πάλλας τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας τοῦ
βάλλαντος. ὁ μέλας uero τοῦ μέλανος, et ὁ τάλας τοῦ τάλανος
triũ generũ sunt. ¶ Etiã ĩ μᾶς disyllaba, et polysyllaba
et quæ ãte μ̄ breuem uocalẽ habent ὁ ἀδάμας τοῦ ἀδάμαν
τος ὁ πολυδάμας τοῦ πολυδάμαντος. et cũ his ὁ θαύμας τοῦ θαύ
μαντος. ¶ Etiam in ρᾶς disyllaba habentia primam,
& secundam syllabam ab eadem consonante siue an-
tisticho eius incipientem, ut ὁ βάβρας τοῦ βάβραντος.
ὁ πρόφρας τοῦ πρόφραντος. ὁ τεύθρας τοῦ τεύθραντος. Simi
liter et ea quæ participiis coincidunt. ut ὁ πείρας τοῦ πεί-
ραντος. ὁ ἄρας τοῦ ἄραντος. Similiter et quæ habent ᾱ
ante ρ̄ ut ὁ τάρας τοῦ τάραντος ὁ κάρας τοῦ κάραντος.
¶ Etiam desinentia ĩ ᾶς polysyllaba et quæ in penulti-
ma habent. ε̄ ὁ ἀπέσας. τοῦ ἀπέσαντος. ¶ Etiam in φᾶς
desinẽtia polysyllaba. ut ὁ κορύφας τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλέ-

φας τοῦ ἐλέφαντος. ὁ ὀνόφας uero τοῦ ὀρόφα. ¶ Desinen-
tia in ᾱς cõposita simpliciũ seruant declinationẽ λυκο-
θόας λυκοθόαντος, quoniam θόας θόαντος. σύμπας σύμπαν-
τος, quoniã πᾶς παντός dicimus. ¶ Et hæc de nomini-
bus in ᾱς desinẽtibus et eorũ genitiuis. nunc de aliis ca-
sibus nominũ quintæ declinationis pro quibus ὁ αἴας
commune sit exemplum.
¶ Ὁ αἴας ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος nam desinentia in ᾱς purum
disyllaba barytona penultimã productam habẽtia διὰ
τοῦ ντ̄ declinantur ἡ δοτικὴ τῷ αἴαντι a genitiuo fit. Nã
omnis genitiuus in ο̄ς desinens mutata ο̄ς ί ῑ datiuum
singularem facit. Ἡ αἰτιατικὴ τὸν αἴαντα. a datiuo. Nam
omnis datiuus singularis in ῑ prolatum desinens ῑ in
ᾱ conuerso accusatiuum singularem facit. Sed aduer-
tendum est accusatiuum singularem quintæ declinati
onis aut in ᾱ correptum desinere aut í ν̄. I n ᾱ cor
reptum τὸν αἴαντα. τὸν θόαντα. In ν̄ cum genitiuus sin
gularis in ο̄ς purum desinens ancipitem uocalem ha
bet in penultima a nominatiuo fit σ̄ í ν̄ conuerso ut
ἰχθὺς ἰχθύος ἰχθύν. ὄφις ὄφιος ὄφιν. πόλις πόλιος πόλιν. exci
pitur διὸς δία. ¶ Desinentia tamen in ῡς & si frequenti
usu in ν̄ mittunt accusatiuum ut ταχὺς ταχὺν ὀξὺς ὀξὺν
tamen nonnunquam in ᾱ faciunt ποιητικῶς. ut εὐρέα
πόντον. καὶ πολέα στρατόν. Similiter et in οῡς desinentia
nunc in ᾱ mittunt accusatiuum nunc in ν̄. sed in ν̄
frequentius raro autem in ᾱ, ut τὸν βοῦν καὶ βόα.
¶ Ἡ κλητικὴ ὦ αἶαν. a genitiuo fit extrẽa syllaba abiecta

Nam in nominibus διὰ τοῦ ντ declinatis et quæ sy-
næresim nō patiuntur extrema genitiui abiecta fit uo
catiuus singularis θόας θόαντος· ὦ θόαν· σιμοῦς uero et πλα
κοῦς et similia etiam ν extremæ syllabæ abiiciunt, ut
σιμοῦντος; ὦ σιμοῦ· πλακοῦντος; ὦ πλακοῦ· excipitur ὀδούς· hu-
ius.n. uocatiuus solus est similis nominatiuo· ὦ ὀδούς· in
quibus uero genitiuus διὰ τοῦ εος existens in ους facit sy
næresiatum, a nominatiuo fit η in ε conuerso ὁ δημο-
σθένης ὦ δημόσθενες· In desinentibus uero in ω siue in ως fœ
mininis a nominatiuo fit, extrema in οι mutata ἡ λη-
τὼ, ὦ λητοῖ· ἡ αἰδὼς ὦ αἰδοῖ· In iis uero quæ exeunt in ην si
ue in εις, quorum neutrum ī εν formatum est. a genitiuo
fit, abiecta ος syllaba· τέρην τέρενος ὦ τέρεν· χαρίεις χαρίεντος
ὦ χαρίεν· Indesinentibus autem in ηρ barytonis fit
uocatiuus in ερ μήτηρ ὦ μῆτερ· excipitur ὦ πήρ ex oxyto
nis uero quatuor sunt. his similia πατὴρ ὦ πάτερ· δαὴρ ὦ
δᾶερ· σωτὴρ ὦ σῶτερ· ἀνὴρ ὦ ἄνερ· ℭ Etiam in quibusdam
similis est uocatiuus nominatiuo prorsus. In quibusdā
uero & sine σ profertur. Nam in iis quæ in ευς aut
in ους exeūt etiam sine σ cum diphthongo pronuntia-
tur· ὦ βασιλεῦ· ὦ βοῦ· nisi qnid prohibeat. nam ὦ πούς &
ὦ ὀδοὺς solum dicimus, ne coincidant cum ποῦ aduer-
bio et ὀδοῦ· Etiam ī apellatiuis barytonis in ις desinenti
bus quæ non exeunt in natura longam, & omnino
in desinentibus in ις barytonis, ut ὁ ὄφις ὦ ὄφι· ℭ Eti
am in υς barytonis. ὁ βότρυς ὦ βότρυ· ℭ Etiam in
oxytonis quæ sunt trium generum, In ως uero de-

finẽtibus masculinis productã habentibus penultimã
similis est uocatiuus nominatiuo, et omnino indesinẽ
tibus in ῶς. pure autem declinatis siue p τ præter fœmi
nina. oxytona ὁ ἥρως. ὦ ἥρως. ℂ Etiam in ῆς barytonis iã-
bicis, & omnĩo in ῆς desinentibus, declinatis autem p
τ̄. ὁ λαύχης ὦ λαῦχης. ℂ Etiam in ῑς oxytonis ὁ πριαμὶς ὦ
πριαμίς. ℂ Etiam in ῦς oxytonis ἡ χλαμὺς ὦ χλαμύς. ℂ Eti
am in ᾶς oxytonis ἡ παλλὰς ὦ παλλάς. ℂ Etiã in λ̄ς ὁ ἅλς
ὦ ἅλς. ℂ Etiam in aliquam duplicium. ὁ ἄναξ. ὦ ἄναξ.
ℂ Etiam in aliquã ĩmutabilium exeuntibus ὁ ἕλλην ὦ
ἕλλην præter superius annotata.
ℂ Δυϊκὰ ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν. τὼ αἴαντε a dati
uo singulari. Omnis.n. datiuus singularis in ῑ prola-
tum desinens mutato ῑ in ε̄ nominatiuum et accusati
uum dualem facit τῷ αἴαντι τὼ αἴαντε. Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ
τοῖν αἰάντοιν. Omnis nominatiuus dualis in ε̄ siue ĩ ω̄
exiens in οιν facit genitiuum & datiuum dualem. ut τὼ
αἴαντε τοῖν αἰάντοιν. τὰ αἰδῶ τοῖν αἰδοῖν.
ℂ Πληθυντικὰ ἡ εὐθεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντική. οἱ αἴαντες ὦ αἴ-
αντες. omnis ntũs dualis in ε̄ desinens apposito σ̄ nomi
natiuũ pluralem facit τὼ αἴαντε οἱ αἴαντες.
ℂ Ἡ γενικὴ τῶν αἰάντων. omnis genitiuus pluralis cõmu
nis cuiussuis generis in ω̄ν exit.
ℂ Ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τοῖς αἴασι. Vbi aduertendũ est
datiuũ pluralẽ partĩ a ntõ singulari fieri, ptim a dtõ. Si a
ntõ, hæc ẽ regula. Omnis nominatiuus singularis ĩ σ̄
desinẽs cũ lõga siue uocali, siue diphthõgo, ac ĩparibus

ſyllabis inflexus, nec habẽs genitiuũ contractum: appoſito ῑ datiuum pluralem facit ὁ θώας τοῖς θώασι. ὁ λέβης τοῖς λέβησι. ὁ τρὼς τοῖς τρωσί. ὁ βασιλεὺς τοῖς βασιλεῦσι. Annotatur τοῖς ποσί. quod a datiuo ſingulari fit ποδί, et τοῖς ἡέσι ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ ἡεὺς et δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομεὺς pro ἡεῦσι καὶ δρομεῦσι. ¶Sciendum eſt autem nominatiuum in ῡς productam deſinentẽ aſſumpto ῑ ac ῡ correpto datiuum pluralẽ facere. ut ὁ ἰχθὺς τοῖς ἰχθύσι. excipitur τοῖς μῦσι ἀπὸ τοῦ μῦς quod ſolum producitur. Etiã nominatiuus exiens ĩ aliquam dupliciũ eodem modo datiuum pluralem facit. ὁ ἅρπαξ τοῖς ἅρπαξι. ὁ ἄραψ τοῖς ἄραψι. ¶A datiuo uero ſingulari fit, cum nominatiuus aliam habet terminationẽ. pro quo aduertendũ ẽ ꝙ ſi datiuus ſingularis in ῑ purũ exeat aſſumpto σ̄ ante ἰῶτα dtũm pluralẽ facit τῷ ὄφεϊ τοῖς ὄφεσι. τῷ ἡδέϊ τοῖς ἡδέσι. τῷ δημοσθένεϊ τοῖς δημοσθένεσι. ὄφις enim, et ἡδὺς extremã habẽt correptã. δημοσθένης uero et ſi in σ̄ cũ uocali lõga exeat genitiuũ tamẽ habet per ſynæreſim. Si uero datiuus ſingularis cõſonãtem habeat ãte ῑ, aſſũpto σ̄, ac cõſonãtibus abiectis, quæ cũ ipſo minĩe audiri poſſũt, datiuũ pluralẽ facit. ut τῷ τύπτοντι. τοῖς τύπτουσι. Si uero datiuus ſingularis ν̄ ſolũ habeat ante ἰῶτα mutato ν̄ in σ̄ datiuum pluralem facit, ut πλάτωνι πλάτωσι. ποιμένι ποιμέσι et ſi alibi ν̄ ãte σ̄ ĩueniatur. ut ἕλμινς. Sed aduertẽdũ ẽ penultimã datiui pluralis. aut parẽ eſſe penultimæ aliorum obliquorum, aut maiorẽ, quæ ſi ſit anceps, & per abiectionẽ conſonãtium facta ſit breuis, rurſus in ſe ipſam

productã

productam mutari. ut τῷ θόαντι. τοῖς θόασι καὶ θόασι. Si uero breuis fuerit ε scilicet aut ο, ε quidem assumpto ι in diphthōgo producitur, ut τιθέντι. τιθέσι. τιθεῖσι. ο uero assumpto υ, ut τῷ λέοντι. τοῖς λέοσι καὶ λέουσι. Additur etiam ν consonās huiusmodi datiuis in ι prolatum desinentibus uocali sequente ut τοῖς αἴασιν. apud poetas tamen etiā consonante sequente gratia metri additur ν.

Varia declinatio secundum uaria idiomata.

Θόας κοινῶς, καὶ ὁ θόαις αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς καὶ θόα ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν κοινῶς. καὶ ὦ θόας ἀττικῶς. ¶ Δυϊκὰ τὼ θόαντε. τοῖν θοάντοιν. ὦ θόαντε. ¶ Πληθυντικὰ οἱ θόαντες. τῶν θοάντων τοῖς θόασι. καὶ θοάντεσσι ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. τοὺς θόαντας. ὦ θόαντες.

¶ Hoc in loco aduertendum est αἰολεῖς huiusmodi nomina in ᾱς desinentia διὰ διφθόγγου enuntiare, ut τάλαις pro τάλας. μέλαις pro μέλας, & θόαις pro θόας, nō tamen αἴαις pro αἴας; dicunt διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων genitiuus uero nonnunq̄ apocopen patitur ποιητικῶς metri gratia ut αἶα pro αἴαντος. θόα pro θόαντος. Datiuus quoque poetica licentia nonnunquam producit extremam hoc est ι facta cōmuni syllaba ut αἴαντι δαΐφρονι cū r̄gula id corripi ex postulet. Interdum uero idē κατὰ κρᾶσιν p̄ducitur. ut θέτιδι, ἀποβολῇ τοῦ δ ἰωνικῶς θέτιι καὶ κράσει θέτι ἰλιάδος ω̄ πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ sic μήτι δὲ μήτιϊ μήτι. ἰλιάδος μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων. Patit̄ ēt apocopē ut ἱδρῶτι ἱδρῶ. ἰλιάδος ρ̄. περὶ θ' ὄμβρου καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ

πενδόρμεασιν. accuſatiuus quoque idẽ patitur. ut ποσειδῶνα ποσειδῶ. ἱδρῶτα ἱδρῶ. ἰλιάδος κ. αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ. Incomparatiuis uero in ων deſinentibus craſim patitur ἀττικῶς. ut μείζονα, ἀποβολῇ τοῦ ν, μείζοα, καὶ κράσει τοῦ ο καὶ α εἰς ω μείζω. Nec ſolũ accuſatiuus ſingularis dictorum cõparatiuorũ hoc patitur, ſed etiã nominatiuus accuſatiuꝰ, & uocatiuus pluralis numeri nõ tamẽ ĩ ω, ſed ĩ ου craſim faciũt ἔθει ἀττικῷ. ut οἱ μείζονες ἀποβολῇ τοῦ ν μείζοες καὶ κράσει τοῦ ο καὶ ε εἰς ου μείζους. ſic actũs caſus μείζονας μείζους utũs ſimilis eſt ntõ ὦ μείζονες μείζους. At in ntõ, actõ, & uocatiuo pluralis numeri neutrorũ eadẽ fit craſis quæ ĩ accuſatiuo ſingulari maſculinorum ut τὰ μείζονα μείζοα μείζω. datiuus pluralis παραγωγὴν patitur ἔθει ἰωνικῷ καὶ αἰολικῷ, ut θοάντεσι. et fit a nominatiuo plurali ĩ ες deſinẽte ſiue maſculini generis ſit ſiue fœminini addita σι ſyllaba ut κύνες κύνεσι. γυναῖκες γυναίκεσι. ĩ neutris uero aut a genitiuo ſingulari fit τροπῇ τοῦ ο εἰς ε. ut τείχεος τείχεες τειχέεσι, aut a ntõ plurali extrema ĩ ες mutata τείχεα τείχεσι τειχέεσι, iccirco duplici σ ſcribitur. niſi metri gratia alterũ eiiciatur.

Περὶ τῶν εἰς ης.

o Omina in ης deſinentia cum & ipſa partim ſint pariter declinata, partim impariter declinata et quæ pariter declĩant aliqua mittũt genitiuum in ου, aliqua in ῃ ἔθει δωρικῷ. ordine quodam, & ipſa uarianda ſunt et diſcernenda quæ

sũt parisyllaba ab iis quæ ĩparisyllaba sũt. Et primũ de parisyllabis habẽtibus gtũm ĩ ου. ¶ Desinentia ĩ ης bari tona ποιδιαλικὰ in ου faciunt genitiuũ. ὁ χρύσης τοῦ χρύσου. ὁ ξέρξης τοῦ ξέρξου. excipitur ὁ μάθης τοῦ μάθητος. ὁ κόρης τοῦ κόρητος. ὁ τίγρης τοῦ τίγρητος. ὁ τίγρης τοῦ τίγρητος fluuii nomẽ. qui & τίγρις τίγριδος, & τίγριος ἰωνικῶς. φαύγρης φαύγρητος. μάγνης μάγνητος. ἴσυης ἴσυητος. μαύσης μάσητος. μύδης μύδητος. γλοίης γλοίητος. Etiã in ῆς circũflexa ĩ ου faciũt gtũm ὁ θαλῆς τοῦ θαλοῦ. καὶ ὁ θαλῆς τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σωσῆς τοῦ σωσοῦ. ὁ μωσῆς τοῦ μωσοῦ. καὶ ὁ μωϋσῆς τοῦ μωϋσοῦ. ἢ ὁ μωσεὺς τοῦ μωσέως, ἢ ὁ μωϋσεὺς τοῦ μωϋσέως. Etiã ĩ ης βαρύτονα a fœmininis ĩ η desinẽtibus cõposita ut ἡ λέσχη ὁ λέσχης τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη. ὁ ἀράχνης τοῦ ἀράχνου. ἡ χαίτη ὁ κυανοχαίτης τοῦ κυανοχαίτου. Etiã in δης desinẽtia παρωνυμικὰ ὁ ἀτρείδης τοῦ ἀτρείδου. ὁ πολείδης τοῦ πολείδου. Etĩ δης ꝓpria patronymici formã habẽtia ὁ θουκυδίδης τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιλτιάδης τοῦ μιλτιάδου. ὁ εὐριπίδης τοῦ εὐριπίδου. Etiam in ης desinẽtia barytona siue simplicia sint siue decõposita a nominibus in ος deriuata. ut ἄραξος, ὁ ἀράξης τοῦ ἀράξου. λάπιθος ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. οἰδίπους οἰδίποδος, ὁ οἰδιπόδης τοῦ οἰδιπόδου. Etiam in της quæ composita non sint a uerbo κρατῶ. ὁ δότης τοῦ δότου. ὁ χάρτης τοῦ χάρτου ὁ θύτης τοῦ θύτου. In θης quoque desinentia his similia sunt. ὁ σκύθης τοῦ σκύθου. ¶ Etiã in ινης. ωνης καὶ ωρ ης καὶ ολης. ὁ αἰσχίνης τοῦ αἰσχίνου. ὁ μηρυόνης τοῦ μηρυόνου. ὁ γηρυόνης τοῦ γηρυόνου καὶ γηρυὼν γηρυόνος. καὶ γηρυονεὺς γηρυονέος κοινῶς.

sæpe numero apud poetas. ὁ κερύνης τοῦ κερύνου. ὁ τελώνης τοῦ τελώνου. ὁ ὀζόλης τοῦ ὀζόλου. ¶ Βαρύτονα quoque in ης. desinentia super duas syllabas habentia ante ης im mutabilem geminatam ὁ ἰωάννης. τοῦ ἰωάννου. ὁ καβάλλης. τοῦ καβάλλου. excipitur ὁ πόλλης τοῦ πόλλητος. est enim disyllabum. & ὁ ἀελλὴς τοῦ ἀελλοῦς. ὀξύτονον γάρ. etiam in ης quæ sint unius generis & a uerbis composita, ut πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης. τοῦ βιβλιοπώλου. μετρῶ. ὁ γεωμέτρης τοῦ γεωμέτρου. τρίβω ὁ παιδοτρίβης τοῦ παιδοτρίβου. βαίνω, ὁ χοινοβάτης τοῦ χοινοβάτου.

De nominibus in ης habentibus genitiuum in η.

Onosyllaba in ης desinentia circunflexa abiecto σ faciunt genitiuũ ὁ δρῆς τοῦ δρῆ. ὁ τρῆς τοῦ τρῆ. ¶ Hactenus de parisyllabis, nunc de imparisyllabis, ¶ Desinentia in. ης βαρύτονα ἰαμβικά a præsenti deriuata cuius consonantẽ seruant in τος mittunt genitiuum ut λείβω ὁ λέβης τοῦ λέβητος. λήχω ὁ λάχης τοῦ λάχητος. πένω. ὁ καὶ ἡ πένης τοῦ καὶ τῆς πένητος. πλανῶ ὁ πλάνης τοῦ πλάνητος. καὶ ὁ πλανήτης τοῦ πλανήτου. κρατῶ. ὁ κράτης τοῦ κράτητος, δαίρω ὁ δάρης τοῦ δάρητος, καὶ δάρου. ὁ κόμης τοῦ κόμητος καὶ κόμου. ὁ γύης τοῦ γύητος καὶ γύου. ὁ μύκης τοῦ μύκητος καὶ μύκου. ὁ πύδης τοῦ πύδητος καὶ πύδου. ὁ χάρης τοῦ χάρητος καὶ χάρου. ὁ πύλης τοῦ πύλητος. καὶ πύλου. ὁ μύνης τοῦ μύνητος καὶ μύνου. ὁ μέτης τοῦ μέτητος καὶ μέτου. ¶ Etiam in ης monosyllaba ὀξύτονα in τος mittunt genitiuũ ὁ κρὴς τοῦ κρητός. ὁ σνὴς τοῦ σνητός. ὁ θὴς τοῦ θητός. ¶ In ης quoq; desinentia polysyllaba cõmunia, ut ἀργὴς ἀργῆτος. ἀβλὴς ἀβλῆτος.

ἀδμὴς

ἀδμὴς ἀδμῆτος. ἡμιθνὴς ἡμιθνῆτος. Hæc auté cum composita sint seruant syllabam præteriti perfecti. Etiam ĩ ῆς, & quæ habent ante ῆς immutabilem & ante ĩmutabilem uocalem aliquam, ut ὑπέρης ὑπέρητος. ἀκέλης ἀκέλητος. κεφάλης κεφάλητος. ἐπιάλης ἐπιάλητος. Etiam in ῆς circũflexa a nominibus in ήεις deriuata, δαφνῆς δαφνῆντος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς φθογγῆντος ἀπὸ τοῦ φθογγήεις. τιμῆς τιμῆντος ἀπὸ τοῦ τιμήεις. Annotantur etiã hæc quæ in ῆς desinunt & in εντος mittunt genitiuum ὁ κλήμης τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνης τοῦ μάνεντος. ὁ οὐάλης τοῦ οὐάλεντος. ὁ κρήσκης τοῦ κρήσκεντος.

De nominibus in ῆς circunflexis quæ κατὰ κρᾶσιν in οῦς faciunt genitiuum.

n Omina in ῆς circunflexa composita ἀπὸ τοῦ κλέος in οῦς κατὰ κρᾶσιν faciunt gtũm ὁ ἀνδροκλῆς τοῦ ἀνδροκλέος. ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς τοῦ ἡρακλέος ἡρακλοῦς. Etiam nomina propria in ῆς a uerbis cõposita, ĩ οῦς faciunt genitiuum δεύκω. ὁ πολυδεύκης τοῦ πολυδεύκεος. πολυδεύκους. μήδω. ὁ διομήδης τοῦ διομήδεος. διομήδους. φέρω, ὁ ἀριστοφάνης τοῦ ἀριστοφάνεος. ἀριστοφάνους. Etiam in ῆς a neutris in ός composita. τὸ σθένος ὁ δημοσθένης τοῦ δημοσθένεος. δημοσθένους. τὸ γένος ὁ διογένης τοῦ διογένεος διογένους. τὸ τέλος ὁ ἀριστοτέλης τοῦ ἀριστοτέλεος ἀριστοτέλους. & cætera huiusmodi. excipitur ὁ ἀμέλης τοῦ ἀμέλητος. & ὁ ἀμένης τοῦ ἀμένητος. Etiam adiectiua in ης ὀξύτονα & barytona habentia neutrum in ες ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς ἀληθέος ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ εὐμενὴς εὐμενέος εὐμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης κακοήθεος

κακοήθους. Etiam in ρης δισύλλαβα ὁ πλήρης τοῦ πλήρεος πλήρους. ἄρης uero ἄρου. & ἄρης ἄρητος. & ἄρης ἄρεος ἄρους. et ἄρευς ἄρεος κοινῶς καὶ ἄρηος ἰωνικῶς καὶ ἄρεως ἀττικῶς. καὶ ἄρειος αἰολικῶς. ❡Etiam in ωρης desinentia et ηρης et ωδης. ut δώρης. ξιφήρης. λοιμώδης. ❡Etiam in νης oxytona. σαφηνής. γαληνής. Desinentia quoque in ης a nominibus in υς deriuata ὀφρύς, ἀβρής. ὠκύς. ποδώκης.

❡Hic aduertendum ē nomina ĩ ης cõposita a neutris in ος desinentibus, si sint propria, grauari. δημοσθένης. ἀριστοτέλης. Si uero adiectiua, acui εὐμενής. δυσμενής. διετής. τριετής. πενταετής. Deriuata autem ἀπὸ τοῦ ἔτος grauantur ἔθει ἀττικῷ. διέτης. τριέτης. τετραέτης. et alia. Grauantur quoque et adiectiua composita a trisyllabis nominibus in ος. et etiam disyllabis habentibus η in penultima. si post eam sequatur consonans. ut μέγεθος παμμεγέθης. κῆτος, μεγακήτης. ἦθος κακοήθης. μῆκος ἐπιμήκης et cætera. Hoc etiam annotandum est desinentia in ης impariter declinata si per τ declinãtur eundem habere et nominatiuum et uocatiuum λάχης λάχητος, ὦ λάχης. λέβης λέβητος ὦ λέβης. Si uero διὰ τοῦ ντ, in ν mittere uocatiuum τιμῆς τιμῆντος ὦ τιμῆν.

Παράδειγμα.

Λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ
ὁ λάχης. ❡Δυϊκὰ τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λά-
χητε. ❡Πληθυντικὰ οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων
τοῖς λάχησι. τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

Μάντις τοῦ μάντιος. τῷ μάντιϊ. τὸν μάντιν. ὦ μάντι
ὁ κοινῶς. καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. Inuenitur etiam
μάντιδος διὰ τοῦ δ̄ raro tamen. in compositio
ne uero frequentissime. ut πρόμαντις προμάντιδος. ὀρθόμαν
τις ὀρθομάντιδος. μάντεως uero prosa oratione frequentius.
¶ Ὁ Πάρις. τοῦ Πάριδος κοινῶς. καὶ Πάριος ἰωνικῶς. τῷ Πάρι-
δι, καὶ Πάριϊ καὶ Πάρι παρὰ ποιηταῖς. τὸν Πάριδα ἢ Πάριν. ὦ Πά
ρι κοινῶς καὶ ὦ Πάρις ἀττικῶς. ¶ Δυϊκὰ τὼ Πάριδε. τοῖν Πα-
ρίδοιν. ὦ Πάριδε.
¶ Πληθυντικὰ οἱ Πάριδες. τῶν Παρίδων. τοῖς Πάρισι. τοὺς Πά
ριδας. ὦ Πάριδες.

Hoc in loco aduertendum est nomina in ῑς desi-
nentia, siue per ῑ siue per ῡ, facientia genitiuum in
ōs purum, si habeant ante ος δίχρονον in ν̄ solum mit
tere accusatiuum ut ὄφις ὄφιος ὄφιν. λέξις λέξιος λέξιν.
Hoc idem faciunt et oxytona in ῡς. quanquam ante
ōσ δίχρονον non habeant. ut ἡδὺς ἡδέος ἡδύν. εὐρὺς εὐρέ
ος εὐρύν. At εὐρέα πόντον, et πολέα στρατὸν, et similia poe
tica sunt. Si uero in ōσ non purum desinant, sed
cum aliqua consonante si sint oxytona in ᾱ solum
mittunt genitiuum, ut κρηπὶς κρηπῖδος κρηπῖδα. χλα-
μὺς χλαμύδος χλαμύδα. Si uero sint barytona nō solū
in ᾱ, sed in ν̄ faciunt accusatiuum. ut χάρις χάρι-
τος χάριτα καὶ χάριν. τοξότις τοξότιδος τοξότιδα καὶ τοξότιν. Πά-
ρις. Πάριδος Πάριδα καὶ Πάριν. μῆνις. μήνιδος μήνιδα καὶ μῆνιν.
ἔπηλυς ἐπήλυδος ἐπήλυδα. καὶ ἔπηλυν. Videntur tamen

huiusmod nomina quæ in δος mittunt gnitiuum non ex eadem declinatione duplicẽ habere accusatiuũ sed ex diuersa. Declinantur enim διὰ τοῦ δ κοινῶς, ut πάρις πάριδος πάριδι, unde πάριδα. μῆνις. μήνιδος. μήνιδι. μήνιδα. Subtracto uero δ ἰωνικῶς πάριος πάριος dicitur, unde πάριν quod a nominatiuo fit τροπῇ τοῦ σ εἰς ν et μῆνις. μήνιος. μῆνιν ἄειδε θεά. Nam iones in nominibus desinentibus in ις barytonis, declinatis διὰ τοῦ δος abiicientes δ proprium faciunt genitiuum. quod non faciunt in oxytonis, non enim dicunt ἀσπὶς ἀσπίδος ἀσπίος. Sed horum usus uarius est.

Περὶ τῶν εἰς σ.

Χαρίεις τοῦ χαρίεντος. τῷ χαρίεντι. τὸν χαρίεντα. ὦ χαρίεν. καὶ χαρίεις κοινῶς. καὶ χαρίεις ἀττικῶς. ὁ Δυϊκὰ τὼ χαρίεντε. τοῖν χαριέντοιν. ὦ χαρίεντε. Πληθυντικὰ οἱ χαρίεντες. τῶν χαριέντων. τοῖς χαρίεσι. ἢ χαρίεσι. τοὺς χαρίεντας. ὦ χαρίεντες.

Ὁ οὖρις. τοῦ οὔρεος. τῷ οὔρεϊ καὶ οὔρει. τὸν οὔρεα καὶ οὖριν. ὦ οὖρι κοινῶς, καὶ οὖρις ἀττικῶς. Δυϊκὰ τὼ οὔρεε. τοῖν οὐρέοιν. ὦ οὔρεε. Πληθυντικὰ οἱ οὔρεες οὔρεις. τῶν οὐρέων. τοῖς οὔρεσι. τοὺς οὔρεας οὔρεις. ὦ οὔρεες οὔρεις.

Ὁ βότρυς. τοῦ βότρυος. τῷ βότρυϊ. τὸν βότρυν. μόνον. ὦ βότρυ καὶ ὦ βότρυς. Δυϊκὰ τὼ βότρυε. τοῖν βοτρύοιν. ὦ βότρυε. Πληθυντικὰ. οἱ βότρυες, βότρυς. τῶν βοτρύων. τοῖς βότρυσι. τοὺς βότρυας. βότρυς. ὦ βότρυες βότρυς.

Diminutiua in ῦς circunflexa abiecto σ paribus

syllabis

ſyllabis declinantur. ut ὁ καμῦς τοῦ καμῦ· τῷ καμῦ: τὸν καμῦν. ὁ διοῦς· τοῦ διοῦ· τῷ διοῦ ὁ κλαυσοῦς· τοῦ κλαυσοῦ· τῷ κλαυσοῦ. quorum datiuus in ῡ ſolum abſque ῑ deſinit ut in prima declinatione dictum eſt.

Ὁ βοῦς τοῦ βοός, καὶ βοῦ ποιητικῶς. τῷ βοΐ. τὸν βόα καὶ βοῦν ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ βόε τοῖν βόοιν. ὦ βόε. Πληθυντικά. οἱ βόες καὶ βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσί. τοὺς βόας καὶ βοῦς. ὦ βόες καὶ βοῦς.

Ὁ πούς· τοῦ ποδός· τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ πούς.

Ὁ ὀδούς· τοῦ ὀδόντος· τῷ ὀδόντι. τὸν ὀδόντα. ὦ ὀδούς.

Ὁ ἱδρώς· τοῦ ἱδρῶτος· τῷ ἱδρῶτι καὶ ἱδρῷ. τὸν ἱδρῶτα καὶ ἱδρῶ ὦ ἱδρώς. Δυϊκά. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν. ὦ ἱδρῶτε. Πληθυντικά. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. τοὺς ἱδρῶτας. ὦ ἱδρῶτες.

Ὁ ἥρως· τοῦ ἥρωος· τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. Δυϊκά. τὼ ἥρωε. τοῖν ἡρώοιν. ὦ ἥρωε. Πληθυντικά. οἱ ἥρωες. τῶν ἡρώων τοῖς ἥρωσι. τοὺς ἥρωας. ὦ ἥρωες.

Hoc in loco aduertendum eſt, nomina in ῶς deſinentia ὀξύτονα μονοσύλλαβα habentia unam ex conſonantibus tertiæ declinationis barytonorum per ος purum declinari. ut θὼς θωός· δμὼς δμωός· τρὼς τρωός. quæ uero nullam dictarum conſonantium habent ſi ſint ἀπαθῆ, hoc eſt ſi non patiantur, per τος uariari, ut φὼς φωτὸς ὁ ἀνήρ. χρὼς χρωτὸς τὸ σῶμα. Si autem patiantur abiecto σ ad ſimilitudinem tertiæ declinationis uariari. ut ὁ σῶς τοῦ σῶ. ὁ ζὼς τοῦ ζῶ. ὁ κῶς τοῦ κῶ. ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ σάος. ζωός. κῶος ὁ πολίτης. quorũ ὁ ζὼς acuitur, quanquam ex craſi

fiat quoniam ex graui et acuto non fit circunflexus.
¶ Ὁ ἔρως. τοῦ ἔρωτος κοινῶς. ἢ τοῦ ἔρω ἀττικῶς. ¶ ὁ ἔρος. τοῦ ἔρου αἰολικῶς. ὀδυσσείας α. αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.
¶ Ὁ μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς. καὶ μίνω ἀττικῶς. Attici enim huiusmodi nomina ad propriã referũt declinationẽ.

Περὶ τῶν εἰς λς.

Ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. ¶ Δυϊκά. τὼ ἅλε. τοῖν ἁλοῖν. ὦ ἅλε. ¶ Πληθυντικά. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες. Quod in masculino genere sal significat. in fœminino uero mare, et in numero singulari tantum declinatur.
ὁ

¶ Ὁ μάκαρς. τοῦ μάκαρτος. τῷ μάκαρτι. τὸν μάκαρτα. ὦ μάκαρς. Quod nomen tres diuersos habet nominatiuos. ὁ μακάριος τοῦ μακαρίου. abiectis uero duabus syllabis, ac manente ρ fit μάκαρ μάκαρος. ὀδυσσείας ε. τρὶς μάκαρες δαναοί, καὶ τετράκις οἳ τότ' ὄλοντο. manẽte quoq; σ. μάκαρς dicimus.
¶ Ὁ τίρως. τοῦ τίρωθος. τῷ τίρωθι. τὸν τίρωθα. ὦ τίρως.

Περὶ τῶν εἰς ν.

Πάν. τοῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πᾶνα. ὦ πάν. deus arcadiæ. πᾶν uero παντὸς neutrum est, ἀπὸ τοῦ πᾶς.
ὁ

¶ Ὁ τιτάν. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὦ τιτάν. ¶ Δυϊκά. τὼ τιτᾶνε. τοῖν τιτάνοιν. ὦ τιτᾶνε. ¶ Πληθυντικά. οἱ τιτᾶνες. τῶν τιτάνων. τοῖς τιτᾶσι. τοὺς τιτᾶνας. ὦ τιτᾶνες.
¶ Ὁ ἕλλην. τοῦ ἕλληνος. τῷ ἕλληνι. τὸν ἕλληνα. ὦ ἕλλην.
¶ Ὁ δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.
¶ Aduertendum est nomina in ιν desinentia δι-

κατάληκτα appellari, quoniam in ις desinunt, ut δελ-
φίς. eadẽ tamen seruatur declinatio, et ubique ι manet
productum. excipitur τίς τινός. quod ι habet natura cor
reptum, nec δικατάληκτον est.
¶ Ὁ φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι. καὶ φόρκυν κατ' ἀποκοπὴν
τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν. καὶ ἄλλως.
¶ Ὁ φόρκυς. τοῦ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. τὸν φόρκυν. καὶ ἄλλως.
¶ Ὁ φόρκος. τοῦ φόρκου. τῷ φόρκῳ. τὸν φόρκον. ὦ φόρκε.

Περὶ τῶν εἰς ων.

Nomina in ων desinentia aut acuuntur. ut ἑλικών. aut
grauantur. ut πλούτων. aut circũflectuntur ut ποσειδῶν.
Oxytona enim apposita ος syllaba faciunt genitiuum
Sed in obliquis, partim seruant ω μέγα, ut κοιτὼν κοιτῶνος
partim uero mutant illud in ο μικρὸν ut σαρπηδὼν σαρπη-
δόνος. Barytona uero aut per ος purũ declinantur nũc
seruato ω magno in obliquis ut πλάτων πλάτωνος nunc
in ο paruũ cõuerso, ut σώφρων σώφρονος. Aut per ντ, ω ma
gno ĩ ο paruũ mutato ut θεράπων θεράποντος. circũflexa ue
ro ut plurimũ διὰ τοῦ ντ declinãtur, et ĩ obliquis ω ma
gnũ semp seruãt. ut δημοφῶν δημοφῶντος. ¶ Sed qa huius-
modi noĩa multa et uaria sũt eũ ordinẽ ĩ his seruabimus,
quo & ioãnes charax usus ẽ. et primũ de monosyllabis.
¶ Monosyllaba ĩ ων desinentia acuuntur, et adiectione
ος declinantur ut πρὼν πρωνός. κλὼν κλωνός. θὼρ θωρὸς πα-
ρακοιτισ. χθὼν uero χθονὸς διὰ τοῦ ο μικροῦ. quoniam so-
lum fœmininum.
¶ Desinẽtia in ωρ cõparatiua per ο paruũ declinãtur

ut κρείσσων κρείσσονος, χείρων χείρονος. ἀρείων ἀρείονος.

Desinentia in ῶν patronymica διὰ τοῦ ω μεγάλου declinātur πηλείων πηλείωνος. ἀτρείων ἀτρείωνος. κρονίων uero κρονίονος apud poetas temporis quantitatem mutauit. ut ζηνὸς ἔγωγε κρονίονος ἄσσον ἱκοίμην. ἰλιάδος ξ.

Diminutiua quoque in ῶν seruant ω μέγα ut ζήνων ζήνωνος. λάκων λάκωνος. βάκχων βάκχωνος. μορίων μορίωνος.

Desinentia ī ῶν quæ a futuro uerborū deriuantur διὰ τοῦ ο inflectūtur νοήσω νοήμων νοήμωνος. στήσω στήμων στήμονος. ἐλεήσω. ἐλεήμων ἐλεήμωνος.

Desinentia in ῶν iambica siue acuantur, siue grauentur seruant ω. si ante finalem ἰῶτα habeant τρίβων τρίβωνος. σίμων σίμωνος. πιθών πιθῶνος. χιτών χιτῶνος.

Desinentia in ῶν oxytona fœminina supra duas syllabas uertunt ω in ο paruum λαιστρυγών. λαιστρυγόνος. πηλεγὼν πηλεγόνος.

Nomina gētilia in ῶν barytona in obliquis seruant ω μύτων μύτωνος. κύδων κύδωνος. καδμείων καδμείωνος. excipitur κίκων. κίκονος. si uero proprium sit nomen κίκωνος facit. excipitur etiam μαλθάονος.

Desinentia in ῶν purum barytona habentia ancipitem longam in antepenultima per ο μικρὸν inflectūtur ἱκετάων ἱκετάονος. μαχάων μαχάονος, ἀρετάων ἀρετάονος. ὠρίων uero ὠρίωνος si ι correptum habeat εὐριπίδης. τὰ τόξα καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι. si uero productū ὠρίονος facit. ὅμηρος. ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καί τ' ὠρίωνα δοκεύει.

Desinentia in ῶν purum barytona ancipitem cor

reptam in penultima habentia διὰ τοῦ ω̄ declinantur ἀμφιτρύων. ἀμφιτρύωνος. ἠετίων ἠετίωνος.

℃Deſinentia in ῶν et quæ habent ε̄ in penultima ω̄ ſeruant in obliquis πυλεών πυλεῶνος. ποσειδεών ποσειδεῶνος ἀλημεών ἀλημεῶνος.

℃Deſinentia in βῶν omnia per ω̄ inflectuntur ζίβων ζίβωνος. ἄμβων ἄμβωνος. βουβών βουβῶνος. ἀῤῥαβὼν ἀῤῥαβῶνος.

℃Deſinentia in γῶν diſyllaba barytona διὰ τοῦ ω̄ declinantur. πώγων πώγωνος. αἴγων αἴγωνος.

℃Deſinentia in δῶν barytona ſimplicia ω̄ ſeruant in obliquis φαίδων φαίδωνος. σπάδων indifferens eſt. κνώδων uero κνώδονος quoniam compoſitum eſt.

℃Deſinentia ĩ ῶν quæ aliquam aſpiratarū habent ſiue tenuiumꝑ ω̄ uariantur αἴθων αἴθωνος σφὼν σφωνός. βρύχων βρύχωνος. γλαύκων γλαύκωνος. λαμπτων λαμπτωνος πλούτων πλούτωνος.

℃Deſinentia in λῶν ω̄ ſeuant in obliquis. ut ἀπόλλων ἀπόλλωνος. βάλλων βάλλωνος.

℃Deſinentia in ρῶν omnia per ω̄ uariantur. εἴρων εἴρωνος. χείρων χείρωνος proprium nomen. Comparatiuum uero χείρονος facit.

℃Deſinentia in μῶν et quæ habent ε̄. ante μ̄ per ō μικρὸν inflectuntur. ἡγεμὼν ἡγεμόνος. κηδεμὼν κηδεμόνος. Aliud autem habentia ante μ̄. ω̄ μέγα ſeruant in obliquis ποταμὸν ποταμῶνος. χειμών χειμῶνος. λειμὼν λειμῶνος. ſi uero μ̄ cū alia conſonante implici-

tũ fuerit. p̄ ō μικρὸν φράδμων φράδμωνος· ἄκμων· ἄκμονος.
Desinentia in ζῶν & quæ aliis nō subiiciuntur regulis διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου, ῥίζων ῥίζωνος. ἄζων ἄζωνος. τὸ δὲ μείζων, μείζωνος· καὶ ὀλίζων, ὀλίζονος ἀπὸ τοῦ ὀλίγον. comparatiua sunt & communis generis.

Desinentia in ξω̄ & quæ non habēt participalia nomina διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου· δράξων δράξωνος, σημαίνει τὸν ἐπ' ἀγορᾶς ἐπαγρυπνοῦντα τὰ πωλούμενα. αἴξων· αἴξωνος.

Desinentia in σῶν διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου, γράσων· γράσωνος. ἰάσων uero ἰάσωνος παρὰ τῷ ποιητῇ.

Aduertendum est nomina participalia, et si sub aliqua dictarum regularum cadant διὰ τοῦ ντ̄ declinari, ut χαρμαβῶν χαρναβῶντος. ἀλέγων ἀλέγοντος. κελάδων κελάδοντος. ὑψίζων ὑψίζοντος. φαέθων φαέθοντος. Neq; hoc ignorandum est quædam esse quæ cum duabus regulis subiecta sint secundum utranque declinantur, ut χάρων qđ quatenus participale ē ἀπὸ τοῦ χαίρειν κατ' εὐφημισμὸν χάροντος facit, quaten⁹ uero desinit ī ρω̄ν, χάρωνος. sic et δράκων quatenus habet fœmininum διὰ τοῦ αινᾱ per ντ̄ uariatur δράκων δράκοντος. quatenus uero in κω̄ν δράκωνος facit.

Desinentia in ω̄ν si in penultima αι̅ diphthongũ habuerint per ω̄ magnũ inflectuntur, αἰγαίων αἰγαίωνος. βαίων βαίωνος. ἀθηναίων ἀθηναίωνος.

Composita in ω̄ν simplicium seruant declinationem. φιλοπλάτων φιλοπλάτωνος. ἀσυγείτων ἀσυγείτονες. seruant etiam & tonum. excipiuntur disyllaba quæ cũ

sint ὀξύτονα in penultimam retrahunt accentum, ut χι-
τὼν χαλκοχίτων· μονοχίτων· αἰὼν μακραίων.

¶ Desinentia in ῶν circunflexa διὰ τοῦ ντ uariantur
seruántque ὦ μέγα in obliquis. ξενοφῶν ξενοφῶντος· ἀγλαο-
φῶν ἀγλαοφῶντος· δημοφῶν δημοφῶντος. Excipitur ποσει-
δῶν ποσειδῶνος· καὶ ταῶν ταῶνος· καὶ τιφῶν τιφῶνος quod
et τιφὼς τυφὼ dicitur ἀττικῶς et τυφεὼν τυφεῶνος· et τυ-
φωὺς τυφωέως, et τυφάων τυφάωνος. inuenitur etiam a-
pud poetas δημοφόων καὶ δημοκόων, quæ perfecta sunt eo
rum quæ sunt δημοκῶν καὶ δημοφῶν. nam ex ō et ῶ fit
crasis in ῶ, et ex acuto accentu et graui fit circunfle-
xus. Sic et ποσειδῶν, ab eo, quod est ποσειδέων siue ποσει-
δάων.

¶ De uocatiuo horum nominum in ῶν desinentium
aduertendum est desinentia in ῶν ὀξύτονα eundem
habere & nominatiuum & uocatiuum ut ὁ ἐλαι-
ὼν· ὦ ἐλαιών· ὁ ἑλικὼν ὦ ἑλικών. Similiter et circunflexa. ut
ὁ ξενοφῶν· ὦ ξενοφῶν. excipitur ὁ ποσειδῶν· ὦ πόσειδον, ἀπὸ τοῦ
ποσειδάων ποσειδάονος. βαρύτονα uero a genitiuo formant
suum uocatiuum abiectione finalis syllabæ ut τρύφων
τρύφωνος ὦ τρύφον· θέων θέωνος· ὦ θέον· λέων λέοντος· ὦ λέ-
ον. Aduertendum est autem quædam composita
polysyllaba in ōν facere uocatiuum accentu in an-
tepenultimam retracto ut ἀγαμέμνων ἀγαμέμνονος· ὦ ἀ-
γάμεμνον· ἀπόλλων ἀπόλλωνος ὦ ἄπολλον. At æoles corripi
unt ῶ in uocatiuo casu omnium nominum in ῶν
desinentium ut ἀηδών· ὦ ἀηδόν χελιδὼν ὦ χελιδόν

Παραδείγματα.

Ἀγὼν τοῦ ἀγῶνος. τῷ ἀγῶνι. τὸν ἀγῶνα. ὦ ἀγών. ℭΔυϊκά. τὼ ἀγῶνε. τοῖν ἀγώνοιν. ὦ ἀγῶνε. ℭΠληθυντικά. οἱ ἀγῶνες. τῶν ἀγώνων. τοῖς ἀγῶσι. τοὺς ἀγῶνας. ὦ ἀγῶνες.

ℭὉ ἑλικὼν τοῦ ἑλικῶνος τῷ ἑλικῶνι. τὸν ἑλικῶνα. ὦ ἑλικών.

ℭὉ ξενοφῶν τοῦ ξενοφῶντος. τῷ ξενοφῶντι. τὸν ξενοφῶντα. ὦ ξενοφῶν. ℭΔυϊκά. τὼ ξενοφῶντε. τοῖν ξενοφώντοιν. ὦ ξενοφῶντε. ℭΠληθυντικά. οἱ ξενοφῶντες. τῶν ξενοφώντων τοῖς ξενοφῶσι. τοὺς ξενοφῶντας. ὦ ξενοφῶντες.

ℭὉ ποσειδῶν. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. τὸν ποσειδῶνα καὶ ποσειδῶ κατὰ ἀποκοπήν. ὦ πόσειδον.

ℭὉ πλάτων. τοῦ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι. τὸν πλάτωνα. ὦ πλάτων. ℭΔυϊκά. τὼ πλάτωνε. τοῖν πλατώνοιν. ὦ πλάτωνε. ℭΠληθυντικά. οἱ πλάτωνες. τῶν πλατώνων. τοῖς πλάτωσι. τοὺς πλάτωνας. ὦ πλάτωνες.

ℭὉ ἀπόλλων. τοῦ ἀπόλλωνος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλωνα καὶ ἀπόλλω. ὦ ἄπολλον.

ℭΠερὶ τῶν εἰς ξ καὶ ψ.

Nomina in ξ et ψ desinentia in obliquis uocalē seruāt nominatiui ut νάρθηξ νάρθηκος. σκώληξ σκώληκος. excipitur ἀλώπηξ ἀλώπεκος. qđ η ī ε mutauit. κύκλωψ κύκλωπος. μώλωψ μώλωπος. ℭOē nomen ī aliq̄ dupliciū desinens. aut aspiratā habet in obliquis aut tenuem, aut mediā. ℭDesinentia in ξ cōsonātes secūdæ coniugationis barytonorū seruant in obliquis, hoc est γ κ χ. ut ὄρτυξ ὄρτυγος. κόραξ κόρακος. ὄνυξ ὄνυχος. Et dtūm pluralē mittūt ī ξι. Desinētia uero in ψ cōsonātes primæ cōiugationis seruāt uidelicet β π φ ut ἄραψ ἄραβος κύκλωψ κύκλωπος. κίνυψ κίνυφος. Et dtūm pl'm ī ψ mittūt.

παραδείγματα.

¶Ὁ θώραξ. τοῦ θώρακος. τῷ θώρακι. τὸν θώρακα. ὦ θώραξ. τὼ θώρακε. τοῖν θωράκοιν. ὦ θώρακε. οἱ θώρακες. τῶν θωράκων. τοῖς θώραξι. τοὺς θώρακας. ὦ θώρακες.

¶Ὁ ἄναξ. τοῦ ἄνακτος πλεονασμῷ τοῦ τ. τῷ ἄνακτι. τὸν ἄνακτα. ὦ ἄναξ. καὶ ὦ ἄνα.

¶Ὁ ἅρπαξ. τοῦ ἅρπαγος. τῷ ἅρπαγι. τὸν ἅρπαγα. ὦ ἅρπαξ

¶Ὁ ὄνυξ. τοῦ ὄνυχος. τῷ ὄνυχι. τὸν ὄνυχα. ὦ ὄνυξ.

Ὁ μύρμηξ. τοῦ μύρμηκος. τῷ μύρμηκι. τὸν μύρμηκα. ὦ μύρμηξ.

¶Ὁ πέρδιξ. τοῦ πέρδικος. τῷ πέρδικι. τὸν πέρδικα. ὦ πέρδιξ.

¶Ὁ δοίδυξ. τοῦ δοίδυκος. τῷ δοίδυκι. τὸν δοίδυκα. ὦ δοίδυξ.

¶Ὁ πτώξ. τοῦ πτωκός. τῷ πτωκί. τὸν πτῶκα. ὦ πτώξ.

Περὶ τῶν εἰς ρ.

Ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ. τὼ μάκαρε. τοῖν μακάροιν. ὦ μάκαρε. οἱ μάκαρες. τῶν μακάρων. τοῖς μάκαρσι. τοὺς μάκαρας. ὦ μάκαρες.

¶Ὁ λουτήρ. τοῦ λουτῆρος. τῷ λουτῆρι. τὸν λουτῆρα. ὦ λουτήρ.

¶Ὁ σωτήρ. τοῦ σωτῆρος. τῷ σωτῆρι. τὸν σωτῆρα. ὦ σῶτερ.

¶Ὁ αἰθήρ. τοῦ αἰθέρος. τῷ αἰθέρι. τὸν αἰθέρα. ὦ αἰθήρ.

Ὁ ἀνήρ. τοῦ ἀνέρος καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι καὶ ἀνδρί. τὸν ἀνέρα καὶ ἄνδρα. ὦ ἄνερ. ¶Δυϊκὰ τὼ ἀνέρε καὶ ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν καὶ ἀνδροῖν. ὦ ἀνέρε καὶ ἄνδρε. ¶Πληθυντικὰ οἱ ἀνέρες καὶ ἄνδρες. τῶν ἀνέρων καὶ ἀνδρῶν. τοῖς ἀνδράσι καὶ ἄνδρεσι ποιητικῶς. τοὺς ἀνέρας καὶ ἄνδρας. ὦ ἀνέρες καὶ ἄνδρες.

¶Ὁ πατήρ. τοῦ πατέρος καὶ πατρός. τῷ πατέρι καὶ πατρί. τὸν πατέρα μόνον. ὦ πάτερ.

Hic aduertendum est ex nominibus in ηρ exeuntibus quædam pati syncopam in omnibus obliquis. nisi quid prohibeat, sicuti est ὁ ἀνὴρ τοῦ ἀνέρος καὶ ἀνδρός. ἀνρὸς tamen esse debuerat. sed ν ante ρ neque in comprehensione, neque in distinctione locum habet. in comprehẽsione quoniam immutabilis præcedere nõ potest aliam immutabilem in eadem syllaba cõprehẽsam nisi μν. ut μνᾶ. μνῆμα. in distinctione uero quoniam ρ non uult aliam habere consonantem iuxta se præter alterum ρ ut ἄῤῥωστος. huius gratia interpositũ est δ et ἀνδρὸς factum est. Cuius accusatiuus singularis ẽ ἄνδρα παροξύτονος. ἀπὸ τοῦ ἀνέρα. licet ex communi regula accusatiuus singularis in eadem syllaba accentum habere debeat, in qua et genitiuus. Sed ab ea excipiuntur nomina quintæ declinationis, quorum genitiuus disyllabus in ος desinit. in his enim genitiuus acuitur, accusatiuus uero grauatur, ut βοὸς βόα. διὸς δία. Sic ἀνδρός ἄνδρα tanquam disyllabum faciens genitiuum in ος. Patitur etiam syncopam ὁ πατήρ, ĩ omnibus obliquis, nisi quid prohibeat ut dictum est. nam non dicimus in accusatiuo πατέρα πάτρα, ne coincidat cum nominatiuo ἡ πάτρα τῆς πάτρας qđ doricũ ẽ pro ἡ πάτρη τῆς πάτρης. Demosthenes περὶ στεφάνου. οἱ δὲ πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο. Etiam ex huiusmodi nominibus quatuor annotantur. hoc est σωτήρ. δαήρ. ἀνήρ. πατήρ quæ proprium faciunt uocatiuum in ερ accentu etiam in penultimam retracto. quoniam desinẽtia in

ρ̄ supra unā syllabam, si extremam habent correptam, accentum retrahunt in penultimam, ut σῶτερ. δᾶερ. ἄνερ. πάτερ. Duo horum etiam proprium faciunt datiuum pluralem, hoc est ἀνήρ. ἀνδράσι. καὶ πατήρ. πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς ᾱ καὶ προσθέσει τοῦ σι ἀνδράσι.

¶ Ὁ φθείρ. τοῦ φθειρός. τῷ φθειρί. τὸν φθεῖρα. ὦ φθείρ.

¶ Ὁ μάρτυρ τοῦ μάρτυρος. τῷ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα ὦ μάρτυρ. Declinatur etiam ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρτύρῳ. &c. ἰλιάδος ᾱ τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων.

¶ Ὁ νέστωρ. τοῦ νέστορος. τῷ νέστορι. τὸν νέστορα. ὦ νέστωρ.

¶ Ὁ ἰχώρ. τοῦ ἰχῶρος. τῷ ἰχῶρι. τὸν ἰχῶρα. ὦ ἰχώρ.

Desinentia in ωρ ὀξύτονα siue monosyllaba sint, siue polysyllaba, Et βαρύτονα etiam habentia λ̄ ante ω̄ in obliquis seruāt ω̄ ut φώρ, φωρός. ἰχώρ. ἰχῶρος. πέλωρ πέλωρος. Cætera uero mutant ω̄ μέγα in ο̄ μικρὸν ut ἕκτωρ ἕκτορος μέντωρ μέντορος. Poetæ tamen, et producta corripiunt. et correpta producunt metri gratia.

Desinentia in ψ̄, aut β̄ habent in obliquis, aut π̄, aut φ̄ ut supra dictum est. Sed uniuersaliter per π̄ uariantur siue monosyllaba sint, siue polysyllaba. ut ὢψ ὠπὸς κύκλωψ κύκλωπος. quatuor inueniuntur monosyllaba, et quatuor polysyllaba. quæ per β̄ inflectuntur, φὰψ φαβός, ἡ νύμφη. φλέψ. φλεβός. νίψ. νιβός. κρήνη. λίψ. λιβός. ἄνεμος. ἄραψ. ἄραβος. χάλυψ. χάλυβος ἐθνικόν. χέρνιψ χέρνιβος. θάρυψ θάρυβος κύριον, Et tria διὰ τοῦ φ̄. κίνυψ χέρυφος. σκίραψ σκίραφος κύριον. κατῆλιψ κατήλιφος. At cōposita ἀπὸ τοῦ τρίβω διὰ τοῦ β̄ declinantur παιδότριψ παιδότριβος οἰκότριψ οἰκότριβος.

Aduertendum autẽ est nomina in ο῏ψ super unam sylla bam per ο μικρὸν scribi αἰθίοψ αἰθίοπος· μέροψ μέροπος· οἴνοψ οἴνοπος. Annotantur κύκλωψ· μώλωψ· σκώλωψ· κώνωψ κυνώπωψ, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Ἄραψ τοῦ ἄραβος· τῷ ἄραβι· τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ.

ὁ ¶ Δυϊκὰ τὼ ἄραβε· τοῖν ἀράβοιν. ὦ ἄραβε. ¶ Πληθυντικὰ οἱ ἄραβες. τῶν ἀράβων· τοῖς ἄραψι· τοὺς ἄραβας. ὦ ἄραβες.

¶ Ὁ κύκλωψ· τοῦ κύκλωπος· τῷ κύκλωπι· τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

¶ Ὁ κίνυψ· τοῦ κίνυφος· τῷ κίνυφι· τὸν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

De nominibus fœmeninis.

Fœmininorum nominum octo, sunt litteræ finales α· η· ω· ν· ξ· ρ· σ· ψ· desinentia in α et in η fœminina æquisyllabica secundæ sunt declinationis simplicium. Quæ uero in ω desinunt quartæ sunt declinationis contractorum, et in οῦς faciunt genitiuum κατὰ κρᾶσιν de quibus proprio loco dicetur. Nunc de aliis terminatiõibus et primo de iis quæ in ν desinũt. Fœminina in αν aut in εν non inueniuntur. Sed in ην· ιν· υν· et ων.

Παραδείγματα.

ἡ Τροιζήν. τῆς τροιζῆνος· τῇ τροιζῆνι· τὴν τροιζῆνα. ὦ τροιζήν.

¶ Ἡ φρήν. τῆς φρενός· τῇ φρενί· τὴν φρένα. ὦ φρήν.

¶ Ἡ σαλαμὶν ἢ σαλαμίς. τῆς σαλαμῖνος· τῇ σαλαμῖνι· τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμίν. et alia similia quæ ἀνατάληκτα appellantur.

pellantur sicut ὁ δελφὶν καὶ ὁ δελφίς.

¶Ἡ γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.

¶In ων desinentia fœminina aut grauantur. ut τρήρων. μήκων aut acuuntur ut τρυγών. ἀηδών. nunquam auté circunflectũtur. ¶Desinentia ĩ ων barytona apposita ος syllaba ac ω magno seruato genitiuum faciunt ut μήκων μήκωνος. Similiter et urbium nomina siue ὀξύτονα sint siue uarytona. ut πυθὼν πυθῶνος. σιδὼν σιδῶνος. καλυδὼν καλυδῶνος. πλευρὼν πλευρῶνος. κρώτων κρώτωνος. λακεδαίμων uero seruans simplicis declinationem λακεδαίμονος facit. δαίμων etiam δαίμονος.

¶Desinentia in ων ὀξύτονα et quæ non sint urbium nomina uertunt in obliquis ω μέγα in ο μικρόν, ut τρυγὼν τρυγόνος. χελιδὼν χελιδόνος. excipitur μελεδὼν μελεδῶνος. et τυφεὼν τυφεῶνος et τυφεδὼν τυφεδῶνος.

¶Etiam in δων nomina urbium et quæ habent η in penultima uertunt ω μέγα in ο μικρόν, ἰσηδὼν ἰσηδόνος. ἀπληδὼν ἀπληδόνος. αὐθηδὼν αὐθηδόνος. στερηδὼν στερηδόνος. καρχηδὼν καρχηδόνος. His similia sunt et ἑρμηὼν ἑρμηόνος. βιὼν βιόνος. ἠϊὼν ἠϊόνος. ὀλοασὼν ὀλοασόνος. Poetæ tamé nunc producta corripiunt. nunc correpta producunt ut metri necesitas exigit.

Παραδείγματα.

Χελιδών. τῆς χελιδόνος. τῇ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα.
ἡ ὦ χελιδών. ¶Δυϊκά. τὼ χελιδόνε. τοῖν χελιδόνοιν
ὦ χελιδόνε. ¶Πληθυντικά. αἱ χελιδόνες. τῶν χελιδόνων. ταῖς χελιδόσι. τὰς χελιδόνας. ὦ χελιδόνες.

¶Ἡ αὖλαξ· τῆς αὔλακος· τῇ αὔλακι· τὴν αὔλακα· ὦ αὖλαξ.

¶Ἡ αἶξ· τῆς αἰγός· τῇ αἰγί· τὴν αἶγα· ὦ αἶξ.

¶Ἡ γύναιξ ἄχρηστον· pro quo utimur ἡ γυνὴ secundæ declinationis τῆς γυναικὸς ἀπὸ τοῦ γύναιξ· τῇ γυναικί· τὴν γυναῖκα· ὦ γύναι ἀπὸ τοῦ γύναιξ· ἑτερόκλιτον.

¶Ἡ δάμαρ καὶ δάμαρς προσθέσει τοῦ σ· τῆς δάμαρτος· τῇ δάμαρτι· τὴν δάμαρτα· ὦ δάμαρ· καὶ ὦ δάμαρς.

¶Ἡ χείρ· τῆς χειρός· τῇ χειρί· τὴν χεῖρα· ὦ χείρ. ¶Δυϊκά· τὼ χεῖρε in masculino genere, nõ autem τὰ χεῖρε dicitur. Similiter et τὼ γυναῖκε· et τὼ πόλιε et multa alia priscorum more τοῖν χεροῖν ut plurimum. ὦ χεῖρε. ¶Πληθυντικά· αἱ χεῖρες· τῶν χειρῶν· ταῖς χερσί· καὶ χείρεσιν ἰωνικῶς· τὰς χεῖρας· ὦ χεῖρες. Inuenitur etiam apud poetas ἡ χέρ· τῆς χερός· τῇ χερί· τὴν χέρα ἄνευ τοῦ ι.

¶Ἡ μήτηρ· τῆς μητέρος καὶ μητρός· τῇ μητέρι καὶ μητρί· τὴν μητέρα solum. quoniam si μῆτρα diceretur κατὰ συγκοπὴν coincideret cũ hoc nomine ἡ μήτρα τῆς μήτρας qđ matricem significat ὦ μῆτερ. Datiuus pluralis ταῖς μητράσι. sicut πατράσι.

¶Ἡ θυγάτηρ· τῆς θυγατέρος καὶ θυγατρός· τῇ θυγατέρι· καὶ θυγατρί· τὴν θυγατέρα καὶ θύγατρα· ὦ θύγατερ. Datiuus pluralis ταῖς θυγατράσι. sicut μητράσι.

¶Ἡ δημήτηρ· τῆς δημήτερος καὶ δήμητρος· τῇ δημήτερι καὶ δήμητρι· τὴν δημήτερα· καὶ δήμητρα ὦ δήμητερ.

¶Ἡ γαστήρ· τῆς γαστέρος καὶ γαστρός· τῇ γαστέρι καὶ γαστρί· τὴν γαστέρα solum. ὦ γαστήρ. ¶In ωρ non inueniuntur quæ sint fœminini generis solum sed communis ut ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος· ὁ καὶ ἡ πανδαμάτωρ τοῦ καὶ τῆς πανδαμάτορος.

¶Ἡ λαμπάς. τῆς λαμπάδος. τῇ λαμπάδι. τὴν λαμπάδα. ὦ
¶Ἡ δαΐς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαΐς. (λαμπάς.
Ἡ φιλότης. τῆς φιλότητος. τῇ φιλότητι. τὴν φιλότητα. ὦ φιλότης.
¶Ἡ κνημίς. τῆς κνημῖδος. τῇ κνημῖδι. τὴν κνημῖδα. ὦ κνημίς.
Ἡ θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς. καὶ θέμιτος δωρικῶς. ἢ πλεονασμῷ
τοῦ σ θέμιστος. τῇ θέμιδι ἢ θέμιτι καὶ θέμιστι. ὅμηρος. ἢ δ' ἄλλους
μὲν ἔασε. θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ δέκτο δέπας. Et in accusati
uo plurali τὰς θέμιστας. ὅμηρος. οὔτε θέμιστας πρὸς διὸς εἰρύαται.
¶Ἡ μῆνις. τῆς μήνιδος κοινῶς. καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῇ μήνιδι. τὴν
μήνιδα καὶ μῆνιν. ὦ μῆνι καὶ ὦ μῆνις
¶Ἡ θέτις. τῆς θέτιδος κοινῶς. ἢ θέτιος ἰωνικῶς. τῇ θέτιδι ἢ θέτι
ἰωνικῶς ἀποβολῇ τοῦ δ, ἢ κράσει τῶν δύο ι εἰς ἓν μακρόν. sicut
μῆτις μήτιδος μήτιδι μήτι. τὴν θέτιν. ὦ θέτι. ἰλιάδος σ τίπτε θέ-
τι τανύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ.
¶Ἡ κλείς. τῆς κλειδός. τῇ κλειδί. τὴν κλεῖδα καὶ κλεῖν. ὦ κλείς
¶Ἡ ὀπόεις τῆς ὀπόεντος. τῇ ὀπόεντι τὴν ὀπόεντα. ὦ ὀπόεν.
¶Ἡ πίτυς. τῆς πίτυος. τῇ πίτυϊ. τὴν πίτυν. ὦ πίτυ.
Ἡ χλαμύς. τῆς χλαμύδος. τῇ χλαμύδι. τὴν χλαμύδα. ὦ χλαμύς.
¶Ἡ ἐριννύς. τῆς ἐριννύος. τῇ ἐριννύϊ. τὴν ἐριννὺν κοινῶς. ἢ ἐριννύδα ποι
¶Ἡ ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς. (ητικῶς. ὦ ἐριννύ.
¶Desinétia in ως fœminina, et cõia siue βαρύτονα siue πε
ρισπώμενα siue προπαροξύτονα attica in ω faciũt genitiuũ,
ἡ ἅλως τῆς ἅλω. ἡ ἕως. τῆς ἕω. Sed de his satis dictum est in
quarta simpliciũ declinatiõe. Duo ĩueniũtur fœminĩa
ĩ ως ὀξύτονα quæ ĩ ους faciũt gtũm p synæresi ἡ αἰδὼς καὶ ἡ ἠώς.
¶Ἡ λαῖλαψ τῆς λαίλαπος τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαῖλαψ.
¶Ἡ ὄψ. τῆς ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

Περὶ τῶν οὐδετέρων.

N Eutrorum nominum ſex ſunt litteræ finales ᾱ. ῑ. ῡ. ν̄. ρ̄. σ̄. τὸ βῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶϋ. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέμας. η̄ uero et ο̄ μικρὸν et ω̄ μέγα et ſi in eas aliqua neutra deſinant, non hoc tamen finales litteræ appellandæ ſunt. cum huiuſmodi nomina apocopen patiantur. ut τὸ κάρη ἀπὸ τοῦ κάρηνον. ut πελίου τε κάρη. et ἰλιάδος χ̄ κάρη δ᾽ ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χαρίεν, uel ut quibuſdam placet ἀπὸ τοῦ κάρα ἐκτροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄ ἰωνικῶς κάρα uero quidam uolunt ἀπὸ τοῦ κάρανον fieri κατὰ ἀποκοπήν. Quidam uero τὸ κάρα τοῦ κάρατος declinant εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ᾽ ὕπατον τὸ πρόσωπον. Inuenitur etiam τὸ κάρηαρ. τοῦ κάρηατος τῷ κάρηατι. ἐν συγκοπῇ, κάρητος κάρητι. καὶ ἡ κάρη. τῆς κάρης ὀξυτόνως. ut ἄρτεμις σὴν κάρην ὤμοσα. Etiam ἡ κράς. τῆς κρατός. τῇ κρατί. τὴν κρᾶτα. ὀδυσσείας χ̄. κρατὶ δὲ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν. Super hoc tamē dubitat Euſtathius ἐν τῷ μ̄ τῆς ὀδυσσείας, an ſit maſculini generis an fœminini, ubi dicit φέρε δὲ κρατὶ ἑκάστῳ φωτὶ ἐξαρπάξασα νεὸς κυανοπρῴροιο. ſic enim legit ipſe: et in ſequentib⁹. τῷ σῷ κράατι πείσειο. Inuenitur etiam κράατα in plurali. ἰλιάδος τ̄ ἀλλ᾽ ἄρα ἥγε κατ᾽ ἀνδρῶν κράατα βαίνει. ὅ ἐστι τὰς κεφαλάς. Sed cū apud Homerum, et alios poetas horum uarius ſit uſus tum generis, tum etiam declinationis, eorum interpretibus relinquimus diſſerendum. In ο̄ quoque multa exeūt neutra nomina abiecto ν̄ ἔθει ἀττικῷ. ut τοιοῦτο. τηλικοῦτο. ἄλλο. τοῦτο et ἐκεῖνο. quæ cum in ν̄ etiā deſinere inueniantur

ueniantur ut τοιοῦτον τοσοῦτον, non erit ō propria eorum terminatio. In ω̄ μέγα etiam κατὰ ἀποκοπὴν ut δῶ ἀντὶ τοῦ δῶμα. Παραδείγματα τῶν εἰς ᾱ.

Ὸ σῶμα· τοῦ σώματος· τῷ σώματι· τὸ σῶμα· ὦ σῶμα.

T Τὸ μέγα· τοῦ μεγάλου· τῷ μεγάλῳ· τὸ μέγα· ὦ μέγα· ἑτερόκλιτον est, sicut & masculinum eius ὁ μέγας τοῦ μεγάλου. Nomina litterarum indeclinabilia sunt. τὸ ἄλφα· τὸ βῆτα· τὸ δέλτα. ἄλιφα uero λίπα et ὕφα et σκέπα & γάλα & κάρα. & si in ᾱ desinant nō tamen est propria eorum terminatio. quoniam ἀποκοπὴν patiuntur. eorum, uero perfecta sunt ἄλιφαρ· λιπαρόν· ὕφασμα· σκέπασμα· γάλαξ· κάρανον, ut quibusdam placet. γάλαξ tamē non dicimus cum nullum neutrum in ξ̄ desinat. quanquam eius obliqui in usu habeantur τοῦ γάλακτος· τῷ γάλακτι· πλεονασμῷ τοῦ τ̄.

In ῑ desinentium unum solū inuenitur quod græcum sit. τὸ μέλι et uariatur per τος. Τὸ μέλι· τοῦ μέλιτος· τῷ μέλιτι· τὸ μέλι· ὦ μέλι. Similiter et ab eo composita. τὸ οἰνόμελι· τοῦ οἰνομέλιτος.

Neutra uero communium nominum in ις desinentium eorundem seruant declinationem. τίς τινός· τί τινός. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις· εὐχάριτος· τὸ εὔχαρι· τοῦ εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις· φιλοπάτριδος· τὸ φιλόπατρι· τοῦ φιλοπάτριδος. et alia. Σίνηπι uero, & πέπερι, & κόμι, & κιννάβαρι. & similia barbara sunt. Inflectuntur tamen διὰ τοῦ ιος κοινῶς· καὶ εος ἰωνικῶς· καὶ εως ἀττικῶς. τὸ σίνηπι τοῦ σινήπιος· καὶ σινήπεος· καὶ σινήπεως et alia. Quæ cum synæresim patiantur ad secundā

contractorum declinationem referuntur. κρῖ uero et ἄλφι. et ἔρι. & τρόφι ἀποκοπὴν patiūtur. quorum pfecta sunt τὸ κρίμνον. τὸ ἄλφιτον. τὸ ἔριον. τὸ τρόφιμον. τὸ ἄλφιτον. quare ῑ nō est propria eorū terminatio. et sic indeclinabilia sunt. ¶ Desinentia in ῡ per ος purum declinantur. γόνυ γόνυος. Sed quæ longam habent penultimā, uel triū generū existunt mutato ῡ in ε inflectuntur τὸ πῶϋ τοῦ πώεος. τὸ ἡδύ. τοῦ ἡδέος cuius masculinū est ὁ ἡδύς. τοῦ ἡδέος. fœmininum ἡ ἡδεῖα.

¶ Τὸ πῶϋ. τοῦ πώεος. τῷ πώεϊ. τὸ πῶϋ. ὦ πῶϋ.

¶ Τὸ ἄστυ. τοῦ ἄστεος. τῷ ἄστεϊ. τὸ ἄστυ. ὦ ἄστυ. Hæc duo nomina et si per εος īflectūtur, nō tamen synæresim patiūtur sicut τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος καὶ τείχους.

¶ Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῷ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ὦ δάκρυ. ¶ Καὶ ἄλλως. τὸ δάκρυον. τοῦ δακρύου.

¶ Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῷ γόνυϊ. καὶ καθ᾽ ὑπέρθεσιν τοῦ ῡ τοῦ γουνός. τῷ γουνί. τὸ γόνυ. ὦ γόνυ. ¶ Πληθυντικά. τὰ γόνυα ἢ γοῦνα. τῶν γονύων. καὶ γούνων ἢ ἄλλως.

¶ Τὸ γόνας. τοῦ γόνατος. τῷ γόνατι. τὸ γόνας. ὦ γόνας. ἢ ἄλλως.

¶ Τὸ γοῦνας. τοῦ γούνατος. τῷ γούνατι. τὸ γοῦνας. ὦ γοῦνας.

¶ Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος. τῷ δόρυϊ. καὶ ὑπερθέσει τοῦ ῡ δουρός. τῷ δουρί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ. Καὶ ἄλλως. ¶ Τὸ δόρας. τοῦ δόρατος. τῷ δόρατι. τὸ δόρας. ὦ δόρας. Καὶ ἄλλως.

Τὸ δοῦρας. τοῦ δούρατος. τῷ δούρατι. τὸ δοῦρας. ὦ δοῦρας.

Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος. καὶ δόρους. τῷ δόρει ἢ δόρει. ἀριστοφάνης. σὺν δόρει (ἢ ἀσπίδι.

¶ Neutra in ῡ adiectiuorū triū generū declinationem masculinorum sequūtur ὁ εὐρύς. τοῦ εὐρέος. τὸ εὐρύ. τοῦ εὐρέος. ὁ ὠκύς. τοῦ ὠκέος. τὸ ὠκύ. τοῦ ὠκέος. Illud uero He

siodi ἐν ἔργοις. γλάφυ πέτρης. fit ἀπὸ τοῦ γλαφυρόν· ἢ κατ' ἀποκοπήν. σημαίνει δὲ τὸ κοῖλον σπήλαιον.

Neutra in αν desinẽtia adiectiua trium generũ declinationẽ masculinorũ sequũtur. ὁ πᾶς. τοῦ παντός. τὸ πᾶν τοῦ παντός. ὁ μέλας. τοῦ μέλανος. τὸ μέλαν. τοῦ μέλανος. Eodem modo et participia in αν desinẽtia. ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαν. τοῦ τύψαντος.

In εν quoq; desinentia siue triũ generũ sint siue duũ. ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος. τὸ χαρίεν. τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέρην. τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν τοῦ τέρενος. Sic et participia ὁ τυφθείς. τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθέν. τοῦ τυφθέντος.

Etiã in ουν desinentia siue adiectiua nomina sint siue participia. ὁ δίπους. τοῦ δίποδος. τὸ δίπουν. τοῦ δίποδος. ὁ τυπῶν. τοῦ τυπῶντος. τὸ τυπῶν. τοῦ τυπῶντος. participia quoq; ĩ ῡν hoc idẽ faciũt ὁ ζευγνύς. τοῦ ζευγνῦντος. τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευγνῦντος

Neutra in ον partim sũt secundæ declinatiõis simplicium partim quĩtæ. de quib⁹ satis dictũ est ĩ secũda decli.

Neutra in ων quæ productionẽ patiuntur a neutris cõmunibus in ον desinentibus atticorum more in ω mittũt genitiuum, et paribus syllabis uariãtur. τὸ εὔγεων τοῦ εὔγεω. τὸ ἀξιόχρεων. τοῦ ἀξιόχρεω. Participia uero contracta imparibus syllabis declinãtur. τὸ βοῶν. τοῦ βοῶντος.

Neutra in αρ semp barytõa sũt. q̃ si sint disyllaba, et penultimã hẽant natura lõgã p τ uariãtur. ut εἶδαρ εἴδατος. ἧπαρ ἥπατος. οὖθαρ οὔθατος. ἦμαρ ἤματος. Si breuẽ διὰ τοῦ ρ ut ἔαρ ἔαρος. κέαρ κέαρος. ἄλκαρ ἄλκαρος. ὄναρ uero ἄκλιτον. ãnotatũ στέαρ q̃d στέατος facit et φρέαρ φρέατος. quorũ etsi penultĩa

breuis est nō tamen declinantur διὰ τοῦ ρ̄. Sed sciendū est prius fuisse στεῖαρ et φρεῖαρ penultima natura longa unde στέατος καὶ φρέατος. in quibus licet sit abiectū ῑ ex diphthongo non ob hoc antiqua inflexio uariata est. uel quia uere heteroclita sunt. Polysyllaba quoque διὰ τοῦ τ̄ uariantur. ut ὄνειαρ ὀνείατος. δέλεαρ δελέατος. κάρηαρ καρήατος. Dubitari posset hoc in loco cur ρ̄ cum immutabile sit tam in obliquis nominum, quam in futuris uerborum, etiam in obliquis horum nominum nō sit seruatum Si uero heteroclita. cur regulis arctata sunt Respondetur huiusmodi nomina indubitato esse heteroclita cum proprii eorum recti in ᾱσ desinant, ut τὸ δέλεας. τὸ ἧπας. τὸ φρέας. et alia. Sed quoniam hæc multa sunt opus fuit ea regulis subiicere. quanquam heteroclitis hoc insuetum est.

¶ Desinentia in ᾱρ si habeant ω̄ in panultima indeclinabilia sunt, ut μῶμαρ ὁ μέγας. βῶμαρ ὁ βωμός. νῶμαρ ἡ στέρησις τῆς ψυχῆς.

¶ Desinentia in η̄ρ pauca sunt, et per crasim fiunt a nominibus in ᾱρ desinentibus, ob quam rem circunflexum habent accentum, ut τὸ κῆρ. τοῦ κηρός. ἀπὸ τοῦ κέαρ. κέαρος. τὸ ἦρ. τοῦ ἦρος. ἀπὸ τοῦ ἔαρ, ἔαρος.

¶ Desinens in ῡρ unum inuenitur, quod appositione ο̄ς syllabæ facit genitiuum, ut τὸ πῦρ. τοῦ πυρός. τῷ πυρὶ producit enim ῡ in noīatiuo sed in obliquis corripit.

¶ In ο̄ρ desinentia pauca sunt ut ἦτορ, ἄορ. ἄνορ. κάλορ. quæ per ρ̄ declinantur ἤτορος. ἄορος. ἄνορος. κάλορος.

¶In ωρ neutra apposita ος syllaba faciunt genitiuum & in obliquis seruant ω μέγα. τὸ ἔλωρ τοῦ ἔλωρος. τὸ τέκμωρ τοῦ τέκμωρος. τὸ σκῶρ τοῦ σκατός. τῷ σκατί heteroclitũ est. σκὰς enim σκατὸς facit & σκὼρ σκωρός. ét ὕδωρ ὕδατος. Nã ὕδωρ ὕδωρος facit, et ὕδας ὕδατος. Declinatur ét τὸ ὕδος. τοῦ ὕδεος. τῷ ὕδεϊ ὕδει ποιητικῶς. ἡσίοδος γαῖαν ὕδει φύρειν.

¶Neutra in ας purum et correptum, & in ρας, mittunt genitiuum ín τος κοινῶς, et in αος ἰωνικῶς. et in ως ἀττικῶς ut τὸ κρέας. τοῦ κρέατος καὶ κρέαος. καὶ κρέως. τὸ κέρας τοῦ κέρατος. καὶ κέραος. καὶ κέρως. De quibus in quinta declinatione contractorum dicetur.

¶In λας uero desinentia in ατος faciunt genitiuum τὸ ἄλας. τοῦ ἄλατος τὸ ἐρυσίπελας. τοῦ ἐρυσιπέλατος. τὸ δὲ σέλας ἄκλιτον. Quæ uero aliam habent consonantem ante ας i indeclinabília sunt. τὸ δέμας. τὸ λέπας. τὸ βρέτας δέπας uero ἔσθ' ἰωνικῶ declinatur, ὅμηρος χρυσείοις δεπάεσσι.

¶In αις neutrum unum inuenitur τὸ σταίς. τοῦ σταιτός.

¶In ες adiectiua declinationem masculinorum sequũtur. ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος ἀληθοῦς. μονογενές uero unum tantum. τὸ κυνοσακές. ὁμοίως τοῖς παρασχηματισμένοις ἐκλίθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

¶Neutra ĩ ος unius tantũ sunt generis et barytõa. et patiuntur synæresim. ut τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος καὶ τείχους, Sed de his in prima declinatione contractorum dicetur ὄφελος uero et ἦδος indeclinibilia sunt

¶Neutra in ως duo inueniuntur circunflexa. τὸ φῶς τοῦ

φωτὸς. τὸ ὦς τοῦ ὠτός. a quo diminutiuũ τὸ ὠτίον. τοῦ ὠτίου. Sci
endum eſt autem non fieri. ἀπὸ φάος ἢ ἄος. nam quæ
patiuntur, perfectorum ſeruant declinationem. illorũ
autem genitiui κατὰ συναίρεσιν ſunt φάους ἀπὸ τοῦ φάεος. &
ἄους ἀπὸ τοῦ ἄεος. Sed primum καθ᾽ ὑπέρθεσιν fit φόας et ὄας
quorũ genitiui ſunt φόατος et ὄατος. καὶ κράσει φῶς φωτός.
et ὦς ὠτός. φὼς uero quod uirum ſignificat, maſculini ge
neris ẽ, & acutũ habet accentũ. quoniã non per ſynære
ſim fit ſed ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ λέγω deriuatur. utrunq; tamẽ p ω̄
uariatur. τὸ δὲ χρέως χρέω. atticũ eſt.

¶ In οῦς unũ inuenitur, et indecinabile hoc eſt οὖς The
odorus tamen οὖς ὠτὸς dicit. eſt etiam οὖας οὔατος.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΚΛΙΣΕΩΝ ΤΩΝ ἉΠΛΩΝ

Περὶ τῶν συνῃρημένων.

n Oominũ aliqua ſunt ἀπαθῆ, hoc eſt perfecta
et ſimplicia cũ neq; ſynæreſim patiantur ne-
que craſim, quorũ (ut dictũ ẽ) quinque ſunt
declinatiões et ipſæ ſimplices appellatæ. Aliqua uero
ἐμπαθῆ. hoc eſt affecta. et ea ſunt quæ ſynæreſim patiun
tur ſiue craſim. Differt aũt ſynæreſis a craſi quoniam ſy
næreſis ẽ contractio duarũ uocaliũ. quæ ambæ in ipſa
coniunctione ſeruãt, ut δημοσθένεϊ δημοσθένει. ex ε̄ enim et
ῑ fit ει diphthongus. Craſis uero ẽ contractio duarũ uo
calium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ. ut
δημοσθένεα δημοσθένη. aut altera illarũ. ut δημοσθένεος δημοσθένους
Sed abuſiue altera pro altera capitur. utrunq; tamẽ ut
plurimũ cõi uocabulo ſynæreſis appellatur. etſi ipſam
rarius fieri cõtigat. Aduertẽdum eſt præcedẽte uocali

lõga, quãtacũq; ſit ſequens nunq̃ ex eis fieri ſynæreſim
Fitãt aut ex duab⁹ breuibus, aut ex breui et lõga, et ſem.
p̃ ĩ lõgam Si aũt poſt ipſã uocalé breué ſeq̃tur diphthõ
gus, et ex eis ſynæreſis fieri cõtingat. aut altera uocalis di
phthõgi hoc eſt ſubiũctiua oĩno abiicit᷑, ut δημοσθενέοιν
δημοσθενοῖν. aut facta ſynæreſi ex duabus uocalibus ĩ unã,
tertia aſſumitur ĩ diphthongũ ut κρεάων κρεῶν. quoniã
in eadé ſyllaba nõ poſſunt tres uocales actu ſimul eſſe.
In hac. n. dictiõe δημοσθενέοιν. νοῖν. primũ abiicit᷑ ἰῶτα. quæ
eſt ſubiũctiua uocalis. deinde ex ε̄ et ō fit craſis in οῖ. quo
niã oĩs dtũs cuiuſuis numeri in ſyllaba finali hēt ῑ aut
ἐκφωνούμενον hoc eſt p̃latũ aut ἀνεκφώνητον hoc eſt nõ p̃
latũ. cũ alias ε̄ et ō ĩ οῡ cõtrahãtur κοινῶς ἢ ἀττικῶς ut δημοσθέ-
νεος δημοσθένους. et aliquãdo etiã ĩ εῑ ἀττικῶς ut πλέον πλεῖν & ĩ
εῡ δωρικῶς ἢ αἰολικῶς. ut ἐμέο, ἐμεῦ. ἰδομενέος, ἰδομενεῦς. ὅμηρος.
ἰδομενεῦς μὲν ὀλήπτεμεν μέγα. In alia uero dictione uidelicet
κρεάων. ῶν primũ ᾱ et ō ĩ ω̄ κατὰ κρᾶσιν cõtrahũtur. deĩde ex
ω̄ et ῑ κατὰ ſynæreſim fit ῳ̄ diphthong⁹ ĩpropria, in qua
& ſi tres uocales p̃tãte indubitato exiſtãt, nõ actu tamé
ſũt tres. Cõtractorũ noĩum aliqua ſunt, quæ p̃ oẽs ca
ſus ſynæreſes ſuſcipiũt. Vnde ὁλοπαθῆ appellãt᷑ et pari
ſyllaba ſũt. ut νόος. νοῦς. νόου. νοῦ. ῥόος. ῥοῦς. ῥόου. ῥοῦ. Aliqua
uero in pluribus caſibus, quæ πολυπαθῆ dicuntur & im
pariſyllaba ſunt, qualia ſunt. δημοσθένης. ὄφις. κρέας.
Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαθῆ. cognomi-
nantnr & hæc quoque impariſyllaba ſunt ut βασιλεύς.
αἰδὼς βοῦς. βότρυς. ἰχθύς. Sed quoniã huiuſmodi noĩa
uarias patiuntur ſynæreſes, uarias quoque declinatiões

habere necesse est. Quinq; igitur aliæ horũ fiunt declinatiões a quinta declinatione simpliciũ partim ex iis quæ πολυπαθῆ appellãtur, partĩ ex quibusdã quæ sunt ὀλιγοπαθῆ quæ cũ sint imparisyllaba & linguarũ uarietatem suscipiant, contracta ꝓprie nũcupantur. nec quisq̃ miretur si etiã in his declinatiõibus plura ponentur q̃ ab aliis iunioribus tradita sunt. quoniã nõ solũ ea quæ frequenti habentur in usu scribere statui. sed etiã quæ apud poetas reperiũtur. De prĩa declinatõe cõtractorũ.

PRima declinatio contractorũ est noĩum masculinorum fœmininorum, et communium desinentium in ης Ac neutrorum in ες et in ος. quorũ gtũs in parisyllabus διὰ τοῦ εως existens in ος facit cõtractum Synæreses autẽ huius declinationis. quæ est τῶν πολυπαθῶν, ex ε præcedente fiunt semper, et uocali sequente hoc modo εο ου. εϊ ει. εα η. εε η ει. εοι οι. εω ω. ε et α in accusatiuo singularĩ tã masculini generis quã fœminini. et nominatiuo, accusatiuo, et uocatiuo plurali neutri generis in η contrahuntur. Duo εε in duali numero cuiusuis generis, etiã in η conuertuntut. In notõ uero et utõ plurali masculini generis et fœminini in ει diphthongũ, quam et accusatiuus eiusdem numeri suscipit et si in ας desinit.

Παραδείγματα.

¶ Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος δημοσθένους. τῷ δημοσθένεϊ δημοσθένει. τὸν δημοσθένεα δημοσθένη. ὦ δημόσθενες, ἢ ὦ δημοσθένης. Δυϊκά. τὼ δημοσθένεε δημοσθένη. τοῖν δημοσθενέοιν δημοσθενοῖν. ὦ δημοσθένεε δημοσθένη. ¶ Πληθυντικά. οἱ δημοσθένεες δημοσθένεις.

τῶν δημο

τῶν δημοσθενέων δημοσθενῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας δημοσθένεις. ὦ δημοσθένεες δημοσθένεις.

¶ Ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος ἀληθοῦς. τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ ἀληθεῖ. τὸν καὶ τὴν ἀληθέα ἀληθῆ. ὦ ἀληθές, καὶ ὦ ἀληθής. ¶ Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε ἀληθῆ. τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν ἀληθοῖν. ὦ ἀληθέε ἀληθῆ. ¶ Πληθυντικά. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες ἀληθεῖς. τῶν ἀληθέων ἀληθῶν. τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας ἀληθεῖς. ὦ ἀληθέες ἀληθεῖς.

¶ Τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος ἀληθοῦς. τῷ ἀληθέϊ ἀληθεῖ. τὸ ἀληθές. ὦ ἀληθές. Δυϊκά. τὼ ἀληθέε ἀληθῆ. τοῖν ἀληθέοιν ἀληθοῖν, ὦ ἀληθέε ἀληθῆ. ¶ Πληθυντικά. τὰ ἀληθέα ἀληθῆ. τῶν ἀληθέων ἀληθῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα ἀληθῆ. ὦ ἀληθέα ἀληθῆ.

¶ Τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος τείχους. τῷ τείχεϊ τείχει. τὸ τεῖχος. ὦ τεῖχος. Δυϊκά. τὼ τείχεε τείχη. τοῖν τειχέοιν τειχοῖν. ὦ τείχεε τείχη. ¶ Πληθυντικά. τὰ τείχεα τείχη. τῶν τειχέων τειχῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα τείχη, ὦ τείχεα τείχη.

ΚΑΙ ἌΛΛΩΣ

¶ Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένους κοινῶς καὶ ἀττικῶς. καὶ δημοσθένου δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς καὶ δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένη κοινῶς. καὶ δημοσθένην ἀττικῶς. ὦ δημόσθενες κοινῶς καὶ ὦ δημοσθένης ἀττικῶς. ¶ Δυϊκά. τὼ δημοσθένεε ἰωνικῶς καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ¶ Πληθυντικά. οἱ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τῶν δημοσθενέων ἰωνικῶς καὶ δημοσθενῶν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖς δημοσθένεσι

κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ἢ δημοσθενέεσιν ἰωνικῶς. τοὺς δημοσθένεας ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένους κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς.

Hoc in loco aduertendū ē. ε̄ et ō ī genitiuo singulari conttahi in οῡ κοινῶς καὶ ἀττικῶς. δωρικῶς uero et αἰολικῶς in ω̄, ut inquit Eustathius ἐν τῷ ᾱ τῆς ὀδυσσείας. sicut ἐρέβεος ἐρέβους. ἰλιάδος θ̄ ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο. Etiam in acusatiuo non solum, fit synæresis in η̄ sed in ᾱ. Namquandocunque ante ε̄ et ᾱ aliqua īuenitur cōsonans tunc solum in η̄ fit synæresis, ut τὴν εὐσεβέα εὐσεβῆ. εὐγενέα εὐγενῆ. Cum uero aliqua uocalis præcesserit non solum in η̄ sed in ᾱ quoque fit synæresis, ut τὴν εὐφυέα εὐφυῆ ἢ εὐφυᾶ. inuenitur apud Homerum δυσκλέα. cuius extrema uocalis breuis est. Sed hoc per syncopam metri gratia ἰλιάδος β̄. δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. Attici uero in nominibus propriis in η̄ς. habentibus genitiuum in οῡς a nominatiuo singulari faciunt accusatiuum in η̄ν τροπῇ τοῦ σ̄ εἰς ν̄ ὁ ἀριστοφάνης. τοῦ ἀριστοφάνους τὸν ἀριστοφάνην. Fit etiā synæresis in duali numero nō solum in η̄ sed in εῑ diphthongū in neutris nominibus rarissime tamen, ut τὼ σκέλεε σκέλει. τὼ ταράχεε ταράχει.

Hoc etiam annotandum est accusatiuum pluralem masculini generis & fœminini a nominatiuo eiusdem numeri fieri extremo ε̄ in ᾱ converso, ut δημοσθένεες δημοσθένεας. iccirco & eandē suscipit synæresim et sic tres casus plurales masculini generis & fœminini eandem patiuntur synæresim. οἱ δημοσθένεες δημοσθένεις. τοὺς δημο-

σθένεας· δημοσθένεας· ὦ δημοσθένεες δημοσθένεις. In neutris quoque tres casus pluralis numeri in η faciūt synæresim τὰ βέλεα βέλη. nominatiui et accusatiui casus ὦ βέλεα βέλη. apud poetas tamen inuenitur τὰ κλέα ἀπὸ τοῦ κλέεα κατὰ συγκοπήν. ἢ τὰ χρέα ἀπὸ τοῦ χρέεα & similia, quæ in α correptū desinunt. ἰλιάδος ι. τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ᾽ ἄρα κλέα ἀνδρῶν. et Apollonius in argonauticis ἀρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων κλέα φωτῶν.

De nominibus in ης desinentibus quæ à κλέος componuntur.

n Omina in ης desinentia a κλέος composita si sint adiectiua eandem habent declinationem quam & δημοσθένης, ut ὁ εὐκλεής. τοῦ εὐκλέεος εὐκλεοῦς. τῷ εὐκλεέϊ εὐκλεεῖ Si uero sint propria easdem patiuntur synæreses. Sed perfectorum uaria est declinatio uidelicet

¶ Ὁ ἡρακλέης. τοῦ ἡρακλέεος, ἢ ἡρακλῆος, ἢ ἡρακλέηος. καὶ ἡρακλέους. τῷ ἡρακλέεϊ ἢ ἡρακλεῖ. ἢ ἡρακλῆϊ. τὸν ἡρακλέεα, ἢ ἡρακλέα, ἢ ἡρακλέη. ἢ ἡρακλῆ καὶ ἡρακλέην. ἢ ἡρακλῆα. ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις, καὶ ἡρακλεῦ, ἢ ἡρακλέη ἀττικῶς. Δυϊκά τὼ ἡρακλέεε. καὶ ἡρακλέε. ἢ ἡρακλέη. ἢ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλεέοιν, ἢ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν. ἢ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέεε. καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλέη καὶ ἡρακλῆ. ¶ Πληθυντικά. οἱ ἡρακλέεες. ἢ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες. τῶν ἡρακλεέων, ἢ ἡρακλέων. καὶ ἡρακλήων. τοῖς ἡρακλέεσι, ἢ ἡρακλέσι, ἢ ἡρακλῆσι. τοὺς ἡρακλέεας, ἢ ἡρακλέας. ἢ ἡρακλῆας. ἢ ἡρακλῆς ὦ ἡρακλέεες, ἢ ἡρακλέες καὶ ἡρακλῆες.

Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως κλίνεται.

Ἡρακλῆς. τοῦ ἡρακλέος ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλεῒ ἡρα-
ὁ κλεῖ. τὸν ἡρακλέα ἡρακλῆ. καὶ ἡρακλῆν ἀττικῶς, ὦ ἥ-
ρακλες, καὶ ὦ ἡρακλῆς ἀττικῶς. ¶ Δυϊκά. τὼ ἡρα
κλέε, ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε ἡρακλῆ.
¶ Πληθυντικά. οἱ ἡρακλέες ἡρακλεῖς. τῶν ἡρακλέων ἡρακλῶν.
τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας ἡρακλεῖς. ὦ ἡρακλέες ἡρακλεῖς.

Δευτέρα κλίσις.

s Ecunda declinatio contractorum nominũ duas habet terminationes in ις masulinorum fœmininorum et cõmunium et in ι neutrorum. quorum genitiuus διὰ τοῦ ιος κοινῶς καὶ εος ἰωνικῶς. καὶ εως ἀττικῶς. Huius autẽ declinationis quæ etiam est τῶν πολυπαθῶν una tantum synæresis est propria hoc est in ι productum quoniam præcedẽte ἰῶτα, sequẽte uero quamuis uocali, semper ι ῑ fit synæresis. eodẽ autem conuerso in ε ἔθει ἀττικῷ similes fiunt synæreses, quæ sunt primæ declinationis propriæ. Sunt autem hæ ιι ι. ιε ι. ια ι. εε. η, εο. εα ει.

Παραδείγματα.

Ὄφις. τοῦ ὄφιος. καὶ ὄφεος. καὶ ὄφεως. τῷ ὄφιι. καὶ ὄφεϊ
ὁ ὄφει. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι, καὶ ὦ ὄφις. ¶ Δυϊκά. τὼ
ὄφιε. καὶ ὄφεε ὄφη. τοῖν ὀφίοιν, ὀφέοιν. καὶ ὄφεων. ὦ ὄ-
φιε. καὶ ὄφεε ὄφη. ¶ Πληθυντικά. οἱ ὄφιες ὄφις καὶ ὄφεες ὄ-
φεις. τῶν ὀφίων. καὶ ὀφέων. καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι. καὶ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας
ὄφις. καὶ ὄφεας ὄφεις. ὦ ὄφιες ὄφις. καὶ ὄφεες ὄφεις.
¶ Ἡ πόλις. τῆς πόλιος. καὶ πόλεος. καὶ πόλεως. τῇ πόλιι πόλι.

καὶ πόλεϊ

ἢ πόλεϊ πόλει. τὴν πόλιν. ὦ πόλι. ἢ ὦ πόλις. ¶ Δυϊκά. τὼ πόλιε.
ἢ πόλεε πόλη. τοῖν πολέοιν ἢ πολίοιν ἢ πολέων. ὦ πόλιε. ἢ πόλεε, πόλη.
¶ Πληθυντικά. αἱ πόλιες πόλις. καὶ πόλεες πόλεις. τῶν πολί-
ων. καὶ πολέων. καὶ πόλεων. ταῖς πόλισι. ἢ πόλεσι. τὰς πόλιας πό-
λις. ἢ πόλεας πόλεις. ὦ πόλιες πόλις. καὶ πόλεες πόλεις.
¶ Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος. καὶ σινήπεος, καὶ σινήπεως. τῷ σινήπιϊ σινή-
πι. ἢ σινήπεϊ σινήπει. τὸ σίνηπι. ὦ σίνηπι. ¶ Δυϊκά. τὼ σινήπιε.
ἢ σινήπεε. σινήπη. τοῖν σινηπίοιν. ἢ σινηπέοιν. ἢ σινηπέων. ὦ σινήπιε,
καὶ σινήπεε σινήπη. ¶ Πληθυντικά. τὰ σινήπια σινήπι. καὶ σι-
νήπεα σινήπη. τῶν σινηπίων. καὶ σινηπέων. καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπι-
σι ἢ σινήπεσι. τὰ σινήπια σινήπι. ἢ σινήπεα σινήπη. ὦ σινήπια σινήπι.
καὶ σινήπεα σινήπη.

¶In hac Secunda declinatione aduertendũ est genitiuũ singularem & dualem & pluralem, neq; synæresim pati, neq; crasim. sed diuersas habere terminationes s̃m diuersarũ linguaꝝ ꝓprietates. quorũ talis ẽ regula. Cũ genitiuus singularis synæsim patitur sicuti ĩ prima declinatiõe. tũc gt̃us dualis, et pluralis similiter patiuntur. Cum uero non patitur sicuti in hac declinatione, neq; dualis gt̃us neq; pluralis patit᷑. Nt̃us etiã, et ut̃us dualis numeri huius declinatiõis nõ patiunt᷑ synæresim κοινῶς. Nã præcedẽte. ῑ. sequẽte uero quauis uocali fit synæresis ĩ ῑ ꝓductũ ut supra dictũ est: & sic dicẽdũ fuerat ὄφιε ὄφῑ. πόλιε πόλῑ. σινήπιε σινήπῑ. Sed his aduersat᷑ regula quædã dualis nũeri ꝓpria. Quod nt̃us dualis nihil habet finale q̃ ᾱ. ε̄. η̄. & ω̄. huis gratia non habet ἰῶτα ἀνεκφώνητον, hoc est non prolatum. multo igitur minus ἐκφω-

ρούμενον. hoc est prolatum. ὄφεε uero ἰωνικῶς. Moscopulus omnino negat synæresim pati, & hanc adducit regulam. ὧν τινων ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν οὐ συναιρεῖται, τούτων, οὔτε ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν συναίρεσιν ἐπιδέχεται. Apud ueteres tamen grammaticos sic inueni, ὄφεε ὄφη, ὡς δημοσθένεε δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο εε ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς η μακρὸν κιρνῶνται. ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν ει δίφθογγον.

Hoc quoq; annotãdum est gtũm singularem etiam in ηος desinere διὰ τοῦ η ποιητικῶς πόληος. ὀδυσσείας. ᾱ. νηῦς δέ μοι ἥδ᾽ ἕστηκεν ἐπ᾽ ἀγροῦ νόσφι πόληος. quod et in aliis casibus, & numeris seruatum est, In datiuo ἰλιάδος. γ̄. πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ. In accusatiuo. Κοΐντος in primo. κεῖνον ὅτ᾽ ἀμφὶ πόληα ποδώκεες εἴρυον ἵπποι, καθ᾽ ὁμοιότητα. i. ad similitudinẽ τοῦ βασιλῆος. τῷ βασιλῆϊ. τὸν βασιλῆα. In nominatiuo plurali. Orpheus in argonauticis χερσόθεν δέ οἱ εἰσὶ πόληες. ἄρρηκτοι δ᾽ ἀΐδαο πύλαι. In accusatiuo plurali. idem orpheus. μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσσας, ἱεράς τε πόληας ἄπιδος.

Ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος κοινῶς. καὶ ὄφεος ἰωνικῶς. καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιι κοινῶς. καὶ ὄφι καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς. καὶ ὄφει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι κοινῶς. ἢ ὦ ὄφις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ὄφιε κοινῶς. ἢ ὄφεε ἰωνικῶς. καὶ ὄφη ἀττικῶς. τοῖν ὀφίοιν κοινῶς. καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς. καὶ ὀφέῳν ἀττικῶς. ὦ ὄφιε κοινῶς. καὶ ὄφεε ἰωνικῶς. καὶ ὄφη ἀττικῶς. Πληθυντικά. οἱ ὄφιες κοινῶς. οἱ ὄφις. οἱ ὄφεες ἰωνικῶς. καὶ ὄφεις ἀττικῶς. τῶν ὀφίων κοινῶς. οἱ ὀφέων ἰωνικῶς. καὶ ὄφεων ἀττικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς. καὶ ὀ-

φεσι. καὶ ὀφέεσι ἰωνικῶς. τοὺς ὄφιας κοινῶς ἢ ὄφις. καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. ὦ ὄφιες κοινῶς καὶ ὄφεις. ἢ ὄφεες ἰωνικῶς. καὶ ὄφεις ἀττικῶς.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς. ἢ πόλεος ἰωνικῶς. καὶ πόλεως ἀττικῶς. ἢ πόληος ποιητικῶς. τῇ πόλιι κοινῶς. καὶ πόλι. καὶ πόλεϊ ἰωνικῶς. ἢ πόλει ἀττικῶς. καὶ πόληϊ ποιητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς. καὶ πόληα ποιητικῶς. ὦ πόλι κοινῶς. καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ πόλιε. καὶ πόλεε πόλη καὶ πόληε. τοῖν πολίοιν. καὶ πολέοιν. καὶ πολέῳν. ὦ πόλιε. καὶ πόλεε πόλη. καὶ πόληε. Πληθυντικά. αἱ πόλιες πόλις. ἢ πόλεες πόλεις. καὶ πόληες. τῶν πολίων. καὶ πολέων. καὶ πολέων. καὶ πολήων. ταῖς πόλισι. καὶ πόλεσι. ἢ πολέεσι. τὰς πόλιας πόλις. καὶ πόλεας πόλεις. καὶ πόληας. ὦ πόλιες πόλις. καὶ πόλεες πόλεις. καὶ πόληες. Τρίτη κλίσις.

t Ertia declinatio Contractorum τῶν ὀλιγοπαθῶν unam tantum habet terminationẽ in εὺς masculinorum nominum. Quorum genitiuus διὰ τοῦ έος fit κοινῶς. καὶ ῆος ἰωνικῶς καὶ έως ἀττικῶς. Cuius synæreses sunt cũ prima declinatione cões uidelicet εϊ. ει. εε η ει. εα. η.

Παραδείγματα.

Ὁ βασιλεύς. τοῦ βασιλέος. ἢ βασιλέως. ἢ βασιλῆος. τῷ βασιλέϊ. βασιλεῖ. καὶ βασιλῆϊ. τὸν βασιλέα. ἢ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ. καὶ ὦ βασιλεύς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε. βασιλῆ. ἢ βασιλῆε. τοῖν βασιλέοιν. ἢ βασιλήοιν. ὦ βασιλέε βασιλῆ. καὶ βασιλῆε. Πληθυντικά. οἱ βασιλέες βασιλεῖς. καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι ἢ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας. βασιλεῖς ἢ βασιλῆας. ὦ βασιλέες βασιλεῖς. καὶ βασιλῆες. Sciẽdũ ẽ aũt nõia in εὺς desinentia masculini generis siue monosyllaba sint, siue polysyllaba

ὀξύνεσθαι κοινῶς. ut ὀδυσσεύς. ἀχιλλεύς. ζεύς. φησὶ ὁ διόνυσος. δυεὺς ὄνομα πόλεως. αἰολικῶς uero βαρύνεσθαι. Etiam aduertendum est huiusmodi nomina in ευς diuersos habere genitiuos. ut ὀδυσσέος κοινῶς. καὶ ὀδυσσέως ἀττικῶς. ἢ ὀδυσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας. ἢ ὀδυσσεῖος διὰ διφθόγγου κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδύσσηος προπαροξυτόνως κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς. καὶ ὀδύσσειος διὰ διφθόγγου κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδυσσῆος βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσσεῦς πεπλασμένως δωρικῶς καὶ αἰολικῶς. ὀδυσσείας ω̄. ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, ἀντὶ τοῦ ὀδυσσέως. nec patitur synæresim nisi ε̄ purum ante ως forte īueniatur ἔθος ἀττικῷ, ut ἐρετριεύς, ἐρετριέως ἐρετριῶς. πειραιεὺς πειραιέως πειραιῶς. Accusatiuus quoq; horũ uarius est. ut τὸν βασιλέᾰ κοινῶς ultima correpta. quoniã gtũs in ο̄ς desinens accusatiuũ singularẽ in ᾰ habere debet ὁμόχρονον, καὶ ὁμότονον hoc est, eiusdem temporis & toni. ut αἴαντος αἴαντᾰ. Attici uero quoniam ĩ genitiuo singulari mutant ο̄ μικρὸν in ω̄ μέγα, ut βασιλέως, πηλέως, accusatiuũ quoq; in ᾱ productum faciunt. ut ὁμόχρονος sit ꝓprio genitiuo βασιλέᾱ. πηλέᾱ. εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ, καί μιν δέδορκα τόνδε πηλέᾱ πέλας. In quibus uero faciunt genitiuum ĩ ω̄ς contractũ in ᾱ solum faciunt κατὰ κρᾶσιν eorum accusatiuũ. ut ἐρετριῶς. ἐρετριέα ἐρετριᾶ. πειραιῶς. πειραιέα πειρεᾶ. At ἴωνες dicunt βασιλῆα. Δωριεῖς uero βασιλῆ, πηλῆ. τυδῆ μηκιστῆ. Sic.n. in antiquis & castigatis codicibus inueni. ἰλιάδος. δ̄. ἔνθ' αὖ τ' ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. τουτέστιν οἱ ἀργεῖοι ἔπεμψαν πρεσβευτὴν τυδέα πρὸς τοὺς θηβαίους. & ἰλιάδος. ο̄. μικιστῆ

κιστῆ δ᾽ ἔλε πουλυδάμας, ἀπὸ τοῦ μικιστέα κατὰ κρᾶσιν. non autem τυδεῖ ut quidã legunt. neq; μικιστὴν pro μικιστέα. Vel, ut Eustathio placet κατ᾽ ἀποκοπήν. hæc enim sunt eius uerba. τὸ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τοῦ τυδέα συνῄρηται. ἀλλ᾽ ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ τυδῆα. καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν ὀδυσσῆα ὀδυσσῆ ἔστιν εἰπεῖν. καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια.

Ὁ βασιλεὺς κοινῶς. καὶ βασίλευς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς. ἢ βασιλέως ἀττικῶς. καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς. καὶ βασιλεῖος ἢ βασίληος αἰολικῶς. ἢ βασίλεος ἢ βασιλίος βοιωτικῶς. ἢ βασιλεῦς δωρικῶς καὶ αἰολικῶς. τῷ βασιλέϊ κοινῶς. καὶ βασιλεῖ ἀττικῶς. καὶ βασιλῆϊ ἰωρικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς. καὶ βασιλέᾱ ἀττικῶς. ἢ βασιλῆα ἰωρικῶς. ἢ βασιλῆ δωρικῶς. ὦ βασιλεῦ κοινῶς. καὶ ὦ βασιλεὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε κοινῶς. καὶ βασιλῆ ἀττικῶς. ἢ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ὦ βασιλέε κοινῶς. ἢ βασιλῆ ἀττικῶς ἢ βασιλῆε ἰωνικῶς. Πληθυντικά. οἱ βασιλέες κοινῶς. καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς. ἢ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς. ἢ βασιλήων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς. καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς. καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς. καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὦ βασιλέες κοινῶς. καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς. καὶ κασιλῆες ἰωρικῶς.

Τετάρτη κλίσις.

q Varta declinatio Contractorum nominum τῶν ὀλιγοπαθῶν duas habet terminationes in ῶ et in ῶς fœmininorum tantum quorum genitiuus in όος existens in οῦς κατὰ κρᾶσιν facit cõtractum, Synæreses autem huius declinationis, quæ ex

ō paruo, et sequēte uocali fiunt, hæc sūt οο ου. οϊ οι. οα ω.

Παραδείγματα.

¶ Ἡ λητώ. τῆς λητόος λητοῦς. τῇ λητόϊ λητοῖ. τὴν λητόα καὶ λητώ. ὦ λητοῖ. ¶ Δυϊκά. τὼ λητώ. τοῖν λητοῖν. ὦ λητώ. ¶ Πληθυντικά. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί. ¶ Ἡ αἰδώς. τῆς αἰδόος καὶ αἰδοῦς. τῇ αἰδόϊ καὶ αἰδοῖ. τὴν αἰδόα καὶ αἰδῶ. ὦ αἰδοῖ. Δυϊκά. τὼ αἰδώ. τοῖν αἰδοῖν. ὦ αἰδώ. ¶ Πληθυντικά. αἱ αἰδοί. τῶν αἰδῶν. ταῖς αἰδοῖς. τὰς αἰδούς. ὦ αἰδοί.

¶ Aduertendum est hoc ĩ loco noĩa huius declinationis in ω̄ desinētia oĩa acui in extrema. ut κλωθώ. ἐρατώ. κλειώ. καλυψώ. Similiter, & quæ in ῶς desinunt ἠώς. αἰδώς. Patiuntur aūt synæresim in tribus casibus singularis numeri tantū, hoc est gtō. dtō et actō. Cætera uero oĩa tertiā sequūtur declinationem simpliciū. Etiam genitiuus nominum in ω̄ desinentium uario modo inueniuntur secundū uarios idiomatū usus. Nam iones & quidam dores perfecto utūtur genitiuo, λητόος, σαπφόος. Attici uero ac cōmunis līgua λητοῦς dicūt & σαπφοῦς κατὰ κρᾶσιν. At æoles & lacōes qui & dores, addētes σ̄ ntō casui ꝓpriū faciūt gtūm ἡ λητώ τῆς λητῶς. ἡ σαπφὼ τῆς σαπφῶς. Datiuus uero ĩ οῑ omnibus idiomatis ē cōmunis, Sed accusatiui uarius ē usus. soli enim æoles addentes ν̄ ntō casui propriū faciunt accusatiuū ἡ λητώ τὴν λητῶν. ἡ σαπφὼ τὴν σαπφῶν. Iones uero in οῦν τὴν λητοῦν τὴν σαπφοῦν. At cōmunis līgua, et attici τὴν λητὼ dicunt, et τὴν σαπφώ. accentu acuto super extremā, licet ex crasi sit lōga et accentū suscipiat. Est. n. regula quod omnis casus eun

dem sonũ habẽs, siue litteraturã cũ alio casu eiusdẽ numeri, & idiomatis eũdem accentũ habere debet. ut ἡ μοῦσα ὦ μοῦσα, Sic ἡ λητὼ τὴν λητώ. τῇ λητοῖ ὦ λητοῖ. additũ ẽ eiusdẽ numeri, quoniã τῇ λητοῖ. dtũs singularis circunflectitur, sed αἱ λητοὶ ntũs pluralis acuitur. additum est, & idiomatis quoniam βασιλεὺς ntũs singularis κοινῶς acuit͂, et βασιλεῦς gtũs singularis δωρικῶς circunflectitur. Accusatiuus uero nominũ in ῶς exeũtium circũflectitur quoniam nõ eũdem sonũ habet siue litteraturam cũ ntõ ut ἡ αἰδὼς τὴν αἰδῶ Vocatiuus ẽt non solũ in οῖ desinere ĩuenitur apud poetas, sed in. ῶ atticorũ more. Apollonius in principio tertii argonauticorum.

Εἰ δ᾽ ἄγε νῦν ἐρατὼ παρ᾽ ἐμ᾽ ἵστασο, καί μοι ἔνισπε, ἔνθεν ὅπως ἐς ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας ἰήσων. ἐρατὼ dixit, ἀντὶ τοῦ ἐρατοῖ.

Ἡ λητώ. τῆς λητόος ἰωνικῶς καὶ δωρικῶς. λητοῦς κοινῶς καὶ ἀττικῶς. λητῶς αἰολικῶς καὶ λακωνικῶς. τῇ λητοῖ. λητοῖ. τὴν λητόα, λητὼ κοινῶς καὶ ἀττικῶς καὶ λητὼν αἰολικῶς καὶ λητοῦν ἰωνικῶς. ὦ λητοῖ. καὶ ὦ λητὼ ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ λητώ. ταῖν λητοῖν. ὦ λητώ. et alia ut supra.

Πέμπτη κλίσις.

Vinta declinatio Cõtractorum nominum τῶν πολυπαθῶν. duas habet terminationes ᾶς purum & ρᾶς neutrorum. quorum genitiuus in ᾶτος desinit κοινῶς. & in αος ἰωνικῶς, & in ῶς ἀττικῶς.

Synæreses autem huius declinationis duæ sunt. in ᾱ productum et in ω μέγα. præcedente enim

ᾱ, & ο̄ ut cunq; sequēte, siue ο̄ paruum sit, & idem siue solum, siue in diphthongo, siue sit ω̄ magnum, semper fit synæresis in ω μέγα. Sequente uero quauis alia uocali in ᾱ productum fit synæresis. Nonnunquam tamen apud poetas ᾱ inuenitur correptum κατὰ ἀποκοπὴν, non autem per synæresim.

Παραδείγματα.

¶ Τὸ κρέας· τοῦ κρέατος κοινῶς· ἢ κρέαος ἰωνικῶς· ἢ κρέως ἀττικῶς· τῷ κρέατι κοινῶς· ἢ κρέαϊ ἰωνικῶς· καὶ κρέᾳ ἀττικῶς· τὸ κρέας· ὦ κρέας. ¶ Δυϊκά. τὼ κρέατε· καὶ κρέαε· ἢ κρέα· τοῖν κρεάτοιν· καὶ κρεάοιν· καὶ κρεῷν· ὦ κρέατε· καὶ κρέαε· ἢ κρέα.

¶ Πληθυντικά. τὰ κρέατα· καὶ κρέαα· καὶ κρέα· τῶν κρεάτων· ἢ κρεάων· καὶ κρεῶν· τοῖς κρέασι κοινῶς· ἢ κρεάτεσσι ἰωνικῶς· τὰ κρέατα· ἢ κρέαα· ἢ κρέα· ὦ κρέατα· ἢ κρέαα· ἢ κρέα.

¶ Τὸ κέρας· τοῦ κέρατος κοινῶς· ἢ κέραος ἰωνικῶς· καὶ κέρως ἀττικῶς· τῷ κέρατι κοινῶς· ἢ κέραϊ ἰωνικῶς· ἢ κέρᾳ ἀττικῶς· τὸ κέρας· ὦ κέρας. ¶ Δυϊκά. τὼ κέρατε· καὶ κέραε· ἢ κέρα· τοῖν κεράτοιν· ἢ κεράοιν· καὶ κερῷν· ὦ κέρατε· ἢ κέραε· ἢ κέρα.

¶ Πληθυντικά. τὰ κέρατα· καὶ κέραα· καὶ κέρα· τῶν κεράτων· καὶ κεράων· καὶ κερῶν· τοῖς κέρασι κοινῶς· ἢ κεράτεσσι ἰωνικῶς· τὰ κέρατα· ἢ κέραα· καὶ κέρα· ὦ κέρατα· καὶ κέραα· ἢ κέρα.

Περὶ τῶν ὁλοπαθῶν καὶ ὀλιγοπαθῶν καὶ ἄλλων τινῶν.

Vnt aliqua nomina quæ (ut dictum est) ὁλοπαθῆ nuncupātur. quoniam per omnes casus & numeros synæresim patiuntur. et a nominibus tertiæ declinationis simplicium fiunt. & ea quoque in οῡ mit

tunt genitiuum singularem κατὰ κρᾶσιν.

Παραδείγματα.

¶Ὁ νόος νοῦς. τοῦ νόου νοῦ. τῷ νόῳ νῷ. τὸν νόον νοῦν. ὦ νόε νοῦ.

¶Δυϊκά. τὼ νόω νῶ. τοῖν νόοιν νοῖν. ὦ νόω νῶ. ¶Πληθυντικά.

οἱ νόοι νοῖ. τῶν νόων νῶν. τοῖς νόοις νοῖς. τοὺς νόους νοῦς. ὦ νόοι νοῖ.

¶Declinatur etiam per quintam declinationem simplicium hocmodo.

¶Ὁ νοῦς. τοῦ νοός. τῷ νοΐ. τὸν νόα. ὦ νοῦς.

¶Ὁ ῥόος ῥοῦς. τοῦ ῥόου, ῥοῦ. τῷ ῥόῳ ῥῷ. τὸν ῥόον ῥοῦν. ὦ ῥόε ῥοῦ. καὶ τὰ λοιπά.

¶Ὁ πλόος πλοῦς. τοῦ πλόου πλοῦ. τῷ πλόῳ πλῷ. τὸν πλόον πλοῦν. ὦ πλόε πλοῦ. Sic ἁπλόος ἁπλοῦς. διπλόος διπλοῦς. τριπλόος τριπλοῦς Quorũ fœminina, et neutra etiã ꝑ omnes casus et numeros sinæresim patiũtur. Fœmina tñ ad secũdã simpliciũ declinationé referũtur, inflectunrur aũt sic.

¶Ἡ ἁπλόη ἁπλῆ. τῆς ἁπλόης ἁπλῆς. τῇ ἁπλόῃ ἁπλῇ. τὴν ἁπλόην ἁπλῆν. καὶ τὰ λοιπά.

¶Τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ ἁπλῷ. τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν. ὦ ἁπλόον ἁπλοῦν. ¶Δυϊκά. τὼ ἁπλόω ἁπλῶ. τοῖν ἁπλόοιν ἁπλοῖν. ὦ ἁπλόω ἁπλῶ. ¶Πληθυντικά. τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις ἁπλοῖς. τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ. ὦ ἁπλόα ἁπλᾶ.

¶Sunt et alia nomina, quæ et si sunt πολυπαθῆ & in paribus syllabis declinantur, in nulla tamen contractorum ordinantur. quæ sunt

¶Ὄϊς οἶς. ὄϊος οἰός. Φθόϊς φθοῖς φθόϊος φθοιός. et ĩ plurali ὄϊδες οἶς. ὀΐδας οἶς. φθόϊδες φθοῖς. φθοΐδας φθοῖς. quorum

usus apud poetas uarius est.

Πλακόεις πλακοῦς. πλακόεντος πλακοῦντος. πλακόεντι πλακοῦντι. πλακόεντα πλακοῦντα. ὦ πλακόεν, πλακοῦ.

Σιμόεις σιμοῦς. σιμόεντος σιμοῦντος. σιμόεντι σιμοῦντι. σιμόεντα σιμοῦντα. ὦ σιμόεν, σιμοῦ.

ὗις quoq; quod filiū significat in oī numero et casu patitur synæresim præter quā i ntō et utō singularis numeri, quoniam si in his fieret synæresis inueniretur cōsonans post ῡ ut ὑϊς ὗις. quod est contra cōmunem regulam. nam post ῡ diphthongū nunq̄ sequitur cōsonans, sed uocalis tantum. ut μυῖα ἅρπυια. Fit tñ i dtō plurali huiusmodi synæresis sequente consonante sed interponitur ᾱ ut ὗσι ὑάσι. cuius triplex est inflexio,

Ὁ ὑϊς. τοῦ ὑϊος ὗος. τῷ ὑϊϊ ὗι. τὸν ὑϊα ὗα. ὦ ὑϊς. Δυϊκά. τὼ ὑϊε ὗε. τοῖν ὑϊοιν ὗοιν. ὦ ὑϊε ὗε. Πληθυντικά. οἱ ὑϊες ὗες. τῶν ὑϊων ὕων, τοῖς ὑϊσι καὶ ὑάσι. τοὺς ὑϊας ὗας. ὦ ὑϊες ὗες.

Καὶ ἄλλως.

Ὁ ὑδύς. τοῦ ὑέος. τῷ ὑέϊ ὑεῖ. τὸν ὑέα. ὦ ὑδύς. Δυϊκά. τὼ ὑέε ἢ. τοῖν ὑέοιν. οῖν. ὦ ὑέε ἢ. Πληθυντικά. οἱ ὑέες ὑεῖς. τῶν ὑέων ὑῶν. τοῖς ὑέσι. sicut δρομέσι a ntō singulari abiecto ῡ τοὺς ὑέας ὑεῖς. ὦ ὑέες εῖς.

Ὁ ὑός. τοῦ ὑοῦ. τῷ ὑῷ. τὸν ὑόν. ὦ ὑέ. καὶ τὰ λοιπά,

Alia nomina sunt quæ etiā ὀλιγοπαθῆ appellātur, et ea quoq; imparibus syllabis uariantur in nulla tamen cōtractorꝝ nominū declinatione coordinātur cū ex toto eorꝝ nō seruēt proprietatem, quē Theodorus partim appellat πρῶτον ῡ ut ἡδύς. partim δεύτερον ῡ, ut βότρυς. Synæreses autem τοῦ πρώτου ῡ hæ sunt εῖ ει. εε

ει. εα, ει. ut ἡδέϊ· ἡδεῖ. ἡδέων· ἡδεῖς ἡδέας· ἡδεῖς· τοῦ δὲ δευτέρου
ῡ hæ νευ, υαυ. Nã ῡ præcedẽte ſequẽte. quauis uocali
ſi ex eis fiat ſynæreſis in idẽ ῡ fit ſemper. ut βότρυων·
βότρυς· βότρυας βότρυς· horum aũt ĩflexionẽ uide pro-
prio loco in quinta ſimplicium declinatione.

℃ Multa alia nomina ſunt ὀλιγοπαθῆ in ῑσ deſinen-
tia, quæ etſi ad ſecundam contractoꝶ declinationem
reduci poſſũt ut ἡ λέξις τῆς λέξιος κοινῶς τῆς λέξεος ἰωνικῶς·
καὶ λέξεως ἀττικῶς· ſicut πόλις πόλιος· καὶ πόλεος τῆς πόλεως
nõ tamẽ reducũtur. cũ ex his ſola atticoꝶ inflexio in
uſu remãſerit. quæ huiuſmodi eſt.

℃ Ἡ λέξις. τῆς λέξεως. τῇ λέξει ἀπὸ τοῦ λέξεϊ ἰωνικῶς. τὴν λέξιν
ὦ λέξις. ℃ Δυικά. τὼ λέξη ἀπὸ τοῦ λέξεε. τοῖν λεξέοιν. ὦ λέξη.
℃ Πληθυντικά. αἱ λέξεις ἀπὸ τοῦ λέξεες. τῶν λέξεων, ταῖς.
λέξεσι. τὰς λέξεις. ὦ λέξεις.

℃ Ἡ κλίσις. τῆς κλίσεως. τῇ κλίσει. τὴν κλίσιν. ὦ κλίσις. &alia
huiusmodi infinita.

℃ Cõparatiua quoq; ĩ ῶν deſinẽtia ὀλιγοπαθῆ et ipſa
appellari poſſunt cũ in accuſatiuo ſingulari. & nomina
tiuo accuſatiuo & utõ plurali ſynæreſim patiãtur atti-
corũ more. ut ĩ quinta ſimpliciũ declinatione dictum
eſt. In accuſatiuo enim ſingulari fit ſynæreſis in ω̄. in
nominatiuo uero et actõ & utõ plurali maſculi gene-
ris, in οῡ et neutri in ω̄ μείζω.

℃ Ὁ μείζων τοῦ μείζονος. τῷ μείζονι. τὸν μείζονα καὶ μείζω. ὦ μεί-
ζων. τὼ μείζονε. τοῖν μειζόνοιν. ὦ μείζονε. οἱ μείζονες καὶ μείζους

τῶν μειζόνων. τοῖς μείζοσι. τοὺς μείζονας. μείζους. ὦ μείζονες. μείζους.

Duo nomina fœminina solum inueniuntur in αυς exeuntia circunflexa, et per ος purum declinata. quorum inflexio huiusmodi est, acuaria.

Ἡ ναῦς ἢ νηῦς. τῆς ναός ἢ νηός. καὶ νεώς. τῇ ναΐ. καὶ νηΐ. τὴν νάα καὶ νῆα. καὶ ναῦν. καὶ νηῦν. ὦ ναῦς, καὶ ναῦ ἢ νηῦς. τὼ νᾶε ἢ νῆε. τοῖν ναοῖν ἢ νηοῖν. ὦ νᾶε ἢ νῆε. αἱ νᾶες. καὶ νῆες. ἢ νέες. τῶν ναῶν. ἢ νηῶν ἢ νεῶν. ταῖς ναυσί. καὶ νηυσὶ ἢ νήεσι. τὰς νῆας. ἢ νέας. ἢ ναῦς. ἢ νηῦς. ὦ νᾶες. ἢ νῆες. ἢ νέες.

Ἡ γραῦς ἢ γρηῦς. ἢ γρηΰς. ὀδυσσείας χ. ὡς ἄρ' ἔφη. γρηῢς δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει. τῆς γραός. ἢ γρηός. τῇ γραΐ. ἢ γρηΐ. τὴν γραῦν. καὶ γρηῦν. ὦ γραῦς. ἢ γραῦ. καὶ γρηῦς ἢ γρηῦ. ὀδυσσείας χ. ἐνθυμῶ. γρηῦ χαῖρε. ἢ γρηΐ. ὀδυσσείας χ. δεῦρο δὴ ὄρσο γρηῢ παλαιγενές.

Τὼ γρᾶε, καὶ γρῆε. τοῖν γραοῖν, καὶ γρηοῖν. ὦ γρᾶε καὶ γρῆε. αἱ γρᾶες καὶ γρῆες. τῶν γραῶν. καὶ γρηῶν. καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσί. ἢ γρηυσί. καὶ γρήεσι. τὰς καὶ γραῦς γρηῦς. καὶ ὦ γρᾶες. καὶ γρῆες.

Περὶ τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων.

n Omina nũeralia unũ significãtia singl'r tantũ declinãtur. Quæ uero duo, dualiter. Quæ autem plura, pluraliter & trium sunt generũ.

Εἷς. ἑνός. ἑνί. ἕνα. μία. μιᾶς. μιᾷ. μίαν. ἕν. ἑνός. ἑνί. ἕν.

Δύο. καὶ δύω ἀττικῶς. δυοῖν. καὶ δυεῖν, διὰ διφθόγγου ει. σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

Declinatur etiam in plurali numero sic.

Οἱ δύο. αἱ δύο. τὰ δύο. τῶν δύο. τοῖς ἢ ταῖς ἢ τοῖς δυσί. τοὺς δύο. τὰς δύο. τὰ δύο. Τρεῖς. τριῶν. τρισί. τρεῖς. masculini, et fœmini generis τρία. τριῶν. τρισί. τρία.

Τέσσαρες· τεσσάρων· τέσσαρσι· τέσσαρας· masculini, & fœmi nini generis τέσσαρα· τεσσάρων· τέσσαρσι τέσσαρα. A quatu- or autem usq; ad centum omnia sunt indeclinabilia. Articulis autẽ discernuntur cuius sint generis, & casus, hoc modo οἱ πέντε· τῶν πέντε· τοῖς πέντε· τοὺς πέντε· αἱ πέντε τῶν πέντε· ταῖς πέντε· τὰς πέντε· τὰ πέντε· τῶν πέντε· τοῖς πέντε· τὰ πέντε. Eodem modo declinãtur. & ἕξ. & ἑπτά. & ὀκτώ. & ἐννέα. & δέκα, & reliqua. A ducẽtis uero omnis numerus per omnia genera pluraliter declnatur.

Οἱ διακόσιοι· τῶν διακοσίων· τοῖς διακοσίοις· τοὺς διακοσίους. Αἱ διακόσιαι· τῶν διακοσίων· ταῖς διακοσίαις· τὰς διακοσίας. τὰ δια- κόσια. τῶν διακοσίων· τοῖς διακοσίοις· τὰ διακόσια. Sic et τρια κόσιοι, τετρακόσιοι· πεντακόσιοι· ἑξακόσιοι· ἑπτακόσιοι· ὀκτακόσιοι· ἐννεακόσιοι· χίλιοι· δισχίλιοι· τρισχίλιοι· τετρα κισχίλιοι· καὶ τὰ λοιπά.

Τέλος.

Alia diuisio nominis.

e X partibus orationis. Nomen præter ea quæ prius dicta sunt, est aliud gentile ut Φρύξ. Aliud infinitum ὁποῖος, ὅστις. Aliud collectiuũ ut δῆμος. Aliud diuiduũ siue partitiuum. ut ἕτερος ἑκάτερος ἕκαστος ἄλλος. Aliud comprehẽsiuũ ut ἀμπελών. Aliud factiuũ ut φλοῖσβος. Aliud ordinale. ut πρῶτος δεύτερος. Aliud ad aliquid. ut πατήρ. Aliud quasi adali quid ut νύξ, θάνατος. Propria nomina semper unius generis sunt uidelidet masculini solum uel fœminini

generis ſunt uidelicet maſculini ſolum, uel fœminini ut ὅμηρος, καλλιόπη. Appellatiuorum autem quæcun que ſignificant animalia, cõia ſunt duum generum ut plurimum. nõnulla tamen ſunt promiſcua. Quæ auté proprie ſunt adiectiua, cõia trium generum existunt oía. ut σοφός· σοφή· σοφόν. Quæ uero nunc ut adiectiua, nũc ut appellatiua accipiuntur. ut ὁδίτης· καὶ πολίτης· καὶ βασιλεὺς & ſimilia cõmunia ſunt duũ generum. tale autem eſt τριήρων, et πτῶξ.

Deſinẽtia igitur in ος purũ ſimplicia cõmunia triũ generum in α formant fœmininũ, ut δίκαιος δικαία Eodem modo quæcunq; in ultima ſyllaba habent ρ. ut αἰθηρὸς αἰθηρά· σοφίη autem et ſimilia ionica ſunt.

Deſinẽtia auté in ος nõ purum in η fœmininũ habent formatũ. ἔρημος ἐρήμη· φρόνιμος· φρονίμη.

Interrogatiua ſiue percunctatiua communia ſũt & ipſa trium generũ. τίς· τί· ποῖος· ποία ποῖον uocatiuumq; non habent. Accipiuntur autem uel ſecundum ſubſtantiã. ut τίς. Vel ſecundum quale, ut ποῖος. Vel ſecundum quantum ut πόσος · πηλίκος · πόσος · πότερος. Vel ſecundum locum ut ποδαπός. Eodem modo et infinita, communia ſunt trium generum. et ſingula a ſingulis percunctatiuis formantur adiectione τοῦ ο ποῖος ὁποῖος· πότερος ὁπότερος.

Relatiua autem etiam communia ſunt trium generum, & uel ſecundum quale uel ſecundum quantum accipiuntur. τοιοῦτος οἷος· τηλικοῦτον ἡλίκον· τόσον ὅσον.

¶ Collectiua autem unius generis sunt. δῆμος, πλῆθος.
¶ Diuisiua autem siue partitiua, cõmunia sunt trium generum ἕτερος. ἑτέρα. ἕτερον. ἄλλος. ἄλλη. ἄλλο.
¶ Quatuor modis sunt partitiua, aut enim unum ex duobus, ut ἕτερον. aut duo per unum, ut ἑκάτερον. Aut unum ex multis ut ἄλλο. aut multa per unum, ut ἕκαστον.
¶ Ordinalia quoq;, & ipsa cõmunia sunt trium generum πρῶτος. πρώτη. πρῶτον.
¶ Etiam substantialia siue materialia. ut λίθινος λιθίνη λίθινον. Hæc autem formantur ab iis solis quæ sunt similium partium. ξίλον. enim & ὀστοῦν & σὰρξ sũt similium partium. unde ξύλινον, et ὀστέϊνον. & σάρκινον. eodẽ modo & in aliis. In duas maxime terminatiões diuiduntur. aut enim in ινον ut πήλινον. aut in ώδες. ut πηλῶδες.
¶ Eorum tamen quæ sunt ex metallis. propria est terminatio in εον & in οῦν per synæresim χρύσεον. σιδήρεον. χάλκεον, ἀργύρεον. quæ κεράμεον secutũ est.
¶ Omnino autem accidunt nomini quinque prius dicta. γένος. εἶδος. et cætera, quorum, & genus abu siue aliquid commune et aliquid promiscuum erit.
¶ Masculino enim soli articulo subiunctum masculinum erit. ¶ Fœminino autem solum fœmininum
¶ Neutro neutrum, ambobus et masculino, & fœmini no commune erit. ¶ Alterutro autem ambo genera significans promiscuum. ut αἴξ.

Species autem alia primitiua ut πούς. Alia deriuatiua. ut λόπος Deriuatiuorũ autẽ septẽ maxime sũt species συγκριτικὸν ὑπερθετικὸν πατρωνυμικὸν· ὑποκοριστικόν· κτητικόν· παρώνυμον καὶ ῥηματικόν. hoc est comparatiuum Superlatiuum· patronymicũ· Diminutiuum· Possessiuum· Denominatiuum & Verbale. De Cõparatiuis.

¶ Cõparatiui, & superlatiui formationes ita se habent

n Omina adiectiua trium generum in ος desinentia mutatione σ in τ et adiectione ερος Comparatiua fiunt. ἔνδοξος ἐνδοξότερος. assumptione autẽ ατος, superlatiua. ἔνδοξος, ἐνδοξότατος, παλαιός. παλαιότατος. excipitur καλὸς καὶ κακὸς & alia quædam καλλίων enim κάλλιστος. κακίων κάκιστος. βελτίων βέλτιστος. ἀμείνων. κρείττων. ἄριστος. χείρων. ἐλάττων. ἥττων. μείων, ἐλάχιστος. μείζων, μέγιστος. ῥάων ῥᾷστος. Si autem in ης positiuum desinens per εος declinetur a neutro in ες assumptiõe τερος fiunt comparatiua. ἀληθὴς ἀληθὲς ἀληθέστερος. εὐγενὴς εὐγενὲς εὐγενέστερος. assumptione autem τατος, Superlatiua. ἀληθέστατος, εὐγενέστατος. Si autem in υς desinat positiuum cõmune trium generum a neutro similiter fiunt βραχὺς βραχὺ βραχύτερος. βραχύτατος. præter ἡδύς. πολύς. ταχύς. ἡδίων ἥδιστος & πλείων πλεῖστος. & ταχίων τάχιστος. Quamuis & hæc formari possint adiectione τερος & τατος. excepto πολυς. ἡδύτερος ἡδύτατος. ταχύτερος ταχύτατος.

¶ Ex his igitur quæ dsinunt in υς aliqua faciunt simplex comparatiuum, & superlatiuũ. Aliqua autem duplex. Simplex, ut ἀρὺς εὐρύτερος enim, & εὐρύτατος solũ.

Duplex

duplex autem ἡδὺς et γλυκὺς et ὠκύς. Hæc.n. non solum in τερος et ι τατος. sed etiam in ων et in στος, ut γλυκίων γλύκιστος. ὠκίων ὤκιστος. Similiter aũt αἰσχρὸς et ἐχθρός. Si aũt βράσσων. et θάσσων. et πάσσων prætermittere non oporteret, quædam possent triplicem sic formam præbere. nã ab iis quæ sunt βραδὺς et βραχὺς fit Cõparatiuum βράσσων et a ταχὺς θάσσων et a παχὺς πάσσων.

¶ Quæ aũt in aliam aliquã desinunt terminationẽ in εστερος et εστατος formant cõparatiua & superlatiua. ut σώφρων σώφρονος σωφρονέστερος σωφρονέστατος. χαρίεις χαρίεντος χαριέστερος, χαριέστατος. ἄκρατος uero ἀκρατέστερος et ἀκρατέστατος facit absq; ε.

¶ Non solum autem a nominibus Cõparatiua fiunt, sed a participiis quoq;. ut ἐρρωμένος ἐρρωμενέστερος. a præpositiõibus etiam. ut πρότερος. ὑπέρτερος. Et ab aduerbiis ut ἐγγύτερος. πορρώτερος. ἀνώτερος.

¶ Præterea quæ in οτερος et οτατος. desinũt, si ante ο syllabam breuẽ habeant per ω magnum scribuntur ut φρόνιμος φρονιμώτερος φρονιμώτατος. Si uero lõgam uel natura uel positiõe per ο paruum ut πρᾶος πραότερος πραότατος. ἔνδοξος ἐνδοξότερος ἐνδοξότατος.

De patronymicis.

P Atronymici autem formationes sunt huiusmodi. nomina in ος purum desinentia ι αδης faciunt patronymicũ masculinum ἥλιος ἡλιάδης. Quæcunq; autem in ος nõ purũ exeunt, formant patronymicum in ιδης. ut κρόνος κρονίδης. Præterea quæ sunt quĩtæ declinationis in ιδης formãt patronymicũ

ubi etiã synæresis fit in iis quæ habent ε̄ in penultima πέλοψ· πέλοπες· πελοπίδης· πηλεύς· πηλέως· πηλεΐδης· καὶ πηλείδης κατὰ συναίρεσιν. ¶ Est etiã alia formatio in ων̄ ionum propria. πηλείων. Nomĩa primæ declinationis formãt patronymicũ in ᾱδης ut αἰνείας· αἰνειάδης· ἴφιτης· ἰφιτιάδης. ¶ Patronymica fœminina a propriis masculinis formant͛ abiectione δη̄ ἡλιάδης ἡλιάς· νεστορίδης νεστορίς. Et masculĩa primæ sunt declinatiõis, fœminĩa uero quintæ πριαμίδης πριαμίδου· πριαμίς· πριαμίδος. Est aũt et alia forma patronymici abusiue, quæ in masculino desinit in διōς· ut ὑρράδιος· ĩ fœminĩo uero ĩ νη̄· ut ἀδραστίνη· et ἀκρισιώνη· Quare sic tribus modis liceret formare patronymicũ, & masculinũ, & fœmininum.

De diminutiuis.

d Iminutiua, & a propriis, et ab appellatiuis formãtur ut a ζηνόδωρος ζηνᾶς· ab eo aũt quod est ἄνθρωπος ἀνθρωπίσκος. Formæ autem masculinorũ sex. in ω̄ν diminutiuũ duaꝶ syllabarum βακχὼν ὁ βακχυλίδης. ĩ ω̄ν terminans penultimã ῑ, μωρίων, ὁ μωρός. In ᾱξ· ῥόδαξ ὁ ῥόδιος. In ᾱς ζηνᾶς· μητρᾶς. In κ̄ος ἀνθρωπίσκος. In λος ναυτίλος·, ὁ ναύτης. Fœmininoꝶ aũt tres in ω̄ν, ut ὕφων, ἡ ὑφηλή In ῑς θεραπαινίς· ἡ θεράπαινα. In κη̄ παιδίσκη· ὁ παῖς. Neutroꝶ aũt una forma in ο̄ν ut μειρακύλλιον· γερόντιον.

De Possessiuis.

p Ossessiua aũt a ꝓpriis, & appellatiuis deducũtur Et ab iis quæ desinunt ĩ ε̄ς terminãtur in ειο̄ν ut νηλεύς νηλέως νήλειον. Sed non ab iis solis. nã ab eo quod

est ἄνθρωπος fit ἀνθρώπειον Desinentia in κὸς et in ῶδης ueniunt ab iis quæ desinunt in ος λόγος λογικός. Sed non ab iis solis. Nam a βασιλεὺς βασιλικὸν et a σικελία σικελικόν. potest tamen et hic grāmaticus ambas species ab uno quoq; horum deducere cum non prohibeatur unq̄ ab eo quod nō sit in usu. Vt enī ab eo quod ē ἄνθρωπος ἀνθρωπικὸν et ἀνθρώπειον, sic et ab eo quod est ὅμηρος ὁμηρικὸν et ὁμήρειον, et ab eo qđ est πλάτων πλατωνικὸν et πλατώνειον. Nōnulli autē appellāt οἰκειωματικὰ possessiua ea quæ a loco denominatiue dicūtur ut οὐράνιος ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, et θαλάσσιος ἀπὸ τῆς θαλάσσης. et similia. Quare liceret sic etiā possessiua trib⁹ modis ēē. aut enī οἰκειωματικῶς, ut οὐράνιον. aut συνεκφαντικῶς ut γραμματικόν, aut μετουσιαστικῶς ut λιθῶδες.

De denominatiuis.

d Enominatiui autem formationes tot sunt, quot nominum species Et licet ab uno quoq; nomine deriuare. masculinum quidem in ῶν ut φίλος φίλων. fœmininum autem in ότης unius generis. ut φιλότης. Neutrum uero in ιον & omnino in ον trium generū φίλιον φιλικόν. Non simpliciter tamē trium generum sed ut ultimæ et penultimæ specierum se habent. ἀνθρωπικὸν enim, et ἀνθρώπειον et ἀνθρωπῶδες καὶ πήλιον et ἀνθηρόν. et omino secundum formationes specierum nominis traditam. Considerare etiam oportet utrum species tria suscipiat genera, quia desinentia in ον neutra non omnino commūia sunt trium generum ζωύφιον igitur et μυρακύλλιον et λεβήτιον et omnino diminutiua unius

generis sunt. Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationem secũdum differentiam specierum. ut in diminutiuo λίθαξ. ἀνθρωπίσκος. μηνᾶς. In patronymico autem in ίδης.

De uerbalibus.

u Erbalia, ut in uniuersum dicam, a passiuo praeterito fiunt, uidelicet a prima p̃sona, uel secũda, uel tertia. Multa ex uerbalibus a prima persona fiunt πεποίημαι ποίημα. λελόγισμαι λογισμός. ℭ Fœminina autem in σις a secunda persona. ut λέλυσαι λύσις. ℭ Desinentia autem ĩ τος cõmunia trium generum a tertia. ἤκουσται ἀκουστός. ℭ Et praeterea appellatiua in ηριον πέποται, ποτήριον. ℭ Est praeter ea quae dicta sunt, etiam figura

decomposita uidelicet quae a

composito deriuatur,

ut φίλιππος, φι

λιππί

δη

ς.

ΤΈΛΟΣ ΤΟΥ͂ ὈΝΌΜΑΤΟΣ.

Περὶ τοῦ ῥήματος.

ρ Ἡμά ἐστι μέρος λόγου ἄπτωτον. hoc est Verbum est pars orationis sine casu, quæ suscipit tempora et personas, & numeros et actionem uel passionem significat. Verbũ igitur una est ex octo partibus orationis. Sine casu aũt dicitur ad differentiã participiorum, et nominũ. Verbum enĩ nõ suscipit casus, sed ĩflexiões tres, ut λέγω λέγεις. λέγει. Suscipit aũt psonas et numeros. Actionem uel passioné significat. actiõem ut τύπτω. passioné ut τύπτομαι. Accidunt auté uerbo ἐγκλίσεις. hoc est inclinationes siue modi. διαθέσεις hoc est affectus siue genera. εἴδη species. σχήματα figuræ. ἀριθμοὶ numeri. πρόσωπα personæ. χρόνοι tempora. καὶ συζυγίαι idest cõiugationes. ἐγκλίσεις sũt quinq;. ὁριστική. προστακτική. εὐκτική. ὑποτακτική. καὶ ἀπαρέμφατος. idest indicatiuus. ĩperatiuus. optatiuus. subiũctiuus. et infinitiuus. ἔγκλισις aũt é electio secundum quã animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. inclinat enim ad indicandum ad imperandũ. ad optandum. et similia. Sciendum aũt antiquos ἐγκλίσεις et διαθέσεις communiter διαθέσεις nuncupasse, sed postea diuisisse ipsas, et animi quidé appellauisse ἐγκλίσεις. .i. inclinationes. ut ἐνθυμηθῆναι. hoc est mente cõcipi. corporis uero διαθέσεις idest dispositiones, ut τύψαι. uerberare. ἔγκλισιν aũt appellãt in quod aiũs inclinat. Agere aũt et pulsare διάθεσιν. διαθέσεις aũt tres sunt ἐνέργεια. πάθος. καὶ μεσότης. i. actio, passio et medietas. ἐνέργεια ut τύπτω. πάθος ut τύπτομαι. μεσότης

autem quæ interdum actionem, ĩterdum paſſionem
ſignificat. Actioné, ut γράφομαί σε. Paſſioné, ut γράφομαι
ὑπὸ σοῦ. Et aliqua ſunt quæ neq; actioné neq; paſſioné
ſignificant, ut ζῶ. θάλλω. πλουτῶ. εἴδη aūt idest ſpecies duæ.
πρωτότυπον καὶ παράγωγον .i. primitiua. & deriuatiua. πρωτό-
τυπον ut ἄρδω. παράγωγον. ut ἀρδεύω. a nominibus eti
am deriuantur uerba, ut πόλεμος πολεμίζω. φίλιππος
φιλιππίζω. ¶ Σχήματα aūt q̄ a nobis figuræ dicūtur tria
ἁπλοῦν. σύνθετον. παρασύνθετον. hoc eſt ſimplex. cōpoſita
et decompoſita. ἁπλοῦν, φιλῶ. σύνθετον, καταφιλῶ. Nam
φιλῶ uerbum et κατὰ præpoſitio unita fecerūt uer-
bum compoſitū καταφιλῶ. παρασύνθετον aūt ut φιλιππί-
ζω. De compoſita enim a compoſitis deriuantur. nam
a φιλῶ uerbo & ἵππος nomine, componitur φίλι-
ππος, ex quo deriuatur φιλιππίζω. ſic, & ſimilia. ¶ Ἀριθ-
μοὶ aūt, hoc eſt numeri tres ſunt ἑνικὸς. δυϊκὸς. πληθυντι-
κός. i. ſingularis. dualis & pluralis ἑνικός. ut γράφω. δυϊκὸς
ut γράφετον. πληθυντικὸς ut γράφομεν. ¶ Πρόσωπα. hoc ē
perſonæ, tres πρῶτον. δεύτερον. τρίτον. prima. ſecunda, et
tertia. πρῶτον. a quo fit oratio δεύτερον. ad quem fit ora
tio. τρίτον de quo fit oratio, ut γράφω ἐγὼ. γράφεις σύ. γράφει
ἐκεῖνος. ¶ Χρόνοι δὲ idest tempora. ſex ſūt. ἐνεστώς. παρατατικός.
παρακείμενος. ὑπερσυντέλικος. ἀόριστος. καὶ μέλλων. hoc eſt
præſens. præteritū imperfectū. præteritum perfectum.
præteritum pluſq̄ perfectum. præteritū ĩdeterminatū
ſiue infinitū. & futurū ¶ Συζυγίαι δέ. hoc eſt Coniugatio
nes tredecim ſūt. ſex barytonorū. tres circunflexorum ĩ ῶ
deſinentiū. et quatuor in μι.

¶Prima igitur barytonorũ coniugatio est quæ per β
uel π. uel φ. uel πτ. profertur. ut λείβω. πέρπω. γράφω.
τύπτω. Quorũ futurũ per ψ. ut λείψω. πέρψω. γράψω. τύψω
ptúm uero per φ ut λέλειφα. πέπερφα. γέγραφα. τέτυφα.
¶Secũda cõiugatio est quæ per γ. uel κ. uel χ. uel κτ.
ut λέγω. πλέκω. βρέχω. πίκτω. quorũ futurum per ξ. ut λέ
ξω. πλέξω. τρέξω. πέξω. præteritum uero per χ. ut λέλεχα.
πέπλεχα. τέτρεχα. πέπεχα.
¶Tertia est quæ per δ. uel θ. uel τ. ut ᾄδω. πλήθω.
ἀνύτω. quorũ futurũ per σ. ut ᾄσω. πλήσω. ἀνύσω. ptúm
uero p κ, ut ᾖκα. πέπληκα. ἤνυκα.
¶Quarta est quæ per ζ. uel duo σσ. ut φράζω. ὀρύσσω.
Quorũ futurũ nũc per σ ut φράσω. nũc per ξ ut ὀρύ-
ξω. ptũm uero nunc per κ. ut πέφρακα. nunc per χ ut
¶Quinta est quæ per qua tuor ĩmutabiles ui- (ὤρυχα.
delicet λ. μ. ν. ρ ut ψάλλω. νέμω. κείρω. σπείρω. quorum
futurum penultimam corripiens, ac extremam circun
flectens per easdem immutabiles enunciatur ut ψαλῶ.
νεμῶ. κειρῶ. σπερῶ. præteritum uero per κ ut ἔψαλκα.
νενέμηκα. κέκειρκα. ἔσπαρκα.
¶Sexta uero per ω purum, ut ἀκούω. ἱππεύω. Quorum
futurũ per σ ut ἀκούσω ἱππεύσω. præteritum uero p κ.
ut ἤκουκα. ἵππευκα. ¶Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.
ἐνεστὼς Τύπτω. τύπτεις. τύπτει. ¶Δυϊκά. Τύπτετον.
τύπτετον. ¶Πληθυντικά. ¶Τύπτομεν. τύ-
πτετε. τύπτουσι.
παρατατ. ¶Ἔτυπτον. ἔτυπτες. ἔτυπτε. ¶Ἐτύπτετον. ἐτυ-

πτέτην. ¶ Ἐτύπτομεν. ἐτύπτετε. ἔτυπτον.
παρακ. ¶ Τέτυφα. τέτυφας. τέτυφε. ¶ Τετύφατον. τετύ-
φατον. ¶ Τετύφαμεν. τετύφατε. τετύφασι.
ὑπερσ. Ἐτετύφειν. ἐτετύφεις. ἐτετύφει. ¶ Ἐτετύφειτον. ἐτε-
τυφείτην. ¶ Ἐτετύφειμεν. ἐτετύφειτε. ἐτετύφεισαν.
ἀόρ. α'. ¶ Ἔτυψα. ἔτυψας. ἔτυψε. ¶ Ἐτύψατον. ἐτυψάτην.
¶ Ἐτύψαμεν. ἐτύψατε. ἔτυψαν.
ἀόρ. β'. Ἔτυπον. ἔτυπες. ἔτυπε. ¶ Ἐτύπετον. ἐτυπέτην. ¶ Ἐ-
τύπομεν. ἐτύπετε ἔτυπον.
μέλ. α'. ¶ Τύψω. τύψεις. τύψει. ¶ Τύψετον. τύψετον
¶ Τύψομεν. τύψετε. τύψουσι.
μέλ. β'. ¶ Τυπῶ. τυπεῖς. τυπεῖ. ¶ Τυπεῖτον. τυπεῖτον. ¶ Τυ-
ποῦμεν. τυπεῖτε. τυποῦσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς Ὕπτε. τυπτέτω. ¶ Δυϊκά. Τύπτετον. τυπτέτων.
καὶ παρατατ. ¶ Πληθυντικά. Τύπτετε. τυπτέτωσαν.
παρακ. καὶ Τέτυφε. τετυφέτω. ¶ Τετύφετον. τετυφέτων. ¶ Τε-
ὑπερσ. τύφετε. τετυφέτωσαν.
ἀόρ. α'. ¶ Τύψον. τυψάτω. ¶ Τύψατον. τυψάτων. ¶ Τύ-
ψατε. τυψάτωσαν.
ἀόρ. β'. ¶ Τύπε. τυπέτω. ¶ Τύπετον. τυπέτων. ¶ Τύπετε
τυπέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς Ὕπτοιμι. τύπτοις. τύπτοι. ¶ Δυϊκά. Τύπτοι-
καὶ παρατατ. τον. τυπτοίτην. ¶ Πληθυντικά. τύπτοιμεν. τύ-
πτοιτε. τύπτοιεν.
παρακ. καὶ ¶ τετύφοιμι. τετύφοις. τετύφοι. ¶ τετύφοιτον. τετύ-
ὑπερσ. φοίτην. ¶ τετύφοιμεν. τετύφοιτε. τετύφοιεν.

ἀό. α'. ¶τύψαιμι. τύψαις. τύψαι. ¶τύψαιτον. τυψαίτην.
¶τύψαιμεν. τύψαιτε. τύψαιεν.
ἀό. β'. ¶τύποιμι. τύποις. τύποι. ¶τύποιτον. τυποίτην.
¶τύποιμεν. τύποιτε. τύποιεν.
μέλ. α'. ¶τύψοιμι. τύψοις. τύψοι. ¶τύψοιτον. τυψοίτην.
¶τύψοιμεν. τύψοιτε. τύψοιεν.
μέλ. β'. τυποῖμι. τυποῖς. τυποῖ. ¶τυποῖτον. τυποίτην. ¶τυ
ποῖμεν. τυποῖτε. τυποῖεν.

¶Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ἐὰν τύπτω. τύπτῃς. τύπτῃ. ¶Δυϊκά. ἐὰν τύπτη
τον. τύπτητον. ¶Πληθυντικά. ἐὰν τύπτωμεν. τύ
πτητε. τύπτωσι.
παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶Ἐὰν τετύφω. τετύφῃς. τετύφῃ. ¶Ἐὰν τετύφητον.
τετύφητον. ¶Ἐὰν τετύφωμεν. τετύφητε. τετύφωσι.
ἀό. α'. ¶Ἐὰν τύψω. τύψῃς. τύψῃ. ¶Ἐὰν τύψητον. τύψητον.
¶Ἐὰν τύψωμεν. τύψητε. τύψωσι.
ἀό. β'. ¶Ἐὰν τύπω. τύπῃς. τύπῃ. ¶Ἐὰν τύπητον. τύπητον.
Ἐὰν τύπωμεν. τύπητε. τύπωσι.

¶Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τύπτειν. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶τετυφέναι. ἀό. α'.
¶τύψαι. ἀό. β'. ¶τυπεῖν. μέλ. α'. ¶τύ-
ψειν. μέλ. β'. ¶τυπεῖν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ὁ τύπτων. τοῦ τύπτοντος. ¶Ἡ τύπτουσα. τῆς τυπτού
σης. ¶τὸ τύπτον. τοῦ τύπτοντος.
παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Ὁ τετυφώς. τοῦ τετυφότος. ¶Ἡ τετυφυῖα. τῆς τετυ-
φυίας. ¶τὸ τετυφός. τοῦ τετυφότος.
ἀό. α'. ¶Ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος. ¶Ἡ τύψασα. τῆς τυψάσης
¶τὸ τύψαν. τοῦ τύψαντος.

ἀορ. β'. ¶ Ὁ τυπών. τοῦ τυπόντος. ¶ Ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. ¶ Τὸ τυπόν. τοῦ τυπόντος.

μέλλ. α'. ¶ Ὁ τύψων. τοῦ τύψοντος. ¶ Ἡ τύψουσα τῆς τυψούσης. ¶ Τὸ τύψον. τοῦ τύψοντος.

μέλλ. β'. ¶ Ὁ τυπῶν. τοῦ τυποῦντος. ¶ Ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. ¶ Τὸ τυποῦν. τοῦ τυποῦντος.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά.

ἐνεστώς Τύπτομαι. τύπτῃ. τύπτεται. ¶ Δυϊκά. Τυπτόμεθον. τύπτεσθον. τύπτεσθον. ¶ Πληθυντικά. Τυπτόμεθα. τύπτεσθε. τύπτονται.

παρατ. ¶ Ἐτυπτόμην. ἐτύπτου. ἐτύπτετο. ¶ Ἐτυπτόμεθον. ἐτύπτεσθον. ἐτυπτέσθην. ¶ Ἐτυπτόμεθα. ἐτύπτεσθε. ἐτύπτοντο.

παρακ. ¶ Τέτυμμαι. τέτυψαι. τέτυπται. ¶ Τετύμμεθον. τέτυφθον. τέτυφθον. ¶ Τετύμμεθα τέτυφθε. τετυμμένοι εἰσί. καὶ ἰωνικῶς τετύφαται.

ὑπερσ. ¶ Ἐτετύμμην. ἐτέτυψο. ἐτέτυπτο. ¶ Ἐτετύμμεθον. ἐτέτυφθον. ἐτετύφθην. ¶ Ἐτετύμμεθα. ἐτέτυφθε. τετυμμένοι ἦσαν. καὶ ἰωνικῶς. ἐτετύφατο.

μετ' ὀλίγον μέλλ. ¶ Τετύψομαι. τετύψῃ. τετύψεται. ¶ Τετυψόμεθον. τετύψεσθον. τετύψεσθον. ¶ Τετυψόμεθα. τετύψεσθε. τετύψονται.

ἀορ. α'. ¶ Ἐτύφθην. ἐτύφθης. ἐτύφθη. ¶ Ἐτύφθητον. ἐτυφθήτην. ¶ Ἐτύφθημεν. ἐτύφθητε. ἐτύφθησαν.

ἀορ. β'. ¶ Ἐτύπην. ἐτύπης. ἐτύπη. ¶ Ἐτύπητον. ἐτυπήτην. ¶ Ἐτύπημεν. ἐτύπητε. ἐτύπησαν.

μέλλ. α'. ¶ Τυφθήσομαι. τυφθήσῃ. τυφθήσεται. ¶ Τυφθησό-

μεθον. τυφθήσεσθον. τυφθήσεσθον. ¶Τυφθησόμεθα. τυ
φθήσεσθε. τυφθήσονται.

μέλ. β΄. ¶Τυπήσομαι. τυπήσῃ. τυπήσεται. ¶Τυπησόμεθον.
τυπήσεσθον. τυπήσεσθον. ¶Τυπησόμεθα. τυπήσεσθε. τυπή
σονται.

¶Προστακτικά παθητικά.

ἐνεστώς. καὶ παρατ. Τύπτου. τυπτέσθω. ¶Δυϊκά. Τύπτεσθον. τυπτέ-
σθων. ¶Πληθυντικά. Τύπτεσθε. τυπτέσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶Τέτυψο. τετύφθω. ¶Τέτυφθον. τετύφθων. ¶Τέ
τυφθε. τετύφθωσαν.

ἀόρ. α΄. ¶Τύφθητι. τυφθήτω. ¶Τύφθητον. τυφθήτων. ¶Τύ
φθητε. τυφθήτωσαν.

ἀόρ. β΄. ¶Τύπηθι. τυπήτω. ¶Τύπητον. τυπήτων. ¶Τύπητε
τυπήτωσαν.

¶Εὐκτικά παθητικά.

ἐνεστὼς. καὶ παρατ. Τυπτοίμην. τύπτοιο. τύπτοιτο. ¶Δυϊκά. τυπτοί
μεθον. τύπτοισθον. τυπτοίσθην. ¶Πληθυντικά.
Τυπτοίμεθα. τύπτοισθε. τύπτοιντο.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶Τετυμμένος εἴην. εἴης. εἴη. ¶Τετυμμένω εἴητον. εἰή
την. ¶Τετυμμένοι εἴημεν. εἴητε. εἴησαν.

μέλ. ¶Τετυψοίμην. τετύψοιο. τετύψοιτο. ¶Τετυψοίμε
θον. τετύψοισθον. τετυψοίσθην. ¶Τετυψοίμεθα. τετύ-
ψοισθε. τετύψοιντο.

ἀόρ. α΄. ¶Τυφθείην. τυφθείης. τυφθείη. ¶Τυφθείητον. τυφθειήτην.
¶Τυφθείημεν. τυφθείητε. τυφθείησαν.

ἀόρ. β΄. ¶Τυπείην. τυπείης. τυπείη. ¶Τυπείητον. τυπειήτην.
¶Τυπείημεν. τυπείητε. τυπείησαν.

μέλ. α΄. Τυφθησοίμην. τυφθήσοιο. τυφθήσοιτο. ¶Τυφθησοίμε

θον. τυφθήσοισθον. τυφθησοίσθην. ¶ Τυφθησοίμεθα. τυ-
φθήσοισθε. τυφθήσοιντο.

μέλλ. β'. ¶ Τυπησοίμην. τυπήσοιο. τυπήσοιτο. ¶ Τυπησοίμε-
θον. τυπήσοισθον. τυπησοίσθην. ¶ Τυπησοίμεθα. τυπή-
σοισθε. τυπήσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ἐ Ἂν τύπτωμαι. τύπτῃ. τύπτηται. ¶ Δυϊκά.
¶ Ἐὰν τυπτώμεθον. τύπτησθον. τύπτησθον. ¶ Πλη-
θυντικά. ¶ Ἐὰν τυπτώμεθα. τύπτησθε. τύπτωνται.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Τετυμμένος ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. ¶ Τετυμμένω ἐὰν ἦτον
ἦτον. ¶ Τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν. ἦτε. ὦσι.

ἀόρ. α'. ¶ Ἐὰν τυφθῶ. τυφθῇς. τυφθῇ. ¶ Ἐὰν τυφθῆτον τυφθῆ-
τον. ¶ Ἐὰν τυφθῶμεν. τυφθῆτε. τυφθῶσι.

ἀόρ. β'. ¶ Ἐὰν τυπῶ. τυπῇς. τυπῇ. ¶ Ἐὰν τυπῆτον. τυπῆτον.
¶ Ἐὰν τυπῶμεν. τυπῆτε. τυπῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. τ Ὕπτεσθαι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Τετύφθαι. μετ' ὀλίγον
μέλλ. ¶ Τετύψεσθαι. ἀόρ. α'. ¶ Τυφθῆ-
ναι. ἀόρ. β'. ¶ Τυπῆναι. μέλλ. α'. ¶ Τυφθήσεσθαι.
μέλλ. β'. ¶ Τυπήσεσθαι.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ὁ Τυπτόμενος. τοῦ τυπτομένου. ¶ Ἡ τυπτομένη. τῆς
τυπτομένης. ¶ Τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Ὁ τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου. ¶ Ἡ τετυμμένη.
τῆς τετυμμένης. τὸ τετυμμένον. τοῦ τετυμμένου.

μετ' ὀλίγον μέλλ. ¶ Ὁ τετυψόμενος. τοῦ τετυψομένου. ¶ Ἡ τετυψομένη
τῆς τετυψομένης. ¶ Τὸ τετυψόμενον. τοῦ τετυψομένου.

ἀόρ. α'.

ἀορ. α'. ¶ Ὁ τυφθεὶς. τοῦ τυφθέντος. Ἡ τυφθεῖσα. τῆς τυφθείσης. τὸ τυφθὲν. τοῦ τυφθέντος.

ἀορ. β'. ¶ Ὁ τυπεὶς. τοῦ τυπέντος. ἡ τυπεῖσα. τῆς τυπείσης. τὸ τυπέν. τοῦ τυπέντος.

μέλ. α'. ¶ Ὁ τυφθησόμενος. τοῦ τυφθησομένου. ἡ τυφθησομένη. τῆς τυφθησομένης. τὸ τυφθησόμενον. τοῦ τυφθησομένου.

μέλ. β'. Ὁ τυπησόμενος. τοῦ τυπησομένου. ἡ τυπησομένη. τῆς τυπησομένης. τὸ τυπησόμενον. τοῦ τυπησομένου.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

ἐνεστώς. Τύπτομαι. τύπτῃ. τύπτεται. ¶ Δυϊκά. τυπτόμεθον. τύπτεσθον. τύπτεσθον. ¶ Πληθυντικά. τυπτόμεθα τύπτεσθε τύπτονται.

παρατ. ¶ Ἐτυπτόμην. ἐτύπτου. ἐτύπτετο. ¶ Ἐτυπτόμεθον. ἐτύπτεσθον. ἐτυπτέσθην. ¶ Ἐτυπτόμεθα. ἐτύπτεσθε. ἐτύπτοντο.

παρακ. ¶ Τέτυπα. τέτυπας. τέτυπε. ¶ Τετύπατον. τετύπατον ¶ τετύπαμεν. τετύπατε. τετύπασι.

ὑπερσ. ¶ Ἐτετύπειν. ἐτετύπεις. ἐτετύπει. ¶ Ἐτετύπειτον. ἐτετυπείτην. ¶ Ἐτετύπειμεν. ἐτετύπειτε. ἐτετύπεισαν.

ἀορ. α'. ¶ Ἐτυψάμην. ἐτύψω. ἐτύψατο. ¶ Ἐτυψάμεθον. ἐτύψασθον. ἐτυψάσθην. ¶ Ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε. ἐτύψαντο.

ἀορ. β'. ¶ Ἐτυπόμην. ἐτύπου ἐτύπετο. ¶ Ἐτυπόμεθον ἐτύπεσθον. ἐτυπέσθην. ¶ Ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε ἐτύποντο.

μέλ. α'. ¶ Τύψομαι. τύψῃ. τύψεται. ¶ τυψόμεθον. τύψεσθον τύψεσθον. ¶ Τυψόμεθα. τύψεσθε. τύψονται.

μέλ. β'. ¶ Τυποῦμαι. τυπῇ. τυπεῖται. ¶ τυπούμεθον. τυπεῖσθον. τυπεῖσθον. ¶ Τυπούμεθα τυπεῖσθε. τυποῦνται.

Προστακτικά. Μέσα.

ἐνεστώς. καὶ παρατατικός. τ Τύπτου. τυπτέσθω. Δυϊκά. Τύπτεσθον. τυπτέσθων. Πληθυντικά. Τύπτεσθε. τυπτέσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυντ. Τέτυπε. τετυπέτω. Δυϊκά. τετύπετον. τετυπέτων. Πληθυντικά. τετύπετε. τετυπέτωσαν.

ἀόρ. α΄. Τύψαι. τυψάσθω. Τύψασθον. τυψάσθων. Τύψασθε. τυψάσθωσαν.

ἀόρ. β΄. Τυποῦ. τυπέσθω. Τύπεσθον. τυπέσθων. Τύπεσθε. τυπέσθωσαν.

Εὐκτικά. Μέσα.

ἐνεστώς. καὶ παρατατικός. τ Τυπτοίμην. τύπτοιο. τύπτοιτο. Δυϊκά. τυπτοίμεθον. τύπτοισθον. τυπτοίσθην. Πληθυντικά. τυπτοίμεθα. τύπτοισθε. τύπτοιντο.

παρακ. καὶ ὑπερσυντ. Τετύποιμι. τετύποις. τετύποι. τετύποιτον. τετυποίτην. τετύποιμεν. τετύποιτε. τετύποιεν.

ἀόρ. α΄. Τυψαίμην. τύψαιο. τύψαιτο. Τυψαίμεθον. τύψαισθον. τυψαίσθην. Τυψαίμεθα. τύψαισθε. τύψαιντο.

ἀόρ. β΄. Τυποίμην. τύποιο. τύποιτο. Τυποίμεθον. τύποισθον. τυποίσθην. Τυποίμεθα. τύποισθε. τύποιντο.

μέλ. α΄. Τυψοίμην. τύψοιο. τύψοιτο. Τυψοίμεθον. τύψοισθον. τυψοίσθην. Τυψοίμεθα. τύψοισθε. τύψοιντο

μέλ. β΄. Τυποίμην. τυποῖο. τυποῖτο. Τυποίμεθον. τυποῖσθον. τυποίσθην. Τυποίμεθα. τυποῖσθε. τυποῖντο.

Ὑποτακτικά. Μέσα.

ἐνεστώς. καὶ παρατατικός. ἐ Ἂν τύπτωμαι. τύπτῃ. τύπτηται. Δυϊκά. ἐὰν τυπτώμεθον. τύπτησθον. τύπτησθον. Πληθυντι-

κα. ἐὰν τυπτώμεθα. τύπτησθε. τύπτωνται.

παρ, καὶ ὑπερ. ¶Ἐὰν τετύπω. τετύπῃς. τετύπῃ. ¶Ἐὰν τετύπητον τετύπητον. ¶Ἐὰν τετύπωμεν. τετύπητε. τετύπωσι.

ἀορ. α΄. ¶Ἐὰν τύψωμαι. τύψῃ. τύψηται. ¶Ἐὰν τυψώμεθον. τύψησθον. τύψησθον. ¶Ἐὰν τυψώμεθα. τύψησθε. τύψωνται.

ἀορ. β΄. ¶Ἐὰν τύπωμαι. τύπῃ. τύπηται. ¶Ἐὰν τυπώμεθον. τύπησθον. τύπησθον. ¶Ἐὰν τυπώμεθα. τύπησθε. τύπωνται.

¶Ἀπαρέμφατα Μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τύπτεσθαι. ¶παρ, καὶ ὑπερ. τετυπέναι. ¶ἀορ. α΄. τύψασθαι. ¶ἀορ. β΄. τυπέσθαι. ¶μέλ. α΄. τύψεσθαι. ¶μέλ. β΄. τυπεῖσθαι.

Μετοχαὶ Μέσαι.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τυπτόμενος τοῦ τυπτομένου. ¶Ἡ τυπτομένη. τῆς τυπτομένης. ¶Τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου.

παρ, καὶ ὑπερ. ¶Ὁ τετυπώς. τοῦ τετυπότος. ¶Ἡ τετυπυῖα. τῆς τετυπυίας. ¶Τὸ τετυπός. τοῦ τετυπότος.

ἀορ. α΄. ¶Ὁ τυψάμενος. τοῦ τυψαμένου. ¶Ἡ τυψαμένη. τῆς τυψαμένης. ¶Τὸ τυψάμενον. τοῦ τυψαμένου.

ἀορ. β΄. ¶Ὁ τυπόμενος. τοῦ τυπομένου. ¶Ἡ τυπομένη. τῆς τυπομένης. ¶Τὸ τυπόμενον. τοῦ τυπομένου.

μέλ. α΄. ¶Ὁ τυψόμενος. τοῦ τυψομένου. ¶Ἡ τυψομένη. τῆς τυψομένης. ¶Τὸ τυψόμενον. τοῦ τυψομένου.

μέλ. β΄. ¶Ὁ τυπούμενος. τοῦ τυπουμένου. ¶Ἡ τυπουμένη. τῆς τυπουμένης. ¶Τὸ τυπούμενον. τοῦ τυπουμένου.

¶Et hoc de uerbis uarytonis. simpliciter dicta sunt. In quibus hæc tamen pauca annotanda sunt. hoc est cum prima persona dualis numeri in μεθον exeat, primã dualẽ omnino deficere quod omnibus accidit actiuis tam in ω q̃ i μι desinẽtibus. et etiam ambobus aorists passiuis et præterito perfecto medio, cum et ipsa actiuam sequantur literaturam, Etiam tertia persona pluralis numeri in ι aut in ε exeunte, secundam, et tertiam dualis similes esse. si uero in aliam exeat terminationem omnino differre, Etiam in modo imperatiuo et subiunctiuo utrunque futurum deesse, sed pro his aoristi in usu habentur cum eandem habeant significationem. Amplius participia masculina et neutra ad quintã simplicium declinationem refferri. fœminina uero ad secundam. ¶In passiuis uero, et mediis hæc sunt aduertenda, uidelicet dualem numerum omnes habere personas, cum prima pluralis nõ in μεν. sed in μεθα exeat. demptis aoristis passiuis & medio præterito, quæ actiuorum literaturam sequuntur. Etiam tertiam personam pluralem præteriti perfecti passiui omnino deesse si tertia singularis ãte ται finalem syllabam, aliam habeat consonãtem. pro ea autem participio eiusdem temporis utimur et substantiuo uerbo. Hoc idẽ patitur et præteritum perfectũ modi optatiui et subiunctiui ĩ omnibus numeris et personis cum nullo modo recte formari possit. ¶Amplius participia passiua et media in μενος desinentia tertiæ esse declinationis simplicium,

simplicium Fœminina uero eorum secundæ. At parti cipia utriusq; aoristi passiui et præter iti perfecti medii masculini generis, et neutri quintæ esse declinationis cum eius sortita sint termĩationem, eorum uero fœmi nina secundæ.

¶ Ὑπαρκτικὸν ῥῆμα. idest substantiuũ uerbum.

ἐνεστώς. Ἰμί. εἶ. ἐστί. ¶ Δυϊκά. ¶ Ἐστόν. ἐστόν. ¶ Πληθυντικά. ἐσμέν. ἐστέ. εἰσί.

παρατατ. ¶ Ἦν. ἦς. ἦν. ¶ Ἦτον. ἤτην. ¶ Ἦμεν. ἦτε. ἦσαν.

μέλλ. ¶ Ἔσομαι. ἔσῃ. ἔσεται, καὶ ἔσται. ¶ Ἐσόμεθον. ἔσεσθον. ἔσεσθον. Ἐσόμεθα. ἔσεσθε. ἔσονται. ¶ Προστακτικά.

ἐνεστώς. ¶ Ἔσο. ἔστω. ¶ Ἔστον Ἔστων. ¶ Ἔστε. ἔστωσαν. ¶ Εὐκτικά.

ἐνεστώς. ¶ Εἴην. εἴης. εἴη. ¶ Εἴητον. εἰήτην. ¶ Εἴημεν. εἴητε. εἴησαν.

μέλλ. Ἐσοίμην. ἔσοιο. ἔσοιτο. ¶ Ἐσοίμεθον. ἔσοισθον. ἐσοίσθην. ¶ Ἐσοίμεθα. ἔσοισθε. ἔσοιντο.

¶ Ὑποτακτικά

ἐνεστώς. ¶ Ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. ¶ Ἐὰν ἦτον. ἦτον. ¶ Ἐὰν ὦμεν ἦτε. ὦσι.

¶ Ἀπαρέμφατα.

ἐνεστώς ¶ Εἶναι. μέλλων. ἔσεσθαι. Μετοχαί.

ἐνεστώς. Ὁ ὤν. τοῦ ὄντος. ¶ Ἡ οὖσα. τῆς οὔσης. ¶ Τὸ ὄν. τοῦ ὄν

μέλλ. ¶ Ὁ ἐσόμενος. τοῦ ἐσομένου. ¶ Ἡ ἐσομένη. τῆς ἐσο (τος. μένης. ¶ Τὸ ἐσόμενον. τοῦ ἐσομένου.

Rursus de Coniugationibus

Oniugatio est consequens uerborum declinatio quæ sic appellata est per translationem superscri ptam ab iis animalibus quæ sub idẽ iugũ mittuntur ut

enim illa paré faciunt cursum. Sic et hæc quæcunq; sub eãdem coniugationem reducunt unã faciũt declinationem. Vnde rationabiliter græce συζυγία appellata est ex σὺν præpositiõe et ζυγός. ζυγὸς uero παρὰ τὸ δύο ἄγειν. δυαγός, ἐν ἀποβολῇ τοῦ δ̄ εἰς ζ̄, ἐν συγκοπῇ, ζυγὸς, qđ iugũ significat, coniugatio appellatur declinatio uerborũ cõiuncta, et tanq̃ sub unũ existẽs iugũ, et hoc ualet ipsa in uerbo qđ character in noĩbus. Diuersas.n.uoces sub unũ motum agit et quemadmodũ dicimus noĩa masculĩa ĩ ος desinẽtia sic declinamus, & spõdaica terminata in ης sic, eodẽ modo et in uerbis dicimus quæcũq; uerba per β. π. φ. enunciãtur ꝼm thema sic declinamus. Si.n.inuicem cõiungit uerba, omnia unũ et cõsequẽtem inuicẽ motũ facit. Consequẽs.n.uerboꝝ declinatio est priuatim unanquãq; coniugationẽ conuenienter sibi et consequenter declinari. ℭ Verboꝝ ãt cõiugatões tredecĩ sunt, ut dictũ est. Sex barytonoꝝ, quæ in ω̄ desinũt. tres circũflexorũ quæ et ipã ĩ ω̄ μέγα terminãt. quatuor in μι. tot.n.sunt uerborũ terminatiões, hoc est ω̄ barytonũ ut τύπτω. ῶ circũflexũ ex synæresi ut ποιέω ποιῶ. et μι ut τίθημι. Sed cũ ita sit, quoniã patet quare circũflexa ita sint appellata, & terminata ĩ μι, latet aũt plerosq; cur barytona sint nuncupata, antequã ulterius progrediar id ostẽdendũ esse putaui. Barytona igitur sunt dicta eo q, hebeãt accẽtũ grauẽ supra extremã syllabã a qua oĩs ratio accẽtus pẽdet. quod ẽt nomen ipsum declarat nã barytonũ dictũ est ex eo quod ẽ βαρύ, quod idẽ est

qđ grauis, et τόνος, quia grauis toni. Nã oĩs dictio quæ ſupra ultimã ſyllabã neq; circũflexũ habet accẽtũ, neq; acutũ, grauem dubitato habet ptãte ſi nõ actu, hoc eſt ſi nõ ſignetur. qđ ne quis miretur, ſciẽdum eſt oẽs ſyllabas quæ æqualiter legãtur, accẽtum graue habere ſiue præcedant acutum aut circunflexũ, ſiue ſequãtur. ob quã rem ſyllabicus accẽtus appellatur, cum alii duo proprii nũcupentur ut ĩ accentuũ tractatu dictũ eſt.

❡ Prima igitur barytonorũ cõiugatio format᷑ p primã cõſonantẽ β̄ ante ω̄. et qm̃ β̄ media eſt iter π̄ et φ̄ effert᷑ pría cõiugatio barytonorũ p β̄ uel π̄ uel φ̄, ut λείβω πέρπω γράφω. Et quoniã pprietas cõiugatiõis nõ ſeruat᷑ ſi cõſonãtes formatiuæ ſint tres (pprie. n. cõiugatio dicitur ab eo ꝙ duo agat), ppter hoc aſſumit τ̄ ex tertia cõiugatiõe, fitq; πτ̄ et qđ reliquũ ẽ prima cõiugatio barytonoꝶ ĩuenitur formari a quatuor, hoc eſt β̄. uel π̄ uel φ̄. uel πτ̄ ut λείβω. πέρπω. γράφω. κόπτω. propter hoc aũt τ̄ abũdat, nõ alia cõſonãs, quia (ut progrediẽtes uidebimus) præſens analogiã habet cũ gtõ. et quia ĩnatũ eſt τ̄ abũdare in gtõ. ut ἄνακος. ἄνακτος. γάλακος γάλακτος. νὺξ νυκτός. iccirco ad imitationẽ gtí. τ̄ abundat ĩ præſẽti. ob hãc aũt cauſam eſt cũ π̄ in prima cõiugatione, & rurſus cũ κ̄ ĩ ſecũda. quia eodẽmodo ipſæ tenues ſunt ſicuti et τ. Fſt aũt regula. ꝙ tenues tenuib⁹ præcedãt, & craſſæ craſſis, & mediæ mediis κατὰ σύλληψιν hoc eſt per cõprehenſionẽ ut πῶσις χθὼν, ἐρίγδουπος. Futurũ aũt huius cõiugatiõis uerborũ ψ̄ habet ãte ω̄ finalẽ ut λείψω πέρψω. γράψω. κόψω.

¶ Præteritum uero φ. ut λέλειφα, γέγραφα. τέτριφα. κέκοφα.

De ſecunda coniugatione barytonorum.

S Ecunda coniugatio barytonorum per ſecundã cõſonantẽ. hoc eſt γ effertur. Et quia γ media eſt inter κ & χ Secunda coniugatio barytonorum enũciatur per γ, ul' κ uel χ. ut λέγω. πλέκω. τρέχω. Rurſus ex tribus conſonantibus coniugatio conſtare nequit, propeterea aſſumit τ ex tertia cõiugatione, et ita inuenitur enũciari per γ. uel κ uel χ uel κτ ut λέγω. πλέκω θρέχω. τίκτω. Horũ futurũ ξ habet ante ω ut λέξω. πλέξω. θρέξω τέξω. Ptũm uero χ ut λέλεχα. πέπλεχα. τέθρεχα. τέτεχα.

¶ Ee Tertia Coniugatione barytonorum

T Ertia ãt cõiugatio. barytonorum per tertiã eſt cõſonantẽ, uidelicet δ, et quia media eſt δ inter θ et τ propterea tertia cõiugatio barytonorũ effertur per δ uel θ uel τ ut ᾄδω. πλήθω. ἀνύτω. Et quia hic non inuenimus id quod eſt proprium coniugationis ſeruari, quoniã additum eſt eã efferri per tres cõſonantes, quod non ẽ propriũ coniugationis nam coniugatio (ut dictum ẽ) proprie nuncupatur ab eo ꝙ duo agat, idcirco auctores diligenter perſcrutati fecerũt barytonorũ coniugationẽ carere τ et per ſolum δ, et θ enunciari. ut ᾄδω. πλήθω. ἀνύτω enĩ quod atticũ eſt ἀνύω dicunt. τ autem raro inuenitur formatiuum tertiæ coniugationis barytonorum ut πίτω πέτομαι. et λίτω λίτομαι. Futurum uero horũ uerborũ ꝑ σ enũciatur ut ᾄσω. πλήσω. ἀνύσω. et præteritum. per κ ᾖκα. πέπληκα. ἤνυκα.

De quarta

De Quarta cõiugatiõe barytonorum

Varta coniugatio barytonorum per quartã consonãtem uidelicet ζ effertur. Et qm̃ ζ non habuit ullã aliã consonanté ad proprietaté coniugationis replendam nec potuit aliam accipere consonanté, quia occupatæ fuerunt partim in prima coniugatione, ptim ĩ secũda ptim in tertia immutabiles aũt in quĩta. neq; ξ neq; ψ, assumere ualens, quia hæ figuratiuæ sũt futuri barytoni ψ quidé primæ cõiugationis, ut λείβω λείψω. ξ aũt secundæ ut λέγω λέξω. et quorũdã quartæ, ut πλήσσω πλήξω. σφάζω σφάξω. nõ possunt aũt figuratiuæ futuri barytoni esse figuratiuæ etiã præsẽtis barytõi ut q̃ figuratiua ẽ futuri barytõi. quẽadmodũ ĩ νοήσω, nõ ẽ figuratiua etiã barytoni præsẽtis sed circũflexi, ut ĩ φυσῶ. νοσῶ. additũ est barytoni futuri, ꝑpter κείρω κερῶ. ecce .n. ρ cum figuratiua sit futuri figuratiua est etiã barytoni præsentis, sed non est figuratiua barytoni futuri sed circunflexi. propter hoc ex futuro quarta coniugatio barytonorum quodãmodo σ mutuatur, et ipsum duplicat. et quod reliquum est quarta barytonorum coniugatio effertur per ζ uel duo σσ, ut φράζω. ὀρύσσω καὶ ὀρύττω ἀττικῶς, utroq; σσ in ττ mutato. Consueuerunt enim attici uertere σ in τ siue simplex sit ut σεῦτλον. τεῦτλον. siue geminatũ, ut γλῶσσα γλῶττα. et proprie seruatur consequentia coniugationis. habet enim ζ duplex, habet et σσ geminatũ qđ parẽ uim habet τῷ ζ propter hoc autem duplicatur σσ, primum ut parem uim

habeat cum ζ quæ duplex est. Deinde quia (ut dictum est) σ cum sit figuratiua barytoni futuri nō potest figuratiua esse barytoni præsentis.

Defuturo quartæ coniugationis barytonorum

d e futuro uero horum uerborum sciendum est desinentia in ζω super duas syllabas præter διπλασιαστικά, ut plurimū in σω mittere futurum κοδίζω κοδίσω. πειράζω. πειράσω σαλπίζω σαλπίσω, et σαλπίξω ποιητικῶς. similiter βαστάζω βαστάσω et βαστάξω ἁρπάζω ἁρπάσω. et ἁρπάξω· νυστάζω νυστάσω et νυστάξω. Quæ διπλασιαστικὰ sunt in ξω faciunt futurum. οἰμώζω οἰμώξω. αἰάζω αἰάξω. στενάζω στενάξω· ὀλολύζω ὀλολύξω. At disyllaba nūc in ξω mittunt futurum, ut παίζω παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς κράζω κράξω. σφάζω σφάξω. Nunc in σω ut κτίζω κτίσω. φράζω φράσω. πρίζω πρίσω. Desinentia uero in σσω siue in ττω ἀττικῶς ut plurimum ξ habent in futuro. ut ὀρύσσω. siue ὀρύττω. ὀρύξω. πράσσω. πράττω. πράξω. & alia. Excipiuntur πλάσσω. ἐρέσσω. ἱμάσσω. ἰνάσσω. πάσσω. λάσσω. καὶ λίσσω. quæ unum habent σ in futuro. ut πλάσω. ἐρέσω. et reliqua ἱμάσω ἰνάσω. πάσω. λάσω. καὶ λίσω et in præterito κ. Idcirco quæ horum habēt in futuro ξ ad secundam coniugationem reduci possunt. quæ uero σ ad tertiam.

An ττ sint duo ττ an τγ ut Theodorus Gaza existimasse uidetur.

Neque hoc prætermitendum esse censui quod plerosque in errorē ducere solet. Nam Theodorus Gaza

uir et græce & latine doctissimus in primo τῶν εἰς τέσσαρα in secunda coniugatione barytonorũ inter alias figuratiuas literas eiusdẽ coniugationis etiã duplices ponit ζ scilicet. duplex σσ. duplex ττ siue ττ ἀττικῶς, ut φρά ζω. ὀρύσσω κοινῶς. ὀρύττω, ὀρύττω ἀττικῶς. Sed de hac ultima terminatiõe hoc ẽ ττ dubitari solet, an sint duo ττ ex duplici σσ conuersa ἀττικῶς sicut γλῶσσα γλῶττα, an uere sint duo diuersa elementa hoc est τ et γ. Si enim sunt duo ττ hoc modo disposita, ac connexa ττ ne toties calami ductus iteretur (nam scriptores et aptiorem scribendi modum semper quærunt et breuiorem) ut duo σσ in unum cum geminanda sunt connectantur, nemini profecto nouum uidebitur, cum in antiquis exemplaribus etiã aliæ innumeræ dictiones inueniãtur huiusmodi charactêre scriptæ. ut θάλαττα θέτταλια. κρείττων. ἄττα. pro θάλαττα. θεττάλια. κρείττων. ἄττα. At si pro τ et γ quæ sũt eleméta diuersa, accipere uelimus, ut ὀρύτγω. γλῶτγα. κρείτγων. ἄτγα uidet̃ profecto noua quædam pronũciatio ac duriuscula. Theodorus tamẽ in tertio τῶν εἰς τέσσαρα ubi de consonantium geminatione loquitur uidetur uelle omnino diuersa esse elementa τ scilicet et γ. Sed ut quidam asserunt solum hoc accidere putat uerbis duplex ττ habẽtibus atticorũ more. ut φάττω. πάττω. πέττω. ταράττω. αἱμάττω et cetera. eius uerba hæc sunt, εὐλογώτερον μέντοι ἐπὶ τοῦ ὀρύττω καὶ ὁμοίων τὸ γράφειν ὀρύττω. καθάπερ καὶ τοῖς παλαιοτέ

ροις τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν. Sed theodorus id ſcripſiſſe uidetur hac potiſſimum ratione ꝙ ĩ medio præterito uerborũ in ζω̄ deſinétium ſi diſſoluamus ζ̄ ĩ eas cõſonã tes quas poteſtate ĩ ſe continet hoceſt σ̄ & δ̄ nimirum δ̄ erit figuratiua litera uerbi. ut φράζω. φράσδω. ſicut μελίζω μελίσδω δωρικῶς quam literam medium præteritum accipir ut πέφραδα. A ſimili igitur habétia duplex ττ̄ ſi eorum medium præteritum ſuſcipit γ̄ uidentur profecto mutare poſſe alterum τ̄ in γ̄. ut ὀρύττω. ὀρύττω. φράττω φράττω. πλήττω. πλήττω. quorũ media præterita ſunt ὤρυγα πέφυγα. πέπληγα & ſic de ſimilibus. ſed quid hoc aſſerétes de aliis uerbis dicent, quæ in ζω̄ deſinũt, & futurum habét in ξω̄. nunquid diſſoluto ξ̄ ut ſupra, medium præteritum eorũ accipiet δ̄? Non ꝓfecto, ſed γ̄ potiꝰ. ut κράζω κράξω μέλ. παρ. κέκραγα. Ex cõtrario ĩ uerbis habentibus duplex σσ̄ ſiue duplex ττ̄. et in futuro ſolum σ̄, ut ἐρέττω. μέλλων ἐρέσω mutato altero τ̄ in γ̄ ſicut in ſupradictis nunquid medium præteritum eorum ſuſcipiet γ̄ ut ἐρέττω. ἐρέσω ἤρεγα, Quare potius eorum ſentétiæ adhæreo qui uolunt huiuſmodi uerba tã in ζω̄ q̃ in ττω̄ habentia in futuro σ̄, accipere δ̄ in medio præterito, ſi ξ̄, γ̄. Nã σ̄ cognationem habet cum δ̄ ut in declinationibus nominũ ac uerborum liquido apparet. παῖς enim παιδὸς facit τροπῇ τοῦ σ εἰς δ̄ et ᾄδω ᾄσω facit in futuro mutato cõtra δ̄ in σ̄. At ξ̄ cognatiões habet cum γ̄. ut τέττιξ τέττιγος. et λέγω. λέξω. ob q̃ rem indubitato teneo. hu

iusmodi characteres τν̄ pro duplici ττ̄ ubiq; esse susci piédos. De quinta declinatione barytonorum.

Vinta cõiugatio barytonorũ p quatuor ĩmutabiles effertur hoc est λ̄. μ̄. ν̄. ρ̄ ut πάλλω. νέμω. κρίνω σπείρω. quorũ futurũ circunflexum penultimam corripiens p easdẽ ĩmutabiles effertur. ut παλῶ. νεμῶ. κρινῶ. σπερῶ. Præteritũ uero habet κ̄ ut πέπαλκα. νενέμηκα. κέκρικα. ἔσπαρκα. ℭ Sexta p ω̄ purũ ut ἱππεύω. πλέω. ἀκούω. consumptis enĩ. xvii. consonantibus partĩ in præsenti partĩ in futuro rationabiliter sexta cõiugatio pura existit. et quod habebat ut per consonantes formaretur p uocales formata est exceptis in penultima diuersis uocalibus. aut diphthongis. Dubitant quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuersis elementis figurentur, ut dictum est quomodo sextam coniugationem per ω̄ purum dicamus formari? Dicendũ est igitur licet per ω̄ purũ dicamus eã enunciari non tamen per hoc ostendimus ω̄ esse figuratiuum sextæ coniugationis, sed quod figuratur per diuersas uocales aut diphthongos quæ sint ante ipsum ut χρίω. θέω. νέω. δύω. ἀκούω quorum futurum habent σ̄ et præteritum κ̄ ut χρίσω κέχρικα. θέσω. τέθεκα. νήσω. νένηκα. ἀκούσω. ἤκουκα. Sunt igitur in uniuersum formatiuæ litteræ præsentis temporis quibus barytonorum coniugationes inter se distinguntur hæ, mutæ omnes, ut λείβω. τέρπω. γράφω. λέγω. τρέχω ᾄδω. ἀνύτω. πλήθω. Vna duplex ζ cum σ̄ geminato. ut φράζω ὀρύσσω: Quatuor immutabiles, ut

ψάλλω. νέμω. φαίνω. σπείρω. Vocales omnes præter η ut φάω. δέω. πίω. βόω. δύω. ῥώω. Diphthongi propriæ omnes ut παίω. ψαύω. σείω. εὕω. ἔω. κρούω. Impropria una ὀπύω. οἴω
Quæ sequũtur partim futuri sunt, partĩ præteriti perfecti. Futuri ψ. ξ. σ. et quatuor immutabiles λ. μ. ν. ρ. ψ futuri uerborũ primæ cõiugationis. ξ uero secundæ, et quorundam etiam quartæ. σ uero tertiæ, et cæterarum coniugationum tam barytonorum q̃ circunflexorum et desinentium in μι præter quintã barytonorum. cuius futurum per immutabiles uidelicet λ. μ. ν. ρ communiter effertur. ¶ Consonantes præteriti tres sunt φ. χ. κ. φ præteriti primæ cõiugationis. χ secũdæ, κ reliquarum tam barytonorum quam circunflexorum, et terminatorum in μι. quia ubi ψ est in futuro, illic præteritum habet φ. Quæ uero habent ξ in futuro, ea in præterito habent χ. Et quæ in futuro habent σ ea in præterito habent κ. Sed quoniam dictum est sex esse uerborum tempora hoc est ἐνεστῶτα. παρατατικόν. παρακείμενον. ὑπερσυντέλικον. ἀόριστον. καὶ μέλλοντα. et solum de tribus mentio facta est hoc est præsenti. præterito perfecto, & futuro, non erit ab re de eisdem iterum, & reliquis aliquid dicere. Tempora igitur propriæ sunt tria ἐνεστώς. παρεληλυθώς. καὶ μέλλων. ex quibus ἐνεστὼς nõ suscipit diuisionem quoniã periculũ adit ne sit tempus. quia ut dicunt quidam. si tempus semper mouetur non potest consistere. quod si non consistit non est tempus præsens. aut præsens non est tempus.

Sed dicimus quod si tempora non cõstiterint. neq; etiã
præterierũt, quonã.n.modo potest præteriisse qđ non
cõstiterit; dies.n.hestern⁹ nisi pri⁹ ortus eẽt, neq; præterii
sset. & rursus siquis tinxerit digitum suum ĩ fistula sem
per fluente, uel pedẽ in fluuio semp fluẽte, pculdubio
neque in præterito neque in futuro potest illum tinge
gere, sed in præsenti tempore, uel in præsenti aqua. &
impressio facta ex rota nimirum per præsens fit non
per praeteritum neque per futurum. et quæcunque di-
cũtur & quæcunque fiunt ea in præsenti tempore dicũ
tur et fiunt. præsens autem est sine capite. hoc est princi
pium nõn habet. idest cum dicitur pariter habet esse.
quod cum ita sit merito nullam suscipit diuisionem.
Sciendum est autem quod apud grammaticos præsens
dilationem habet, hoc est latitudinem subostendit. ut
cum dicimus praesens annus talis est. apud philoso-
phos autem (ut dictum est) principium non habet, hoc
est cum dicitur pariter habet esse, παρεληλυθὼς autem
qui, et παρῳχημένος dicitur hoc est praeteritum cum ha
beat dilationem diuersas suscipit diuisiones. Praeterita
enim uel in parte praeterierunt & nondum perfecta
sunt, & perficiunt id quod dicimus παρατατικόν. ut ἔτυ
πτον ἔζωγον nondum enĩ res perfectae sunt, sed in parte
præterierunt. unde παρατατικός dicitur ab eo, quod
extensam. et imperfectã. habeat significationẽ. ἀπὸ τοι
τείνω qđ porrigo siue extẽdo significat, uel nuper præ-
terierũt res q̃ factæ sũt, & paulo ãte cõpleta ẽ res & pficit

tépus qđ græce παρακείμενος dicitur, ut τέτυφα πεποίηκα
quod etiã pp hoc uocatur παρακείμενος quoniã pfectio
adiacet hoc est nuper pfecta est ἀπὸ τοῦ παράκειμαι. quod
adiaceo significat. Vel præterita multo ante præterie-
rũt. & pficiunt ὑπερσυντέλικον. ut ἐτετύφειν, qđ ,ppter hoc
ὑπερσυντέλικος dicitᷣ, qđ multo ante res cõpleta sit. συντέλι
κος .n. idẽ est qđ πεπληρωμένος hoc ẽ cõpletus, unde ὑπερ-
συντέλικος plusq̃ perfectus ἀπὸ τῆς ὑπὲρ προθέσεως καὶ τελέω. τὸ.
qđ pficio significat. Sciendũ ãt παρακείμενον habere in se
ipso ἄρτι hoc est nuper, quia τέτυφα ostẽdit rẽ nuper com
pletã ὑπερσυντέλικος aũt τὸ πάλαι hoc ẽ multo ante. ἐτε-
τύφειν enim rẽ multo ante completã ostẽdit. Si aũt præ
terita incerta sint quãdo præterierunt, perficiunt ἀόρι-
στον ut ἔτυψα. incertũ est.n. utrum paulo ante, an mul-
to ante præterierũt et propter hoc ἀόριστος. i. infinitum
dicitur, & indeterminatũ. Sciẽdum ἀόριστον si assumpse
rit ἄρτι tantũ ualerᷣ quantũ παρακείμενος. quia ἔτυψα ἄρτι par ẽ τέ
τυφα hoc est uerberaui. Si autem πάλαι par est præteri
to plusq̃ perfecto nam ἔτυψα πάλαι par ẽ ἐτετύφειν. hoc
est uerberaueram. Μέλλων aũt hoc ẽ futurum cum eti
am ipse habeat latitudinem, debet suscipere diuisio-
nem. Futura enim aut paulo ante futura sunt, aut mul
to post. sed quoniam futura incognita sunt, incogni
ta aũt nõ possunt tanquam ingnorata diuisionem su
scipere, propter hoc non suscipit diuisionem futurũ.
tamẽ atheniẽses diuiserunt ipsum in μετ' ὀλίγον μέλλοντα
hoc est paulo post futurum, Inueniũtur igitur in uni-
uersum

uerſum ſex tempora ἐνεστὼς et μέλλων et quatuor diuiſiones præteriti temporis hoc eſt παρατατικός. παρακείμενος. ὑπερσυντέλικος. ὁ ἀόριστος.
℄ Horum auté cognationes ſunt tres. Nam παρατατικὸς cognationem cum ἐνεστῶτι habet ut τύπτω. ὁ παρατατικὸς ἔτυπτον. quemadmodum enim ἐνεστὼς imperfectus eſt (inſtanté enim et imperfectã habet ſignificationé) unde merito a quibuſdam latinorũ præſens, inſtans imperfectum appellatur. Sic et παρατατικὸς imperfectus é. nã iuxta extenſã et imperfectã habet ſignificationem. ὑπερσυντέλικος cognationé habet cum παρακειμένῳ quia utrunq; ſignificat rem perfectam licet παρακείμενος ſignificet rem paulo ante perfectã ὑπερσυντέλικος uero multo ante. ἀόριστος autem habet cognationem cũ futuro, ut τύψω ἔτυψα. et uidetur contrarium eſſe. quonam enim modo præteritum poteſt affinitatem habere cum futuro. contrariũ enim eſt ut res præterita in futuro fiat. Sed licet dicere propter hoc ἀόριστον et μέλλοντα inter ſe habere affinitatem. quoniam utrunque ſignificat infinitum, ſiue indeterminatum et incertum, et enim ἀόριστος incertus eſt. ſic etiam μέλλων ĩcertus exiſtit. Quæ cum ita ſint nemo mirabitur non eaſdem conſonãtes in omnibus temporibus ſed alias ĩ aliis inueniri, quia quæ tempora habent cognationem interſe illa eaſdem conſonantes ſiue litteras habent, ſicut é ἐνεστὼς. et παρατατικὸς ut τύπτω ἔτυπτον. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος ut τέτυφα ἐτετύφειν. μέλλων καὶ ἀόριστος τύψω. ἔτυψα. At μέλλων παρακείμενος β'. ἀόριστος β'. & μέλλων β'. formatiuas literas coniugationis ſuſcipiunt, quibuſdam paucis exceptis ſicut in ſequenti figura annotatum eſt.

	ἐνεστὼς		μέλλ. α'	παρακ.	μέλλ. παρακ.	ἀόρ.		μέλλ.
	παρατατ.		ἀόρ. α'	ὑπερσ.	ὑπερσ.	β'		β'
	β'				β'			
Πρώτη.	π	ω	ψω	φα	π	α	ον	ὦ
συζυγία	φ	ον	ψα	φειν	φ	εν.		
	πτ				π			
	γ				γ			
Δευτέ-	κ	ω	ξω	χα	κ	α		
ρα	χ	ον	ξα	χειν	χ	ιν	ον	ὦ
	κτ				κ			
	δ				δ			
Τρίτη.	θ	ω	σω	κα	θ	α	ον	ὦ
	τ	ον	σα	κειν	τ	ειν.		
			σω	κα	δα		δον	ὦ
	ζ	ω	σα	κειν	δειν			
		ον	ζω	χα	γα		γον	ὦ
Τετάρτη			ζα	χειν	γειν			
			σω	κα	δα		δομ	ὦ
	σσ	ω	σα	κειν	δειμ			
		ον	ζω	χα	γα		γον	ὦ
			ζα	χειν	γειν			
	λ			λ		λ		
	μ			μ		μ	α ον	ὦ
Πέμπτη καὶ	ν	ω		ν ω	κα	ν	ειν	
	ρ	ον		ρ	κειν	ρ		
	μν			μ		μ		

	α	φάω.				
	ε	δέω.				
	ι	τίω.				
	ο	βόω.				
	υ	δύω.				
	ω	ῥώω.				
Ἕκτη	ω	σω	κα	α	ον	ῶ
	ου	σα	κεν	εν		
	αι	παίω.				
	αυ	ψαύω				
	ει	σείω				
	ευ	εὔω				
	οι	οἴω				
	ου	κρούω.				
χαρακτηριστικά	ῃ	ὀπήω.				

¶Dicuntur autem χαρακτηριστικὰ eo quod sint, signa siue notæ cõiugationum. per ea enim cognoscitur ununquodq; uerbũ quotæ cõiugationis sit Nam quicquid præcedit ω̄ finalem χαρακτηριστικὸν appellatur.

De augumento præteritorum

o mne uerbum incipit aut a uocali, aut consonante. Si a uocali, aut a simplici, aut a diphthõgo. Si a simplici, aut a mutabili, aut ab immutabili. Si ab ĩmutabili hoc ẽ η. ι. υ. ω. nulla fit uocaliũ mutatio ĩ præteritis, ut ἠχέω ἠχῶ ἤχεον ἤχουν ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα. ἰξεύω ἴξευον. ἴξευκα, ἰξεύκειν, ἴξευσα. ὑβρίζω. ὕβριζον ὕβρικα. ὑβρίκειν ὕβρισα. ὠφελέω, ὠφελῶ ὠφέλεον, ὠφέλουν ὠφέληκα, ὠφελήκειν, ὠφέλησα. At ἰξεύω et ὑβρίζω et similia quanquã ab ĩmutabilibꝰ uocalibus incipiunt, easdem tamẽ ĩ præsenti positione lõgas habent, in præteritis uero natura quod augumenti ratione factũ est, ancipites enĩ sunt. ¶ Si aũt uerbũ incipiat a mutabilibus uocalibus hoc est α ε & ο in præteritis mutãtur ĩ longas, quã mutationẽ temporale augumentũ appellamus. α in η cõmuniter mutatur, ut ἀκούω ἤκουον. ἠκούκειν, ἤκουσα. ἀνύω ἤνυον. ἤνυκα ἠνύκειν, ἤνυσα. excipitur ἀηθέσσω ἀήθεσσον. ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην propter alternitatẽ duorũ η η. excipit᷑ et ἄω spiro, cuius παρατατ. ἄον facit ne coincidat cũ ᾖον cuius thema est ἔω. Et ἀΐω audio ꝙ ἄϊον facit, ut differat ab ἤϊον quod ibã significat. Si aũt ab ε ĩcipiat uerbũ ε mutatur in η ut ἔω ἧκα ἥκειν. ἐλεέω ἐλεῶ. ἠλέεον ἤλουν ἠλέηκα ἠλεήκειν ἠλέησα. Excipiũtur aliqua, in quibus ε manens assumit ι in diphthõgum, hoc est ἔχω εἶχον. ἕπω εἷπον. ἕλω εἷλον. ἕλκω εἷλκον. ἕρπω εἷρπον. ἔθω. εἶθον. εἶκα. ἄχρηστα. μέσος παρακ. εἶθα. ĩterposito ω magno εἴωθα καὶ εἰώθειν. καὶ εἰωθὼς εὔχρηστα hoc est usitata. ἕω pro sedeo et induo εἷν παρακ.

εἷκα

εἴηκα ἀχήκεσα. παθ. παθητικὸς εἷμαι. ὑπερ. εἵμην. καὶ εἱμένος ἡ μετοχή, ὤχησα. ἐθίζω εἴθιζον. ἐρύω εἴρυον. ἑλκύω εἵλκυσα. ἑρπύζω εἵρπυζον. ἑστήκω μέλ. ἑστήξω. παθ. ἕστηχα. μέλ. ἕστηκα sine augumento. ὑπερ. εἱστήκειν assumpto ι in diphthongum, ne coincidat cum proprio præsenti in secunda et tertia persona singularis numeri, hoc est ἑστήκεις ἑστήκει. ἑῶ εἴων. ἐρῶ εἴρων. ἑστιῶ εἱστίων. ἕπομαι εἱπόμην. ἐργάζομαι εἰργαζόμην. Si autem ab ο uertitur in ω magnum. ut ὁρίζω ὥριζον. ὀνομάζω ὠνόμαζον. et cætera. Inueniuntur tamẽ apud poetas huiusmodi uerba absq; augumẽto iõnum more ut ἄκουσεν ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν. ἔλαυνεν ἀντὶ τοῦ ἤλαυνεν. ὀνόμηνεν ἀντὶ τοῦ ὠνόμηνεν.

℃ Si uero a diphthongo incipiat uerbum, aut a mutabili incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc ẽ ει. ευ. et ου. nulla fit mutatio, ut εἰκάζω εἴκαζον. εὕδω εὗδον, καὶ ἀττικῶς ηὗδον sicut et εὔχομαι ηὐχόμην. et εὐφραίνομαι ηὐφράνθην et similia in quibus attici mutant ε in η. οὐρέω ῶ. οὔρεον. ουν. Si autem a mutabili, hoc est αι. αυ. οι. eadẽ fit mutatio quæ in simplicibus uocalib⁹. Nam si ab αι incipiat uerbum uertitur α in η. et ι subscribitur unde ex propria diphthongo impropria fit. ut αἴρω. ᾖρον. ᾖρκα. ᾔρκειν. Si autem ab αυ uertitur α in η. ut αὐλέω αὐλῶ. ηὔλεον ηὔλουν. ηὔληκα. Si autem ab οι uertitur ο in ω magnum, et subscribitur ι et fit diphthõgus impropria ut οἰκτείρω ᾤκτειρον ᾤκτειρα. annotantur aliqua in quibus nulla fit mutatio. ut οἰῶμαι οἰώθη. οἰμῶ οἴμησα. οἰνῶ οἴνησα. οἰνίζω οἴνιζον οἴνισα. οἰστρῶ οἴστρησα. οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ οἰω-

μονήλησα. οἰακίζω οἰάκισα. οἰακονομῶ οἰακονόμησα. οἰακοστροφῶ
οἰακοστρόφησα. annotantur etiam secũdum quosdam οἰ-
δαίνω et οἰκουρῶ.
¶ Quandocunq; præpositiones nil plus significãt in
compositione uerborum quam ipsa uerba simplicia
fit consuetum augumentum in principio totius com
positi, ut ἐνέπω ἤνεπον. καθεύδω ἐκάθευδον. Si autem plus si
gnificant quam ipsum uerbun simplex, fit augumen
tum inter præpositionem & uerbum, ut παρακούω πα-
ρήκουον. καταγράφω κατέγραφον. Aduertendum est in
his compositis præpositiones abiicere ultimam uoca-
lem, uocali sequente tam ĩ præsenti quam in præteritis
ut παρέχω παρεῖχον. ex παρὰ et ἔχω. ἀπαυρῶ ἀπηύρων. ob
quam rem etiam in uerbis a consonantibus incipien-
tibus cũ in præteritis suscipiant ε syllabicũ augumen-
tum pari modo præpositiones abiiciunt extremam uo
calem ut λείπω ἔλειπον. καταλείπω κατέλειπον. At si uer-
ba incipiant ab aspiratis uocalibus, siue diphthongis
præpositiones mutant tenues improprias aspiratas, ut
ἅπτομαι καθάπτομαι. ἕπομαι μεθέπομαι. αἱρέω καθαιρέω. πε
ρὶ uero et ἀπὸ extremam retinent uocalem, etsi cum
uerbis a uocali incipientibus cõponantur ut περιάπτω.
περιέχω. προάγω προῆγον. προέργω προεῖργον. Sunt quae at-
ticorum more in principio compositi augumẽtum as
sumunt, quorum simplicia in usu non sunt, ut ἀμφι-
σβητῶ ἠμφισβήτουν. ἀντιβολῶ ἠντιβόλουν. Quaedam in-
trinsecus ut ἀπολαύω ἀπέλαυον καὶ ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ ἐπε

χείρουν ἐγκωμιάζω ἐνεκωμίαζον ἐνθυμοῦμαι ἐνεθυμούμην.
Quædam etiam a δυς & εὐ incipientia hoc idem faciũt, ut δυσαπιστῶ δυσηπίστουν. δυσαρεστῶ δυσηρέστουν. εὐορκῶ εὐώρκουν εὐεργετῶ εὐηργέτουν. εὐαγγελίζομαι εὐηγγελιζόμην. Sunt et quæ in principio duplex habent augumentum, ut δύναμαι ἠδυνάμην. βούλομαι ἠβουλόμην. μέλλω ἤμελλον. pro ἐδυνάμην. et ἐβουλόμην. et ἔμελλον. Quædam uero in principio et in medio, ut ἐνοχλῶ. ἠνώχλουν. ἀνορθῶ ἠνώρθουν. ἀνέχομαι ἠνεχόμην. παροινῶ ἐπαρῴνουν.

Si autem Incipiat Verbum a consonate, Omnia præterita assumunt ε̄ ψιλὸν in principio. quod syllabicum augumentum appellamus, ut σπείρω ἔσπειρον. ἔσπαρκα. ἐσπάρκειν. ἔσπειρα ἔσπαρον. At παρ᾽. præter ε̄ etiã assumit consonantem præsentis, ut τύπτω ἔτυπτον τέτυφα. licet hoc non sit uniuersale omnibus uerbis ut in proprio loco latius dicetur.

Formationes Verborũ Barytonorum modi indi indicatiui.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

τ Ύπτω a nullo fit cum sit thema totius uerbi. secunda persona a prima fit, extrema in εις mutata τύπτεις καὶ δωρικῶς τύπτες. abiecto ι καὶ αἰολικῶς τύπτης ει diphthongo in η mutata.
Tertia a secunda persona fit abiecto σ καὶ δωρικῶς τύπτε. καὶ αἰολικῶς τύπτη.

δυϊκά. ¶ Prima perſona dualis numeri a prima plurali fit extrema ſyllaba in ον mutata. Nec mirum primã dualis perſonam formari a prima pluralis, licet numerus dualis ante pluralem eſſe uideatur, quia maiores et maxime æoles duali numero non utebantur, ſed ſingulari tantummodo et plurali, quod Diomedis quoque auctoritate confirmatur, qui ait. Antiquitatis enim romani memores dualem numerum poſteritatis uſu receptum quaſi nouellum uſurpare uoluerunt. Is nanque ſicut a primordio ſermonis a natura proditi in obſcuro habitus ignorabatur. ſic diutius incertus inter utrunque numerum tam ſingularem quam pluralem latebat. Sero autem ſuperuenientibus ſeculis ſcrupuloſæ curioſitatis obſeruationibus cœptus quaſi intercalaris irrepſit. Et hac de cauſa apud ueteres raro reperitur. quoniam erroribus illaqueatis multiplicatur et cætera. Sed aduerte quod quandocunque prima perſona pluralis deſinit in μεν tunc prima perſona dualis formari nõ poteſt, duabus regulis inuicem repugnantibus. quarũ prima ẽ quod dualis numerus uerbi natura appetit extremam ſyllabam deſinere aut in τ in actiuis, aut in θ in paſſiuis et ſic formandum fuerat τύπτομεν τύπτετον. Altera regula eſt quod, omnis pars orationis ſuſcipiens numeros debet formari per idem elementũ ut τυπτόμεθα τυπτόμεθον. exceptis pronoĩbus primitiuis, quæ a regula declinant. ut ἐγὼ ἐμοῦ· δυϊκὰ νῶϊ νῶν· πληθυντικά· ἡμεῖς ἡμῶν, et ſic dicendum fuerat ἀπὸ

τω

τοῦ τύπτομεν τύπτομον. διὰ τοῦ μ̄ Quare his duabus regulis repugnãtibus, hac quidem appetente τ̄ illa uero μ̄, euenit ut neutra optinuerit formãdi potestatem. quo factum est ut prima persona dualis numeri omniũ actiuorũ oĩno defecerit cũ pͥma psona pluralis in μεν̄ syllabam exeat. ¶ Secunda persona a secunda plurali fit τε̄ in τον̄ mutata, ut τύπτετε τύπτετον. potest etiam formari a secunda singularis numeri, abiecto ῑ de diphthongo et σ̄, et addita τον̄ τύπτεις τύπτετον ¶ Tertia similis ẽ secundæ τύπτετον. Nam quandocũq; tertia psona pluralis desinit aut in ῑ aut in σῑ tunc secũda et tertia dualis numeri similes sunt, alioqui dissimiles. ¶ Πληθυντικά.

¶ Prima psona pluralis fit a prima singulari ω̄ magno in ō paruũ mutato et addita μεν̄ ut τύπτω τύπτομεν, καὶ δωρικῶς τύπτομες. ¶ Secunda persona a prima fit penultima ĩ ε̄ et extrema in τε̄ mutatis τύπτομεν τύπτετε. ¶ Tertia ẽt a prima fit extrema in σῑ cõuersa, et addita ῡ penultimæ, ut τύπτομεν τύπτουσι, et est similis datiuo plurali pticipii eiusdem tẽporis ut τύπτων τύπτοντος τύπτουσι. nã regula ẽ quod tertia psona pluralis præsentis tẽporis et futuri actiuorum similis est datiuo plurali participii euisdẽ temporis. At τύπτοντι dores dicũt ad similitudinẽ dti singularis. Quo in loco aduertẽdum est qđ tertia persona uerborũ desinens in ῑ sequente uocali assumit ν̄ ut τύπτουσιν ἐκεῖνοι. quoniam ῑ natura appetit ν̄ quandocunque σ̄ præcedit ipsum ῑ in fine dictionis siue actu siue potestate ut τρωσὶν φοίνιξιν dati

ui plurales ἀπὸ τοῦ ζῶσ ζωός. et φοῖνιξ φοίνικος. Sic i tertiis personis uerborū in ι desinentibus ut τύπτουσιν τετύφασιν. τύψουσιν. Attici tamen etiam sequēte consonāte addunt ν. Iones uero neq; cōsonante sequēte, neq; uocali quod nos Athenis ī arcu marmoreo Adriani imperatoris scriptum ipsi uidimus αἵδ' εἰσ' αἱ θῆναι θησέως ἡ πρὶν πόλισ, et in fronte orientem uersus αἵδ' εἰσ' ἁδριανοῦ κοὐχὶ θησέως πόλισ pro αἵδε εἰσὶν ἀθῆναι. et αἵδε εἰσὶν ἁδριανοῦ. Si.n. ν additū fuisset uerbo substantiuo εἰσὶ nō abiecta fuisset ι extrema uocalis p apostrophum. Hoc idē et ε facit cū tertia psona uerbi in id desinat, ut ἔτυπτεν ἔτυπτεν. quod nō faciunt secundæ personæ iperatiuo℞ et si in ε ipsæ quoq; desinant, ut τύπτε τυπτέτω, ℭ ἔτυπτον fit a prima persona præsentis extema in ον mutata, ac præposito ε syllabico incremēto, quod cōmune est omnib⁹ præteritis uerbo℞ a cōsonāte incipiētiū ut τύπτω ἔτυπτον. Vel fit a gtō participii præsentis tēporis extrema syllaba abiecta, ac præposito ε incremento, ut τύπτων τύπτοντος ἔτυπτον. Sed hic aduertendum est quandocūq; præsens incipit a ρ præteritū imperfectum accipere alterū ρ et hoc ut in eo seruetur spiritus præsentis temporis. nam regula est spm̄ thematis et in aliis temporib⁹ seruandū esse, ut ἐλῶ ἤλαυνον. i. ἐθέλον ecce hic seruatū est φ. Si igitur simplici ρ ptm̄ ipfectū scriberetur necessario tenui spiritu scribendū eēt. nā ρ et si in pricipio dictiōis aspiretur, nihilominus i medio duarū uocaliū in eadē dictiōe simplici, exilē spm̄ hēt, ut μέρος. χαίρω. φέρω. huius igitur grā ptūm ipfectū geminatū ρ hr̄e debet,

ut alterũ q̃dẽ hoc est ĩ q̃d prior syllaba desinit exilẽ spm̃ hẽat, alterũ uero a quo sequẽs syllaba initiũ habet aspiretur. quæ quidem syllaba in præsenti cum prĩcipalis sit aspiratur. nã quãdocunq; duo ρρ inueniũtur siue in simplici siue in cõposita dictiõe, alterum quidẽ exili spiritu, alterũ uero aspirato scribitur, ut πόῤῥω. ἄῤῥωστος. æoles tamen aspirationẽ oĩno fugiẽtes utrunq; ῤῥ exili spiritu scribere consueuerunt, ut κέῤῥω φθέῤῥω. σπέῤῥω. p κέρω. φθέρω. σπέρω. Cur aũt alterũ ρ̄ hocẽ primũ exilẽ spiritũ habeat hæc assignat͛ ratio. nã apud græcos nulla ẽ dictio aut syllaba quæ in ullã aspiratarũ desinat et ppea ubi aliqua earũ geminãda est, prior mutatur in eam tenuẽ quae est ei ꝓpria, ut ἀτθὶς. σάπφω βάκχος. Si igitur utrunq; ρρ̄ aspiraret͛ eueniret, ut prior syllaba ĩ aspiratã desineret quod apud græcos absurdum ẽ. Est igitur cõmunis regula huius litteræ ρ̄ ꝙ quãdocunq; ponitur ĩ ꝑncipio dictiõis aspiratur tãq̃ media inter uocales et cõsonãtes. ut ῥῆμα ῥέω excipiũt͛ ῥάρος. ῥαρίας et ῥαρίον. Quoniã ĩ noĩbus si ꝑma et ꝑa syllaba a ρ ĩcipiãt, leuẽ spm̃ hr̃e debet ꝙ nõ fit ĩ uerbis neq; pticipiis ut ῥέῤῥιμμαι ἐῤῥημμένα si ãt assumit secũ aut syllabã, aut dictionẽ desinẽtẽ ĩ uocalẽ, et fiat dictio una, geminat͛ ρρ ꝑmũ q̃dẽ hẽt psilẽ alterũ uero daseã ut ῥίπτω ἔῤῥιπτον. ῥωστος ἄῤῥωστος. Poetæ tamẽ ĩ ptis uerbo℞ q̃ a ρ incipiũt gratia metri simplici ρ̄ scibere aliquãdo cõsueuerũt. cõposita ẽt ab εὖ unico ρ̄ scribuntur ut ῥωστος εὔρωστος. ῥοῦς εὔρους habet, n. εῡ diphthõgus pronuntiationem secundæ consonãtis ἀμ-

φέρυτος uero & ἄρρηκτον pp metrum simplici ρ̄ inueniuntur poetico more. ὅμηρος ὀδυσσείας. ά. νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ. Tribus.n.modis duplicat ρ̄ρ̄ aut p cōpositionē ut ἐπίρρημα. aut p augumentū syllabicū, ut ἔρρηφα. aut per naturam, ut πύρρος. θύρρος. quibus aūt inest duplicatū natura in his dubitāt nōnulli utrum hoc seruādum sit, an utrūq; habeat ψιλήν. Est et aliud incrementū quod tēporale appellatur, hoc est cum breuis uocalis in longā mutatur. quod cōmune est omnibus præteritis uerborum a uocalibus īcipientium, ut ἀκούω ἤκουον. Iones tamen omnino respuūt incrementū tā syllabicum q̄ temporale in omnibus præteritis. ut τύπτε pro ἔτυπτε. ἄκουσε pro ἤκουσε. ἄγαγε pro ἤγαγε. Hoc idem et poetæ aliq̄n faciunt. Sunt et alia uerba a uocalibus incipiētia quæ partim differentiæ cā partim εὐφωνίας ptim solo usu nō augētur in pricipio præteritorū ut supra dictū est. ¶ Secunda psona a prima fit ον in ες mutata, ut ἔτυπτον ἔτυπτες. Tertia uero a secunda abiecto σ ut ἔτυπτε. & ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco aduertendū est ἴωνας consueuisse formare tertiā psonā pteriti impfecti, et primi & secundi aoristi actiuorū omniū abiicientes incremētū tā syllabicū q̄ tēporale & apponētes σκε syllabā. Sed quia horū penultima uaria est secundū uarias uerborū cōiugatiōes, scire uelī q̄ sit penultīa ī unaquaq; cōiugatiōe. Nā tertia psona pti īpfecti oīum barytonorū ε hēt ante σκε ut ἔτυπτε τύπτεσκε. ἔλεγε λέγεσκε. ἔπειθε πείθεσκε. ἔφραζε φράζεσκε. ἔσπειρε σπείρεσκε. ἤκουε ἀκούεσκε. Cir

cunflexorũ uero & terminatorum in μι ꝓprias habet uocales quæ formatiuæ cõiugationũ appellãtur, hoc ē ε̄ ᾱ ō ῡ. ε quidē formatiua eſt primæ cõiugatiõis tã cir cũflexorũ q̃ terminatoꝝ ĩ μι. α ſecũdæ. o tertiæ. υ uero quartæ uerboꝝ in μι tm̃. quoniã circũflexoꝝ tres ſunt coniugatiões, ut ἐποίει ποίεσκε. ἐτίθη τίθεσκε. ἐβόα βόασκε. ἵστη ἵστασκε. ἐχρύσου χρύσοσκε. ἐδίδω δίδοσκε. ἐζεύγνυ ζεύγνυ-σκε. ¶ At tertia pſona p̄mi aoriſti oĩum uerboꝝ α hēt ante σκε cũ propria ſit uocalis primi aoriſti, et formari poteſt a ſecũda pſona addita κε ut ἔτυψας τύψασκε. ἐποίη-σας ποιήσασκε. ἔστησας στήσασκε. Si uero a tertia pſona for mare uoluerimus ſecundũ regulæ præceptionē ε in α iterũ mutandum erit et ἔτυψε τύψασκε & ſic in aliis cõiu gationib⁹. ¶ Tertia uero pſona ſecũdi aoriſti barytonoꝝ & circũflexorũ omniũ ε habet ante σκε ut ἔτυπε τύ-πεσκε. ἔφλεγε φλέγεσκε. ἔδουπε δούπεσκε, cuius thema ē δου-πέω. ῶ. ἔμυκε μύκεσκε ἀπὸ τοῦ μυκάω. ῶ. ¶ At tertia pſona ſecũdi aoriſti uerborũ in μι eaſdē uocales habet, quas tertia pti ĩpfecti eorũdē uerborũ. ut ἔθη θέσκε ſicut ἐτίθη τίθεσκε. ἔστη στάσκε. ſicut ἵστη ἵστασκε, ἔδω δόσκε. ἔδυ δύσκε. ἰλιάδος θ. αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν πάϊς ὡς ὑπὸ μητέρα δύσκεν εἰς αἴαντα. ἀντὶ τοῦ ἔδυ. Hoc aũt imitati poetæ p̄mã ēt & ſecũdam pſonã ſingl'm ac tertiã pl'm, qm̃ oĩno ſimilis ē p̄mæ ſin gulari horũ tēporũ hoc eodē mõ formãt. ut τύπτεσκον τύπτεσκες & τύπτεσκον tertia pluralis. ἐδίδασκε uero & ἐεί-πασκε. et ἐγίνωσκε & ſimilia quæ augumentũ ſuant, has nõ ſequũtur regulas cum ionica nõ ſint, Sed a uerbis ĩ

σκῶ deducũtur hoc ē διδάσκω ῥιπ͂ἄσκω γηρώσκω. ℂ Δυϊ κά. ℂ Prima pſona dualis nõ fit ꝓpter duas regulas in uicẽ repugnãtes ut dictũ eſt. Secunda uero a ſecunda plurali τε in τον mutata ut ἐτύπ͂ετε ἐτύπ͂ετον. Tertia a ſecunda duali τον in την cõuerſa ἐτυπ͂έτην, quæ inter ſe diſſimiles ſũt, cũ tertia pluralis nec i ῑ deſinat nec i σῑ. Γ Παθητικά. ℂ Prima pſona a prima ſingulari fit interpoſita μῑ ut ἔτυπ͂ον ἐτύπ͂ομεν. Secũda a prima ο in ε et μεν in τε mutatis ut ἐτύπ͂ετε. Tertia uero nõ fit a prima plurali, nec pares habet ſyllabas ſed magis ſimilis ē primæ ſingulari, ut ἔτυπ͂ον. Nam cum participiũ actiuum deſinit in σ ὀξύτονον tunc tertia perſona pluralis par eſt ſyllabis primæ plurali. ut τετύφαμεν τετύφασι. ἐτετύφειμεν ἐτετύφεσαν. quia participiũ præteriti perfecti ideſt τετυφὼσ in σ deſinens acuit ultimam alioquin diſpares ſũt, et tũc tertia perſona a gtõ ſui pticipii fit abiecta τοσ ſyllaba ac ε cõi incremento addita ut τύπων τύπ͂οντος ἔτυπ͂ον. ut prima ſingularis, et τύψας τύψαντος, ἔτυψαν. et τυπὼν τυπ͂έντος, ἔτυπον. Et hoc de ſolis præteritis eſt intelligendũ. nam præſens & futurum hãc regulã nõ ſequũtur. Inueniuntur tamen ἐδολιοῦσαν, ἀντὶ τοῦ ἐδολίουν tertia pſona pl'is ptĩ ĩpfecti ἀπὸ τοῦ δολιόω. et ἐμάθοσαν, pro ἔμαθον κ ἐίδοσαν pro ἔιδον et ſimilia bœotorum ſiue chalcidicorũ more, Cõſueuerũt. n. ipſi bœoti i iis q̃ nõ hñt pticipiũ ĩ σ ὀξύτονον, hoc ẽi ptõ ĩpfecto, & in ãbobus aoriſtis actiuorũ pares facere et pmã & tertiã pſonã pluralis nũeri, ut ἐτύπ͂ομεν ἐτύπ͂οσαν et ἐτύψαμεν ἐτύψασαν et

ἐτύπτομεν ἐτύπτοσαν. ἀντὶ τοῦ ἔτυπτον. contra uero ī iis q̃ hēnt ꝑticipiū ī σ ὀξύτονον declinatū ꝑ ντ hoc ē ī aoristis passiuis oīum uerborū subtrahentes penultimā uocalē & sequētē cōsonātē hoc ē η & μ ꝑmæ ꝑsonæ pluralis faciūt tertiā pluralē ut ἐτύφθημεν ἔτυφθεν ἐκοσμήθημεν ἐκόσμηθεν. ἀντὶ τοῦ ἐτύφθησαν ἐκοσμήθησαν. ἰλιάδος γ. αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι. Etiā in ptō īpfecto & sc̄o aoristo uerborū actiuoꝝ in μι desinētiū cū eius ꝑticipiū desinat ī σ ὀξύτονον et declinet' ꝑ ντ ī eadē ꝑsona faciūt syncopā. nō tamē eodē mō ut ἔφαμεν ἔφαν. ἔστημεν ἔσταν. ἔβημεν ἔβαν. ἔδυμεν ἔδυν. pro ἔφασαν ἔστησαν ἔβησαν. ἰλιάδος δ. οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης. pro ἔδυσαν. τῶζ'. ¶ Τέτυφα a futuro fit extrema syllaba ī φα mutata. Vbi aduertēdū ē ptm̄ pfcm̄ quo ad ultimā & pēultimā syllabā fieri a futuro, sed quo ad ꝑncipalē a ptō īperfcō fit ut q̄busdā placet. nā si ptm̄ īperfectū īcipit a lōga siue n̄a siue positiōe ab eadē īcipit & ptm̄ pfectū ut ἦχον ἦχα. ἔσπειρον ἔσπαρκα. ἦχον. n. hēt ꝑmā natura lōgā hoc ē η. ἔσπειρον uero positiōe q̄a post ε uocalē breuē duæ sequunt' cōsonātes σ. s. & τ. si a breui aut a coī tūc ptm̄ pfectū duplicat p̄ntis cōsonātē cū coī augumēto ε, ut τύπτω ἔτυπτον τέτυφα. κλείνω ἔκλεινον κέκλεικα. nā ἔτυπτον ꝑmā hēt breuē qm̄ post ε sola & simplex cōsonās sequit' uidelicet τ. ἔκλεινον uero cōem quia post ε duæ sequūtur cōsonantes ex quib9 ꝑor ē muta hoc ē κ. altera uero liq̄da hoc ē ρ. nā muta cum liquida siue īmutabili hoc ē λ. μ. ν. ρ. cōem faciūt syllabā. Incipiētia tn̄a σ & χ nō reduplicant p̄ntis consonantem licet sit muta cum liquida διὰ τὴν κακοφωνίαν

ut συνωρίζω ἐσυνώρικα. γρηγορέω.ῶ. ἐγρηγόρηκα. Etiam incipientia a ρ nõ reduplicãt. ut εἴπω ἔρριφα. nõ ãt ῥέρριφα. at ῥερυπωμένα & similia poetica sũt. Quæ uero a dẽsis incipiũt geminãt quidẽ cõsonãtem, densis tamẽ ĩ proprias tenues mutatis cũ ĩter se ἀντίστοιχα sint, & una ꝑ alia ponatur. ut θύω τέθυκα. φράζω πέφρακα. χαίρω κέχαρκα. Inueniũtur μέμνημαι ἀπὸ τοῦ μνάομαι ῶμαι. et κέκτημαι ἀπὸ τοῦ κτάομαι ῶμαι. & πέπταμαι ἀπὸ τοῦ πτάομαι ῶμαι. ĩ quib⁹ ptm̃ priorẽ repetit cõsonantẽ, licet nõ sit muta cũ liquida. quo ĩ loco sciri uelim priorẽ geminatarũ syllabã communẽ esse, q̃a μν. κτ. & πτ. secundũ Herodianũ cõem faciũt syllabã in metro sicuti muta cũ liquida. Quo ad ultimã uero et penultimã ptm̃ ꝑfectũ fit a futuro extrema ĩ φα mutata ut τύψω τέτυφα. & hoc in p̃ma cõiugatione barytonorũ ĩ qua futurũ hẽt ψ & ptm̃ φ. ĩ sc̃a uero futurũ hẽt ξ & ptm̃ χ ut λέγω λέξω λέλεχα. At ĩ oĩbus aliis coniugatiõibus tã barytonorũ quã circunflexorũ, & terminatorũ in μι futurũ habet σ & præteritum κ ut πείθω πείσω πέπεικα. φράζω φράσω. πέφρακα. ἀκούω ἀκούσω ἤκουκα. ποιέω.ῶ. ποιήσω πεποίηκα. τίθημι θήσω τέθηκα. καὶ τὰ λοιπά. ĩ quibus σω extrema futuri syllaba ĩ κα mutata fit præteritum perfectum. Verba tamẽ q̃ntæ coniugationis & si actu non habent σ in futuro διὰ τὴν κακοφωνίαν natura tamen illud appetunt cum sit propria consonans futuri. Aeoles enim per σ huiuscemodi futurum enunciare consueuerunt. quo in κ conuerso ac ĩmutabili manente fit præteritũ perfectũ ut ψάλλω.

λω· ψαλῶ κοινῶς καὶ ψάλσω αἰολικῶς· ὡς ἔψαλκα· σπείρω σπε-
ρῶ ἢ σπέρσω ἔσπαρκα. Habentia uero μ̄, seruant quidē
ipsum μ̄ in præterito perfecto, sed interponūt η̄ inter
μ̄ et κ̄ propter ineptam consonantium structuram,
debebat.n.esse ab eo quod ē νέμω νεμῶ νένεμκα. et ab eo
quod est βρέμω· βρεμῶ βέβρεμκα, at νενέμηκα dicimus
et βεβρέμηκα. nā μ̄ ante κ̄ neq; in cōprehēsione syllaba
rū neq; in distictione ponitur. idcirco huiusmodi uer-
ba aberrauerunt a barytonorū uerborum regula et se-
cuta sunt circūflexorum formā. et hæc sunt quæ ab āti
quis ā notata inuenimus. Δέμω δεδέμηκα καὶ συγκοπῇ δέ-
δμηκα. νέμω νενέμηκα. βρέμω βεβρέμηκα. τρέμω τετρέμη
κα. τέμνω καὶ τέμω τετέμηκα ἢ συγκοπῇ τέτμηκα. κάμνω ἢ
κάμω κεκάμηκα ἢ συγκοπῇ κέκμηκα γέμω γεγέμηκα. ℭ De
finētia uero in νω non seruant ν̄ in præterito actiuo
sed ī γ̄ coruertunt. et hoc propter κ̄ sequens (nam ν̄
ante γ̄. κ̄. ξ̄. χ̄. semper uertitur in γ̄) ut φαίνω φανῶ πέ-
φαγκα. μένω tamen μεμένηκα facit tanq̈ a themate circū
flexo deductum. At disyllaba habentia ante ν̄ siue ῑ si-
ue ει diphthongū, siue ῡ prorsus abiiciūt ν̄ in præteri-
to ut κλείνω κέκλεικα κτείνω ἔκτακα. θύνω τέθυκα. sed haec
pauca sunt. Penultimā etiam eandem habet praeteritū
cū futuro. ut τύψω τέτυφα. πείσω πέπεικα. Excipiuntur
disyllaba primae et secūdae coniugationis habētia ε̄ in
penultima praesentis in quibus attici faciunt propriū
praeteritū mutātes ε̄ in ō ut κλέπτω κέκλεφα κοινῶς καὶ
κέκλοφα ἀττικῶς πέμπω πέπεμφα κοινῶς ἢ πέπομφα ἀττικῶς

Annotãtur ét uerba disyllaba quĩtae cõiugatiõis quae ĩ penultĩa futuri hẽnt ε quo ĩ α mutato faciũt præteritũ ut σπείρω. σπερῶ ἔσπαρκα. φθείρω φθερῶ ἔφθαρκα. Hoc ét ad uertẽdũ ẽ φ oẽ ptm̃ ĩ κα lõgã hñs penultimã si abiicit κ corripit eandẽ penultimã ionũ more ut βέβηκα βέβαα. ἕστηκα ἕσταα. δέδοικα δέδια μετὰ τοῦ ξ'. γέγηκα γέγαα.. τέθυκα ét & λέλυκα corripiũt penultimã q̃q̃ ĩ futuro ꝓducta sit. υ. n. anceps ẽ. ¶ Secũda ꝑsona a prima apposito σ ut πέτυφας. ¶ Tertia ét a pria α in ε conuerso πέτυφε. ¶ Δυϊκὰ pria ꝑsona nõ fit. secũda πετύφατον & fit uel a pria singulari addita τον uel a s̃a plurali τε ĩ τον mutata πετύφατε πετύφατον. tertia secũdæ similis ẽ. ¶ Πληθυντικά. Prima ꝑsona a p̃ma singulari addita μεν πέτυφα πετύφαμεν. καὶ δωρικῶς πετύφαμες. S̃a ꝑsona a pria fit extrema ĩ τε cõuersa πετύφατε. tertia ét a prima μεν in σι cõuersa πετύφασι. καὶ δωρικῶς πετύφαντι. sicut ἑστήκαντι ἑστήκασι. Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινοῦντι.

δέδεικα

De præterito attico.

Vãdocũq; uerbũ ĩcipit a mutabilib⁹ uocalib⁹ uidelicet ab α ε. & ο. sequente consonãte in quã nõ desinit p̃ma syllaba sed q̃ potius sit prĩcipiũ secũdæ ut ἔρδω nec a longa ĩcipiat uerbũ ut ᾄδω, Attici faciunt ꝓpriũ ptm̃ actm̃ mediũ & passiuũ p̃ncipales duas lr̃as p̃sentis præponẽtes cõi ptõ & tertiã syllabã a p̃ncipio corripiẽtes si triũ, syllabarũ numerũ excesserit. ut ἀγείρω ἤγερκα κοινῶς καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς. καὶ ἀγήγερμαι ptm̃ passiuũ. ἀκούω ἤκουκα. καὶ ἤκουα μετὰ τοῦ ξ' ἀκήκοα ἀττικῶς ἀλείφω ἤλει-

φα. κοινῶς καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. Quo in loco illud sciendum est præteritum actiuū et passiuū atticum non esse pauciorū quatuor syllabarum. uult enim habere principalem syllabam præsentis temporis & eam semper breuem. quoniam præteritū atticum nunquam a longa principiū habet. nā nihil aliud é atticū augumétum quam quædā reduplicatio et oīs reduplicatio breuis é et cætera. Secūdam & tertiam per eandé consonaté geminatā. Quartā uero per formatiuam literá præteriti perfecti, quā græci χαρακτηριστικὸν appellāt, ut ἐρήρεικα ἐρήρεισμαι. ἀπὸ τοῦ ἐρείδω idcirco ἐδήδοκα ἀπὸ τοῦ ἔδηκα qđ est præteritum actiuum atticum regulariter formatū ἀπὸ τοῦ ἦκα. cuius thema est ἔδω assumpsit δο syllabam κατ' ἐπέκτασιν. ut ī eo eadem consonans præsentis hoc est δ in secūda et tertia syllaba repeteretur et sic ex trisyllabo tetra syllabū, factum est ἀγήοκα uero hoc eodé modo formatum ἀπὸ τοῦ ἄγω. ἦχα τὸ ἀττικῶς ἄγηχα τὸ ἐπεκτάσει δὲ τοῦ ο̄ συλλαβῆς ἀγήγοκα abiecit alterum γ διὰ τὴν κακοφωνίαν. Medium uero præteritū trium esse posse. nam primā syllabā eandé esse oportet cū prima praesentis, sicut in actiuo et passiuo. secūdā uero et tertiā per eandé cōsonanté geminatam enunciari oportet. quae quidé cōsonans ét formatiua litera é praesentis temporis, et pti medii. ut ἄρω ἦρκα καὶ μέσος ἦρα κοινῶς καὶ ἄρηρα ἀττικῶς cuius extrema p ρ̄ quæ é ei propria formatiua, enūciatur et eadé bis repetitur ī secūda et tertia syllaba secūdum regulae præceptioné & ἔδω ἦκα καὶ μέσος ἦδα. καὶ ἀττικῶς ἔδηδα

ὄλω ὄλολα. ὄπτω ὄποπα. In quibus superfluum est dicere
quanta sit ultima quæ a principio tertia existit, cum il
lud constet præterita omnia in α desinentia finalem
syllabã corripere. Sunt quædam uerba ab ο incipiẽtia.
quorũ præterito solũ ε attici præponere consueuerũt.
ut ὥρακα ἑώρακα ὦγα ἔωγα. unde ἀνέωγα. ὦσμαι ἔωσ-
μαι. ὤνημαι ἐώνημαι. at ἔοικα medium præteritum ἀπὸ τοῦ
οἶκα. cuius thema hoc εἴκω non ab ο sed ab ει diphthon
go principium habet, idem patitur. hoc idem faciunt
in præterito imperfecto ut ὁρῶ ἑώρων. ὠνοῦμαι ἐωνούμην.
Et in aoristis ut ἧκα. ἕηκα. ἕηκας. ἕηκε. unde ξυνέηκε εἶπα
ἔειπα. ἔειπας. ἔειπε. unde προσέειπε. ὠσάμην ἐωσάμην μέσ. ἀορ.
ἀπὸ τοῦ ὤθομαι. sed hæc magis poetica sunt. In qui-
bus aduertendum est uocales præteritis communibus.
atticorum more præpositas præsentis seruare spiritum
ut ἐλεύθω ἤλευθα. ἐλήλυθα. ἁνδάνω ἥνδανον ἑήνδανον. ὁρῶ ἑώρων.
ἑώρακα. ὠνῶ ἐώνηκα. ἐώνημαι. Est enĩ regula. ὅτι τὰ ἀττικῶς
αὐξανόμενα τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττουσι. hoc ẽ attice
aucta spiritum præsentis seruant. sed quoniam dictum
est tertiam syllabam corripiendam esse. aduertendum
est quo pacto id sit faciendum. quia η mutatur in ε ut
ἀλήθω ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω in ο ut ἐρωτῶ
ἠρώτηκα ἐρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthong9 ει. uel ευ.
uel οι. uel ου. ει quidẽ abiicit ι ut ἀλείφω ἤλειφα ἀλήλιφα. ἐρή
ρεικα. tñ ἀπὸ τοῦ ἐρείδω nõ abiicit ι ne coincidat cũ hoc
praeterito ἐρήρικα cuius thema est ἐρίζω διὰ τοῦ ι qđ con
tẽdo significat hoc idẽ facit & eius praeteritũ mediũ, &
passiuum

passiuũ,ut ἐρείδω ἐρήρεικα. ἤρεισμαι ἐρήρεισμαι. ἐρηρέδαται uero tertia persona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισται tertia singulari ἀττικῶς corripit tertiā nō ε sed ι abiiciēdo cōtra regulam iam dictam qđ factū est nō atticorū more sed ionum. ου abiicit ε ut ἐλεύθω ἤλευκα. ἐλήλυκα ὁ μέσος ἐλήλυθα. οι uero abiicit ι ut ἑτοιμάζω ἡτοίμακα, ἐτητόμακα. ου uero abiicit υ,ut ἀκούω ἤκουκα. ὁ μέσος ἤκουα καὶ ἀττικῶς ἀκήκοα. Est autē quādo dores ī huiꝰmodi ptīs atticis tertiā natura longā seruāt,ut ὁρῶ ὁρήσω ὤρηκα. ὀρώρηκα. ἀλήλιμμαι etiā qđ ab ἤλειμμαι præterito cōi fit cuius thema ē ἀλείφομαι tertiam hēt productam non tamen natura cū ex ει diphthōgo abiectum sit ε sed positione. quoniam non licuit ullo modo abiicere μ consonantē quæ extremam syllabam præcedit cum sit de eius formali essentia qđ quidem accidit omnibus passiuis præteritis quæ ante μαι finalē aliquam habent consonantem ἀλάλημαι uero et ἀκάχημαι αἰολικὰ sunt & præsentis temporis uerborum in μι ut eorum testantur ꝑticipia hoc est ἀλαλήμενος, ἀκαχήμενος. quæ accentum habent in antepenultima, sicut τιθέμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. ἀλαλύκτημαι ēt ut quibusdam placet præsentis tēporis est. Sed de his in tractatu uerborum in μι plenius dicetur. Sciendum est etiā quando præsens incipit a λ siue μ atticos abiicientes primum λ siue primum μ et interponentes ι facere proprium præteritum ut λείβω λέλειφα κοινῶς, καὶ εἴλειφα ἀττικῶς μείρομαι μέμαρμαι κοινῶς, καὶ εἵμαρμαι ἀττικῶς.

ℭ Ὑπερσυντέλικος.

ἐ Τετύφειν. fit a præterito perfecto extrema ī εῖν mu
tata ut τέτυφα ἐτετύφειν. Habet.n.eãdẽ principalẽ
cũ præterito perfecto a uocali incipiente.ut ἀκούω ἤκου
κα. ἠκούκειν. σπείρω ἔσπαρκα ἐσπάρκειν. si uero præteritũ ĩ
perfectum incipiat a consonante ab eadem et præteri
tũ plusq̃pfectum principiũ habet. præposita etiã.ε̄ uo
cali ut τέτυφα ἐτετύφειν. λέλεχα ἐλελέχειν. Hoc in loco
illud ãnotandũ ẽ quod queãdmodũ attici faciunt ꝓpri
um præteritum perfectũ actiuũ,medium,& passiuum
quãdocunq; uerba,incipiunt ab aliqua mutabiliũ uo
calium hoc est ᾱ.ε̄.et ō præponentes duas principales lit
teras præsentis cõi præterito, ac penultimã corripiẽtes.
eodẽ modo faciunt et præteritum plusq̃ perfectũ eorũ
dem uerboꝝ,augẽtes insuꝑ principalẽ uocalem. quæ
semper in prõ perfecto attico corripitur. qm̃ regula est
uerba a breui uocali incipientia,inp̃terito plusq̃perfe
cto attico tẽporaliter augeri. ut ἀγήοχα ἠγηόχειν. ὀρώρυχα ὠ
ρωρύχειν ἀκήκοα ἠκηκόειν Excipitur ἐλήλυκα ⸙ μέσ ἐλήλυθα
quod ἐληλύκειν et ἐληλύθειν facit absq; augumento. Exci
pit̃ etiam ἐώλπειν medium præteritum plusq̃ perfectũ
ἀπὸ τοῦ ἔολπα, et ἐώργειν ἀπὸ τοῦ ἔοργα et ἐῴκειν. ἀπὸ τοῦ ἔοικα
quorum prima corripitur,media uero producitur. κα
θ᾽ ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου hoc est ꝑ transitionẽ tẽporis,nam
ἠόλπειν et ἠόργειν. et ἠοίκειν dicẽdum fuerat secundum at
ticorum præceptionem. Hoc etiam aduertendum est
iones dissoluẽtes ε̄ι diphthõgum primæ personæ in εα

et abiiciētes ν̄, ἐτετύφεα dicere ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν et ἐπε-
ποιήκεα ἀπὸ τοῦ ἐπεποιήκειν At in tertia p̄sona dissoluētes εῑ
in duo εε̄ ἐτετύφεε ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει καὶ ἐπεποιήκεε ἀπὸ τοῦ ἐπε
ποιήκει dicere et ἤδεε ἀπὸ τοῦ ἤδει. ἰλιάδος σ̄. οὐδέ πως ἄλλος ἤδε
εν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. Cur autē abiiciunt ν̄
in prima p̄sona hæc assignatur rō̃, nā ᾱ ἀπωστικὸν ἢ ἀποβλη
τικόν ἐστι τοῦ ν̄ hoc ē abiectiuū. nisi dictio ex declinatiōe
in ν̄ desinat. ut ἡ μοῦσα τὴν μοῦσαν. ἔτυψα ἔτυψαν tetia p̄so
na pluralis primi aoristi. sed in his quæ patiūtur et ubi
nulla ratio īflexiōis ī ν̄ cogit desinere, omnino illud
abiicit, ut ξέρξην ξέρξεα nō autem ξέρξεαν, solutiōe η̄ ī εα
et ἥνεα et ἐτετύφειν ἐτετύφεα. Dissoluūt quidē εῑ diphthō
gum in εα̅ ī prima p̄sona cum ᾱ sit, formatiua litera pri
mæ p̄sonæ ut τέτυφα, ἔτυψα. At in tertia p̄sona ī duo εε̄
qm̄ ε̄ est formatiua lrā tertiæ p̄sonæ ut ἔτυπε, τέτυφε, ἔτυ
ψε. (Loquor de ītegris dictiōibus., nā ἐβόα ex synæresi
est ἀπὸ τοῦ ἐβόαε.) Attici uero cōtrahētes ε̄ & ᾱ ī η̄ in pri
ma persona & duo εε̄ etiam in η̄ in tertia persona dicūt
ἐτετύφη ἐγώ, & ἐτετύφη ἐκεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐτετύφειν ἐγώ. καὶ ἐτε-
τύφει ἐκεῖνος. hoc est uerberaueram ego, & uerberauerat
ille. sic ἐκεχήνη ἐγώ, καὶ ἐκεχήνη ἐκεῖνος, ὡς παρ' ἀριστοφάνει, ὅτε
δὴ ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν αἰσχύλον, ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνειν ἐγὼ προσ
δοκῶν. sic ᾔδη ἐγώ καὶ ᾔδη ἐκεῖνος. ἰλιάδος ᾱ. ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα
τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. ἀντὶ τοῦ ᾔδει tertia persona in
quibus nulla uidetur ratio cur extremæ syllabæ tam
primæ q̄ tertiæ personæ ἰῶτα sit subscribendū, & si in
quibusdā codicibus īueniatur, qđ scriptorū errore ar

bitror potius accidisse q̃ ulla ratione. Secũdæ .n. ꝑsonæ & tertiæ singularis numeri pares uolũt hẽre uocales cũ ꝓpriis primis ꝑsonis quando sũt pariũ syllabarum, ut ἔτυπτον ἔτυπτες ἔτυπτε. τέτυφα τέτυφας τέτυφε. Si igitur p̃ma ꝑsona ꝑ unam uocalẽ legitur, ut ἐκεχήρη ἐγώ, et secũda ꝑsona et tertia ꝑ unã uocalẽ legẽdæ sũt. sicut ĩ magno etymologico. Eustathi⁹ tamẽ ἐν τῷ ι τῆς ὀδυσσείας sup his tradit nõ simpliciter ex iis quæ sunt ᾔδειν et ἐπεποιήκειν et similia ꝑ solutionẽ ᾔδεα et ἐπεποιήκεα facta eẽ sed ex atticis hoc ẽ ᾔδη et ἐπεποιήκη quæ ab eis uidelicet ᾔδειν et ἐπεποιήκειν facta sũt. tradit .n. heraclides atticos talia p̃terita plusq̃ perfecta ĩ η solo terminare dicentes ᾔδη ἐπεποιήκη ἐνενοήκη. Et sic ait Panætius scripturas habere apud Platonẽ .& thucidides huiusmodi consuetudine attica usus ẽ. et has diuisiones ex his dicit Iones ꝓprie proferre ᾔδεα dicẽtes resolutione η in εα hæc Eustathius. Sed utcunq; accipe uoluerimus siue ex solutione crasim fieri ᾔδεα ᾔδη siue ex crasi solutionẽ ᾔδη ᾔδεα apparet ἰῶτα nullo modo extremæ syllabæ subscribendũ esse. At in prima syllaba hui⁹ pti ᾔδη subscribit̃ ι atticorũ more qui ε ptõrum in η mutare consueuerũt siue solum siue in diphthõgo ut ἐδυνάμην ἠδυνάμην ἐβουλόμην ἠβουλόμην. sic ᾔδειν ἀπὸ τοῦ εἴδω μέσου πρκ'. τροπῇ τοῦ ε εἰς η καὶ ὑπογεγραμμένου τοῦ ι. εἴδω tñ in usu nõ est sed οἶδα. Dores ẽt has tertias ꝑsonas ꝑ η enũciare cõsueuerũt θεόλειχος καὶ ἦκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη pro ὀπώπει. Secũda ꝑsona a p̃ma fit ν ĩ σ mutato ἐτετύφειν ἐτετύφεις. Tertia a secũda abiecto σ ἐτε

τύφει

ἐτετύφεις κοινῶς, καὶ ἐτετύφη ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς, καὶ ἐτετύφει ἰωνικῶς. ¶ Δυϊκά. Secunda persona a secunda plurali τε in τον mutata ἐτετύφετε ἐτετύφετον. Tertia a secunda duali τον in την conuersa ἐτετυφείτην. ¶ Πληθυντικά. Prima pſona a prima singulari interiecta μεν ἐτετύφειν ἐτετύφειμεν. Secũda a prima μεν in τε conuersa ἐτετύφειτε. Tertia etiã a prima μεν in σαν conuersa ἐτετύφεισαν, καὶ ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφεσαν ὡς ᾔδεσαν. ¶ Ἀόριστος β΄.

Τυψα a futuro fit ω in α mutato, ac cõmuni augmento siue syllabico. siue temporali præposito. seruata ẽt eiusdem futuri cõsonante ante α finalem ut τύψω ἔτυψα ἀγοράζω ἀγοράσω ἠγόρασα. Excipiuntur εἶπα ἀπὸ τοῦ ἔπω, et ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. quoniam nõ seruãt cõsonantem futuri nã enũciandi fuerant, alter per ψ ut ἔψω εἶψα. Alter uero per ξ ut ἐνέγξω ἤνεγξα. Excipiuntur et ἔθηκα ἀπὸ τοῦ τίθημι, & ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι. καὶ ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. hoc ẽ mitto. qui quidẽ ἀόριστοι licet enunciandi fuerãt per consonãtem suorum futurorũ hoc est σ ut ἔθησα. ἔδωσα. ἧσα. in usu tñ habẽtur p κ. Ab εἶπα tamen fit εἶπον εἰπάτω τὸ προστακτικὸν sicut ab ἔτυψα τύψον τυψάτω. ὀδυσσείας γ΄ οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ' εἴσω δμωῇσι. καὶ ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ εἴπατε δ' ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ, καὶ γαῖα γένοντο. et εἴπας εἴπαντος. καὶ εἰπάμην. μέσ. ἀόρ. α΄. unde ἀπειπάμην. Ab ἤνεγκα uero ἠνεγκάμην. μέσ. ἀόρ. α΄. unde ἔνεγκαι ἐνεγκάτω τὸ προστακτικόν ꝙ his duobus ἀορίστοις euenit quia π et κ & si mutæ sint, sũt tamen dimidium consonantium eorum futurorum hoc est ψ et ξ. nam

ψ uim habet π et σ. ξ uero κ & σ ὁ ἡρωδιανὸς φησί. ὅτι
οἱ φυλάξαντες τὴν μέσου τοῦ στοιχείου ἐκλίθησαν εἶπαν γοῦν ὤφε-
λεν εἶψα. τὸ ἤνεγκα ὤφελεν ἤνεξα. excipiuntur etiam ἔ-
χευα ἔχεα ἀπὸ τοῦ χεύω & ἔκηα ἀπὸ τοῦ καίω καὶ ἔσευα ἀπὸ τοῦ σεύω.
τὸ ἤλευα ἀπὸ τοῦ ἀλεύω qui cum omnino abiiciãt futuri
consonantem pure enũciantur. Penultimã uero eãdẽ
habet cũ futuro & uniuersaliter natura aut positione
productam ut ἀκούω ἤκουσα, τύψω ἔτυψα. aliquãdo uero
natura et positione ut ἧμψα. sed quoniam penultima
futuri nõ semp̃ existit lõga sed aliquãdo cõmunis ut δύω
δύσω Aliquãdo uero breuis, sicut in uerbis quintæ cõiu
gationis. Aduertẽdũ quomodo ea producatur in pri-
mo aoristo, Nam si penultĩa futuri circunflexi huius-
modi uerborũ α ab ipso themate fuerit uertitur in η in
primo aoristo. ut ψάλλω. ψαλῶ ἔψηλα. ἀγάλλω ἀγαλῶ ἤγη-
λα si α ἀπὸ τῆς αι διφθόγγου τοῦ ἐνεστῶτος, similiter ĩ η uertit̃ ἔθει
ἰωνικῷ ut καθαίρω καθαρῶ ἐκάθηρα. χαίνω χανῶ ἔχηνα. Hoc
idem et Attici faciunt ut μιαίνω μιανῶ ἐμίηνα. σημαίνω ση-
μανῶ ἐσήμηνα καὶ ἐσημηνάμην Cõmuniter uero ἐσήμανα. et
et ἐθέρμανα et ἐχλίανα dicit̃ a existẽte lõga. si ε, assumit̃ ι
ĩ diphthõgum. ut σπερῶ ἔσπειρα. si ι breuis, aut υ p̃ducũ-
tur (bitẽporeæ. n. sunt) siue ancipites ut κρίνω κρινῶ ἔκρι-
να. θύνω θυνῶ ἔθυνα. sunt et qui penultimam correptã ser
uant ut ἐτέλεσα. ἐσύλεσα. ἐγέλασα. ἤνυσα. ἔφρασα. ἔπτυσα.
ἐπήρυσα et ἤροσα. quam poetæ duplicato σ rationabili
ter producũt. ut ἐτέλεσσα. ἐσύλεσσα. ἐγέλασσα. secunda, per-
sona, a prima fit addita σ. ut ἔτυψα ἔτυψας. Tertia a pri
ma α in ε mutata ἔτυψε. ¶ Δυϊκά. Secunda persona, a se

cunda plurali fit τε in τον cõuersa ἐτύψατε ἐτύψατον. Ter
tia uero a secunda duali τον in την conuersa ἐτυψάτην.

¶ Πληθυντικά. Prima persona a prima singulari addita
μεν syllaba ut ἔτυψα ἐτύψαμεν Secũda a prima μεν in τε
mutata ἐτύψατε. Tertia uero nõ a prima plurali sed a
gtõ sui participii fit, cũ nõ sit oxytonũ abiecta τος sylla
ba, ut τύψας τύψαντος ἔτυψαν.

Ἀόριστος β'.

S Ecundus aoristus actiuo℞ a priori fit mutata fi-
nali ĩ ον breuem, & figuratiuo posito ante ον loco
eius litteræ quæ finalem præcedit in primo aoristo & ẽ
pariũ syllaba℞ cum primo si sit a barytono themate,
ut τύπτω ἔτυψα ἔτυπον. Si aũt a circũflexo, minuitur una
syllaba, ut δυσωπέω· ῶ· δυσωπήσω· ἐδυσώπησα ἔδυσωπον. Quia quã
docunq; futurum primum superat præsens circunfle
xũ tũc medium ptm̃ minuitur una syllaba ab actiuo.
Secũdus aoristus a primo. secundũ futu℞ a primo, abii
ciendo penultimã uocalẽ & consonantem sequentem
hoc ẽ η ut κτυπῶ κτυπήσω· παρακ'. ἐκτύπηκα. μέσ'. παρακ'. ἔκτυπα.
ἀόρ. α'. ἐκτύπησα. ἀόρ. β'. ἔκτυπον. μέλλ. α'. κτυπήσω. μέλλ. β'. κτυπῶ,
Quæ quidẽ tempora in tertia cõiugatione circunfle-
xorũ nunq̃ inueniũtur, in prima uero et secunda raro
et a themate circũflexo et polysyllabo, in ω nõ purũ de-
sinente ut δυσωπῶ· ὀλιγωρῶ Quãdo uero futu℞ pares hẽt syl
labas cũ p̄sẽti tunc mediũ· ptm̃ pariũ ẽ syllaba℞ cũ acti
uo et secundus aoristus cũ primo et secundũ futurũ cũ
p̄rio, ut τύπτω· μέλλ. α'. τύψω· παρακ'. τέτυφα· μέσ'. παρακ. τέτυπα· ἀόρ. α'.
ἔτυψα ἀόρ. β'. ἔτυπον· μέλλ. α'. τύψω· μέλλ. β'. τυπῶ. Corripit aũt pe

nultimā a themate barytono existēs secundus aoristus, ut λήβω ἔλαβον, πάθω ἔπαθον oportet aūt illū polysyllabū esse, alioqui hoc non esset uniuersale. εἶδον enim & εἷλον, et εἶκον. et εἵλκον. et ἤλθον. et εἶπον et ἦγον. unde ἤγαγον longā habet penultimā ratione principalis, hoc ē primæ syllabæ nā disyllabi existentes eandem habēt et primā et penultimā At ἔσχον παρενθέσει τοῦ σ̄ ꝓducit penultimā ἀπὸ τοῦ ἔχω θέματος. sed melius ἀπὸ τοῦ σχέω σχήσω ἔσχησα ἔσχον. ἴδον uero ratione penultimæ corripitur, et etiam poeticum est. Quædā tamē polysyllaba producūt penultimā positione, quorum thema aliquā mutarum habet in ultima, et ante mutā ρ̄ imutabilē, ut πέρθω ἔπαρθον. δέρκω ἔδαρκον. μάρπτω ἔμαρπον. ἔπραθον uero et ἔδρακον, poetica sūt κατὰ μετάθεσιν. his adiūgitur ἤνεγκον licet nō habeat ρ̄ āte mutā. Et ἔπεφνον secūdum aliquos. et ἔπληκον, quod penultimā habet ꝓductā differētiæ gratia ἔπληκον enī ad corpus refertur, ἔπλακον uero ad aīam. In circūflexis aūt uerbis corripit pēultimā Secūdus aoristus quā docūq; thema habet solā cōsonātem āte ω̄ finalē. ut κτυπῶ ἔκτυπον. πεσῶ ἔπεσον. excipiūtur δουπῶ ἔδουπον. δηρῶ ἔδηρον. Quādo aūt thema hēt duas consonātes producitur penultima positiōe, ut χραισμῶ ἔχραισμον. ὀλισθῶ ὤλισθον. βλαστῶ ἔβλαστον. ἀλαλκῶ ἤλαλκον. ἁμαρτῶ ἥμαρτον. ἤμβροτον uero mutatiōe α̅ in ο̅ et trāspositiōe ρ̄ et interpositiōe β̄ inter μ̄ & ρ̄ cum modo nullo cohærere possint in eadē dictiōe, corripit penultimam. Quando autem corripitur penultima secundi aoristi. et quæ in quas

mutentur aduertendũ est. Nã secũdus aoristus amat habere in penultima ancipitẽ breuem. Vnde si fuerit ε̄ i disyllabo themate præcedẽte ĩmutabili siue sequẽte, ut plurimũ uertitur in ᾱ i secũdo aoristo ut δέρω ἔδαρον, πέρθω ἔπαρθον, πλήκω ἔπλακον. λέγω uero ἔλεγον facit et φλέγω ἔφλεγον. si η̄ uertitur i ᾱ breuem ut λήθω ἔλαθον. ω̄ magnũ in ᾱ ut τρώγω ἔτραγον. si aũt fuerint duæ ãcipites abiicitur secunda, ut καίω ἔκαον. φαίνω ἔφανον. παύω ἔπαυον si ε̄ι diphthongus, abiicitur ε̄ ut πείθω ἔπιθον. λείπω ἔλιπον. Excipiũtur uerba disyllaba quinræ cõiugatiõis in quibus abiicitur ῑ. et ε̄ in ᾱ mutatur. ut σπείρω ἔσπαρον. φθείρω ἔφθαρον. ὀφείλω aũt ὤφελον διὰ τὸ ε̄ et ἐγείρω ἤγερον et ἀγείρω ἤγερον, trisyllaba.n.sunt.non aũt disyllaba. si εῡ abiicitur ε̄. ut φεύγω ἔφυγον. τεύχω ἔτυχον. si οῡ abiicitur ῡ, ut ἀκούω ἤκοον. Videtur tamen nõ posse recte formari huiusmodi aoristus ἤκοον duobus regulis inter se repugnantibus quarum prima est, q secundus aoristus habere debet formatiuã literã ptĩ medii siue cõsonãs sit siue uocalis aut diphthõgus et sic scribẽdũ fuerat ἤκουον. nã ἤκουα medium præteritum οῡ diphthongum habet in penultima, cũ eius formatiua sit. Altera regula est quod secundus aoristus appetit habere penultimã breuem si duarum syllabarum excesserit numerũ, et sit a barytono uerbo qua ratione scribendũ fuerat ἤκοον. cuius penultima non est amplius formatiua medii præteriti cũ sit simplex uocalis quod est cõtra primam regulam ob quam rem arbitror factum esse, ut apud antiquos gram

maticos huiusmodi aoristus nunq̄ inueniatur. Secunda persona prima singulari fit ο̄ν in ε̄ς mutata ἔτυπον ἔτυπες. Tertia a secunda abiecto σ̄ ἔτυπε. ¶Δυϊκά. Secūda persona a secunda plurali fit τε in τον mutata ut ἐτύπετε ἐτύπετον. Tertia a secunda extrema in ην conuersa ut ἐτύπετον ἐτυπέτην. ¶Πληθυντικά. Pría persona a prima singulari fit interiecta μ̄ε ut ἔτυπον ἐτύπομεν. Secūda a prima plurali ἐτύπομεν ἐτύπετε. Tertia uero a gtó sui participii quemadmodum ī præterito imperfecto ut τυπὼν τυπόντος ἔτυπον. ad similitudinem primæ singularis

¶Μέλλων πρῶτος.

Τύψω. Nam primum futurū fit a præsenti et in ω̄ desinens idem uult habere principium cum præsenti. Excipiuntur θρέψω et θρέξω, quæ per θ̄ scribunt̃ licet præsentia ipsorum per τ̄ scribantur τρέφω τρέχω. tamen sciendum ē hæc quoq; scribēda fuisse per crassam θρέφω et θρέχω. Sed quia regula ē, ut nulla dictio disyllaba sit in usu cuius prior syllaba incipiat a crassa, altera incipiat etiam a crassa. propterea factum ē, ut prior crassa in præsenti ī tenuem mutata fuerit, sed in futuro seruata. quanuis ρ̄ sequatur quod crassum spiritum uidetur habere. sed de eo regula est. ut cū crassis crassus sit, cum tenuibus tenuis. Excipitur etiā ἕξω ἀπὸ τοῦ ἔχω quod aspiratur ad differentiam ἔξω aduerbii loci secundum aliquos At Eustathius ἐν τῷ ι τῆς ὀδυσσείας. eadem utitur ra-

tione ĩ hoc uerbo ἔχω, qua usi sumus in τρέφω et τρέχω. quod Heraclidæ auctoritate cōfirmat dicens. φησὶ γὰρ ὁ βαθὺς ἡρακλείδης ὅτι τὸ ἔχω δασὺ ἦν τῷ ε, ἐψιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ, διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων. διδάσκων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας. Ante ω ψ habet futurum in quo est σ potestate· quoniā omne futurum uerborū cuiuscūq; coniugatiōis sit hāc litterā appetit, & eā habet uel potestate uel actu ut λέγω λέξω, πείθω πείσω, φράζω φράσω. ἀκούω ἀκούσω. ποιῶ ποιήσω. βοῶ βοήσω. χρυσῶ χρυσώσω. τίθημι θήσω. ἵστημι στήσω. δίδωμι δώσω. Excipiutur uerba quintæ coniugationis quorū futurum ĩ ω desinens circūflexum per eandē immutabilē præsentis enunciatur, ut ψάλλω. μέλλων ψαλῶ. νέμω νεμῶ. σπείρω σπερῶ. Aeoles tamen consueuerunt et cum σ et accentu acuto in penultima hoc idem futurum proferre ut ψαλῶ ψάλσω. σπερῶ σπέρσω. ἐλῶ ἔλσω. ὀρῶ ὄρσω. igitur μενῶ μένσω, et κρινῶ κρίνσω. sed communiter in usu nō sunt propter difficilem enūciationem multa tamē huiusmodi futura apud poetas inueniuntur, Dores uero contra circunflectunt futurum tam actiuum quā medium uerborum aliarum coniugationum. ut πεσῶ ἀποισῶ. κλαυσῶ. ἐσῶ et ἐσοῦμαι ἐσῇ ἐσεῖται. Attici etiam ĩ uerbis terminatis in ζω barytonis polysyllabis ι natura breue habentibus abiecto σ circunflexum faciunt futurum tā actiuū quam medium ut νομίζω μέλλων νομίσω κοινῶς καὶ νομιῶ ἀττικῶς. βαδίζομαι μέλλων βαδίσομαι κοινῶς καὶ βαδιοῦμαι ἀττικῶς. χαρίζομαι μέλλων

χαιρήσομαι καὶ χαιρησοῦμαι ἀττικῶς. Penultimam ét habet
futurum æqualem cum tēpore præsenti, aut maiorem.
nunq̄ uero minorem. Excipiũt πνίγω. πνίξω. et ἐρύκω ἐρύ-
ξω. et ψύχω ψύξω quorum penultima præsentis est natu-
ra longa, penultima uero futuri positione tantum. Ex-
cipiuntur ét uetba quintæ coniugationis. quorum fu-
turum corripit penultimam abiiciēdo alteram īmuta
bilem, uel in diphthōgis ut ψάλλω ψαλῶ. κάμνω καμῶ.
φαίνω. φανῶ. σπείρω σπερῶ. Sunt et quæ contrarium pati-
untur. ut πλέω πλεύσω. ῥέω ῥεύσω. πνέω πνεύσω. quorum
futurum assumit ῡ ab antiquis positionibus, hoc est
πλεύω. ῥεύω. χεύω. Etiam annotantur καίω καύσω. et κλαίω
κλαύσω. quorum penultima præsentis est αι diphthō-
gus futuri uero αυ uel ab eo quod est καύω et κλαύω uel
atticorum more hoc factum est. nam in quibus uerbis
attici abiiciunt ῑ in præsenti, eorum futurum assumit
ῡ ut καίω κάω. ὁ μέλλων καύσω. κλαίω κλάω ὁ μέλλων κλαύσω In q̄
bus uero retinēt ῑ ĩ præsenti idem etiam in futuro ser-
uāt. ut παλαίω παλαίσω. παίω παίσω. πταίω πταίσω. ¶ Sci-
endum est etiam omnia futura pares habere syllabas
cum præsentibus suis non plures, neque pauciores ut
τύπτω μέλλων τύψω. ἀκούω ἀκούσω. Et si qua, inueniantur
quæ uidētur habere plures syllabas, aut pauciores qui-
busdam suis præsentibus. Aduertendū est quia ea non
sunt eorum, futura, sed aliorum ut θελήσω, μελήσω. ὠφε-
λήσω. βουλήσω. et alia huiusmodi, quæ uidentur esse fu-

tura

tura eorum quæ ſunt θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω per unū λ
ſed non ſunt. uerū illorum quæ ſunt θελέω, μελέω, ὀφει-
λέω, βουλέω Vnde θελῶ μελῶ. ὀφειλῶ. βουλῶ circūflexa. quæ at
tici barytona fecerunt θέλω. μέλω et alia quæ in uſu cō-
muniter habentur. ποιήσω quoq; et βοήσω et χρυσώσω & a-
lia huiuſmodi nō ſunt a circūflexis ποιῶ. βοῶ. χρυσῶ quæ
ſunt diſyllaba ſed a primitiuis eorum quæ triſyllaba ſunt
ποιέω. βοάω. χρυσόω. ſic etiam τυπτήσω apud ariſtophanē
ἀπὸ τοῦ τυπτέω. ῶ. θήσω quoq; στήσω. δώσω, quæ pauciores ui
dentur ſyllabas habere ſuis præſētibus, non habent pau
ciores, ſed pares, quia nō exiſtunt ab eis quæ ſunt τίθημι.
ἵστημι. δίδωμι quæ ānumerata reduplicatione triſyllaba
ſunt, ſed a primitiuis horum θέω. στάω. δόω quia deſinen-
tia in μι nō habent niſi præſēs præteritum īperfectum
et ſecundum aoriſtum, reliquis temporibus carent. ſed
pro eis utimur temporibus primitiuorū ſuorum, ut
ſuo loco certius et planius oſtēdetur. αὔξω quoq; et ἀλέ-
ξω et ἕψω attica ſunt themata et barytona, quæ quidē ſe
cundum cōmunem regulā circūflectuntur. Nam uer-
ba in ψῶ et in ξῶ deſinentia circūflectūtur. ut διψῶ. γιψῶ.
κενοδοξῶ. φιλοδοξῶ. ἀδοξῶ. αὐξῶ. ἀλεξῶ. ἑψῶ. αὔξω uero, et ἀλέξω
et ἕψω atticorū more ex circūflexis barytona facta ſunt.
Futura tamen fiūt nō ab atticis barytōis, ſed ab iis quæ
ſynæreſim patiūtur ut αὐξέω. ῶ. αὐξήσω. ἀλεξέω. ῶ. ἀλεξήσω.
ἑψέω ῶ. ἑψήσω. ¶ Secunda perſona a prima fit ω in εις mu
tata, ut τύψω τύψεις. ¶ Tertia a ſecunda abiecto σ τύψει.

abiecto σ τύψει. Δυϊκά. ¶ Secunda perſona a ſecun da plurali τε in τον mutata τύπτετε τύπτετον. Tertia ſimi lis eſt ſecundæ. Πληθυντικά. ¶ Prima perſona a pri‑ ma ſingulari ω in ο paruum mutato et addita μεν ſylla‑ ba. τύψω τύψομεν. Secũda a prima ο in ε et μεν in τε mu tatis τύψετε. Tertia a prima extrema in σι conuerſa ac υ addita penultimæ τύψουσι. Conſonantes uero futuri hæ ſunt. ψ. ξ. σ. λ. μ. ν. ρ. ¶ Solet autẽ queri cur ĩ prima coniugatione futurum habeat ψ. In ſecunda ξ. In ter tia σ. In quarta indifferens eſt. In quinta τὰ ἀμετάβολα. Et in ſexta etiam σ. Dicendum præſens proportio‑ nem habere ad genitiuum nominum. Futurum uero ad ntũm. Nam cum nominatiuus enunciatur per ψ, ge nitiuus declinatur aut per β aut π aut φ ut ἄραψ ἄραβος κύκλωψ κύκλωπος κίνυψ κίνυφος. Sic ĩ prima cõiugatione præſens cũ proportionẽ hẽat ad gtũm, effertur aut ꝑ β, aut π, aut φ. aut πτ. ut λείβω. πέρπω. γράφω. τύπτω. Futu rum uero per ψ cum ſit ntõ proportionatum ut λείψω. πέρψω. γράψω. τύψω. nam ψ poteſtate cõplectitur β. π. φ. et σ. Rurſus quandocunq; nominatiuus effertur ꝑ ξ tũc genitiuus per γ, aut κ, aut χ, aut κτ declinatur, ut τέττιξ τέττιγος. φοίνιξ φοίνικος. ὄνυξ ὄνυχος. ἄναξ ἄνακτος. huius gratia quandocunq; præſens per γ, uel κ, uel χ, uel κτ enunciatur Futurum per ξ effertur. ut λέγω λέξω πλέκω πλέξω βρέχω βρέξω. τίκτω τέξω. ξ enim uirtute cõ‑ prehendit γ. κ. χ. & σ. Etiam quandocunq; no‑ minatiuus per σ effertur, & imparibus ſyllabis decli‑

natur, tūc genitiuus per δ̄ aut θ̄ aut τ̄ aut per ō̄ς purum enunciatur, ut πάεις πάειδος, ὄρνις ὄρνιθος, λάχης λάχητος βότρυς βότρυος. huius gratia quotiens præsens δ̄ aut θ̄ aut τ̄ aut ω̄ purū hēt sicut in sexta coniugatione, tunc futurum per σ̄ effertur ut ἄδω ἄσω. πείθω πείσω. πέτω πέσω ἀνύτω ἀνύσω. imparib' syllabis, ꝓpter κοχλίας κοχλίου & καλὸς καλοῦ. in his enī & similibus nomīatiuus effertur per σ̄ At genitiuus neque per δ̄ neq; per θ̄ neque per τ̄ neque per ō̄ς purum enunciatur, quoniā nō imparibus syllabis, sed paribus declinatur. In quarta uero coniugatione futurum nunc σ̄ habet nunc ξ̄. sed de hoc satis dictum est supra. At in quinta quæ ex quatuor constat immutabilibus eadem est proportio futuri ad nominatiuū, quæ est præsentis ad genitiuū. quoniam ubiq; eædem seruantur īmutabiles, ut μέμνων μέμνονος. ἦτορ ἤτορος, sic μένω μενῶ. σπείρω σπερῶ. ob quam rem ἀμετάβολα hoc est immutabiles appellatæ sunt. μελλ. β'.

τ Υπῶ. Secundum enim futurum fit partim a primo partim a secundo aoristo. ¶A primo quidem futuro principalem accipit syllabam, atque in ω̄ circunflexum desinit & est ei parsyllabis, nisi in uerbis circunflexis, in quibus primum futurum superat secundum. ¶A secundo uero aoristo penultimam accipit syllabam, & per eādem consonantem siue uocalē, quæ præcedit ο̄ν finalem hoc est χαρακτηριστικὸν enunciatur, ut τύπτω τύψω ἀορ. β'. ἔτυπον. μελλ. β'. τυπῶ. Secunda persona a prima fit τυπεῖς. Tertia a secunda τυπεῖ

Δυϊκά. ¶ Secunda persona a secunda plurali τυπεῖτε τυπεῖτον. Tertia similis est secundæ τυπεῖτον. Πληθυντικά. Prima p̄sona a prima singulari ῶ in οῦ diphthōgū cōuersa et addita μεν syllaba τυποῦμεν. ¶ Secūda p̄sona a prima plurali οῦ in εῖ et μεν in τε mutatis τυποῦμεν τυπεῖτε. ¶ Tertia a prima extrema in σι conuersa τυποῦσι.

¶ Formationes aliorum modoꝝ Verbi actiui.

Ad Formationē temporum omniū alioꝝ modorum aduertendum est primo præsens et præteritum imperfectum declinari simul. præteritum perfectum et præteritum plusq̄ perfectum simul, Quæ tēpora in modo indicatiuo distincta sunt ut supra patet. Secundo omnia præterita tempora hoc est παρῳχημένοι ĩ his modis abiicere incrementū siue temporale sit, siue syllabicū sicuti etiam participia et simile præsenti indicatiui principium habent, dempto præterito perfecto, et paulopost futuro quae in omnibus modis proprium incrementum seruant.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. ¶ Ἐνεστὼς (καὶ) παρατατικός.

Τύπτε, fit a tertia persona praeteriti imperfecti indicatiui abiecto ε augumento ut ἔτυπτε τύπτε.

Tertia p̄sona a s̄a fit addita τω τυπτέτω. ¶ Δυϊκά. ¶ Secūda p̄sona a secūda singulari addita τον τύπτε, τύπτετον. Tertia a tertia singulari addita ν τυπτέτων. ¶ Πληθυντικά. ¶ Secunda persona a secunda singulari fit, addita τε τύπτετε. Tertia a tertia singulari addita σαν τυπτέτωσαν. Quo in loco aduertēdum est, primam personam imperatiuoꝝ

peratiuorũ omnium deest cũ sibi ipsi nemo imperare queat. Nam imperans et cui imperatur diuersæ sunt ꝑsonæ et si prima persona sibi ipsi imperaret a se ipsa diuideretur natura repugnãte. Etiam aduertendũ ẽ quod secũda persona imperatiuorum actiuorum omnium extremam corripit syllabã, nisi fiat synæresis, quam tertia ꝑsona ꝓducit, et ꝑ ω magnũ scribitur. In plurali tamẽ tertia persona ultimam corripit, et producit penultimam ut τυπτέτωσαν. ἢ ἀττικῶς τυπτόντων. ad similitudinem genitiui pluralis eius participii οἱ τύπτοντες τῶν τυπτόντων.

Παρακείμενος.

Ἔτυφε. a tertia persona præteriti ꝑfecti actiui nulla mutatione facta. ut τέτυφε. Tertia a secunda addita τω τετυφέτω. ¶Δυϊκά. Secunda ꝑsona a secũda singulari fit addita τον. τετύφετον. Tertia a tertia singulari, addita ν τετυφέτων. ¶Πληθυντικά. Secũda ꝑsona a secũda singulari fit addita τε τετύφετε. Tertia a tertia singulari addita σαν τετυφέτωσαν.

Ἀόριστος ά.

Τύψον a tertia persona extrema in ον mutata. ut ἔτυψε. τύψον. τύψε tamen eẽ debebat. At syracusanorum consuetudo obtinuit ut ĩ ον potius q̃ ĩ ε enũciaret̃ illi. n. ε in ον uertentes faciunt secundã personã imꝑatiuorũ actiuorũ. ut λάβε λάβον. ἄνελε ἄνελον. hoc eodẽ mõ τύψε. τύψον. τυψάτω. Tertia ꝑsona quæ secundũ analogiam imperatiuorũ ĩ ε desinentiũ διὰ τοῦ ετω formãda fuerat. sed quia primus aoristus natura ubiq; appetit α ut ἔτυψα. τύψας. τύψαντος. τύψαιμι. τύψαι. ꝑꝑea et ĩperatiuus

per ᾱ potius quam per ε̄ enũciatur. ¶ Δυϊκά. Τύψατον, τυψάτων. ¶ Πληθυντικά. Τύψατε τυψάτωσαν. ἢ τυψάντων ἀττικῶς. Inuenitur tamen apud poetas οἶσε. ἀντὶ τοῦ κόμισον & ἄξε ἀντὶ τοῦ ἄγε. & similia, quæ et si habent consonantem primi aoristi nihilominus pñtis temporis sũt. Nam multa uerba sũt quæ a futuro ad præsens deducũtur et eius seruant consonãtem quẽadmodum et primᵒ aoristus, et non nisi usq; ad ptm̃ imperfectũ declinantur, nec ullius sunt coniugationis cum per consonantem futuri proferantur in pñti, ut δύω. μέλλων δύσω. ὁ ἐνεστὼς δύσω δύσεις δύσει. ὁ παρατατικὸς ἔδυσον. ὁ μέσος ἐδυσόμην ἐδύσου ἐδύσετο. ὡς Ὅμηρος. ὀδυσσείας γ. δύσετό τ' ἠέλιος σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. ὄρω. μέλλων ὄρσω αἰολικῶς. ὁ ἐνεστὼς ὄρσω ὁ παρατατικὸς ὦρσον. ὁ μέσος ὠρσόμην ὤρσου. καὶ ὤρσεο ἰωνικῶς. τὸ προστακτικὸν ὄρσον ὡς ὄρσεο ἰωνικῶς ἰλιάδος π. ὄρσεο διογενὲς πατρόκλεις. οἴω τὸ κομίζω ἀρχαῖον. ὁ μέλλων οἴσω. ὁ ἐνεστὼς οἴσω ὁ παρατατικὸς. οἶσον οἶσες. οἶσε. τὸ προστακτικὸν οἶσε οἰσέτω. ἀντὶ τοῦ κόμισον ὀδυσσείας χ. οἶσε θέειον γρηῦ κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ. & ἰλιάδος τ. τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν. ἄγω ὁ μέλλων ἄξω. ὁ ἐνεστὼς ἄξω. ὁ παρατατικὸς ἦξον ἦξες ἦξε. τὸ προστακτικὸν ἄξε. ἰλιάδος γ. ἄξετε δὲ πριάμοιο βίην ὄφρ' ὅρκια τέμνῃ. Quibusdã tamen placet ut hæc sint primi aoristi per transformationem ο̄ν in ε̄. ut οἶσον οἶσε. ἄξον ἄξε.

Ἀόριστος β.

τ Ύπε. a tertia persona secũdi aoristi fit, ut ἔτυπε. τύπε penultima acuta. annotantur ab antiquis tres ἀόριστοι secũdi qui cũ producant penultimã contra cõmunẽ regulã ẽt mutauerunt accentum ut εἰπὲ ἐλθὲ. λάβε

uero, et ἴδε communiter barytona sunt attice uero ὀξύτονα, λαβὲ ἰδέ. ¶ Δυϊκά. Τύπτετον τυπτέτων. ¶ Πληθυντικά. ¶ Τύπτετε τυπτέτωσαν καὶ ἀττικῶς τυπτόντων. Aduertendum est futurum non inueniri in modo imperatiuo, nec subiunctiuo, ἀόριστοι uero utriusq; habent significationem. ¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

O Ptatiuorum uerborum omnium tam actiuorum quã passiuorũ et mediorum, nõ barytonorum solum uerum etiam circunflexorum et desinentium in μι proprium est terminare penultimam in diphthongum, siue propriam, siue impropriam. Sed eorum formatio uaria est, Quare oportet uidere unde et quomodo singula formentur. Sed primum de formatiõe actiuorũ. ¶ Tempora igitur optatiui modi actiuorum fiunt a genitiuis participiorum eorundem temporum extrema syllaba mutata in μι et abiecta ν consonãte si in eã penultima participii desierit cuius loco ponitur ι uocalis, ut fiat diphthõgus ex penultima uocali, et ι addita. Si uero penultima participii fuerit ου diphthongus mutabitur in οι. cum omnino in penultima oporteat diphthongum esse cuius ἰῶτα sit subiunctiua uocalis.

¶ Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

T Ύπτοιμι ergo ẽ a gtõ pticipii sicut dictũ ẽ. τύπτων τύπτοντος τύπτοιμι. Secũda psona a pría fit extrẽa ι in σ mutata τύπτοις Tertia a secũda abiecto σ τύπτοι. ¶ Δυϊκά. Secũda psona a secũda plurali τε in τον mutata

τύπτοι τετύπτοιτον siue a tertia singulari addita τον syllaba. Tertia a secũda duali τον. ĩ την cõuersa τυπτοίτην. ¶ Πληθυντικά. Prima persona pluralis a prima singulari fit extrema in μεν conuersa τύπτοιμι τύπτοιμεν. Secunda a prima plurali μεν in τε mutata τύπτοιτε. Tertia etiam a prima subtracto μι τύπτοιεν. παρακ. καὶ ὑπερσ.

Ετύφοιμι a gẽitiuo participii τετυφότος. τος ĩ μι et addito ι penultimæ τετύφοιμι. seruato augumento sicut dictum est. Secunda psona τετύφοις. Tertia τετύφοι. ¶ Δυϊκά. τετύφοιτον. τετυφοίτην. ¶ Πληθυντικά. Τετύφοιμεν. τετύφοιτε. τετύφοιεν. ἀορ. α'.

Υψαιμι. a genitiuo participii τύψας. τύψαντος. τύψαις. τύψαι. ¶ Δυϊκά. Τύψαιτον τυψαίτην. ¶ Πληθυντικά. Τύψαιμεν τύψαιτε τετύψαιεν. καὶ αἰολικῶς τύψεια. τύψειας τύψειε. sicut ἔτυψα ἔτυψας ἔτυψε. sed in hoc aduertendum est soli æolos prima uti persona, hoc est τύψεια. Attici uero secunda et tertia τύψειας τύψειε. et tertia plurali τύψειαν. ἀορ. β'.

Υποιμι. τύποις τύποι. a genitiuo participii τυπὼν τυπόντος. ¶ Δυϊκά. Τύποιτον τυποίτην. ¶ Πληθυντικά. Τύποιμεν. τύποιτε. τύποιεν. μελ. α'.

Υψοιμι. participiũ τύψων τύψοντος. τύψοιμι. τύψοις τύψοι. ¶ Δυϊκά. Τύψοιτον τυψοίτην. ¶ Πληθυντικά. ¶ Τύψοιμεν. τύψοιτε. τύψοιεν. μελ. β'.

Υποῖμι pticipiũ τυπῶν τυποῦντος. τυποῖμι. τυποῖς. τυποῖ. ¶ Δυϊκά. Τυποῖτον. τυποίτην. ¶ Πληθυντικά. Τυποῖμεν τυποῖτε. τυποῖεν. accentu circunflexo ĩ omni

bus nu

bus nũeris & psonis seruato. nisi ubi finalis syllaba lõga fuerit qa tũc acuitur penultima ut τυπτοίτην, qm̃ longa ante longã acuitur quod uidelicet penultimã circũflectĩ ĩ oĩb⁹ numeris et personis in uerbis quintæ coniugatõis cõe est secundo futuro cũ prĩo, qa sunt similia inter se, præter q̃ in penultĩa quæ in nõnullis uariatur. ut σπερῶ. μέλλ. σπερῶ. ἡ μετοχὴ σπερῶν σπεροῦντος. σπεροῖμι σπεροῖς. σπεροῖ. μέλλ. β. σπαρῶ. ἡ μετοχὴ σπαρῶν σπαροῦντος σπαροῖμι. σπαροῖς σπαροῖ. ¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἂν τύπτω a prima persona pti ĩperfecti fit secundũ ueteres grãmaticos ἔτυπτον ἐὰν τύπτω Est. n. regula q̄ tria p̄terita tẽpora indicatiui hoc ẽ ptm̃ ĩperfectũ ptũm pfectũ et ambo aoristi, abiecto incremẽto præter q̃ ĩ ptõ pfecto, et extrẽa in ω mutata faciũt subctũm. Secũda psona ἐὰν τύπτῃς a pma fit extrẽa ĩ ης cõuersa. Nã oĩa subiũctiua a uerbis barytonis in ω desinẽtibus declinata, ac ẽt circunflexis, et terminatis ĩ μι primæ cõiugationis in ης faciunt secundam personam, ἰῶτα q dẽ subscripto. Quoniã omne Verbum in ω desinẽs hẽt secũdã et tertiã personã singularis numeri in diphthõgũ desinentes aut propriã aut ĩpropriã. Tertia a secũda abiecto σ ἐὰν τύπτῃ. ¶ Δυϊκά. Secunda psona a pa plurali fit τε ĩ τον conuersa ἐὰν τύπτητε ἐὰν τύπτητον. Tertia similis ẽ secũdæ τύπτητον. ¶ Πληθυντικά. Prima psona a prima singulari fit addita μεν ἐὰν τύπτω ἐὰν τύπτωμεν. Secũda psona a prima extrema in τε ac penultima ĩ η mutatis, τύπτητε. Tertia a prima extrema in σι cõuersa τύπτωσι.

¶ Παρακείμενος χρόνος.

¶ Ἐὰν τετύφω. a p̄ma pſona pt̃i impfecti α ĩ ω magnũ cõuersa ut ſupra dictũ ẽ τέτυφα ἐὰν τετύφω τετύφῃς τετύφῃ. ſeruato augumẽto ac ἰῶτα ſubſcripto ſecũdæ et tertiæ pſonæ. ¶ Δυϊκά. Ἐὰν τετύφητον τετύφητον. ¶ Πληθυντικά. Ἐὰν τετύφωμεν. τετύφητε. τετύφωσι. ¶ Ἀόριστος α.

¶ Ἐὰν τύψω. a pría pſona primi aoriſti α in ω cõuerſa ἔτυψα ἐὰν τύψω τύψῃς τύψῃ. ¶ Δυϊκά. Ἐὰν τύψητον τύψητον. ¶ Πληθυντικά. Ἐὰν τύψωμεν τύψητε τύψωσιν. ¶ Ἀόριστος β.

¶ Ἐὰν τύπω, a pría pſona ſecundi aoriſti extrẽa in ω mutata ἔτυπον. ἐὰν τύπω τύπῃς τύπῃ. ¶ Δυϊκά. Ἐὰν τύπητον τύπητον. ¶ Πληθυντικά. Ἐὰν τύπωμεν. τύπητε. τύπωσι.

¶ Futurũ temp⁹ ĩ ſubiũctiuo mõ nõ inuenit᷑ aoriſt⁹. n. utriuſq; hẽt ſignificationẽ. ¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

I Nfinitiua formãt᷑ a tertiis pſonis ſingularis nũeri indicatiui modi. quorũ terminatões duæ ſunt ĩ ν cõſonãtẽ, et αι diphthõgũ. Exeũt quidẽ ĩ ν quæcũq; habẽt ει diphthõgũ ĩ finali ſyllaba, aut ου. aut α ut τύπτειν. ποιεῖν. χρυσοῦν. βοᾶν. γελᾶν. ὁρᾶν. In quibuſdã uero in ᾶν deſinẽtibus p α põitur η ἔθει δωρικῷ. ut ζᾶν ζῆν. πεινᾶν πεινῆν. διψᾶν διψῆν. ὁρᾶν ὁρῆν. quibus ἰῶτα nõ ſubſcribitur ſecundũ ueteres grãmaticos, ut ĩ tractatu circũflexorũ dicetur. q̃q̃ propriũ ſit ĩfinitiuoꝝ in diphthõgũ deſinere ſecundũ cõem linguã. ſed hæc in aliis nõ autem in ᾶν aut ĩ ην deſinentib⁹. Cætera uero oĩa tã actiua q̃ paſſiua ĩ αι exeũt. nfi ni tiua igr̃ actiua barytonorũ uerboꝝ terminãt ptim in ειν ptim uero in αι. ¶ Ἐνεστὼς ⁊ παρατ.

Ὑπτειν. a tertia pſona ſingulari fit addita ν τύπτει

τύπτην καὶ διώκην τύπτεν illi .n. abiiciẽtes ι de ει diphthõgo formãt suũ ĩ finitiuũ. ubi accẽtus aliquãdo uariat̃, cũ ẽt syllabæ quãtitas uariata sit, ut ἀκούεν ἀκοῦεν· τυπεῖν τυπὲν· θεόκριτος· οὐ θέμις ἄμμι συρίσδεν, ἀντὶ τοῦ συρίζειν. quãuis illi iidẽ τύπτην ẽt dicãt sicut et æoles ει diphthõgo ĩ η cõuersa. τυπτέμεναι quoq; dicitur ab eis, sicut ab atticis. Cõsueuerũt .n. huiusmodi formare infinitiuum, si cõe in ειν aut in ουν aut in ναι desiuerit. Si in ειν aut in ουν abiiciẽtes alteram uocalẽ, hoc ẽ subiunctiuã ac interponẽtes με· deinde αι diphthõgum addẽtes faciunt ĩfinitiuum ut τύπτειν τυπτέμεναι. ἀροῦν ἀρόμεναι. Si in ναι aut penultima est diphthõgus et tũc abiiciẽtes subiũctiuã uocalem ĩterponũt με ut δοῦναι δόμεναι. θεῖναι θέμεναι. εἶναι ἔμεναι. καὶ ἔμμεναι πλεονασμῷ τοῦ μ. si sola uocalis fuerit, eadem manebit ante με. ut τιθέναι τιθέμεναι. στῆναι στήμεναι ἱέναι ἱέμεναι. Iones uero κατὰ τὴν ἀποκοπὴν hæc eadẽ enunciãt ut τυπτέμεν ἀρόμεν. δόμεν. θέμεν. ἔμεν. τιθέμεν στῆμεν. καὶ τὰ λοιπά. ℭ Ὁ παρακείμενος.

Ετυφέναι. a tertia psona præteriti pfecti addita ναι syllaba. τέτυφε τετυφέναι accentu in penultimam retracto. nam infinitiua ĩ ναι desinentia in penultima accẽtum habẽt præter dorica, quæ habẽt accentũ in ãte penultima. ut τυπτέμεναι. ℭ Ἀόριστος. α.

ℭ Τύψαι a tertia psona pmi aoristi ε ĩ αι diphthõgũ mutata ἔτυψε τύψαι, uł a pria psõa addita ι ἔτυψα τύψαι. ℭ Ὁ β'.

ℭ Τυπεῖν a tertia psona ι et ν additis et accẽtu circũflexo ĩ ultima ut ἔτυπε τυπεῖν καὶ τυπέν ὁ Τυπέειν. ὁ τυπέμεναι ὁ τυπέμεν. ℭ Μέλλων. α. Τύψειν a tertia psona τύψει τύψειν. μέλλ. β. τυπεῖν sicut aoristus secũdus.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. ἐνεστῶς. ὁ [illegible]

Τύπτων τοῦ τύπτοντος. fit a prima persona præsentis addita ν τύπτω. Ἡ τύπτουσα τῆς τυπτούσης. Τὸ τύπτον τοῦ τύπτοντος a masculino ω magno in ο paruũ mutato

Ὁ τετυφώς. τοῦ τετυφότος. a secũda psona pti pfecti α ĩ ω cõuersa, et accentu in ultimã trãslato τέτυφας τετυφώς. ἡ τετυφυῖα τῆς τετυφυίας. τὸ τετυφὸς τοῦ τετυφότος

Ἀόριστος. α.

Ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος. a secunda persona primi aoristi ἔτυψας τύψας. Ἡ τύψασα. τῆς τυψάσης. Τὸ τύψαν τοῦ τύψαντος.

Ἀόριστος. β.

Ὁ τυπών. τοῦ τυπόντος. a prima persona secundi aoristi ο paruo in ω magnum conuerso, et acuto accentu ĩ ultimã translato ἔτυπον. τυπών. Ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. Τὸ τυπόν τοῦ τυπόντος.

Μέλλων. α.

Ὁ τύψων. τοῦ τύψοντος. a prima persona primi futuri addita ν. ἡ τύψουσα. τῆς τυψούσης. Τὸ τύψον. τοῦ τύψοντος.

Μέλλων. β.

Ὁ τυπῶν. τοῦ τυποῦντος a prima persona addita ν et accentu circunflexo ĩ omni casu seruato. nisi ultima fuerit longa. Ἡ τυποῦσα τῆς τυπούσης. Τὸ τυποῦν. τοῦ τυποῦντος.

ῬΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Passiua autem uerba formantur partim ab actiuis parti a se ipsis. Ab actiuis, præsens, præteritum imperfectum, præcteritum perfectũ et secundus aoristus Cætera uero omnia a se ipsis. quorum formatio uaria est.

Ὁριστικὰ. παθητικά. Ἐνεστώς.

Τύπτομαι. formatur a prima persona præsentis indicatiui modi actiui ω magnum in ο paruũ muta

to, et addita μαι syllaba ut τύπτω τύπτομαι. Secunda persona a tertia fit subtracto τ et κράσει ε et α in η ac ι subscripto τύπτεται τύπτῃ. potest etiam formari a prima persona abiecto μ, ac mutato ο in ε et κράσει ε et α in η ut supra, ac subscripto ἰῶτα, Excipiũtur βούλομαι βούλει. οἴομαι, οἴει. ὄψομαι ὄψει. ἔσομαι ἔσῃ, ἢ κράσει ἔσει. quæ attica sũt. Cõsueuerunt enim attici huiusmodi secundas personas passiuorum per ει scribere quorũ supradicta quatuor in cõi usu habẽtur. Οἱ ἰωνικῶς τύπτεαι, ἀπὸ τοῦ τύπτεσαι subtracto τ. nã iones ubiq; integris dictiõibus utũtur. Tertia psona a prima fit ο in ε et μαι in ται mutatis τύπτομαι. τύπτεται. ¶ Δυϊκά. Prima persona a prima plurali fit, extrema in θον mutata τυπτόμεθα. τυπτόμεθον. Secunda persona a secunda plurali θε in θον conuersa, τύπτεσθε. τύπτεσθον. Tertia similis ẽ secundæ τύπτεσθον. ¶ Πληθυντικά. Prima persona a prima singulari μαι in μεθα conuersa τύπτομαι τυπτόμεθα. καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς τυπτόμεσθα πλὴν τοῦ σ. Secunda persona a tertia singulari ται in σθε mutata τύπτεται τύπτεσθε. Tertia etiam a tertia singulari fit penultima in ο mutata ac ĩterposito ν τύπτεται τύπτονται. ¶ Παρατ.

ἐ Τυπτόμην. prima persona præteriti ĩperfecti actiui ĩteriecta μη inter ο et ν. ἔτυπτον ἐτυπτόμην. Secũda a tertia fit subtracto τ et κράσει ε et ο in ου diphthongũ ἐτύπτετο ἐτύπτου uel fit a prima persona abiecto μ ac η in ε conuerso et κράσει ο et ε in ου ἐτυπτόμην ἐτύπτεο ἐτύπτου. Οἱ ἰωνικῶς ἐτύπτεο, καὶ δωρικῶς ἐτύπτευ, ὡς φείδεο φείδευ καὶ ἐλέγεο ἐλέγευ. Tertia a prima fit ο in ε et μην in το mutatis ἐτυπτόμην ἐτύπτετο. ¶ Δυϊκά. Prima persona a pri

ma plurali fit sicut in præsenti ἐτυπτόμεθα ἐτυπτόμεθον. Secūda a secūda plurali ἐτύπτεσθε ἐτύπτεσθον. Tertia a secūda duali ον in ην mutata ἐτυπτέσθην, differt enim tertia a secunda, qm̄ tertia pluralis nec in ἰῶτα nec ī αι desinit ¶ Πληθυντικά. Prima psona a prima singulari, μην in μεθα cōuersa ἐτυπτόμεθα· δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς ἐτυπτόμεθα. Secunda a tertia singulari το in σθε mutata. ἐτύπτετο, ἐτύπτεσθε. Tertia a tertia singulari ē fit, interiectio ν̄ et ε̄ in ο̄ cōuerso ἐτύπτετο ἐτύπτοντο. ¶ Παρ'.

Τέτυμμαι, a præterito actiuo fit. pro quo aduertēdum est. quod præteritū perfectū passiuū primæ et secundæ cōiugationis barytonorum fit ab actiuo extrema ī μαι mutata ac cōuersione aspiratæ in suā mediā, ut τέτυφα τέτυβμαι. λέλεχα λέλεγμαι. nō tamē τέτυβμαι dicim⁹ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν sed τέτυμμαι β̄ mutato ī μ̄ propter μ̄ sequēs, Secunda psona a prima fit, media in propriam tenuē mutata, hoc ē β ī π̄ et γ̄ ī κ̄. ac μαι ī σαι cōuersa κατὰ κρᾶσιν τοῦ ψιλοῦ hoc ē tenuis, et σ̄ ī propriā duplicē ut τέτυβμαι τέτυψαι. nā licet τέτυμμαι cōiter dicamus, ratio tamē posceret ut dicerem⁹ τέτυβμαι ut supra dictū ē. sic λέλεγμαι λέλεξαι. et aduerte q̄ 2a psōa pti passiui sp hēt σ̄ ī oīb⁹ uerbis, aut ptāte, ut τέτυψαι, λέλεξαι. aut actu, ut πέπεισαι, πέφρασαι. ἔσπαρσαι. ἤκουσαι. πεποίησαι. βεβόησαι. κεχρύσωσαι. τέθεισαι. ἔστασαι. δέδοσαι. Tertia uero a 2a fit solutiōe duplicis ī ppas simplices hoc ē ψ̄ ī πσ̄, et ξ ī κσ̄. deīde σ̄ cōuerso ī τ̄ ut τέτυψαι τέτυπται. λέλεξαι λέλεκται. quibusdā tn̄ placet, ut 2a a tertia, et tertia a pria deducant̄. ¶ Δυϊκά.

❡Pria pſona dualis a pma pl'i fit, extrema ī θον mutata
πετύμμεθα πετύμμεθον. Secūda a ſecūda plurali fit θε ī θον
mutata. τέτυφθε τέτυφθον. Tertia ſimilis ē ſecūdæ eiuſdē
nūeri. ❡Πληθυντικά. Pria pſona a prima ſingulari ex
trēa ī μεθα cōuerſa ut πέτυμμαι πετύμμεθα. Secūda a ter
tia ſingulari αι diphthōgo ī ε cōuerſa. ac tenuib⁹ quot-
quot fuerīt ī dēſas mutatis. ut τέτυπται τέτυφθε. πέπεισται
πέπεισθε. Tertia pſona ēt ab eadē fit īterpoſito ν īter ulti
mā et penultimā ſyllabā Sed aduertēdū φ ubi ante ται
ſyllabā finalē aliq̃ pceſſerit cōſonās nullo mō formari
poterit pp ineptā cōſonātium ſtructurā. nā τέτυπνται et
πέπεισνται dicēdū fuerat, qđ ualde ineptū ē. Inſtitutū igr̃
ē ut loco eius ponat̃ pticipiū pti cū uerbo ſubſtantiuo
ut πετυμμένοι εἰσίν. πεπεισμένοι εἰσίν. Vbi uero nulla ītercesse
rit cōſonās, apta fiet formatio ut δέδεται δέδενται. πεποίη
ται πεποίηνται. βεβόηται βεβόηνται. τέθειται τέθεινται. Iones ēt
hāc tertiā pſonā pluralē Pti paſſiui a tertia ſingulari e-
iuſdē tpis formare cōſueuerūt. nō ν tñ, ſed α breuē īterpo
nētes īter ultimā ſyllabā et penultimā. Sed qa añ ται fi-
nalē ſyllabā tertiæ pſonæ cōis ſingularis nūeri diuiſæ ī
ueniūtur cōſonātes, diuerſam ēt formationē eē opor-
tet. Nam ī uerbis barytonis priæ et ſecūdæ coniugatio
nis tertia perſona ſingularis præteriti paſſiui habet an-
te ται finalem aliam mutam tenuem in eadem ſyllaba
comprehenſam, quibus diſiunctis et α interpoſito,
ac priori tenui in propriam denſam mutata fit tertia
pluralis ἰωνικῶς. ut τέτυπται τετύφαται. λέλεκται λελέ-

χαται, hoc eodé modo fit et tertia pluralis præteriti plus q̄ perfecti. ἐτέτυπτο. ἐτετύφατο. ἐλέλειπτο. ἐλελέχατο. At in uerbis tertiæ, et quartæ et quintæ cōiugatiōis Iones faciunt tertiam p̄sonam pluralé a tertia singulari uertentes σ in formatiuā cōsonātem præteriti medii si āte τοῦ existat, ac īterponētes α. Quoniam si tertia cōis barytonorū per ς existat tertia ionice habet formatiuā præteriti medii. si uero aliqua īmutabilium ante τοῦ ea remanet in tertia p̄sona ionice ante ατοῦ q̄m eadé est et medii præteriti formatiua cōsonans. In his igitur trib⁹ cōiugationibus tertia persona ionice oīno appetit ante ατοῦ formatiuā consonanté præteriti medii quæcūq; sit. ut πείθω μέσ. ϖξ. πέποιθα. παθητικὰ πέπεισμαι πέπεισαι πεπείθαται ἰωνικῶς. ἐρείδω, μέσ. ἤρειδα παθητικὰ ἤρεισαι. καὶ ἠρείδαται ἰωνικῶς καὶ ἀττικῶς ἐρηρέδαται. tertia syllaba correpta ἰλιάδος ψ λᾶες δὲ τοὶ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ. φράζω. μέσ. πέφραδα διὰ τοῦ δ παθητικὰ πέφρασαι. καὶ ἰωνικῶς πεφράδαται. ῥάζω. μέσ. ἔρραδα. παθητικὰ ἔρρασαι, καὶ ἰωνικῶς ἐρράδαται. ὀδυσσείας υ. αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι. hoc é aspersi sunt. κράζω uero et ὀρύσσω et similia quæ ξ habent in futuro ad secundā reducūtur cōiugationem ut κράζω κέκραγα κέκραγμαι κέκρακται κεκράχαται. ὀρύζω ὤρυχα ὤρυγμαι ὤρυκται ὠρύχαται. ψάλλω, μέσ. ἔψαλα παθητικὸς ἔψαλται, καὶ ἰωνικῶς ἐψάλαται. σπείρω ἔσπορα ἔσπαρται ἐσπάραται. φαίνω πέφηνα πέφανται πεφάναται. μ̄ uero in tertia persona communi immediate nō inuenitur āte τοῦ sed η̄ quoniā uerba ī μω̄ desinétia siue μνω̄ η̄ assumunt ante ultimā in actiuo præterito et

passiuo

passiuo ad circunflexorum imitationem ut νέμω νενέμηκα νενέμημαι νενέμηται. idcirco si formare uoluerimus tertiam ἰωνικῶς eorum regula sequéda erit. In sexta autem coniugatione tertia persona ionice non potest formari in iis uerbis quorum tertia singularis σ̄ habet ante ται. ut ἤκουσται ἔζεσται, eo quod formatiuæ literæ medii præteriti non sunt consonantes, sed uocales, aut diphthongi. Nec quisquam putet aut etiam in huiusmodi uerbis tertiam personã prædictam formari posse. aut regulam quæ loquitur de tertiis personis communibus quæ per σ̄ enunciantur falsam esse, quia ea loq̃tur non de omnium uerborum tertiis personis quæ enunciãtur per σ̄ sed de tertiis eorum uerborum tantũmodo quæ habeant consonantem in medio præterito, non autem uocalem aut diphthongus quæ consonans cum inmediis præteritis huiuscemodi uerborum non existat in quam secundum regulæ præceptionem σ̄ mutari possit. sequitur in eis huiusmodi personas nõ esse, ut ἀκούω, μέσος ἤκουα. παθητικά ἤκουσμαι ἤκουσται. non enim dicimus ἠκουούαται uertentes σ̄ in ου̃ quod est χαρακτηριστικὸν medii præteriti. quia σ̄ in huiusmodi personarum formatione mutanda esset in consonanté medii p̃teriti si existat, nõ in uocalé, aut dipththongũ. At i his uerbis quorũ tertia p̃sona cõis ĩ ται̃ purã desinit, hoc ẽ absq; σ̄ tertia pluralis ἰωνικῶς apte formari potest, solũ ᾱ p̃ponédo ante ται̃ q̃m ptm̃ passiuũ pure prolatũ, hoc nulla consonate præcedente μαι̃ syllabã finalé solũ ᾱ

suscipiés ãte τοῦ ĩ tertia singulari ac péultimã corripiés
si lõga sit facit tertiã pluralẽ ἰωνικῶς, ut ἐρύω ἔρυμαι ἔρυται
ἐρύαται ἰλιάδος α. οἵ τε θέμιστας πρὸς διὸς εἰρύαται. κλείω κέκλειμαι
κέκλειται κεκλίαται ὀδυσσείας δ. αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται. et ἰλιάδος π.
οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται. Poetæ tamẽ metri gratia
aliquando eam productam seruant ὀδυσσείας α. αἰθίοπας
τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. ἀπὸ τοῦ δέδαινται cuius the
ma est δαίομαι. ℭ De circunflexis ét uerbis in μι quoniã
a sexta coniugatione barytonorũ deducuntur ídem ẽ
intelligendum, quod uidelicet si tertia persona cõmu
nis præteriti passiui σ habuerit ante τοῦ ut πεπέλεσται, ter
tia persona ionice nequaquã formari poterit. Si uero ĩ
τοῦ purã desiuerit, et penultima ꝓducta fuerit, ea muta
bitur in debitam breuem et α solum interposito tertia
ionice fiet, πεποίηται πεποιέαται, βεβόηται βεβοάαται, κεχρύ
σωται κεχρυσόαται. βεβόαται tamen et similia in usu non
habentur propter incõcinnitatem, sicut neq; ἱστέασι. et
alia eiusmodi uerborum secundæ coniugationis ĩ μι.
βεβλήατο tamen et βεβολήατο et κεχολώατο & alia multa
apud poetas productã seruant ãtepenultimam metri
gratia. ὀδυσσείας π. ὅθεν οἱ πέπλοι λεπτοὶ οἱ δύμητοι βεβλήατο.
et ἰλιάδος. ι. πένθεϊ δ' ἀπλήτῳ βεβολήατο τὴν ἐν χήρ. et ὀ
δυσσείας ξ. δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. In uerbis terminatis in
μι eodem modo formatur tertia persona pluralis ioni
ce. τέθειται τεθέαται δέδοται δεδόαται. Poetæ uero iones
imitati formant etiam tertiam personã pluralem alio
rum temporum mittentium tertiam singularem aut

in ται. aut in το, nec solum in modo indicatiuo sed etiã optatiuo. ĩterponẽdo α ut supra, ut ἧμαι. ἧται. ἧνται κοινῶς ἕαται ἰωνικῶς. ὁ παρατατικὸς ἥμην ἧτο ἧντο. καὶ ἕατο ἰωνικῶς In optatiuo δεύοιμην δευοίατο ἐνεστὼς ἀπὸ τοῦ δεύομαι φρασαίμην φρασαίατο μέσος ἀόριστος α. ἀπὸ τοῦ φράζομαι. πυθοίμην πυθοίατο μέσος ἀόριστος β' ἀπὸ τοῦ πεύθομαι. in quibus diphthõgus ante α seruatur καὶ τὰ λοιπά. Præteritum uero tertiæ et quartæ coniugationis ab actiuo fit extrema in μαι cõuersa ac interposito σ. nã regula est quod præteritum uerborum barytonorum in κα desinens assumit σ in passiuis ut πείθω πέπεικα πέπεισμαι. φράζω πέφρακα πέφρασμαι. excipiuntur uerba quintæ coniugationis, et quædam pauca sextæ. quæ non assumunt σ. Secũda persona, a prima fit μαι in σαι mutata et per unicum σ enunciatur ut πέπεισμαι πέπεισαι πέφρασμαι πέφρασαι. Tertia etiam a prima μαι in ται mutata. πέπεισται. πέφρασται Desinentia uero in ζω et in σσω facientia futurũ in ζω ad secundam reducuntur coniugationẽ. ¶Δυϊκά. Prima persona dualis numeri fit a prima plurali extrema in θον mutata πεπείσμεθα. πεπείσμεθον. Secũda psona a secũda eiusdẽ numeri πέπεισθε πέπεισθον. Tertia similis est secundæ πέπεισθον. ¶Πληθυντικά. Prima psona pluralis a prima singulari fit extrema in μεθα cõuersa, ut πέπεισμαι. πεπείσμεθα. Secunda a tertia singulari ται in θε mutata, πέπεισται πέπεισθε. Tertia uero a prima plurali, sed quando et quomõ formãda sit satis dictũ est in pría cõiugatiõe

ξω

Et hæc formatio dualis numeri et pluralis cōmunis est
omnibus præteritis passiuis quorum actiuum desinit
in κα. Præteritum uero quintæ cōiugationis similiter
ab actiuo fit extrema in μαι mutata. Pro quo aduerten-
dum est quod uerba habentia λ siue ρ seruant ipsum
in actiuo et passiuo præterito. ut ψάλλω ἔψαλκα ἔψαλμαι
σπείρω ἔσπαρκα ἔσπαρμαι. Habentia uero μ siue solum,
siue cum ν seruant quidem ipsum sed interponi-
tur η διὰ τὴν καλλιφωνίαν. quemadmodum et in
actiuo præterito dictū est. ut νέμω νενέμηκα νενέμημαι.
δέμω δεδέμηκα δεδέμημαι. συγκοπῇ δέδμηκα δέδμημαι. βρέ-
μω βεβρέμηκα βεβρέμημαι. τρέμω τετρέμηκα τετρέμημαι τέ-
μνω τετέμηκα τετέμημαι, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα τέτμημαι,
κάμνω. κεκάμηκα κεκάμημαι. καὶ συγκοπῇ κέκμηκα κέκμη-
μαι. γέμω γεγέμηκα γεγέμημαι. Desinentia uero in νω non
seruant ν, sed mutant ipsum in γ in præterito actiuo
propter κ sequens. In passiuo uero uertitur in μ alte-
ro sequente μ ut φαίνω πέφαγκα πέφαμμαι. et hoc in pri
ma persona tantum. In secunda uero et tertia rursus as
sumitur ipsum ν ut πέφανσαι πέφανται. At μεμίασμαι &
μεμόλυσμαι atticorum more mutant γ in σ. μεμένηκα ue
ro, et μεμένημαι cuius thema est μένω assumpsit η tanq̄
a circunflexo themate deductum, quemadmodū et νέ
μω νενέμηκα νενέμημαι. Disyllaba uero habentia ante ν
siue ι siue ει sine υ omnino abiiciūt ν ut κλίνω κέκλικα κέ
κλιμαι. κτείνω ἔκτακα ἔκταμαι. θύνω τέθυκα τέθυμαι. sed
hæc pauca sunt. At μεμόλυσμαι cuius præteritum acti-
uum est

uum ẽ μεμόλυγκα ἀπὸ τοῦ μολύνω fit quod trisyllabũ est. Ptũm uero passiuũ sextæ cõiugatiõis fit ab actiuo extrema ĩ μαι mutata, et ante μαι ut plurimũ accipit σ ut ἀκούω ἤκουκα ἤκουσμαι. ζέω ἔζεκα ἔζεσμαι. Sũt et quæ nõ accipiũt σ ut τοξεύω τετόξευκα τετόξευμαι. βασιλεύω βεβασίλευκα βεβασίλευμαι et cætera. Cũ autẽ præteritũ actiuũ uerborũ circunflexorum longam habet penultimam præteritũ passiuũ nihil assumit. ut ποιῶ πεποίηκα πεποίημαι. Si autem breuẽ, assumit σ ut τελῶ τετέλεκα τετέλεσμαι. Penultimam uero eandem habet præteritum passiuum cum actiuo si a uerbo in ω desinente fit, ut τέτυφα τέτυμμαι. πέπεικα πέπεισμαι πεποίηκα πεποίημαι. Nam in uerbis terminatis in μι præteritũ passiuũ corripit penultimam quæ in actiuo longa existit, ut δέδωκα δέδομαι. Excipiuntur disyllaba primæ et secundæ coniugationis barytonorum. quorum præteritum passiuum reassumit ε uocalem penultimam præsentis quæ in ο paruũ conuersa est in præterito actiuo atticorum more, ut λέγω λέλοχα λέλεγμαι, κλέπτω κέκλοφα κέκλεμμαι. inuenitur et κέκλαμμαι. Annotantur etiam quæ ρ habent cũ aliqua consonante implicitum, ac in penultima præsentis ε habent. Horum enim præteritũ passiuum mutat ε in α ut στρέφω ἔστρεφα ἔστραμμαι. τρέφω τέτρεφα τέθραμμαι. Excipitur βρέχω βέβροχα βέβρεγμαι. διὰ τὸ ε. ℭ Περὶ ὑπερσυντελικοῦ.

ℭ Ὑπερσυντέλικος ἐτετύμμην. a præterito passiuo fit μαι in μην mutata, et ε præposito augumento præteriti perfecti si a consonante inceperit ut τέτυμμαι ἐτετύμμην. Si uero præteri

tum perfectum a uocali inceperit ab eadem incipiet et
præteritum plusquamperfectum ut ἤκουσμαι ἠκούσμην.
Secunda pſona a prima fit media in ſuā tenuem, et μην
in σο mutatis καὶ κράσει τοῦ ψιλοῦ hoc ē tenuis et σ in pro
priam duplicē ſicut in præterito paſſiuo dictū eſt. ut ἐτε
τύμμην ἐτέτυψο. ἐλελέγμην ἐλέλεξο. ἐτετύμμην tamē nō di
cim⁹ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν. ſicut nec τέτυμμαι. Tertia pſona
a ſecūda fit, ſolutiōe duplicis in ſuas ſimplices, deinde σ
in τ cōuerſo ἐτέτυψο ἐτέτυπτο. ἐλέλεξο ἐλέλεκτο. ℂ Δυϊκά.
Prima pſona a pma plurali fit extema in θον mutata ἐτε
τύμμεθα ἐτετύμμεθον. Secūda a ſecūda plurali extrema
in φθον mutata ἐτέτυφθε ἐτέτυφθον. Tertia a ſecūda dua
li extrema in ην mutata ἐτετύφθην. ℂ Πληθυντικά. Pri-
ma pſona a prima ſingulari fit extrema in μεθα conuer
ſa ἐτετύμμην ἐτετύμμεθα. Secūda a tertia ſingulari ο i ε.
et tenuibus i denſas mutatis ἐτέτυπτο ἐτέτυφθε. ἐλέλεκτο
ἐλέλεχθε. Tertia, pſona nō formatur ubi āte το alia cō
ſonās fuerit ſuppletur aūt p participium et uerbū ſub-
ſtantiuū ſicut in præterito paſſiuo ut τετυμμένοι ἦσαν, ἢ
ἰωνικῶς ἐτετύφατο. Poterimus tamē hæc facilius forma
re ſi a præterito pfecto paſſiuo ſingula a ſingulis dedu-
xerim⁹, ut τέτυμμαι, ὁ ὑπερσ. ἐτετύμμην. τέτυψαι ἐτέτυψο. τέτυ
πται ἐτέτυπτο. ℂ Δυϊκά. Τετύμμεθον ἐτετύμμεθον. τέτυφθον
ἐτέτυφθον. τέτυφθον ἐτετύφθην. ℂ Πληθυντικά. Τετύμμε-
θα. ἐτετύμμεθα τέτυφθε ἐτέτυφθε, τετυμμένοι εἰσίν. τετυμμένοι
ἦσαν καὶ ἰωνικῶς τετύφαται ἐτετύφατο. et ſic i omnibus aliis
coniugationibus.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

ἐ Τύφθην. fit a tertia ꝑsona præteriti passiui extre-ma in ην mutata, et abiecta cõsonãte geminata in principio ptí. Pro quo annotadũ est φ si uerbum fuerit primæ aut secundæ coniugatinois tertia ꝑsona ptí pas siui semper habebit duas mutas tenues cũ αι diphthon go finali. in eadẽ cõprehẽsas syllaba quibus ĩ dẽsas mu tatis, et ultima in ην fit primus aoristus passiuus, abiecta ut dictũ ẽ cõsonãte geminata ĩ ptõ ꝑfecto. ut τέτυπται ἐτύφθην. λέλεκται ἐλέχθην. si uero alterius fuerit cõiugati onis ptm̃ perfectũ aut in ται purã, aut in ται cũ aliqua cõsonante terminabit. si in ται purã mutata τ tenui in densam puram eãdem seruabit aoristus passiuus. puras appello cum nõ habuerit ullam aliam consonantem præcedentẽ ipsam ται syllabã ut κέκλειται ἐκλείσθην. πεποίηται ἐποιήθην. βεβόηται ἐβοήθην. ἐκρίνθην tamen et ἐκλίνθην et similia inueniuntur apud poetas διὰ τοῦ ν licet in præ terito omnino abiiciatur. Ἰλιάδος κ̄ ὣς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι κλινθήτην. ἐμνήσθην etiam ἀπὸ τοῦ μέμνηται assumpsit σ. et ἐῤῥώσθην ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. Si uero cum aliqua consonante præcedente desiuerit, eandem seruabit aoristus ante θην. ut πέπεισται ἐπείσθην. πέφρασται ἐφράσθην. At ἐσώθην absque σ. ἀπὸ τοῦ σέσωσται cuius thema est σώζω. ἐσώσθην enim dicendum fuerat. ἔσπαρται ἐσπάρθην. ἐμιάνθην uero a præterito communi hoc est μεμίανται fit non autem a præterito attico quod est μεμίασται διὰ τοῦ σ. Sunt autem huiusmodi consonantes præce-

dẽtes τοῦ syllabã tertiæ psonæ pti passiui π. κ. λ. ν. ρ. σ
quas seruat et aoristus passiuus π tamẽ et κ in propri-
as densas mutatis. Hoc etiam annotandum est ꝙ ambo
aoristi passiui similem habent et formationem, et decli
nationem cum uerbis terminatis in μι in omnibus mo
dis, et etiam participiis, paucis admodum uariatis. quo-
rum talis est regula. Quandocunq; participium inue-
nitur terminatum in σ cum accentu acuto in ultima,
et declinatum per ντ ut est τιθεὶς τιθέντος. τυφθεὶς τυφθέν
τος. tũc Indicatiuus eiusdem temporis desinit in ν cum
uocali longa secundum propriam uerbi exigẽtiam, ut
in tractatu uerborum in μι planius dicetur, ut ἐτίθην. ἐτύ
φθην. nã in uerbis terminatis in μι participium forma-
tur a secunda persona præteriti imperfecti Imperati-
uus uero in θι ut τίθεθι τύφθηθι. sed propter alternitatem
duarum dẽsarum secunda mutatur in τ ut τίθετι τύφθη-
τι. Optatiuus ĩ ην. cũ diphthõgo ĩ penultima ut τιθείην.
τυφθείην. Subiunctiuus in ῶ circunflexo. ut ἐὰν τιθῶ. ἐὰν
τυφθῶ. Infinitiuus in ναι ut τιθέναι τυφθῆναι. Eandẽ ha-
bet penultimam primus aoristus cum præterito passi-
uo. ut τέτυμμαι ἐτύφθην. excipitur εὕρημαι quod εὑρέθην fa
cit et ἐπῄνημαι ἐπῃνέθην. Excipiuntur et composita ab
hoc uerbo αἱρῶ circunflexa, ut καθῄρημαι καθῃρέθην. ἀφῄ-
ρημαι ἀφῃρέθην. Annotantur etiam habentia ρ cũ ali-
qua consonante ĩplicitũ quæ in præterito passiuo mu
tant ε ĩ α et in ἀθροίζω idẽ α in ε cõuertitur ut ἔστραμμαι ἀ-
πὸ τοῦ ἔστρεφα ἐστρέφθην. τέτραμμαι ἀπὸ τοῦ τέτρεφα ἐτρέφθην.
secunda

Secunda persona a prima fit ν̄ in σ̄ mutato ἐτύφθην ἐτύ-
φθης. Tertia a secunda abiecto σ̄ ἐτύφθη. ❡ Δυϊκά. Se-
cūda persona a secunda plurali fit extrema in τὸν muta
ta ἐτύφθητε ἐτύφθητον. Tertia a secunda duali τ̄ον in την
cōuersa ἐτυφθήτην. ❡ Πληθυντικά. Prima persona a pri-
ma singulari interposita μεν̄. ἐτύφθην ἐτύφθημεν. Secun-
da a prima μεν̄ in τε̄ mutata ἐτύφθητε. Tertia a prima
singulari addita σαν̄ uel a prima plurali extrema ĩ σαν
mutata ἐτύφθησαν & βοιωτικῶς ἔτυφθεν ad similitudinem
neutri participii eiusdē tēporis præposito ε̄ syllabico au
gumēto et accentu retracto in antepenultimam, ut τυ-
φθεὶς τὸ τυφθὲν ἔτυφθεν. potest ēt formari a prima p̄sona
plurali per syncopam sicut dictū est in p̄tō imperfecto
actiuo. ut ἐτύφθημεν ἔτυφθεν sicut ἐκοσμήθημεν ἐκόσμηθεν et
similia. subtrahūt. n. bœoti uocalē penultimæ syllabæ
et sequentem consonantem hoc est η̄ et μ̄. qua syncopa
iones ēt, et dores, et æoles utuntur. ❡ Ἀόριστος β'.
❡ Ἐτύπην. fit a secūdo aoristo actiuo extrema in ην̄ muta
ta ut ἔτυπον ἐτύπην. ἐτύπης ἐτύπη. ❡ Δυϊκά. Ἐτύπητον. ἐτυ
πήτην. ❡ Πληθυντικά. Ἐτύπημεν. ἐτύπητε ἐτύπησαν. καὶ βοιω
τικῶς. ἔτυπεν sicut ἔτυφθεν. ❡ Μέλλοντα.
❡ Τυφθήσομαι. a secūda persona primi aoristi passiui ab
iecto īcremēto et addita ομαι ἐτύφθης τυφθήσομαι. τυφθήσῃ.
τυφθήσεται. sicut et p̄ns. ❡ Δυϊκά. Τυφθησόμεθον τυφθήσεσθον τυφθή
σεσθον. ❡ Πληθυντικά. Τυφθησόμεθα. τυφθήσεσθε τυφθή-
σονται. ❡ Μέλλων β'.
❡ Τυπήσομαι. τυπήσῃ. τυπήσεται. a secūda p̄sona secūdi aori-

ſti paſſiui addita ομαι. ℭ Δυϊκά. Τυπησόμεθον. τυπήσεσθον. τυπήσεσθον. ℭ Πληθυντικά. Τυπησόμεθα. τυπήσεσθε. τυπήσονται. ℭ Μετὰ ὀλίγον μέλλων. Τετύψομαι. τετύψῃ. τετύψεται a ſecunda pſona pti paſ. interpoſita ομ. τέτυψαι τετύψομαι. ℭ Δυϊκά. Τετυψόμεθον. τετύψεσθον. τετύψεσθον. ℭ Πληθυντικά. Τετυψόμεθα τετύψεσθε τετύψονται.

ℭ Προστακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτου. fit a ſecūda pſona pti iperfecti paſ. abiecto
τ augmento ἐτυπτόμην ἐτύπτου. τύπτου. ἢ ἰωνικῶς. τύπτεο. καὶ δωρικῶς τύπτευ ſicut φείδεο φείδευ. θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ λύκε τῶν τοκάδων μου. Tertia pſona fit a tertia pti iperfecti paſſiui, extrema in σθω mutata, et accētu i penultimā retracto. ἐτύπτετο τυπτέσθω. uel a tertia actiui τω in σθω cōuerſa τυπτέτω τυπτέσθω. ℭ Δυϊκά. Secunda pſona a ſecūda plurali fit extrēa in σθον mutata, ut τύπτεσθε τύπτεσθον. Tertia a ſecūda duali ο pruo i ω magnū cōuerſo τυπτέσθων. ℭ Πληθυντικά. Secunda pſona a tertia ſingulari ω i ε mutato. τυπτέσθω τύπτεσθε. Tertia ab eadē fit addita σαν τυπτέσθωσαν. καὶ ἀττικῶς τυπτέσθων κατὰ συγκοπήν. uel erit dualis numerus p plurali ut quibuſdā placet.

ℭ Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ℭ Τέτυψο. a ſecunda pſona pti pluſq̄perfecti ſimile incremētū hn̄s cū ptō pfecto ut ἐτετύμμην ἐτέτυψο. τέτυψο. Tertia pſona fit a tertia eiuſdē tpis tenuib9 in dēſas mutatis et hoc in pma & 3a cōiugatiōe barytono℞ et ο paruo in ω magnū et accētu in penultimā trāſlato ut ἐτέτυπτο. τετύφθω. ἐλέλεκτο λελέχθω. In aliis uero cōiugationibus ſi alia itercesserit cōſonās añ το eadē manebit i tertia

ꝑsona ĩperatiui mutata tamẽ tenui in densam, ut ἐπέπεισο πεπείσθω. ἔσπαρσο. ἐσπάρθω. Vbi uero nulla præcesserit cõsonãs necessario addetur σ̄. ut ἐπεποίησο πεποιήσθω ἔρρωσο ἐρρώσθω ℭ Δυϊκά. Secũda ꝑsona a secũda plurali fit, extrema in θον mutata πέτυφθε πέτυφθον. Tertia a secũda duali ō ꝑuo ĩ ω̄ magnũ cõuerso πετύφθων. ℭ Πληθυντικά. Τέτυφθε πετύφθωσαν sicut et præsens. ℭ Ἀόριστος α.

ℭ Τύφθητι, fit a tertia ꝑsona primi aoristi passiui addita θι syllaba secũdũ cõem regulã, quæ ẽ ꝙ qñdocũq; ꝑtici piũ desinens in σ̄ ὀξύτονον declinat̃ ꝑ ντ̄ tunc Imꝑatiua desinũt in θι. sed ubi præcesserit altera dẽsa tũc nõ θι sed τι syllaba additur ꝑꝑ alternitatẽ duaꝝ densarũ idcirco ꝑ̃mo aoristo additur τι cũ ultima illius sꝑ hẽat θ̄ ut ἐτύφθη τύφθητι. ἐσπάρθη σπάρθητι. Vel fit a gtõ participii quẽad modũ in uerbis in μῑ penultĩa producta. ut τυφθεὶς τυφθέντος. τύφθητι. Tertia a secũda fit extrema in τω̄ mutata τυφθήτω. ℭ Δυϊκά. Τύφθητον τυφθήτων. ℭ Πληθυντικά. Τύφθητε. τυφθήτωσαν. ℭ Ἀόρ. β.

ℭ Τύπηθι. a tertia ꝑsona ꝯi aor. addita θι ἐτύπη τύπηθι. uł fit a gtõ ꝑticipii sicut et ꝑ̃mus. Tertia ꝑsona a ꝯa fit θι ĩ τω̄ cõuersa τυπήτω διὰ τοῦ τ̄ sicut in prĩo aoristo. & sic ĩ aliis nũeris & ꝑsonis quæ mutatio cõis est oĩbꝰ imꝑatiuis in θῑ desinẽtibꝰ uerborũ tã in ω̄ q̃ in μῑ exeuntiũ. ℭ Δυϊκά. Τύπητον τυπήτων. ℭ Πληθυντικά Τύπητε. τυπήτωσαν.

ℭ Ἐυτικὰ παθητικά.

o Ꝑtatiua passiua oĩa fiũt a ꝓprio indicatiuo passiuo ultĩa mutata ĩ μην et addito ῑ penultĩæ dẽꝑtis

ambobus aoriſtis. qui actiuorum more a gtīs ſuorū participiorum fiunt. Nā cum uerbum paſſiuum ſiue mediū habens in fine μ̄ declinatiuū, hoc eſt quādocūq; prima pſona ſingularis uerbi paſſiui ſiue medii deſinit in μαι aut in μην. et prima dualis, ac prima pluraľ ex declinatione idem μ̄ ſucipiunt, ut τύπτομαι τυπτόμεθον. τυπτόμεθα. et ἐτυψάμην ἐτυψάμεθον ἐτυψάμεθα. tunc nō a gtō pticipii fit optatiuus modus ſed a prima perſona eiuſdē temporis extrema in μην mutata ubi talis terminatio nō exiſtit, et addito ῑ penultimæ ut τύπτομαι τυπτοίμην. ἐτυψάμην τυψαίμην. ℂ Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην. a prima pſona præſentis μαι in μην conuerſa et addito ἰῶτα penultimæ τύπτομαι τυπτοίμην. Secūda pſona a tertia ſubtracto τ̄ τύπτοιτο τύπτοιο. Tertia pſona a pma plurali μην in το cōuerſa τύπτοιτο. ℂ Δυϊκά. Prima pſona a prima plurali τυπτοίμεθα τυπτοίμεθον. Secūda a ſecūda plurali τύπτοισθε τύπτοισθον. Tertia a ſecūda duali extrema in σθην mutata τυπτοίσθην. ℂ Πληθυντικά. Prima perſona a prima ſingulari μην in μεθα conuerſa τυπτοίμην τυπτοίμεθα. Secūda a tertia ſingulari το in σθε couerſa τύπτοιτο τύπτοισθε. Tertia a tertia ſingulari īterpoſito ν̄ τύπτοιτο. τύπτοιντο. ἰωνικῶς τυπτοίατο. Παρακείμ.

ℂ Præteritum perfectum fit a prima perſona præteriti pfecti indicatiui modi μαι in μην conuerſa et addito ἰῶτα penultimæ uocali ſi ſola et pura fuerit hoc eſt nulla conſonante intercedente inter eam et μαι ut πεποίημαι πεποιήμην. μέμνημαι μεμνήμην. Vbi uero fuerit diphthō

gus siue aliqua cõsonans ante μαι ut ἵππευμαι. πέπεισμαι
γέγραμμαι q̃a nõ licet ĩ hoc tp̃e mutare diphthongũ, nec
abiicere cõsonantem, formari nõ potest. suppletur aũt ꝑ
uerbum substantiuum et ꝑticipium eiusdem uerbi et
tẽporis. ut τετυμμένος εἴην εἴης εἴη. ¶ Δυϊκά. τετυμμένω εἴη-
τον εἰήτην. ¶ Πληθυντικά τετυμμένοι εἴημεν. εἴητε. εἴησαν.

¶ Ἀόριστος α΄.

¶ Τυφθείην. a genitiuo participii eiusdem temporis ex-
trema in ην mutata, et addita ι penultimæ ut supra in
actiuis τυφθεὶς τυφθέντος τυφθείην. nam quandocunque
participium desinit in σ ὀξύτονον et declinatur per ντ.
Optatiuus desinit in ην puram hoc est nulla consonan
te præcedente ην, ut δοὺς δόντος δοίην. At si desinat in σ
ὀξύτονον non autem declinetur per ντ non in ην pu-
ram sed in μι desinit optatiuus ut τετυφὼς τετυφότος τε-
τύφοιμι. Etiam si participium declinetur per ντ non
autem desinat in σ ὀξύτονον. ut τύψας τύψαντος. τύψαιμι.
Secunda persona a prima fit ν in σ mutato τυφθείην. τυ-
φθείης. Tertia a secunda abiecto σ τυφθείη. ¶ Δυϊκά. Se
cunda persona a secunda plurali extrema in τον muta
ta. τυφθείητε. τυφθείητον. Tertia a secunda duali τον in την
mutata τυφθειήτην. ¶ Πληθυντικά. Τυφθείημεν. a prima sin
gulari ĩterposita με τυφθείην τυφθείημεν καὶ συγκοπῇ τυφθεῖ
μεν. Secunda a prima singulari μεν in τε mutata τυφθείη
τε. Tertia a tertia singulari addita σαν τυφθείη τυφθείησαν.
Vel a prima plurali extrema in σαν mutata. τυφθείημεν
τυφθείησαν. Quo in loco aduertendum est ꝙ quando-

cunque prima persona pluralis optatiuorum ante
μεν diphthongum habuerit, subtracto μ̄ facit tertiam
personã pluralem ut τύπτοιμεν τύπτοιεν. Cum uero ha
buerit monophthõgum hoc ẽ solã uocalẽ, tũc in σαν
mittit tertiam personã pluralẽ. ut τυφθείημεν τυφθείησαν.
At si in prima persona ipsa monophthongus ꝑ synco
pam abiiciatur non extrema q̃dem mutata in σαν sed
subtracto μ̄ solũ, fit tertia pluralis cũ penultima quæ
prius ĩtegra dictiõe tertia a fine erat, sit diphthõgꝰ, muta
to ẽt accẽtu acuto in circũflexum cũ sit longa natura
ante breuẽ. ut τυφθεῖμεν τυφθεῖεν. Et sic fit ĩ oĩbus optati
uis tã barytonorũ, q̃ circũflexorũ et terminatorũ in μι
habẽtibꝰ monophthongũ ĩ penultĩa ꝑmæ ꝑsonæ plu
ralis. Sed aduerte ꝙ poetæ utũtur prima et tertia ꝑsona
cõcisis ĩ oĩbus uerbis. Oratores uero ĩ circũflexis utun
tur prima et tertia ꝑsona, ut ποιοῖμεν ποιοῖεν ἀπὸ τοῦ ποιοίημεν.
In aliis uero tertia tãtũ ut τυφθεῖεν. θεῖεν. εἶεν. δοῖεν ꝓ τυφθεί
ησαν. θείησαν. εἴησαν. δοίησαν. ℭ Ἀορ. β'.

ℭ Τυπείην τυπείης τυπείη. sicut et primus. ℭ Δυϊκά. Τυ
πείητον τυπειήτην ℭ Πληθυντικά. Τυπείημεν ἢ τυπεῖμεν
τυπείητε. τυπείησαν. ἢ τυπεῖεν. ℭ Μέλλ. α'.

ℭ Τυφθησοίμην τυφθήσοιο τυφθήσοιτο. a prima ꝑsona ꝑmi fu
turi passiui τυφθήσομαι sicut et pñs. ℭ Δυϊκά. Τυφθησοί
μεθον. τυφθήσοισθον τυφθησοίσθην. ℭ Πληθυντικά. Τυφθησοίμε
θα. τυφθήσοισθε. τυφθήσοιντο. ἢ ἰωνικῶς τυφθησοίατο. ℭ Μέλλ. β'.

ℭ Τυπησοίμην. τυπήσοιο. τυπήσοιτο. a ƀo futuro, pas. τυπήσομαι
ℭ Δυϊκά. Τυπησοίμεθον. τυπήσοισθον. τυπησοίσθην. ℭ Πληθυν
τικά Τυπησοίμεθα. τυπήσοισθε τυπήσοιντο. ἢ ἰωνικῶς τυπησοίατο.

¶ Μετ' ὀλίγον μέλλ. Τετυψοίμην τετύψοιο τετύψοιτο a pría pſona paulo poſt futuri τετύψομαι. ¶ Δυϊκά. Τετυψοίμεθον τετύψοισθον. τετυψοίσθην. ¶ Πληθυντικά. Τετυψοίμεθα. τετύψοισθε. τετύψοιντο. καὶ ἰωνικῶς τετυψοίατο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἂν τύπτωμαι a pría pſóa ſubiūctiui actiui add. μαι. Secūda pſóa ἐὰν τύπτῃ a tertia fit abiecto τ et η et α p craſim i η mutatis, ac ſubſcripto ι. τύπτηαι τύπτῃ et é ſil'is tertiæ ſubiūctiui actiui καὶ τύπτῃ καὶ ἰωνικῶς. Tertia ἐὰν τύπτηται a pría ſingulari penultía i η et extréa i ται mutatis. Δυϊκά. Ἐὰν τυπτώμεθον τύπτησθον. σθον. ¶ Πληθυντικά. ἐὰν τυπτώμεθα τύπτησθε. τύπτωνται. Poſſūt et hæc oía formari a pñti tpe idicatiui paſſiui mutatis ε i η, et ο in ω ut τύπτομαι. ἐὰν τύπτωμαι. τύπτεται ἐὰν τύπτηται. et ſic de aliis. ¶ Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

¶ Ptm̄ pfectū fit a pría pſona ptí paſſ. penultía uocali i ω magnū mutata cū accétu circūflexo, ſi ſola et pura fuerit. ut πεποίημαι. ἐὰν πεποιῶμαι. μέμνημαι. ἐὰν μεμνῶμαι. Vbi uero pceſſerit dipht. ſiue cōſonās, nō fiet recta formatio Supplédū igr̄ p uerbū ſubſtātiuū et pticipiū eiuſdé tpis. ut τετυμμένος ἐὰν ὦ ᾖς ᾖ. ¶ Δυϊκά τετυμμένω ἐὰν ἦτον. ἦτον. ¶ Πληθυντικά Τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν ἦτε ὦσι. ¶ Ἀόριστος α'.

¶ Ἐὰν τυφθῶ. a tertia pſona primi aoriſti paſſiui, extrema i ω circūflexū mutata. ut ἐτύφθη ἐὰν τυφθῶ τυφθῇς τυφθῇ. ¶ Δυϊκά ἐὰν τυφθῆτον. τυφθῆτον. ¶ Πληθυντικά. Ἐὰν τυφθῶμεν τυφθῆτε τυφθῶσι. ¶ Ἀόριστος β'.

¶ Ἐὰν τυπῶ. a tertia pſona ſecundi aoriſti paſſiui ἐτύπη. ἐὰν τυπῶ τυπῇς τυπῇ. ¶ Δυϊκά ἐὰν τυπῆτον. τυπῆτον. ¶ Πληθυντικά. Ἐὰν τυπῶμεν τυπῆτε τυπῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι. a tertia psona præsentis indicatiui passiui extrema in θαι mutata, ac σ interposito. Nam omne uerbum passiuũ siue mediũ habens in tertia psona τ purũ hoc ẽ nulla alia cõsonante antecedẽte cuiuscunq; sit tẽporis format infinitiuũ mutata extrema in θαι ac ĩterposito σ τύπτεται τύπτεσθαι. si aũt ante ται fuerit alia tenuis ea mutabit ĩ propriã dẽsam sicut ptõ ĩ perfecto uerborũ primæ et secundæ cõiugationis barytonorum de quo ꝓprio loco dicetur λελέχθαι. potest ẽt formari a secũda psona pluralis numeri mutato ε tenui in αι diphthõgũ ut τυπτόμεθα τύπτεσθε. τύπτεσθαι. et sic ĩ aliis tẽporibus et hæc expeditior est formatio. παρ. καὶ ὑπερσ.

Τετύφθαι a tertia psona ptĩ passiui tenuibus in densas mutatis, et accẽtu in penultimã trãslato. et hoc in prĩa et secunda coniugatione. ut τέτυπται. τετύφθαι. λέλεκται. λελέχθαι. Vel a secunda persona pluralis numeri ε in αι mutato & accẽtu in penultimam trãslato. τέτυφθε τετύφθαι λέλεχθε λελέχθαι. In aliis uero coniugatõibus ται in θαι mutata ut ĩ pñti dictũ ẽ ac eadẽ cõsonãte seruata quæ erat ãte ται fit ĩfinitiuũ ptĩ passiui ut πέπεισται πεπεῖσθαι ἔψαλται ἐψάλθαι. si uero nulla præcesserit cõsonãs interponẽdũ erit σ ut ἵππευται ἱππεῦσθαι. πεποίηται πεποιῆσθαι. vel a secunda psona plurali ut supra ἔψαλθε ἐψάλθαι πεποίησθε πεποιῆσθαι.

Ἀόριστος α.

Τυφθῆναι. a tertia persona primi aoristi passiui ἐτύφθη addita ναι syllaba. Ἀόρ. β'

Τυπῆναι. a tertia psona sc̃i aoristi pas. ἐτύπη. addita ναι.

Μέλλων πρῶτος.

¶ Τυφθήσεσθαι. a tertia ꝑſona eiuſdem temporis. τυφθήσεται. uel a ſecunda pluralis. ¶ μελ. β'.

¶ Τυπήσεσθαι. a tertia ꝑſona ſecundi futuri paſſiui τυπήσεται. uel a ſecunda pluralis ¶ μετ. μελ.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί. ¶ ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τυπτόμενος. a prima perſona Indicatiui paſſiui μαι in μενος conuerſa. τύπτομαι ὁ τυπτόμενος τοῦ τυπτομένου. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης. τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου ¶ παρ. καὶ παρατ.

¶ Ὁ τετυμμένος. a pría ꝑſona pti paſſiui, μαι in μενος conuerſa, et accétu in penultimam tráſlato. ut τέτυμμαι ὁ τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου. ἡ τετυμμένη. τῆς τετυμμένης τὸ τετυμμένον τοῦ τετυμμένου. ¶ ἀορ. α'.

¶ Ὁ τυφθείς. a ſecúda ꝑſona ꝑmi aoriſti paſſiui, extrema ι in εις diphthógú mutata. ut ἐτύφθης ὁ τυφθεὶς τοῦ τυφθέντος. ἡ τυφθεῖσα. τῆς τυφθείσης. τὸ τυφθέν. τοῦ τυφθέντος. ¶ ἀορ. β'.

¶ Ὁ τυπείς. a ſecunda ꝑſona ſecundi aoriſti paſſiui. ἐτύπης ὁ τυπεὶς τοῦ τυπέντος. ἡ τυπεῖσα. τῆς τυπείσης. τὸ τυπέν. τοῦ τυπέντος. ¶ μελ. α'.

¶ Ὁ τυφθησόμενος τοῦ τυφθησομένου. a prima ꝑſona futuri paſſiui. ἡ τυφθησομένη. τῆς τυφθησομένης. τὸ τυφθησόμενον. τοῦ τυφθησομένου. ¶ μελ. β'.

¶ Ὁ τυπησόμενος. τοῦ τυπησομένου a prima ꝑſona ſecúdi futuri paſſiui. ἡ τυπησομένη. τῆς τυπησομένης. τὸ τυπησόμενον. τοῦ τυπησομένου. ¶ μετ. μελ.

¶ Ὁ τετυψόμενος. τοῦ τετυψομένου. a prima perſona eiuſ-

dé temporis. ἡ τετυφομένη. τῆς τετυφομένης. τὸ τετυφόμενον. τοῦ τετυφομένου. ℂῬήματα μέσα.

uErba media in præsenti et præterito imperfecto formationem habent cõmunem cum passiuis. quibus prorsus in his temporibus similia existunt. ut τύπτομαι τύπτῃ ἢ τύπτεται. ἐτυπτόμην. ου. ετο. Nusquam tamẽ inueni. hæc duo tẽpora ab antiquis posita fuisse. Sed ptm̃ pfectum. præteritũ plusq̃ perfectũ. ambos aoristos et utrunq; futurũ. Neq; hæc seorsũ declinata. sed partim actiuis inserta ut præteritum perfectũ et plusq̃ perfectum cũ sint propemodum similia præterito pfecto, et præterito plusquampfecto actiuorum ut τέτυφα, τέτυπα. ἐτετύφειν ἐτετύπειν. partĩ passiuis. ut ambos aoristos et utrũq; futurum. quoniã hæc tẽpora similẽ habent terminationem cum passiuis. Sed quia hic ordo licet eruditioribus pspicuus habeatur, rudibus tamen, ac literas grecas discere modo aggrediẽtibus confusionem quandam, ac prope desperationem inducere solet, ausus sum Theodorum imitatus eo relicto ordine uerba media seorsũ ab actiuis, et passiuis declinare. ℂEsto igitur tertius locus medii uerbi et per omnia tempora distincta sit eius uariatio.

ℂΜέσα ὁριστικά. ἐνεστώς.

Τύπτομαι. τύπτῃ ἢ κοινῶς καὶ τύπτεαι ἰωνικῶς. καὶ τύπτει ἀττικῶς. τύπτεται. ℂΔυϊκά. Τυπτόμεθον. τύπτεσθον. τύπτεσθον. ℂΠληθυντικά. Τυπτόμεθα. τύπτεσθε. τύπτονται. ℂΠαρατατικός.

ℂἘτυπτόμην. ἐτύπτου καὶ ἰωνικῶς ἐτύπτεο. ἢ δωρικῶς ἐτύπτευ.

ἐτύπτετο. ¶ Δυϊκά. ἐτυπτόμεθον ἐτύπτεσθον ἐτυπτέσθην. ¶ Πλη
θυντικά. ἐτυπτόμεθα· ἐτύπτεσθε. ἐτύπτοντο. ¶ περ'.
¶ Τέτυπα. a praeterito actiuo fit ƥposita figuratiua li-
tera āte α finalē loco eius cōsonantis quæ fuerit āte α præ
teriti actiui. qua accepta mediū præteritum simile erit
actiuo præterto ĩ omnibus modis et etiam participiis.
ut τέτυφα τέτυπα τέτυφε τέτυπε. Quomodo aūt accipit
figuratiuā literā, hoc est τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας ad
uerte. Nā pñs aut desinit in ω purum aut in ω nō purū.
si in ω purum, siue diphthongus præcedat ω, siue uoca
lis, sola ea remanet ante finalem in præterito medio. ut
ἀκούω ἤκουκα ἤκουα.. λύω λέλυκα λέλυα. Pauca tamen in
ueniuntur in ω purum exeuntia quæ habeant medi-
um præteritum. Sed ea quæ ante ω habent aut ευ aut ου
omnino carent medio præterio præter ἀκούω ἀκούσ.
Si in ω non purum aut simplex consonans præcedit
ω, aut duplex. si simplex, ea assumitur ante α ut λείβω
λέλειφα λέλοιβα. πείθω πέπεικα. πέποιθα. si duplex aut a-
ctu, aut potestate. si actu, aut in diuersis est syllabis, et
tūc sequitur eādem supradictam regulam. quia in me-
dio præterito assumitur consonans, quæ est in finali
syllaba ante ω ut ῥέγκω ἔρρογκα. aut ambæ consonan-
tes sunt in eadem syllaba finali et tunc magis formati-
ua hoc ē prior consonās assumit āte α finalē in medio
ptō, ut τύπτω τέτυπα. κάμνω κέκαμα. nisi fuerit duo σσ si-
ue duo ττ tūc .n. aut futurū terminaturi ξω et tūc ptm̄
mediū assumit γ ut πλήσσω. siue πλήττω. πλήξω πέπληγα.

Aut in σῶ. et tunc medium præteritum assumit δ. ut
ἐρέσσω. μέλ. ἐρέσω. παρ. ἤρεκα. μέσ. ἤρεδα. et si in usu non sit.
Si autem potestate duplex consonans præcesserit ω ut
est ζ, illud idem intelligendum est. quia si futurum desi
uerit in ξω medium præteritum assumit γ. κράζω κράξω
κέκραγα. Si in σῶ, δ. ut φράζω φράσω πέφραδα. Qui
busdam tamen placet ut in uerbis duas consonantes ha
bentibus in præsenti πω assumatur in medio præterito.
per quam nomen uerbale a præsenti deriuatum enun
ciatur ut κόπτω. uerbale nomen κοπή. medium præteri-
tum κέκοπα. σκάπτω. σκαφή. ἔσκαφα. et cætera Sed hu
iusmodi uerborum quatuor tantum inuenimus quæ
a superiori regula declinant, et omnia primæ sunt con
iugationis barytonorū, hoc est βλάπτω. σκάπτω. κρύπτω.
καλύπτω. quorum propria præterita media sunt βέβλα
πα. ἔσκαπα. κέκρυπα. κεκάλυπα. quæ in usu, non sunt,
sed pro eis utimur βέβλαβα. ἔσκαφα. κέκρυβα. κεκάλυβα;
quorum positiones sunt βλάβω. σκάφω. κρύβω. καλύ
βω, et si omnia in usu non sint. Cætera uero proprium
seruant præteritum medium cum in eo sumatur prior
consonans præsentis temporis, quæ proprie appella
tur formatiua litera uerbi ut supra dictum est. ut τύπτω
τέτυπα. κλέπτω κέκλοπα. κόπτω κέκοπα. τέμνω τέτομα. et
reliqua. Est etiam parium syllabarum cum præterito acti
uo in barytonis. ut τύπτω τέτυφα τέτυπα. In circunflexis
uero minuitur una syllaba, ut δουπῶ δεδούπηκα δέδουπα.
Quia quandocunq; futurum primū superat præsens

circunflexũ tunc medium præteritũ minuitur una syl labaab actiuo. Secũdus aoristus a primo. Secundũ futu rum a primo. ut κτυπῶ μέλ. α'. κτυπήσω. παρ. ἐκτύπηκα μέσ', ἔκτυπα. aoristus primus ἐκτύπησα. Secundus ἔκτυ. πον. futurũ primum κτυπήσω. secundũ. κτυπῶ. Si aũt futurũ pares habuerit syllabas cũ præsenti tũc dicta tẽ- pora íuicẽ erunt paria. ut τύπτω τύψω. τέτυφα τέτυπα. ἔτυ ψα ἔτυπον. τύψω τυπῶ. Nec potest esse mediũ præteritũ paucioꝝ q̃ triũ syllabarũ si a consonãte íceperit, aut a solo ε quia incideret εἰς δισυλλαβίαν, idest, in id ut esset duarũ syllabaꝝ, duarũ díco cũ auguméto qđ absurdũ ẽ. Nã omne ptũm ícipiens a cõsonãte aut a sola ε uoca li, nũq̃ disyllabũ esse potest. Et hoc ratiõabiliter. Vult. n. habere primã syllabã a declinatiõe, hoc est ab ipso augu méto. Extremam, quæ pti finalem exprimat. Vult ẽt de themate hoc ẽ positione uerbi aliqd habere, quod erit media syllaba. Si igitur í uerbis circunflexis præteritũ actiuũ a cõso nante incipiens, siue a solo ε trisyllabum fuerit, medium præteritũ minime formare poterit, cũ ipsũ oporteat una syllaba minus esse præterito actiuo ut dictũ est. Nam si ab eo qđ est τέθληκα ἀπὸ τοῦ θλάω θλῶ uellemus formare mediũ præteritum oporteret facere ipsum unius syllabæ quia licet τέθληκα sit trium sylla- barum annumerata accidentali cum propriis, tamen intelligim⁹ ipsum esse tantũ duarum syllabarũ. Qua- re oportet medium fieri unius syllabæ abiecta acciden tali syllaba hoc est augumento. & ex eo quod est θλῆκα

faceremus ipsum mediũ monosyllabum μα. qđ nullo modo fieri potest. Nec solum ĩ circũflexis. hoc seruã dum est. sed ẽt in terminatis in μι. cũ idem præteritum utrisque cõmune sit. Penultimã uero syllabam eandem habet cum præterito actiuo, ut τέτυφα τέτυπα. nisi ĩ disyllabo futuro ĩueniatur ε siue solũ, siue in diphthõgo ει. tunc.n. ipsum ε in ο mutatur ĩ medio præterito. ut λέγω λέξω. μέλλων παθητικός λέλογα. πείρω. κερῶ. κέκορα. πείθω. πείσω. πέποιθα. εἴκω. εἴξω. οἶκα καὶ ἀττικῶς. ἔοικα. Disyllaba uero desinẽtia in unũ λ retinent ε ĩ medio præterito. ut πέλω πελῶ πέπελα. μέλω μελῶ. μέμελα. καὶ μέμηλα. Si aũt ĩ penultima præsentis fuerit α solũ, idem seruabit ĩ medio præterito. ut κάμπω. κέκαμα. τάλλω τέταλα. Si uero fuerit αι diphthõg⁹ tunc α mutatur in η et ι subscribit in medio præterito. ut φαίνω πέφηνα. χαίρω κέχηνα. Hoc ẽt aduertẽdũ est ꝙ ĩ quibusdã uerbis barytonis primæ et secundæ coniugationis habẽtibus siue φ siue χ in præsenti accidit medium ptm̃ idem esse cũ actiuo ut γράφω γέγραφα. μέλλων παθητικός γέγραφα. τρύχω τέτρυχα. μέλλων παθητικός τέτρυχα. Sed hoc diuersa fit ratiõe. γέγραφα enim actiuũ ptm̃ accipit φ cũ sit primæ cõiugatiõis barytonorũ. et τέτρυχα accipit χ cum sit secundæ. γέγραφα uero præteritum medium, et τέτρυχα easdem assumunt consonantes cum sint χαρακτηριστικὰ hoc est formatiuæ literæ coniugationis. Cũ proprium sit medii præteriti ante α finalẽ, formatiuam suæ cõiugatiõis assumere. ¶ περὶ ὑπερσυντελικοῦ.

¶ Ἐπεπτύπειν. fit a præterito medio πέτυπα ἐπεπτύπειν. Vel

ab actiuo præterito pluſquamperfecto aſſumpta for-
matiua litera coniugationis uidelicet π ut ἐπετύφειν. ἐπε-
τύπειν Secunda perſona ἐπετύπεις. Tertia ἐπετύπει.
ℂ Δυϊκὰ ἐπετύπειτον ἐπετυπείτην. ℂ Πληθυντικὰ ἐπετύπει-
μεν ἐπετύπειτε. ἐπετύπεισαν. ℂ Ἀόριστος α'.
ℂ Ἐτυψάμην. ab actiuo fit, addita μην ἔτυψα ἐτυψάμην.
Secunda pſona a tertia fit, ſubtracto τ καὶ κράσει τοῦ α
καὶ ο εἰς ω μέγα. ἐτύψατο ἐτύψαο ἰωνικῶς ἐτύψω κοινῶς. Ter-
tia pſona a prima, extrema in το mutata. ἐτύψατο. ℂ Δυϊ-
κὰ Prima pſona a p̃ma plurali fit. ἐτυψάμεθα ἐτυψάμε-
θον. Secunda a ſecunda plurali. ἐτύψασθε ἐτύψασθον. Ter-
tia a ſecunda duali ον in ην mutata. ἐτυψάσθην. ℂ Πλη-
θυντικὰ ἐτυψάμεθα a prima pſona ſingulari μην in
μεθα conuerſa. Secunda a tertia ſingulari το in σθε
mutata. ἐτύψατο ἐτύψασθε. Tertia etiam a tertia ſingulari
interpoſito ν. ἐτύψαντο. ℂ Ἀόριστος β'.
ℂ Ἐτυπόμην ἐτύπου κοινῶς. καὶ ἐτύπεο ἰωνικῶς. ἐτύπευ δωρι-
κῶς. ἐτύπετο ad ſimilitudinem præteriti imperfecti paſſi-
ui. ℂ Δυϊκὰ ἐτυπόμεθον ἐτύπεσθον ἐτυπέσθην. ℂ Πληθυντι-
κὰ. ἐτυπόμεθα. ἐτύπεσθε. ἐτύποντο.

ℂ Μέλλων α'.

ℂ Τύψομαι. a prima pſona primi futuri actiui. ſicut et
præſens ut τύψω τύψομαι. τύψῃ. τύψεται. Nam omne fu-
turum actiuum in ω deſinés aſſumens μαι ſyllabā
ac mutans ω μέγα, ſi barytonum eſt in ο μικρόν. ſi au-
tem circunflexum in ου diphthongum medium fu-
turum facit. ℂ Δυϊκὰ Τυψόμεθον. τύψεσθον. τύψεσθον.

¶Πληθυντικά. Τυψόμεθα. τύψεσθε. τύψονται. ¶Μελλ. β'.

¶Τυποῦμαι. a prima persona ω̄ magno in οῦ diphthongum mutato ac eodē accentu seruato et addito μαι syllaba, ut τυπῶ τυποῦμαι. secunda pſona a tertia fit abiecto τ̄ ut supra. abiecto etiam ῑ de diphthongo εῑ καὶ κράσει τοῦ ε̄ καὶ ᾱ τῆς αι̅ διφθόγγου εἰς η̄. καὶ τοῦ ῑ ὑπογεγραμμένου. τυπεῖται. τυπῇ. Tertia a prima οῦ ī εῖ cūuersa. et μ̄ in τ̄ ut τυποῦμαι τυπεῖται. ¶Δυϊκά. Τυπούμεθον. τυπεῖσθον. τυπεῖσθον. ¶Πληθυντικά. Τυπούμεθα. τυπεῖσθε. τυποῦνται. a tertia singulari εῖ in οῦ mutata, ac interposito ν̄.

¶Προστακτικὰ μέσα. ¶Ἐνεστὼς ἢ παρατ.

¶Τύπου κοινῶς καὶ τύπτεο ἰωνικῶς. ἢ τύπτευ δωρικῶς. τυπτέσθω. sicut et passiuū. ¶Δυϊκὰ τύπτεσθον. τυπτέσθων. ¶Πληθυντικὰ τύπτεσθε. τυπτέσθωσαν. καὶ τυπτέσθων.

¶Παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶Τέτυπε τετυπέτω. sicut τέτυφε τετυφέτω. ¶Δυϊκὰ τετύπετον. τετυπέτων. ¶Πληθυντικὰ τετύπετε. τετυπέτωσαν.

¶Ἀόρ. α'.

¶Τύψαι. a prima persona primi aoristi medii abiecta μην syllaba. et addita ῑ. ut ἐτυψάμην. τύψαι. uel fit a prima actiui addita ῑ ἔτυψα τύψαι. Tertia a tertia actiui τω̄ in σθω̄ conuersa. τυψάτω. τυψάσθω. ¶Δυϊκὰ τύψασθον. τυψάσθων. ¶Πληθυντικὰ τύψασθε τυψάσθωσαν. ¶Ἀόρ. β'.

¶Τυποῦ a secunda persona secundi aoristi medii accentu circunflexo super extremā ut ἐτύπου. τυποῦ, τυπέσθω. ¶Δυϊκὰ. τύπεσθον τυπέσθων. ¶Πληθυντικὰ τύπεσθε. τυπέσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσου.

O Ptatiua omnia fiunt a proprio indicatiuo medio, extrema in μην mutata ubi talis terminatio non fuerit et addito ι penultimæ. dempto præterito p̄fectoq̄d actiuorū sequitur formā. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τυπτοίμην. Secunda persona τύπτοιο. Tertia τύπτοιτο. Δυϊκὰ τυπτοίμεθον. τύπτοισθον. τυπτοίσθην. Πληθυντικά. τυπτοίμεθα. τύπτοισθε. τύπτοιντο, καὶ ἰωνικῶς τυπτοίατο.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Τετύποιμι. a genitiuo participii medii. τετυπὼς τετυπότος τετύποιμι. Secunda persona τετύποις. Tertia τετύποι. Δυϊκά. τετύποιτον. τετυποίτην. Πληθυντικά. τετύποιμεν. τετύποιτε. τετύποιεν. ἀόριστος α´.

Τυψαίμην. a p̄ma p̄sona p̄mi aoristi medii, ἐτυψάμην τυψαίμην. τύψαιο. τύψαιτο. Δυϊκά. τυψαίμεθον. τύψαισθον. τυψαίσθην. Πληθυντικά. τυψαίμεθα τύψαισθε. τύψαιντο. καὶ ἰωνικῶς τυψαίατο. ἀόριστος β´.

Τυποίμην. a prima p̄sona secundi aoristi medii, ἐτυπόμην, τυποίμην. τύποιο. τύποιτο. Δυϊκά. τυποίμεθον. τύποισθον. τυποίσθην. Πληθυντικά. τυποίμεθα. τύποισθε. τύποιντο. καὶ ἰωνικῶς τυποίατο. μέλλων α´.

Τυψοίμην. a prima persona primi futuri medii, τύψομαι. τυψοίμην. τύψοιο. τύψοιτο. Δυϊκά. τυψοίμεθον. τύψοισθον. τυψοίσθην. Πληθυντικά. τυψοίμεθα. τύψοισθε. τύψοιντο. καὶ ἰωνικῶς τυψοίατο. μέλλων β´.

Τυποίμην. a prima p̄sona secūdi futuri medii, ου in οι diphthongū conuersa et accentu circunflexo in acutū mutato ubi ultima existit longa, τυποῦμαι, τυποίμην.

τυπτοῖο. τύπτοιτο. ¶ Δυϊκά. τυπτοίμεθον. τυπτοίσθον. τυπτοίσθην.

¶ Πληθυντικά. τυπτοίμεθα. τύπτοισθε. τύπτοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα.

SVbiunctiua omnia ab actiuis fiunt. addita μαι syllaba. ut ἐὰν τύπτω ἐὰν τύπτωμαι. dempto ptõ perfecto ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός

¶ Ἐὰν τύπτωμαι. τύπτῃ. τύπτηται. ¶ Δυϊκά. ἐὰν τυπτώμεθον. τύπτησθον. τύπτησθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν τυπτώμεθα. τύπτησθε. τύπτωνται. ¶ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος

¶ Ἐὰν τετύφω, ἀπὸ τοῦ τέτυφα. Secunda persona τετύφῃς. Tertia τετύφῃ. ¶ Δυϊκά. ἐὰν τετύφητον. τετύφητον. ¶ Πληθυντικά. ἐὰν τετύφωμεν. τετύφητε. τετύφωσι. ¶ ἀόριστος α'.

¶ Ἐὰν τύψωμαι a prima persona pmi aoristi medii μην in μαι et α in ω mutatis. ἐτυψάμην ἐὰν τύψωμαι. τύψῃ. τύψηται. ¶ Δυϊκά. ἐὰν τυψώμεθον. τύψησθον τύψησθον. ¶ Πληθυντικά. ἐὰν τυψώμεθα. τύψησθε. τύψωνται. ¶ ἀόριστος β'.

¶ Ἐὰν τύπωμαι, a prima psona secundi aoristi actiui, addita μαι ἐὰν τύπω. ἐὰν τύπωμαι. τύπῃ. τύπηται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν τυπώμεθον. τύπησθον. τύπησθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν τυπώμεθα τύπησθε τύπωνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα.

INfinitiua oĩa fiũt a tertiis psonis singularis numeri modi indicatiui medii, extrema syllaba in σθαι mutata, ut τύπτεται τύπτεσθαι. Vel a secunda persona plurali mutato ε tenui in αι diphthõgum. ut τυπτόμεθα τύπτεσθαι τύπτεσθε. dempto ptõ pfecto.

¶ Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Τύπτεσθαι sicut et passiuum.

παρ΄. καὶ ὑπερσ΄:

¶ Τετυπέναι a tertia persona præteriti medii sicut τετυφέναι. ¶ ἀορ. α΄.

¶ Τύψασθαι a tertia psõa singulari ἐτύψατο. extrẽa ĩ σθαι cõuersa uel a secũda plurali (τροπῇ τοῦ ε εἰς αι δίφθογγ). ¶ ἀορ. β΄.

¶ Τυπέσθαι a tertia psona singulari ἐτύπετο extrema ĩ σθαι mutata et accentu in penultimã translato uel a secunda plurali. ¶ μελ. α΄.

¶ Τύψεσθαι a tertia persona primi futuri medii τύψεται uel a secunda plurali. ¶ μελ. β΄.

¶ Τυπεῖσθαι a tertia psona secũdi futuri medii τυπεῖται. uel a secunda plurali. ¶ Μετοχαὶ μέσου. ἐνεστῶτος καὶ παρατ.

Τυπτόμενος. τοῦ τυπτομένου. fit a prima psona præsentis indicatiui, quẽadmodum et passiuum μαι in μενος mutata. Ἡ τυπτομένη. τῆς τυπτομένης. τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου. ¶ παρ΄. καὶ ὑπερσ΄.

¶ Ὁ τετυπὼς. τοῦ τετυπότος. a secunda psona præteriti medii α ĩ ω mutata τέτυπα τέτυπας τετυπώς. ἡ τετυπυῖα. τῆς τετυπυίας. τὸ τετυπὸς τοῦ τετυπότος. ¶ ἀορ. α΄.

¶ Ὁ τυψάμενος τοῦ τυψαμένου. a prima persona primi aoristi medii ἐτυψάμην ἡ τυψαμένη. τῆς τυψαμένης. τὸ τυψάμενον τοῦ τυψαμένου. ¶ ἀορ. β΄.

¶ Ὁ τυπόμενος. τοῦ τυπομένου. a prima psona secundi aoristi medii ἐτυπόμην. ἡ τυπομένη. τῆς τυπομένης. τὸ τυπόμενον. τοῦ τυπομένου. ¶ μελ. α΄.

¶ Ὁ τυψόμενος. τοῦ τυψομένου. a prĩa psona primi futuri medii τύψομαι. ἡ τυψομένη τῆς τυψομένης. τὸ τυψόμενον τοῦ τυψομένου.

❡Ὁ τυπούμενος. τοῦ τυπουμένου. a prima persona secūdi futuri medii accentu circūflexo in acutum mutato τυποῦμαι. ἡ τυπουμένη τῆς τυπουμένης. τὸ τυπούμενον τοῦ τυπουμένου

παραδείγματα τῶν βαρυτόνων ῥημάτων.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστώς.

λ Εἴβω. λείβεις λείβει. καὶ δωρικῶς λείβοντι. λεῖβε. καὶ αἰολικῶς λείβης. λείβη. ❡Δυϊκὰ λείβετον. λείβετον. ❡Πληθυντικά. λείβομεν. λείβετε. λείβουσι. καὶ δωρικῶς. λείβομες. λείβετε. λείβοντι. ❡Παρατατικός.

❡Ἔλειβον. ἔλειβες. ἔλειβε. καὶ ἰωνικῶς λείβεσκε. λείβεσκον δὲ καὶ λείβεσκον ποιητικῶς. ❡Δυϊκὰ ἐλείβετον. ἐλειβέτην. ❡Πληθυντικὰ ἐλείβομεν. καὶ δωρικῶς ἐλείβομες. ἐλείβετε. ἔλειβον καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν. ❡Παρακείμενος.

❡Λέλειφα. λέλειφας. λέλειφε. ❡Δυϊκὰ λελείφατον λελείφατον. ❡Πληθυντικὰ λελείφαμεν. λελείφατε. λελείφασι καὶ δωρικῶς λελείφαμες λελείφατε λελείφαντι. καὶ ἀττικῶς εἴλειφα. εἴλειφας. εἴλειφε. &reliqua. ❡Ὑπερσυντέλικος.

❡Ἐλελείφειν καὶ ἐλελείφεα ἰωνικῶς. ἐλελείφη ἀττικῶς. secunda persona ἐλελείφεις. tertia ἐλελείφει κοινῶς ἐλελείφεε ἰωνικῶς ἐλελείφει. ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ❡Δυϊκὰ ἐλελείφειτον. ἐλελειφείτην. ❡Πληθυντικὰ ἐλελείφειμεν. καὶ δωρικῶς. ἐλελείφειμες. ἐλελείφειτε. ἐλελείφεισαν. καὶ ἀττικῶς. καὶ δωρικῶς ἐλελείφεσαν. καὶ ἀττικῶς εἰλείφειν. εἰλείφεις. εἰλείφει. &reliqua. ❡Ἀόριστος α'.

❡Ἔλειψα. ἔλειψας. ἔλειψε. καὶ ἰωνικῶς λείψασκε. ❡Δυϊκὰ ἐλείψατον. ἐλειψάτην. ❡Πληθυντικὰ ἐλείψαμεν. καὶ δωρικῶς ἐλείψαμες. ἐλείψατε. ἔλειψαν. ❡Ἀόριστος β'.

❡Ἔλιβον. ἔλιβες. ἔλιβε. καὶ ἰωνικῶς λίβεσκε. λίβεσκον δὲ καὶ λί-

βεσθον ποιητικῶς. ¶ Δυϊκὰ ἐλίβετον. ἐλιβέτην. ¶ Πληθυντικὰ. ἐλίβομεν. καὶ δωρικῶς ἐλίβομες. ἐλίβετε. ἔλιβον. ἢ βοιωτικῶς ἐλίβοσαν ¶ μέλλων α'.

¶ Λείψω. λείψεις. λείψει. ἢ αἰολικῶς λείψης. λείψη. ¶ Δυϊκὰ λείψετον. λείψετον. ¶ Πληθυντικὰ λείψομεν. λείψετε. λείψουσι. Δωρικῶς. λειψῶ. λειψεῖς. λειψεῖ. ¶ Δυϊκὰ λειψεῖτον. λειψεῖτον. ¶ Πληθυντικὰ λειψοῦμες. λειψεῖτε. λειψοῦντι. ¶ μέλλων β'.

¶ Λιβῶ. λιβεῖς. λιβεῖ. ¶ Δυϊκά. λιβεῖτον. λιβεῖτον. ¶ Πληθυντικὰ λιβοῦμεν. λιβεῖτε. λιβοῦσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. ¶ ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

λ Εἶβε. λειβέτω. ¶ Δυϊκὰ λείβετον λειβέτων. ¶ Πληθυντικὰ. λείβετε λειβέτωσαν. ἢ ἀττικῶς λειβόντων. ¶ παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλικος.

¶ Λέλειφε. λελειφέτω. ¶ Δυϊκὰ λελείφετον. λελειφέτων. ¶ Πληθυντικὰ λελείφετε. λελειφέτωσαν. καὶ ἀττικῶς. ἔλειφε. ἐλειφέτω. ¶ ἀόριστος α'.

¶ Λεῖψον. λειψάτω. ¶ Δυϊκὰ λείψατον. λειψάτων. ¶ Πληθυντικὰ. λείψατε. λειψάτωσαν. ἢ ἀττικῶς. λειψάντων. ¶ ἀόριστος β'.

¶ Λίβε. λιβέτω. ¶ Δυϊκὰ λίβετον λιβέτων. ¶ Πληθυντικὰ λίβετε. λιβέτωσαν. ἢ ἀττικῶς, λιβόντων.

¶ Εὐκτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

λ Εἴβοιμι. λείβοις. λείβοι. ¶ Δυϊκὰ λείβοιτον. λειβοίτην. ¶ Πληθυντικά. λείβοιμεν. ἢ δωρικῶς. λείβοιμες. λείβοιτε λείβοιεν. ¶ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

¶ Λελείφοιμι. λελείφοις. λελείφοι. ¶ Δυϊκά. λελείφοιτον. λελειφοίτην. ¶ Πληθυντικὰ λελείφοιμεν. καὶ δωρικῶς. λελείφοιμες λελείφοιτε. λελείφοιεν. καὶ ἀττικῶς ἐλείφοιμι. ἐλείφοις ἐλείφοι. ¶ ἀόριστος α'.

¶ Λείψαιμι. λείψαις. λείψαι. καὶ λείψεια αἰολικῶς καὶ λείψειας.

λείψειε ἀττικῶς. ¶ Δυϊκὰ λείψαιτον λειψαίτην. ¶ Πληθυντικὰ λείψαιμεν. καὶ δωρικῶς λείψαιμες. λείψαιτε. λείψαιεν. ἢ ἀττικῶς λείψειαν. ¶ ἀόρ. β'.

¶ Λίβοιμι. λίβοις. λίβοι. ¶ Δυϊκὰ λίβοιτον. λιβοίτην. ¶ Πληθυντικὰ λίβοιμεν καὶ δωρικῶς λίβοιμες. λίβοιτε. λίβοιεν. ¶ μέλ. α'.

¶ Λείψοιμι. λείψοις. λείψοι. ¶ Δυϊκὰ λείψοιτον λειψοίτην. ¶ Πληθυντικὰ λείψοιμεν. καὶ δωρικῶς λείψοιμες. λείψοιτε. λείψοιεν. ¶ μέλ. β'.

¶ Λιβοῖμι. λιβοῖς λιβοῖ. Δυϊκὰ λιβοῖτον. λιβοίτην. ¶ Πληθυντικὰ λιβοῖμεν. καὶ δωρικῶς λιβοῖμες λιβοῖτε. λιβοῖεν.

¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

Ἂν λείβω λείβῃς. λείβῃ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λείβητον λείβητον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν λείβωμεν καὶ δωρικῶς λείβωμες λείβητε λείβωσι. ¶ παρακ. ἢ ὑπερσ.

Ἂν λελείφω λελείφῃς λελείφῃ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λελείφητον. λελείφητον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν λελείφωμεν. ἢ δωρικῶς. λελείφωμες. λελείφητε. λελείφωσι. καὶ ἀττικῶς ἐὰν ἐλείφω. ἐλείφῃς. ἐλείφῃ. ¶ ἀόρ. α'.

¶ Ἐὰν λείψω. λείψῃς. λείψῃ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λείψητον. λείψητον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν λείψωμεν. καὶ δωρικῶς λείψωμες. λείψητε λείψωσι. ¶ ἀόρ. β'.

¶ Ἐὰν λίβω λίβῃς. λίβῃ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λίβητον. λίβητον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν λίβωμεν. καὶ δωρικῶς λίβωμες. λίβητε. λίβωσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Λείβειν κοινῶς καὶ λείβεν δωρικῶς. καὶ λείβην αἰολικῶς. καὶ δωρικῶς. καὶ λειβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λειβέμεν ἰωνικῶς. ¶ παρακ. ἢ ὑπερσ.

¶ Λελειφέναι κοινῶς. καὶ ἐλελειφέναι ἀττικῶς. καὶ λελειφέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λελειφέμεν ἰωνικῶς.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Λεῖψαι κοινῶς. καὶ λειψέμεναι ἀττικῶς. ἢ δωρικῶς. καὶ λειψέμεν ἰωνικῶς. ¶ Ἀόριστος β'.

¶ Λιβεῖν κοινῶς. καὶ λιβεῖν δωρικῶς καὶ λιβέμεναι ἀττικῶς ἢ δωρικῶς. καὶ λιβέμεν, ἢ λιβέειν ἰωνικῶς. ¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

λείβων τοῦ λείβοντος. ἡ λείβουσα τῆς λειβούσης. τὸ λεῖβον. τοῦ λείβοντος. ¶ Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

¶ Ὁ λελειφὼς τοῦ λελειφότος. ἡ λελειφυῖα τῆς λελειφυίας. τὸ λελειφὸς τοῦ λελειφότος. καὶ ἀττικῶς ὁ εἰλειφὼς τοῦ εἰλειφότος. ¶ Ἀόριστος α'.

¶ Ὁ λείψας τοῦ λείψαντος. ἡ λείψασα τῆς λειψάσης. τὸ λεῖψαν. τοῦ λείψαντος. ¶ Ἀόριστος β'.

¶ Ὁ λιβὼν τοῦ λιβόντος. ἡ λιβοῦσα τῆς λιβούσης. τὸ λιβὸν. τοῦ λιβόντος. ¶ Μέλλων α'.

¶ Ὁ λείψων τοῦ λείψοντος. ἡ λείψουσα τῆς λειψούσης. τὸ λεῖψον. τοῦ λείψοντος. ¶ Μέλλων β'.

¶ Ὁ λιβῶν τοῦ λιβοῦντος. ἡ λιβοῦσα τῆς λιβούσης. τὸ λιβοῦν. τοῦ λιβοῦντος. Ὁριστικὰ παθητικά, ¶ ἐνεστώς.

Λείβομαι. λείβῃ κοινῶς. καὶ λείβει ἀττικῶς. καὶ λείβεαι ἰωνικῶς λείβεται. Δυϊκὰ λειβόμεθον. λείβεσθον. λείβεσθον. Πληθυντικὰ λειβόμεθα κοινῶς. ἢ λειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς λείβεσθε. λείβονται.

¶ Παρατατικός. Ἐλειβόμην. ἐλείβου κοινῶς. καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς. ἢ ἐλείβευ δωρικῶς ἐλείβετο. ¶ Δυϊκὰ ἐλειβόμεθον. ἐλείβεσθον. ἐλειβέσθην.

¶ Πληθυντικὰ ἐλειβόμεθα κοινῶς. καὶ ἐλειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. ἐλείβεσθε. ἐλείβοντο. ¶ Παρακείμενος.

¶ Λέλειμμαι. λέλειψαι. λέλειπται. ¶ Δυϊκὰ λελείμμεθον. λέλειφθον. λέλειφθον. ¶ Πληθυντικὰ λελείμμεθα. λέλειφθε. λελειμμένοι εἰσί. καὶ ἰωνικῶς λελείφαται. ἢ ἀττικῶς εἴλειμμαι. εἴλειψαι. εἴλειπται. ¶ Ὑπερσυντέλικος.

¶ Ἐλελείμμην. ἐλέλειψο. ἐλέλειπτο. ¶ Δυϊκὰ ἐλελείμμεθον.

ἐλέλειφθον. ἐλελείφθην. ❡ Πληθυντικὰ ἐλελείμμεθα. ἐλέλειφθε. λελειμμένοι ἦσαν. ἢ ἰωνικῶς ἐλελείφατο. καὶ ἀττικῶς ἐλείμμην ἔλειψο. ἔλειπτο. ❡ ἀόρ. α'.

❡ Ἐλείφθην. ἐλείφθης. ἐλείφθη. ❡ Δυϊκὰ ἐλείφθητον ἐλειφθήτην. ❡ Πληθυντικὰ ἐλείφθημεν. ἢ δωρικῶς ἐλείφθημες. ἐλείφθητε. ἐλείφθησαν. καὶ ἔλειφθεν βοιωτικῶς. ❡ ἀόρ. β'.

❡ Ἐλίβην. ἐλίβης. ἐλίβη. ❡ Δυϊκὰ ἐλίβητον. ἐλιβήτην. ❡ Πληθυντικὰ ἐλίβημεν. καὶ δωρικῶς ἐλίβημες. ἐλίβητε. ἐλίβησαν ἢ ἔλιβεν βοιωτικῶς. ❡ μέλλ. α'.

❡ Λειφθήσομαι. λειφθήσῃ κοινῶς. ἢ λειφθήσει ἀττικῶς. ἢ λειφθήσεαι ἰωνικῶς. λειφθήσεται. ❡ Δυϊκὰ λειφθησόμεθον. λειφθήσεσθον. λειφθήσεσθον. ❡ Πληθυντικὰ λειφθησόμεθα. λειφθήσεσθε. λειφθήσονται. ❡ μέλλ. β'.

❡ Λιβήσομαι. λιβήσῃ κοινῶς. ἢ λιβήσει ἀττικῶς. λιβήσεαι ἰωνικῶς. λιβήσεται. ❡ Δυϊκὰ λιβησόμεθον. λιβήσεσθον. λιβήσεσθον. ❡ Πληθυντικὰ. λιβησόμεθα. λιβήσεσθε. λιβήσονται. ❡ μετ' ὀλίγον μέλλ.

❡ Λελείψομαι. λελείψῃ κοινῶς. λελείψει ἀττικῶς. λελείψεαι ἰωνικῶς. λελείψεται. ❡ Δυϊκὰ λελειψόμεθον. λελείψεσθον. λελείψεσθον. ❡ Πληθυντικὰ λελειψόμεθα. λελείψεσθε. λελείψονται. ❡ Προστακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

λ Εἴβου κοινῶς. καὶ λείβεο ἰωνικῶς. ἢ λείβευ δωρικῶς. λειβέσθω. ❡ Δυϊκὰ λείβεσθον λειβέσθων. ❡ Πληθυντικὰ λείβεσθε. λειβέσθωσαν καὶ λειβέσθων ἀττικῶς. ❡ παρακ. καὶ ὑπερσ.

❡ Λέλειψο. λελείφθω. ❡ Δυϊκὰ. λέλειφθον λελείφθων. ❡ Πληθυντικὰ λέλειφθε. λελείφθωσαν. καὶ ἀττικῶς. εἴλειψο. εἰλείφθω. et reliqua. ❡ ἀόρ. α'.

❡ Λείφθητι. λειφθήτω. Δυϊκὰ λείφθητον. λειφθήτων. Πληθυντικὰ

λείφθητε. λειφθήτωσαν. ¶ ἀόρ. β'.

¶ Λίβηθι. λιβήτω. ¶ Δυϊκά. λίβητον. λιβήτων. ¶ Πληθυντι-
κὰ λίβητε. λιβήτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

λ Ειβοίμην. λείβοιο. λείβοιτο. ¶ Δυϊκὰ λειβοίμεθον. λεί-
βοισθον. λειβοίσθην. ¶ Πληθυντικά. λειβοίμεθα. λείβοισθε.
λείβοιντο καὶ ποιητικῶς λειβοίατο. ¶ παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶ Λελειμμένος. εἴην. εἴης. εἴη. ¶ Δυϊκὰ λελειμμένω εἴητον. εἰή-
την. Πληθυντικὰ λελειμμένοι εἴημεν. εἴητε. εἴησαν. καὶ ἀττικῶς
ἐλελειμμένος εἴην. εἴης. εἴη. ¶ ἀόρ. α'.

¶ Λειφθείην. λειφθείης. λειφθείη. ¶ Δυϊκὰ λειφθείητον. λειφθειή-
την. ¶ Πληθυντικὰ λειφθείημεν. καὶ συνεικῶς λειφθείημες λειφθεί-
ητε. λειφθείησαν. καὶ λειφθεῖμεν. λειφθεῖεν. ¶ ἀόρ. β'.

¶ Λιβείην. λιβείης. λιβείη. ¶ Δυϊκὰ λιβείητον. λιβειήτην.
¶ Πληθυντικὰ λιβείημεν. καὶ συνεικῶς λιβείημεν λιβείητε. λι-
βείησαν. καὶ λιβεῖμεν. λιβεῖεν. ¶ μέλλ. α'.

¶ Λειφθησοίμην. λειφθήσοιο. λειφθήσοιτο. ¶ Δυϊκά. λειφθησοίμε-
θον. λειφθήσοισθον. λειφθησοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λειφθησοίμεθα.
λειφθήσοισθε. λειφθήσοιντο. καὶ ποιητικῶς λειφθησοίατο. ¶ μέλλ. β'.

¶ Λιβησοίμην. λιβήσοιο. λιβήσοιτο. ¶ Δυϊκὰ λιβησοίμεθον. λιβή-
σοισθον. λιβησοίσθην. Πληθυντικὰ λιβησοίμεθα. λιβήσοισθε. λιβή-
σοιντο. καὶ ποιητικῶς λιβησοίατο. ¶ μετ' ὀλίγον μέλλ.

¶ Λελειψοίμην. λελείψοιο. λελείψοιτο. ¶ Δυϊκὰ λελειψοίμε-
θον. λελείψοισθον. λελειψοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λελειψοίμεθα. λε-
λείψοισθε. λελείψοιντο. ἢ ποιητικῶς λελειψοίατο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ε Ἂν λείβωμαι. λείβῃ κοινῶς. καὶ λείβει ἀττικῶς. καὶ λείβηαι
ἰωνικῶς. λείβηται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λειβώμεθον. λείβησθον.

λείβησθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν λειβώμεθα. λείβησθε. λείβωνται.

¶ Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. λελειμμένος ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. ¶ Δυϊκὰ. λελειμμένω ἐὰν ἦτον. ἦτον. ¶ Πληθυντικὰ λελειμμένοι ἐὰν ὦμεν. ἦτε. ὦσι. ἢ ἀττικῶς εἰλειμμένος ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. ἀόριστος α'.

¶ Ἐὰν λειφθῶ. λειφθῇς. λειφθῇ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λειφθῆτον λειφθῆτον. ¶ Πληθυντικά. ἐὰν λειφθῶμεν. ἢ δωρικῶς λειφθῶμες. λειφθῆτε. λειφθῶσι. ἀόριστος β'.

¶ Ἐὰν λιβῶ. λιβῇς. λιβῇ. Δυϊκὰ. ἐὰν λιβῆτον. λιβῆτον. Πληθυντικὰ ἐὰν λιβῶμεν καὶ δωρικῶς λειβῶμες. λιβῆτε. λιβῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Εἴβεσθαι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. λελεῖφθαι. καὶ ἀττικῶς εἰλεῖφθαι. ¶. ἀόριστος α'.

¶ Λειφθῆναι κοινῶς. ἢ λειφθήμεναι ἀττικῶς. ἢ δωρικῶς. καὶ λειφθῆμεν ἰωνικῶς. ἀόριστος β'

¶ Λοιβῆναι κοινῶς ἢ λιβήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λιβῆμεν ἰωνικῶς. μέλλων α'. λειφθήσεσθαι. μέλλων β'. λιβήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλων. λελείψεσθαι.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

¶ Ὁ λειβόμενος. τοῦ λειβομένου. Ἡ λειβομένη τῆς λειβομένης. τὸ λειβόμενον. τοῦ λειβομένου. καὶ ἀττικῶς ὁ εἰλειμμένος. τοῦ εἰλειμμένου. ἀόριστος α'.

¶ Ὁ λειφθείς. τοῦ λειφθέντος. Ἡ λειφθεῖσα. τῆς λειφθείσης. τὸ λειφθέν. τοῦ λειφθέντος. ἀόριστος β'.

¶ Ὁ λιβείς. τοῦ λιβέντος. Ἡ λιβεῖσα. τῆς λιβείσης. τὸ λιβέν. τοῦ λιβέντος. ¶ μέλλων α'.

Ὁ λειφθησόμενος. τοῦ λειφθησομένου. Ἡ λειφθησομένη. τῆς λειφθησομένης. Τὸ λειφθησόμενον. τοῦ λειφθησομένου.

¶ μέλλ. β'. Ὁ λιβησόμενος· τοῦ λιβησομένου. Ἡ λιβησομένη· τῆς λιβησομένης· τὸ λιβησόμενον· τοῦ λιβησομένου. ¶ μετ. μέλλ.

¶ Ὁ λελειψόμενος· τοῦ λελειψομένου. Ἡ λελειψομένη· τῆς λελειψομένης·· τὸ λελειψόμενον· τοῦ λελειψομένου.

¶ Ὁριστικὰ μέσα ¶ ἐνεστώς.

Λείβομαι· λείβῃ κοινῶς· καὶ λείβει ἀττικῶς· καὶ λείβεαι ἰωνικῶς· λείβεται. ¶ Δυϊκὰ λειβόμεθον· λείβεσθον· λείβεσθον. ¶ Πληθυντικὰ· λειβόμεθα κοινῶς· καὶ λειβόμεσθα δωρικῶς· καὶ ἰωνικῶς· λείβεσθε· λείβονται. ¶ παρατατ.

¶ Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς καὶ ἐλείβεο, ἰωνικῶς· ἢ ἐλείβευ δωρικῶς ἐλείβετο. ¶ Δυϊκὰ ἐλειβόμεθον ἐλείβεσθον· ἐλειβέσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐλειβόμεθα κοινῶς· ἢ ἐλειβόμεσθα δωρικῶς· καὶ ἰωνικῶς· ἐλείβεσθε· ἐλείβοντο. ¶ παρακ.

¶ Λέλοιβα· λέλοιβας· λέλοιβε. ¶ Δυϊκὰ λελοίβατον λελοίβατον. ¶ Πληθυντικὰ λελοίβαμεν κοινῶς· καὶ λελοίβαμες δωρικῶς· λελοίβατε· λελοίβασι. καὶ δωρικῶς, λελοίβαντι· καὶ ἀττικῶς, ἔλοιβα· ἔλοιβας· ἔλοιβε. ¶ ὑπερσ.

¶ Ἐλελοίβειν κοινῶς· ἐλελοίβεα ἰωνικῶς· ἐλελοίβη ἀττικῶς. Secunda psona ἐλελοίβεις. Tertia ἐλελοίβει κοινῶς ἐλελοίβεε ἰωνικῶς· ἐλελοίβη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. ¶ Δυϊκὰ ἐλελοίβειτον· ἐλελοιβείτην. ¶ Πληθυντικὰ ἐλελοίβειμεν κοινῶς· καὶ ἐλελοίβειμες δωρικῶς ἐλελοίβειτε· ἐλελοίβεισαν καὶ ἐλελοίβεσαν· ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. ¶ ἀορ. α'.

¶ Ἐλειψάμην· ἐλείψω κοινῶς· καὶ ἐλείψαο ἰωνικῶς· ἐλείψατο. ¶ Δυϊκὰ ἐλειψάμεθον· ἐλείψασθον ἐλειψάσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐλειψάμεθα ἐλείψασθε· ἐλείψαντο. ¶ ἀορ. β'.

¶ Ἐλιβόμην· ἐλίβου κοινῶς· καὶ ἐλίβεο ἰωνικῶς· καὶ ἐλίβευ δωρικῶς·

ἐλίβετο. ¶ Δυϊκὰ ἐλιβόμεθον. ἐλίβεσθον. ἐλιβέσθην. ¶ Πληθυν-
τικὰ ἐλιβόμεθα. ἐλίβεσθε. ἐλίβοντο. ¶ μέλλ. α'.
¶ Λείψομαι λείψῃ κοινῶς. ἢ λείψει ἀττικῶς ἢ λείψεαι ἰωνικῶς. λεί-
ψεται. ¶ Δυϊκὰ λειψόμεθον. λείψεσθον. λείψεσθον. ¶ Πληθυντι-
κά. λειψόμεθα λείψεσθε. λείψονται. ¶ μέλλ. β'.
¶ Λιβοῦμαι. λιβῇ κοινῶς. ἢ λιβεῖ ἀττικῶς. ἢ λιβέεαι. ἰωνικῶς λι-
βεῖται. ¶ Δυϊκὰ λιβούμεθον. λιβεῖσθον. λιβεῖσθον. ¶ Πληθυντι-
κὰ λιβούμεθα. λιβεῖσθε. λιβοῦνται.

¶ Προστακτικὰ μέσα. ¶ ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

Είβου κοινῶς. καὶ λείβεο ἰωνικῶς. ἢ λείβευ δωρικῶς. λειβέ-
σθω. ¶ Δυϊκὰ λείβεσθον. λειβέσθων. ¶ Πληθυντικὰ λεί-
βεσθε. λειβέσθωσαν. ἢ λειβέσθων ἀττικῶς. ¶ παρακ. ἢ ὑπερσυντ.
¶ Λέλοιβε. λελοιβέτω. ¶ Δυϊκὰ λελοίβετον. λελοιβέτων. ¶ Πλη-
θυντικὰ λελοίβετε. λελοιβέτωσαν. ἢ ἀττικῶς. ἔλοιβε. ἐλοιβέ-
τω. et reliqua. ¶ ἀόρ. α'.
¶ Λεῖψαι. λειψάσθω. ¶ Δυϊκὰ λείψασθον λειψάσθων. ¶ Πλη-
θυντικὰ λείψασθε. λειψάσθωσαν. ἢ λειψάσθων ἀττικῶς. ¶ ἀόρ. β'.
¶ Λιβοῦ. λιβέσθω. ¶ Δυϊκὰ λίβεσθον. λιβέσθων. ¶ Πληθυντι-
κά. λίβεσθε. λιβέσθωσαν. καὶ λιβέσθων ἀττικῶς.

¶ Εὐκτικὰ μέσα. ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ειβοίμην. λείβοιο. λείβοιτο. ¶ Δυϊκὰ λειβοίμεθον. λείβοι-
σθον λειβοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λειβοίμεθα. λείβοισθε.
λείβοιντο καὶ λειβοίατο ποιητικῶς. παρακ. καὶ ὑπερσυντ.
¶ Λελοίβοιμι. λελοίβοις. λελοίβοι. ¶ Δυϊκά. λελοίβοιτον. λε-
λοιβοίτην. ¶ Πληθυντικά. λελοίβοιμεν. καὶ λελοίβοιμες δωρι-
κῶς λελοίβοιτε. λελοίβοιεν καὶ ἀττικῶς ἐλοίβοιμι. ἐλοίβοις.
ἐλοίβοι.

ἀόρ. α'.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Λειψαίμην. λείψαιο. λείψαιτο. ¶ Δυϊκὰ λειψαίμεθον. λείψαισθον. λειψαίσθην. ¶ Πληθυντικά. λειψαίμεθα. λείψαισθε. λείψαιντο καὶ λειψαίατο ποιητικῶς. ¶ Ἀόρ. β'.

¶ Λιβοίμην. λίβοιο. λίβοιτο. ¶ Δυϊκὰ λιβοίμεθον. λίβοισθον. λιβοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λιβοίμεθα. λίβοισθε. λίβοιντο. ἢ λιβοίατο ποιητικῶς. ¶ Μέλ. α'.

¶ Λειψοίμην. λείψοιο. λείψοιτο. ¶ Δυϊκὰ λειψοίμεθον. λείψοισθον. λειψοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λειψοίμεθα. λείψοισθε. λείψοιντο. καὶ λειψοίατο. ποιητικῶς. ¶ Μέλ. β'.

¶ Λιβοίμην. λιβοῖο. λιβοῖτο. ¶ Δυϊκὰ λιβοίμεθον. λιβοῖσθον. λιβοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λιβοίμεθα. λιβοῖσθε. λιβοῖντο. καὶ λιβοίατο. ποιητικῶς.

¶ Ὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

ε Ἂν λείβωμαι. λείβῃ κοινῶς ἢ λείβει ἀττικῶς. ἢ λείβηαι ἰωνικῶς. λείβηται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λειβώμεθον. λείβησθον. λείβησθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν λειβώμεθα. λείβησθε λείβωνται. ¶ Παρ. ὁ ὑπερ.

¶ Ἐὰν λελοίβω. λελοίβῃς. λελοίβῃ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λελοίβητον λελοίβητον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν λελοίβωμεν. κοινῶς. καὶ λελοίβωμες δωρικῶς. λελοίβητε. λελοίβωσι. καὶ ἀττικῶς, ἐὰν ἐλλοίβω ἐλλοίβῃς ἐλλοίβῃ. ¶ Ἀόρ. α'.

¶ Ἐὰν λείψωμαι. λείψῃ κοινῶς. ἢ λείψει ἀττικῶς. ἢ λείψηαι ἰωνικῶς. λείψηται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λειψώμεθον. λείψησθον. λείψησθον. ¶ Πληθυντικὰ. ἐὰν λειψώμεθα. λείψησθε. λείψωνται. ¶ Ἀόρ. β'.

¶ Ἐὰν λίβωμαι. λίβῃ κοινῶς. καὶ λίβει ἀττικῶς. ἢ λίβηαι ἰωνικῶς. λίβηται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λιβώμεθον λίβησθον λίβησθον. ¶ Πληθυντικά. ἐὰν λιβώμεθα. λίβησθε. λίβωνται.

¶ Ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Λείβεσθαι. ¶ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Λελοιβέναι κοινῶς. ἢ εἰλοιβέναι ἀττικῶς. ἢ λελοιβέμεναι ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς. καὶ λελοιβέμεν ἰωνικῶς. ¶ ἀόριστος α'. Λείψασθαι. ¶ ἀόριστος β'. Λιβέσθαι. μέλλων α'. Λείψεσθαι. ¶ μέλλων β'. Λιβεῖσθαι.

¶ Μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ὁ λειβόμενος. τοῦ λειβομένου. ἡ λειβομένη. τῆς λειβομένης. τὸ λειβόμενον. τοῦ λειβομένου. ¶ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

¶ Ὁ λελοιβώς. τοῦ λελοιβότος. ἡ λελοιβυῖα. τῆς λελοιβυίας. τὸ λελοιβός. τοῦ λελοιβότος. καὶ ἀττικῶς ὁ εἰλοιβώς. τοῦ εἰλοιβότος. ¶ ἀόριστος α'.

¶ Ὁ λειψάμενος. τοῦ λειψαμένου. ἡ λειψαμένη. τῆς λειψαμένης τὸ λειψάμενον. τοῦ λειψαμένου. ¶ ἀόριστος β'.

¶ Ὁ λιβόμενος. τοῦ λιβομένου. ἡ λιβομένη. τῆς λιβομένης. τὸ λιβόμενον τοῦ λιβομένου. ¶ μέλλων α'.

¶ Ὁ λειψόμενος. τοῦ λειψομένου. ἡ λειψομένη. τῆς λειψομένης. τὸ λειψόμενον. τοῦ λειψομένου. ¶ μέλλων β'.

¶ Ὁ λιβούμενος. τοῦ λιβουμένου. ἡ λιβουμένη. τῆς λιβουμένης. τὸ λιβούμενον. τοῦ λιβουμένου.

	¶ Ἐνεργητικά.	¶ παθητικά.	¶ μέσα.
¶ ἐνεστὼς	Τρέπω.	τρέπομαι.	τρέπομαι.
¶ παρατατικός.	ἔτρεπον.	ἐτρεπόμην.	ἐτρεπόμην.
¶ παρακείμενος.	τέτρεφα.	τέτραμμαι.	τέτροπα.
¶ ἀττικῶς.	τέτροφα.		
¶ ὑπερσυντέλικος.	ἐτετρέφειν.	ἐτετράμμην.	ἐτετρόπειν.
¶ ἀττικῶς.	ἐτετρόφειν.		
¶ ἀόριστος α'.	ἔτρεψα.	ἐτρέφθην.	ἐτρεψάμην.
¶ ἀόριστος β'.	ἔτραπον.	ἐτράπην.	ἐτραπόμην.
¶ μέλλων α'.	τρέψω.	τρεφθήσομαι.	τρέψομαι.

¶ μελλ. α΄.	τραπῶ.	τραπήσομαι.	τραποῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μελλ.		τετράψομαι.	

	¶ Ἐνεργητικά.	¶ παθητικά	¶ μέσα.
¶ ἐνεστώς.	Γράφω.	γράφομαι.	γράφομαι.
παρατατ.	ἔγραφον.	ἐγραφόμην.	ἐγραφόμην.
παρακ.	γέγραφα.	γέγραμμαι.	γέγραφα.
¶ ὑπερσυντ.	ἐγεγράφειν.	ἐγεγράμμην.	ἐγεγράφειν.
¶ ἀόρ. α΄.	ἔγραψα.	ἐγράφθην.	ἐγραψάμην.
¶ ἀόρ. β΄.	ἔγραφον.	ἐγράφην.	ἐγραφόμην.
¶ μελλ. α΄.	γράψω.	γραφθήσομαι.	γράψομαι.
μελλ. β΄,	γραφῶ.	γραφήσομαι.	γραφοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μελλ.		γεγράψομαι.	

¶ Hic annotandū ē ꝙ cū prn̄s incipit a λ aut a μ attici faciūt propriū ptūm, abiiciētes primū λ siue primū μ & interponētes ι, ut λείβω λέλειφα κοινῶς ἢ εἴλειφα ἀττικῶς. μείρομαι μέμαρμαι. εἵμαρμαι. Etiā in uerbis disyllabis pmæ et 3æ coiugationis hētibus ε ī penultima attici faciūt propriū pteritum mutantes ε in ο ut τρέφω τέτρεφα κοινῶς καὶ τέτροφα ἀττικῶς. item ꝙ in huiusmodi uerbis habentibus ρ implicitum cum aliqua consonāte, ptm̄ passiuū mutat ε ī α ut στρέφω ἔστρεφα ἔστραμμαι. In primo uero aoristo iterum mutat α in ε ut ἐστρέφθην.

¶ Δευτέρα συζυγία.

	¶ Ἐνεργητικά	¶ παθητικά	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστώς	¶ Λέγω.	λέγομαι.	λέγομαι.
¶ παρατατ.	ἔλεγον.	ἐλεγόμην.	ἐλεγόμην.
¶ παρακ.	λέλεχα.	λέλεγμαι.	λέλογα.

παρατατικὸς, λέλοχα.		
¶ ὑπερσ'. ἐλελέχειν.	ἐλελέγμην.	ἐλελόπειν.
¶ παρατατικὸς, ἐλελόχειν.		
¶ ἀόρ. α'. ἔλεξα	ἐλέχθην.	ἐλεξάμην.
¶ ἀόρ. β'. ἔλεγον.	ἐλέγην.	ἐλεγόμην.
¶ μέλ. α'. λέξω.	λεχθήσομαι.	λέξομαι.
¶ μέλ. β'. λεγῶ.	λεγήσομαι.	λεγοῦμαι.
¶ μετ' ὀλ. μέλ.	λελέξομαι.	
¶ Ἐνεργητικὰ	¶ παθητικά.	¶ μέσα.
ἐνεστὼς ¶ Δήκω	δήκομαι.	δήκομαι.
¶ παρατ'. ἔδηκον.	ἐδηκόμην.	ἐδηκόμην.
¶ παρακ'. δέδηχα.	δέδηγμαι.	δέδηκα.
¶ ὑπερσ'. ἐδεδήχειν.	ἐδεδήγμην.	ἐδεδήκειν.
¶ ἀόρ. α'. ἔδηξα.	ἐδήχθην.	ἐδηξάμην.
¶ ἀόρ. β'. ἔδηκον.	ἐδήκην.	ἐδηκόμην.
¶ μέλ. α'. Δήξω.	δηχθήσομαι.	δήξομαι.
¶ μέλ. β'. δηκῶ.	δηκήσομαι.	δηκοῦμαι.
¶ μετ' ὀλ. μέλ.	δεδήξομαι	
¶ Ἐνεργητικὰ	¶ παθητικὰ	¶ μέσα.
ἐνεστώς. Τρύχω.	τρύχομαι.	τρύχομαι.
¶ παρατ'. ἔτρυχον.	ἐτρυχόμην.	ἐτρυχόμην.
¶ παρακ'. τέτρυχα.	τέτρυγμαι.	τέτρυχα.
¶ ὑπερσ'. ἐτετρύχειν.	ἐτετρύγμην.	ἐτετρύχειν.
¶ ἀόρ. α'. ἔτρυξα.	ἐτρύχθην.	ἐτρυξάμην.
¶ ἀόρ. β'. ἔτρυχον.	ἐτρύχην.	ἐτρυχόμην.
¶ μέλ. α'. τρύξω.	τρυχθήσομαι	τρύξομαι.
¶ μέλ. β'. τρυχῶ.	τρυχήσομαι.	τρυχοῦμαι.
¶ μετ' ὀλ. μέλ.	τετρύξομαι.	

Τρίτη συζυγία.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
ἐνεστώς.	Ἄδω.	ᾄδομαι.	ᾄδομαι.
παρατατ.	ᾖδον.	ᾐδόμην.	ᾐδόμην.
παρακείμ.	ᾖκα.	ᾖσμαι.	ᾖδα.
ὑπερσυντ.	ᾔκειν.	ᾔσμην.	ᾔδειν.
ἀόρ. α'.	ᾖσα.	ᾔσθην.	ᾐσάμην.
ἀόρ. β'.	ᾖδον.	ᾔδην.	ᾐδόμην.
μέλ. α'.	ᾄσω.	ᾀσθήσομαι.	ᾄσομαι.
μέλ. β'.	ᾀδῶ.	ᾀδήσομαι.	ᾀδοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλ.		ᾖσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
ἐνεστώς.	Πείθω.	πείθομαι.	πείθομαι.
παρατατ.	ἔπειθον.	ἐπειθόμην.	ἐπειθόμην.
παρακείμ.	πέπεικα.	πέπεισμαι.	πέποιθα.
ὑπερσυντ.	ἐπεπείκειν.	ἐπεπείσμην.	ἐπεπείθειν.
ἀόρ. α'.	ἔπεισα.	ἐπείσθην.	ἐπεισάμην.
ἀόρ. β'.	ἔπιθον.	ἐπίθην.	ἐπιθόμην.
μέλ. α'.	πείσω.	πεισθήσομαι.	πείσομαι.
μέλ. β'.	πιθῶ.	πιθήσομαι.	πιθοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλ.		πεπείσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
ἐνεστώς.	Ἐλεύθω.	ἐλεύθομαι.	ἐλεύθομαι.
παρατατ.	ἤλευθον.	ἠλευθόμην.	ἠλευθόμην.
παρακείμ.	ἤλευκα.	ἤλευσμαι.	ἤλευθα.
ἀττικῶς.	ἐλήλυκα.	ἐλήλυσμαι.	ἐλήλυθα.
ὑπερσυντ.	ἠλεύκειν.	ἠλεύσμην.	ἠλεύθειν.

¶ ἀττικὸς	ἐληλύκειν.	ἐληλύσμην.	ἐληλύθειν.
¶ ἀόρ. α'.	ἤλυσα.	ἠλύθην.	ἠλυσάμην.
¶ ἀόρ. β'.	ἤλυθον.	ἠλύθην.	ἠλυθόμην.
συγκοπῇ.	ἦλθον.		ἠλθόμην.
¶ μέλλ. α'.	ἐλύσω.	ἐλυσθήσομαι.	ἐλύσομαι.
¶ μέλλ. β'.	ἐλυθῶ	ἐλυθήσομαι.	ἐλυθοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλλ.		ἠλύσομαι.	
¶ ἀττικῶς.		ἐληλύσομαι.	

¶ Τετάρτη συζυγία.

	¶ Ἐνεργητικά	¶ Παθητικά.	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστώς.	φράζω.	φράζομαι.	φράζομαι.
¶ παρατατ.	ἔφραζον	ἐφραζόμην.	ἐφραζόμην.
¶ παρακ.	πέφρακα.	πέφρασμαι.	πέφραδα.
¶ ὑπερσ.	ἐπεφράκειν.	ἐπεφράσμην.	ἐπεφράδειν.
¶ ἀόρ. α'.	ἔφρασα	ἐφράσθην.	ἐφρασάμην.
¶ ἀόρ. β'.	ἔφραδον.	ἐφράδην.	ἐφραδόμην.
¶ μέλλ. α'	φράσω.	φρασθήσομαι.	φράσομαι.
¶ ἀόρ. β'.	φραδῶ.	φραδήσομαι.	φραδοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλλ.		πεφράσομαι.	

	¶ Ἐνεργητικά.	¶ Παθητικά.	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστώς.	ὀρύσσω	ὀρύσσομαι.	ὀρύσσομαι.
¶ παρατατ.	ὤρυσσον.	ὠρυσσόμην.	ὠρυσσόμην.
¶ παρακ.	ὤρυχα.	ὤρυγμαι.	ὤρυγα.
¶ ἀττικὸς	ὀρώρυχα.	ὀρώρυγμαι.	ὀρώρυγα.
¶ ὑπερσ.	ὠρύχειν.	ὠρύγμην.	ὠρύγειν
¶ ἀττικὸς.	ὀρωρύχειν.	ὀρωρύγμην.	ὀρωρύγειν.
¶ ἀόρ. α'.	ὤρυξα.	ὠρύχθην	ὠρυξάμην

¶ ἀόριστος β΄.	ὤρυγον.	ὠρύγην.	ὠρυγόμην.
¶ μέλλων α΄.	ὀρύξω.	ὀρυχθήσομαι.	ὀρύξομαι.
¶ μέλλων β΄.	ὀρυγῶ.	ὀρυγήσομαι	ὀρυγοῦμαι.
¶ μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.		ὀρύξομαι.	
¶ Ἀττικῶς.		ὀρωρύξομαι.	

¶ Πέμπτη συζυγία.

	¶ Ἐνεργητικά.	¶ παθητικά	¶ μέσα.
¶ ἐνεστὼς	Ψάλλω.	ψάλλομαι.	ψάλλομαι.
¶ παρατατικός.	ἔψαλλον.	ἐψαλλόμην.	ἐψαλλόμην.
¶ παρακείμενος.	ἔψαλκα.	ἔψαλμαι.	ἔψαλα.
¶ ὑπερσυντέλικος.	ἐψάλκειν.	ἐψάλμην.	ἐψάλειν.
¶ ἀόριστος α΄.	ἔψηλα.	ἐψάλθην.	ἐψηλάμην.
¶ ἀόριστος β΄.	ἔψαλον.	ἐψάλην.	ἐψαλόμην.
¶ μέλλων α΄.	ψαλῶ.	ψαλθήσομαι.	ψαλοῦμαι.
¶ μέλλων β΄.	ψαλῶ.	ψαλήσομαι.	ψαλοῦμαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.		ἐψάλσομαι.	

	¶ Ἐνεργητικά.	¶ παθητικά	¶ μέσα.
¶ ἐνεστὼς	Στέλλω.	στέλλομαι.	στέλλομαι.
¶ παρατατικός.	ἔστελλον.	ἐστελλόμην.	ἐστελλόμην.
¶ παρακείμενος	ἔσταλκα.	ἔσταλμαι.	ἔστολα.
¶ ὑπερσυντέλικος	ἐστάλκειν.	ἐστάλμην.	ἐστόλειν.
¶ ἀόριστος α΄.	ἔστειλα.	ἐστάλθην.	ἐστειλάμην.
¶ ἀόριστος β΄.	ἔσταλον.	ἐστάλην.	ἐσταλόμην.
¶ μέλλων α΄.	στελῶ.	σταλθήσομαι.	στελοῦμαι.
¶ μέλλων β΄.	σταλῶ.	σταλήσομαι.	σταλοῦμαι.
¶ μετ᾽ ὀλίγον μέλλων		ἐστάλσομαι.	

	¶ Ἐνεργητικά	¶ Παθητικά	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστὼς	Κάμνω.	κάμνομαι.	κάμνομαι.
¶ παρατατ.	ἔκαμμον.	ἐκαμνόμην.	ἐκαμμόμην.
¶ παρακείμ.	κεκάμηκα.	κεκάμημαι.	κέκαμα.
συγκοπῇ	κέκμηκα.	κέκμημαι.	
¶ ὑπερσυντ.	ἐκεκαμήκειν.	ἐκεκαμήμην.	ἐκεκάμην.
¶ συγκοπῇ	ἐκεκμήκειν	ἐκεκμήμην.	
¶ ἀόρ. α'.	ἔκημα	.ἐκαμήθην.	ἐκημάμην.
¶ συγκοπῇ		ἐκμήθην.	
¶ ἀόρ. β'.	ἔκαμον.	ἐκάμην.	ἐκαμόμην.
¶ μέλλ. α'.	καμῶ.	καμηθήσομαι.	καμοῦμαι.
¶ συγκοπῇ.		κμηθήσομαι.	
¶ μέλ. β'.	καμῶ	καμήσομαι	καμοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλλ.		κεκαμήσομαι.	
¶ συγκοπῇ.		κεκμήσομαι.	

	¶ Ἐνεργητικά	¶ Παθητικά	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστὼς	Τέμνω.	τέμνομαι.	τέμνομαι.
¶ παρατατ.	ἔτεμνον.	ἐτεμνόμην.	ἐτεμνόμην.
¶ παρακείμ.	τετέμηκα.	τετέμημαι.	τέτομα.
¶ συγκοπῇ	τέτμηκα.	τέτμημαι.	
¶ ὑπερσυντ.	ἐτετεμήκειν.	ἐτετεμήμην.	ἐτετόμην.
¶ συγκοπῇ	ἐτετμήκειν	ἐτετμήμην.	
¶ ἀόρ. α'.	ἔτειμα.	ἐτεμήθην.	ἐτειμάμην.
¶ συγκοπῇ	ἐτμήθην.		
¶ ἀόρ. β'.	ἔταμον.	ἐτάμην.	ἐταμόμην.
¶ μέλ. α'	τεμῶ	τεμηθήσομαι.	τεμοῦμαι.
¶ συγκοπῇ.		τμηθήσομαι.	

¶ μέλ. β'.	τεμῶ.	τμηθήσομαι.	τεμοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλ.		τετμήσομαι.	
¶ συγκοπῇ.		τετμήσομαι.	
	¶ ἐνεργητικά.	¶ παθητικά.	¶ μέσα.
¶ ἐνεστὼς	φαίνω	φαίνομαι.	φαίνομαι.
¶ παρατατ.	ἔφαινον.	ἐφαινόμην.	ἐφαινόμην.
¶ παρακ.	πέφαγκα.	πέφασμαι.	πέφηνα.
¶ ὑπερσ.	ἐπεφάγκειν.	ἐπεφάσμην.	ἐπεφήνειν.
¶ ἀόρ. α'.	ἔφηνα.	ἐφάνθην.	ἐφηνάμην.
¶ ἀόρ. β'.	ἔφανον.	ἐφάνην.	ἐφανόμην.
¶ μέλ. α'.	φανῶ.	φανθήσομαι.	φανοῦμαι.
¶ μέλ. β'.	φανῶ.	φανήσομαι.	φανοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλ.		πεφάνσομαι.	
	¶ ἐνεργητικά.	¶ παθητικά.	¶ μέσα.
¶ ἐνεστὼς.	κλίνω.	κλίνομαι.	κλίνομαι.
¶ παρατατ.	ἔκλινον.	ἐκλινόμην.	ἐκλινόμην.
¶ παρακ.	κέκλικα.	κέκλιμαι.	κέκλινα.
¶ ὑπερσ.	ἐκεκλίκειν.	ἐκεκλίμην.	ἐκεκλίνειν.
¶ ἀόρ. α'.	ἔκλινα.	ἐκλίθην.	ἐκλινάμην.
¶ ἀόρ. β'.	ἔκλινον.	ἐκλίνην.	ἐκλινόμην.
¶ μέλ. α'.	κλιρῶ.	κλιθήσομαι.	κλινοῦμαι.
¶ μέλ. β'.	κλινῶ.	κλινήσομαι.	κλινοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλ.		κεκλίσομαι.	

¶ Hic aduertendum est uerba disyllaba in ρῶ desinentia si habuerint ante νῶ uel' ι uel, ει uel, υ omnino abiicere ρ̄ ĩ ptõ pfecto tã actiuo q̃ passiuo ut κείρω. κέκεικα. κέκειμαι. κτείνω. ἔκτακα. ἔκταμαι. θύνω. τέθυκα. τέθυμαι

	¶ Ἐνεργητικά	¶ Παθητικά	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστώς.	Σπείρω.	σπείρομαι	σπείρομαι.
¶ παρατ.	ἔσπειρον.	ἐσπειρόμην.	ἐσπειρόμην.
¶ παρακ.	ἔσπαρκα.	ἔσπαρμαι.	ἔσπορα.
¶ ὑπερσ.	ἐσπάρκειν.	ἐσπάρμην.	ἐσπόρειν.
¶ ἀόρ. α΄.	ἔσπειρα.	ἐσπάρθην.	ἐσπειράμην.
¶ ἀόρ. β΄.	ἔσπαρον.	ἐσπάρην.	ἐσπαρόμην.
¶ μέλ. α΄.	σπερῶ.	σπαρθήσομαι.	σπεροῦμαι.
¶ μέλ. β΄.	σπαρῶ.	σπαρθήσομαι.	σπεροῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγ. μέλλων.		ἐσπάρσομαι,	

¶ Ἕκτη συζυγία.

	¶ Ἐνεργητικά	¶ Παθητικά	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστώς.	ἀκούω.	ἀκούομαι.	ἀκούομαι.
¶ παρατ.	ἤκουον.	ἠκουόμην.	ἠκουόμην.
¶ παρακ.	ἤκουκα.	ἤκουσμαι.	ἤκουα.
¶ ἀττικῶς	ἀκήκοκα.	ἀκήκοσμαι	ἀκήκοα.
¶ ὑπερσ.	ἠκούκειν.	ἠκούσμην.	ἠκούειν.
¶ ἀττικῶς	ἀκηκόκειν.	ἠκηκόσμην.	ἠκηκόειν.
ἀόρ. α΄.	ἤκουσα.	ἠκούσθην.	ἠκουσάμην.
¶ μέλ. α΄.	ἀκούσω.	ἀκουσθήσομαι.	ἀκούσομαι.
¶ μετ' ὀλίγ. μέλ.		ἠκούσομαι.	
¶ ἀττικῶς.		ἀκηκόσομαι.	

	¶ Ἐνεργητικά	¶ Παθητικά	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστώς	Παύω.	παύομαι.	παύομαι.
¶ παρατ.	ἔπαυον.	ἐπαυόμην.	ἐπαυόμην.
¶ παρακ.	πέπαυκα.	πέπαυμαι.	πέπαυα.,
¶ ὑπερσ.	ἐπεπαύκειν.	ἐπεπαύμην.	ἐπεπαύειν.

¶ Ἀόρ. α΄	ἔπαισα.	ἐπαίσθην.	ἐπαισάμην.
¶ Ἀόρ. β΄.	ἔπαον.	ἐπάην.	ἐπαόμην.
¶ Μέλλ. α΄.	παίσω.	παισθήσομαι.	παίσομαι.
¶ Μέλλ. β΄.	παῶ.	παήσομαι.	παοῦμαι.
¶ Μετ᾽ ὀλίγον μέλλ.		πεπαίσομαι.	

¶ Exempla hæc,& si omnia in usu non sunt, posita tamen sunt ut habeamus formam barytonorum uerborum regulariter declinandorum quæ si declinarentur, talis esset eorum inflexio.

¶ Τέλος τῶν ἓξ συζυγιῶν τῶν βαρυτόνων.

¶Περὶ τῶν περισπωμένων ῥημάτων

Ircunflexa uerba a sexta coniugatione barytonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis. sed ab iis solũ quæ in penultima habent siue ε̄, siue ᾱ, siue ο̄. ut ποιέω. βοάω. χρυσόω. Et dicũtur circunflexa eo ꝙ habent circunflexum accentum in ultima, a qua omnis ratio accentus pendet. ut ποιῶ. βοῶ. χρυσῶ. Patiunt̃ aũt synæresim in præsenti & ptõ imperfecto modi ĩdicatiui, quæ quidem tempora in aliis modis, & ẽt participiis simul uariantur, ut dictum est in barytonis. Et cũ in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet quæ per supradictas tres uocales distingũtur. quas χαρακτηριστικὰ, hoc est formatiuas literas appellare possum⁹, quẽadmodum et cõsonantes in barytonis. Dicũtur aũt χαρακτηριστικὰ quoniã sunt signa, siue notæ cõiugatiõis. per ea. n. cognoscimus ununquodq; uerbum quotæ sit cõiugationis. Esto igitur ε̄ χαρακτηριστικόν. primæ cõiugationis circunflexorũ. ᾱ secundæ. ο̄ tertiæ. Quæ quidem seruantur in omnibus modis tam actiuorum quam passiuorum quantum ipsa natura fert. & si communes synæresium regulæ aduersari uideãtur. proprias. n. synæreses habet unaquæq; circunflexorum coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertendum est futurum in σῶ desinens supera r̃ præsens una syllaba si præcepta quorundam sequi uolumus, qui scribunt ποιήσω. βοήσω. χρυσώσω. & alia huiusmodi eẽ a circũflexis. Sed anologia postulat, ut hæc futura sint a barytonis pro

nis propriis circunflexorum mutatis ε in η. α in η. ο in ω. ut ποιέω ποιήσω. βοάω βοήσω. χρυσόω χρυσώσω. licet in quibusdã maneãt ĩmutabiles, ut τελέσω πελάσω. ὀνόσω et alia. Penultima ẽt futuri seruatur in ptõ perfecto, & plusq̃perfecto, et ĩ primo aoristo in oĩbus uerbis circũflexis. ut ποιήσω πεποίηκα. ἐπεποιήκειν ἐποίησα. βοήσω. βεβόηκα. ἐβεβοήκειν. ἐβόησα. χρυσώσω κεχρύσωκα. ἐκεχρυσώκειν. ἐχρύσωσα. De quibus omnibus singulatim dictum est.

Πρώτη συζυγία τῶν περισπωμένων.

Rima igitur Coniugatio circunflexorum a uerbis sextæ coniugationis barytonorum in εω desinentibus per synæresim fit ut ποιέω ποιῶ. cuius secunda et tertia persona in ει diphthongum propriam definunt ut ποιεῖς ποιεῖ. Et habet in futuro ante σω η hoc est cum præsens longam habeat penultimam siue natura, siue positione ut οἰκῶ οἰκήσω. ποιῶ ποιήσω. ἀθλῶ ἀθλήσω. excipitur νεικῶ νεικέσω τὸ φιλονεικῶ hoc est contendo, νικῶ enim νικήσω secundæ coniugatiõis est. Excipitur & ἀρκῶ ἀρκέσω. Etiam cum præsens in ω purum desiuerit futurum habebit η ante σω ut νοῶ νοήσω. Etiam si ancipitem habuerit præsens in penultima. ut φιλῶ φιλήσω κιχῶ κιχήσω. præter ἀρῶ. ἀρέσω. et καλῶ καλέσω. Etiam Verba deriuata a nominibus masculinis in ος desinentibus. ut κτύπος κτυπῶ κτυπήσω. δοῦπος δουπῶ δουπήσω Etiam decomposita. ut οἰκονόμος οἰκονομῶ οἰκονομήσω. Etiam a barytonis uerbis ĩ circũflexa deducta, ut οἰκτείρω. οἰκτειρῶ οἰκτειρήσω. ἕλκω ἑλκῶ ἑλκήσω. Etiam quæ in

differenter sunt & primæ & secundæ coniugationis. ut ξυρῶ ξυρεῖς. & ξυρᾶς ξυρήσω. ἐλεῶ ἐλεεῖς & ἐλεᾶς ἐλεήσω. γηρῶ γηρεῖς. καὶ γηρᾶς γηρήσω. ¶ Etiam monosyllaba. ut χρῶ χρήσω. ῥῶ ῥήσω. μνῶ. μνήσω. Quæ uero nihil horum habent & penultima præsentis aut in ε aut in ο desinat per έσω faciunt futurum ut. τελῶ τελέσω. ὀλῶ ὀλέσω. excipiuntur μολῶ μολήσω. τορῶ τορήσω. ὠφελῶ ὠφελήσω. Hæc autem annotantur quæ indifferens habent futurum. καλῶ καλέσω. καὶ καλήσω. φρονῶ φρονέσω. καὶ φρονήσω. κορῶ. κορέσω καὶ κορήσω. αἰδῶ αἰδέσω καὶ αἰδήσω. χορῶ χορέσω καὶ χορήσω φορῶ φορέσω καὶ φορήσω. αἰνῶ αἰνέσω καὶ αἰνήσω. πονῶ πονέσω καὶ πονήσω. πονέσω quidem dicimus si ad corpus referamus, πονήσω uero si ad animam. Et aduerte disyllaba in hac prima coniugatione non pati synæresim in prima persona singulari præsentis temporis. & ut plurimum accipere υ in futuro. ut πλέω. πλέεις πλεῖς. πλέει πλεῖ. μέλλ. πλεύσω. νέω νεύσω. ῥέω ῥεύσω Synæreses autem huius coniugationis quæ semper ex ε & uocali sequente fiunt, hæ sunt.

εω ω. εει ει. εε, ει. εο ου. εου ου. εοι οι. εη η. εῃ ῃ.

	ε.	ει.	
χαρακτηριστικά.	η.	η.	Si post ε sequitur diphthongus
	ο.	ου.	in eadem fit synæresis.
	ω.	ω.	

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστὼς	Ποιέω. ῶ.	ποιέεις. εῖς.	ποιέει. εῖ.
		ποιέετον. εῖτον.	ποιέετον. εῖτον.
	ποιέομεν. οῦμεν.	ποιέετε. εῖτε.	ποιέουσι. οῦσι.
Παρατατ'.	ἐποίεον. ουν.	ἐποίεες. εις.	ἐποίεε. ει.
		ἐποιέετον. εῖτον.	ἐποιεέτην. είτην.
	ἐποιέομεν. οῦμεν.	ἐποιέετε. εῖτε.	ἐποίεον. ουν.
Παρακ'	πεποίηκα.	πεποίηκας.	πεποίηκε.
		πεποιήκατον.	πεποιήκατον.
	πεποιήκαμεν.	πεποιήκατε.	πεποιήκασι.
Ὑπερσ'	ἐπεποιήκειν.	ἐπεποιήκεις.	ἐπεποιήκει.
		ἐπεποιήκειτον.	ἐπεποιηκείτην.
	ἐπεποιήκειμεν.	ἐπεποιήκειτε.	ἐπεποιήκεισαν.
Ἀόρ. α'	ἐποίησα.	ἐποίησας.	ἐποίησε.
		ἐποιήσατον.	ἐποιησάτην.
	ἐποιήσαμεν.	ἐποιήσατε.	ἐποίησαν.
Μέλλ. α'.	ποιήσω.	ποιήσεις.	ποιήσει.
		ποιήσετον.	ποιήσετον.
	ποιήσομεν.	ποιήσετε.	ποιήσουσι.

Hic annotandum est medium præteritum. Secundum aoristum, & secundum futurum raro inueniri in prima & secunda coniugatione circunflexorũ, & athemate disyllabo siue polysyllabo in ω non purum desinente fieri ac impares habere syllabas cum primis sicut in medio præterito barytonorum dictum est. ut δουπῶ. μέλλ. α'. δουπήσω. παρακ'. δεδούπηκα. μέσ. παρακ'. δέδουπα. ἀόρ. α'. ἐδούπησα. ἀόρ. β'. ἔδουπον. μέλλ. β'. δουπῶ. In tertia uero nunq̃ inueniri.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

¶ ἐνεστῶς καὶ Ποίεε. εἰ.   ποιεέτω. είτω.
δυϊκ. ποιέετον εἶτον.   ποιεέτων. είτων.
ποιέετε. εῖτε.   ποιεέτωσαν. είτωσαν.
¶ παρακ. καὶ Πεποίηκε   πεποιηκέτω.
ὑπερσ. πεποιήκετον.   πεποιηκέτων.
πεποιήκετε.   πεποιηκέτωσαν.
¶ ἀόρ. α. Ποίησον.   ποιησάτω.
ποιήσατον.   ποιησάτων.
ποιήσατε.   ποιησάτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

Ptatiua actiua omnia fiunt a genitiuis suorum participiorum quemadmodum et barytona. ut ποιέοντος ποιοῦντος ποιέοιμι. ποιοῖμι. Attici tamẽ & æoles mutantes μι in ην puram dicunt ποιοίην ποιοίης ποιοίη. sicut τυφθείην τυφθείης τυφθείη. Dores uero non solum μι in ην sed ẽt οι penultmam diphthõgum propriam in ῳ ĩpropriam uertentes dicunt ποιῴην. ποιῴης. ποιῴη. et sic in aliis uerbis circunflexis. Aduertendum est etiam ꝙ tertia persona pluralis ẜm hos, nõ in ησαν, sed in σαν desinit. cũ penultima primæ pluralis sit η monophthongus, sicut in passiuis aoristis dictum est. ut ποιοίημεν ποιοίησαν. ποιῴημεν. ποιῴησαν.

Ποιέοιμι. οῖμι   ποιέοις. οῖς.   ποιέοι. οῖ.
ποιέοιτον. οῖτον.   ποιεοίτην. οίτην.
ποιέοιμεν. οῖμεν.   ποιέοιτε. οῖτε.   ποιέοιεν. οῖεν.
καὶ αἰολικῶς. Ποιοίην.   ποιοίης.   ποιοίη.
ποιοίητον

		ποιοίητον.	ποιοιήτην.
	ποιοίημεν.	ποιοίητε.	ποιοίησαν.
¶ ἰδιωτικῶς.	ποιῴην.	ποιῴης.	ποιῴη.
		ποιῴητον.	ποιῳήτην.
	ποιῴημεν.	ποιῴητε.	ποιῴησαν.
¶ παρ.	πεποιήκοιμι.	πεποιήκοις.	πεποιήκοι.
¶ ὑπερ.		πεποιήκοιτον.	πεποιηκοίτην.
	πεποιήκοιμεν.	πεποιήκοιτε.	πεποιήκοιεν.
¶ ἀόρ. α'.	ποιήσαιμι.	ποιήσαις.	ποιήσαι.
¶ αἰολικῶς.		ποιήσεια.	
¶ καὶ ἀττικῶς.		ποιήσειας.	ποιήσειε.
		ποιήσαιτον.	ποιησαίτην.
	ποιήσαιμεν.	ποιήσαιτε.	ποιήσαιεν.
¶ μέλ. α'.	ποιήσοιμι.	ποιήσοις.	ποιήσοι.
		ποιήσοιτον.	ποιησοίτην.
	ποιήσοιμεν.	ποιήσοιτε.	ποιήσοιεν.

¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

¶ ἐνεστὼς	Ἐὰν ποιέω. ῶ.	ποιέῃς. ῇς.	ποιέῃ. ῇ.
καὶ παρατ.		ποιέητον. ῆτον.	ποιέητον. ῆτον.
	ποιέωμεν, ῶμεν.	ποιέητε. ῆτε.	ποιέωσι. ῶσι.
¶ παρ.	ἐὰν πεποιήκω.	πεποιήκῃς.	πεποιήκῃ.
καὶ ὑπερ.		πεποιήκητον.	πεποιήκητον.
	πεποιήκωμεν.	πεποιήκητε.	πεποιήκωσι.
¶ ἀόρ. α'.	ἐὰν ποιήσω.	ποιήσῃς.	ποιήσῃ.
		ποιήσητον.	ποιήσητον.
	ποιήσωμεν.	ποιήσητε.	ποιήσωσι.

¶ Ἀπαρέμφατα. ἐνεργητικά.

¶ Infinitiua circūflexoꝝ oīum præsentis tēporis s̄m iunioresgrām̄aticos a tertia eiusdē præsentis indicatiui modi fit addito ν quemadmodū & barytona, ut ποιέει ποιεῖ ποιεῖν. Veteribus tamen placuit ut hæc īfinitiua a tertia psona præteriti imperfecti omnino deducerentur, a quibus hæc datur regula quam ex Theodosio & Herodiano accepimus. πᾶς ἐνεστὼς ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον τὸ ν προσλαβὼν ἀπαρέμφατον ποιεῖ, λέγει λέγειν. ἀπὸ δὲ περισπωμένων ὁ παρατατικὸς προσθέσει τοῦ ν καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης ἐποίει ποιεῖν. ἐβόα βοᾶν. ἐχρύσου χρυσοῦν. quod fecisse uidentur, tum ut formatiua litera cuiussuis coniugationis sicut in aliis modis, ita & in infinitiuo seruaretur. hoc est ε α & ο ut ποιεῖν βοᾶν χρυσοῦν tū ne repugnare uiderentur cuidam regulæ dicēti ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔστι πρὸ τοῦ ν τι ἀνεκφώνητον hoc est ꝙ uerba desinentia in ν nunq̄ habent ante ν quicquā nō prolatum sicut est ι in ᾳ dipthongo impropria & in ῃ. est.n. ι ἀνεκφώνητον. nā ī diphthōgis impropriis nullū habet sonum. Si igitur in uerbis secūdæ cōiugationis a tertia psona præsētis tpis formare uoluerimus infinitiuū, necessario ι erit subscribendum. ex α eni & ι fit synæresis ῑ ᾳ, ἰῶτα quidē subscripto, quod ἀνεκφώνητον est, hoc est nō prolatum, ut βοάει βοᾷ βοᾷν. πειράει πειρᾷ πειρᾷν καὶ δωρικῶς πειρῆν. ζάει ζᾷ ζᾷν καὶ ζῆν quod manifeste est contra dictam regulam. Verba etiam tertiæ coniugationis si a tertia præ-

sentis facerent infinitiuũ aut in εῖν secundum cõem regulam, aut in οῖν secũdum propriã desinẽdum fuerat. at cũ neutra harũ terminationũ in usu sit, sed potius in οῦν, ut χρυσοῦν· aptior erit formatio si a tertia præteriti impfecti fiet antiquorũ more, quorũ sentẽtiã oĩno puto esse sequendã. Reliqua uero tẽpora banytonorum formam sequũtur. ut πεποίηκα· πεποιηκέναι. ἐποίησα. ποιῆσαι.

Ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

Ποιεῖν. fit a tertia psona singularis numeri præteriti impfecti secundũ ueteres grãmaticos ἐποίεε ἐποίει ποιεῖν. καὶ δωρικῶς ποιέν. subtracto ι & accentu circũflexo in acutũ mutato. Regula πᾶν ῥῆμα βαρύνεται ἢ περισπᾶται. ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰ μὴ παρὰ δωριεῦσι τὰ συνῃρημένα ἀπαρέμφατα εἰς εῖν ὑφαιρέσει τοῦ ι ποιέν ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. δασμοφορὲν ἀντὶ τοῦ δασμοφορεῖν. ὅ ἐστι δημόσια φέρειν, ἢ τοὺς φόρους λαμβάνειν. excipiuntur tamẽ aliqua, quæ extremã acuũt κοινῶς. Reliqua uero tẽpora ut dictũ ẽ barytorũ sequũtur formã. Παρακείμενος· πεποιηκέναι. Ἀόριστος α'. ποιῆσαι. μέλλων ποιήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

Ἐνεστὼς ἢ παρατατικός Ὁ ποιέων. ῶν. ἡ ποιέουσα. οῦσα. τὸ ποιέον. οῦν.
παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος ὁ πεποιηκώς. ἡ πεποιηκυῖα. τὸ πεποιηκός
Ἀόριστος α'. ὁ ποιήσας. ἡ ποιήσασα. τὸ ποιῆσαν.
Μέλλων α'. ὁ ποιήσων. ἡ ποιήσουσα. τὸ ποιῆσον.

Ὁριστικὰ παθητικά.

Ἐνεστὼς Ποιέομαι. οῦμαι. ποιέῃ. ῇ. ποιέεται. εῖται.
ποιεόμεθον. ούμεθον. ποιέεσθον, εῖσθον. ποιέεσθον. εῖσθον.
ποιεόμεθα. ούμεθα. ποιέεσθε. εῖσθε. ποιέονται. οῦνται.

παρατατ'.	ἐποιεόμην. οὔμην.	ἐποιέου. οῦ.	ἐποιέετο. εῖτο
	ἐποιεόμεθον. ούμεθον.	ἐποιέεσθον. εῖσθον.	ἐποιεέσθην. είσθην.
	ἐποιεόμεθα. ούμεθα.	ἐποιέεσθε. εῖσθε.	ἐποιέοντο. οῦντο.
παρακ'.	πεποίημαι.	πεποίησαι.	πεποίηται.
	πεποιήμεθον.	πεποίησθον.	πεποίησθον.
	πεποιήμεθα.	πεποίησθε.	πεποίηνται.
καὶ ἰωνικῶς.		πεποιέαται.	
ὑπερσ'	ἐπεποιήμην.	ἐπεποίησο.	ἐπεποίητο.
	ἐπεποιήμεθον.	ἐπεποίησθον.	ἐπεποιήσθην.
	ἐπεποιήμεθα.	ἐπεποίησθε.	ἐπεποίηντο.
ἰωνικῶς.		ἐπεποιέατο.	
ἀόρ. α'.	ἐποιήθην.	ἐποιήθης.	ἐποιήθη.
		ἐποιήθητον.	ἐποιηθήτην.
	ἐποιήθημεν.	ἐποιήθητε.	ἐποιήθησαν.
μέλ. α'.	ποιηθήσομαι.	ποιηθήσῃ.	ποιηθήσεται.
	ποιηθησόμεθον.	ποιηθήσεσθον.	ποιηθήσεσθον.
	ποιηθησόμεθα.	ποιηθήσεσθε.	ποιηθήσονται.
μετ' ὀλ. μέλ.	πεποιήσομαι.	πεποιήσῃ.	πεποιήσεται.
	πεποιησόμεθον.	πεποιήσεσθον.	πεποιήσεσθον.
	πεποιησόμεθα.	πεποιήσεσθε.	πεποιήσονται.

Προστακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς	ποιέου. οῦ.	ποιεέσθω. είσθω.
παρατατ'.	ποιέεσθον. εῖσθον.	ποιεέσθων. είσθων.
	ποιέεσθε. εῖσθε.	ποιεέσθωσαν. είσθωσαν.
παρακ'.	πεποίησο.	πεποιήσθω.
ὑπερσ'	πεποίησθον.	πεποιήσθων.
	πεποίησθε.	πεποιήσθωσαν.
ἀόρ. α'	ποιήθητι.	ποιηθήτω.

	ποιήθητον.	ποιηθήτων.	
	ποιήθητε.	ποιηθήτωσαν.	

Εὐκτικὰ παθητικά.

Ἐνεστὼς	Ποιεοίμην. οίμην.	ποιέοιο. οῖο.	ποιέοιτο. οῖτο.
ϗ παρατ.	ποιεοίμεθον. οίμεθον.	ποιέοισθον. οῖσθον.	ποιεοίσθην. οίσθην.
	ποιεοίμεθα. οίμεθα.	ποιέοισθε. οῖσθε.	ποιέοιντο. οῖντο.
Παρακ.	πεποιήμην.	πεποιῇο.	πεποιῇτο.
ὑπερσ.	πεποιήμεθον.	πεποιῇσθον.	πεποιήσθην.
	πεποιήμεθα.	πεποιῇσθε.	πεποιῇντο.
Ἀόρ. α΄.	ποιηθείην.	ποιηθείης.	ποιηθείη.
	ποιηθείητον.	ποιηθειήτην.	
	ποιηθείημεν.	ποιηθείητε.	ποιηθείησαν.
Μέλλ. α΄.	ποιηθησοίμην.	ποιηθήσοιο	ποιηθήσοιτο.
	ποιηθησοίμεθον.	ποιηθήσοισθον.	ποιηθησοίσθην.
	ποιηθησοίμεθα.	ποιηθήσοισθε.	ποιηθήσοιντο.
Μετ' ὀλίγ. μέλλ.	πεποιησοίμην.	πεποιήσοιο.	πεποιήσοιτο.
	πεποιησοίμεθον.	πεποιήσοισθον.	πεποιησοίσθην.
	πεποιησοίμεθα.	πεποιήσοισθε.	πεποιήσοιντο.

Vo in loco qm̄ secūdæ p̄sonæ ῖο desinētes optatiuo℞ in μην exeuntiū in aliq̄bus acuūtur in antepenultima in aliquibus aūt circūflectuntur, non alienum duxi aperire in quibus acuantur, & in quibus circunflectantur. Nam quæ sunt duarū syllabarum circunflectunt̄. ut χροίμην χρῷο. δοίμην δοῖο. Itē quorū actiua in μι desinūt circūflexorum. νοοίμην νοοῖο. ποιοίμην ποιοῖο. βοῴμην βοῷο. Eodem mō dicendū est de oībus iis, quorū indicatiua actiua desinunt in μι & habēt optatiua acti-

ua ī ην purum desinētia. quia etiā ipsa circunflectuntur, ut τίθημι τιθείμην. τιθοῖο, quia τιθείην optatiuū actiuū ē. δυναίμην aūt δύναιο acuitur in antepenultima quia nō habet δύνημι in usu, neq; δυναίην optatiuū actiuū. Circūflectuntur etiā secundæ personæ præteriti pfecti. πεποιήμην πεποιῇο. δεδοίμην δεδοῖο. reliquæ uero oēs secūdæ psonæ in ō desinētes acuuntur in penultima τυπτοίμην τύπτοιο. λεγοίμην λέγοιο. τυψοίμην τύψοιο. Tertiæ psonæ horū optatiuorū in το desinentiū eundē habēt accentum, quē secundæ νοοῖο νοοῖτο. τύπτοιο τύπτοιτο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς	Ἐὰν ποιέωμαι ὦμαι	ποιέῃ. ῇ.	ποιέηται, ῆται.
[illegible]	ποιεώμεθον. ώμεθον.	ποιέησθον. ῆσθον.	ποιέησθον. ῆσθον.
	ποιεώμεθα ώμεθα.	ποιέησθε. ῆσθε.	ποιέωνται. ῶνται.
παρακ.	ἐὰν πεποιῶμαι.	πεποιῇ.	πεποιῆται.
[illegible]	πεποιώμεθον.	πεποιῆσθον.	πεποιῆσθον.
	πεποιώμεθα.	πεποιῆσθε	πεποιῶνται.
ἀόρ.	ἐὰν ποιηθῶ.	ποιηθῇς.	ποιηθῇ.
		ποιηθῆτον.	ποιηθῆτον.
	ποιηθῶμεν.	ποιηθῆτε.	ποιηθῶσι.

Ic etiam annotandum est ꝙ subiunctiua in μαι desinentia si a circunflexis existant, circunflectunt penultimam ἐὰν νοῶ ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ ἐὰν φιλῶμαι. Et etiam si sint præteriti perfecti, ἐὰν πεποιῶμαι. ἐὰν μεμνῶμαι. grauantur autem si a barytonis extiterint, ἐὰν τύπτω. ἐὰν τύπτωμαι.

¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά.

¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ποιέεσθαι. εῖσθαι. ¶ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. πεποιῆσθαι.

¶ ἀόριστος α΄. ποιηθῆναι. ¶ μέλλων α΄. ποιηθήσεσθαι.

¶ μετὰ μικρὸν μέλλων. πεποιήσεσθαι.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί.

¶ ἐνεστὼς ὁ ποιεόμενος. ούμενος. ἡ ποιεομένη. ουμένη. τὸ ποιεόμενον. ούμενον.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος ὁ πεποιημένος. ἡ πεποιημένη. τὸ πεποιημένον.

¶ ἀόριστος α΄. ὁ ποιηθείς. ἡ ποιηθεῖσα. τὸ ποιηθέν.

¶ μέλλων α΄. ὁ ποιηθησόμενος. ἡ ποιηθησομένη. τὸ ποιηθησόμενον

μετὰ μικρὸν μέλλων. ὁ πεποιησόμενος. ἡ πεποιησομένη. τὸ πεποιησόμενον

¶ Ὁριστικὰ μέσα.

¶ ἐνεστὼς. Ποιέομαι. οῦμαι. ποιέῃ, ῇ. ποιέεται. εῖται.
ποιεόμεθον. ούμεθον. ποιέεσθον. εῖσθον. ποιέεσθον. εῖσθον.
ποιεόμεθα. ούμεθα. ποιέεσθε. εῖσθε. ποιέονται. οῦνται.

¶ παρατατικός. ἐποιεόμην. ούμην. ἐποιέου. οῦ. ἐποιέετο. εῖτο.
ἐποιεόμεθον. ούμεθον. ἐποιέεσθον. εῖσθον. ἐποιεέσθην. είσθην.
ἐποιεόμεθα. ούμεθα. ἐποιέεσθε. εῖσθε. ἐποιέοντο. οῦντο.

P Ræteritum perfectum & præteritum plusq̃perfectum medium. secundus aoristus & secundum futurum non inueniuntur in uerbis circunflexis in ω̄ purum desinentibus, ut in barytonis dictum est.

¶ ἀόριστος α΄. ἐποιησάμην. ἐποιήσω. ἐποιήσατο.
ἐποιησάμεθον. ἐποιήσασθον. ἐποιησάσθην.
ἐποιησάμεθα. ἐποιήσασθε. ἐποιήσαντο.

¶ μέλλων α΄. ποιήσομαι. ποιήσῃ. ποιήσεται.
ποιησόμεθον. ποιήσεσθον. ποιήσεσθον.
ποιησόμεθα. ποιήσεσθε. ποιήσονται.

¶Γροστακτικὰ μέσα.

¶Ἐνεστὼς. Ποιέου. οῦ. ποιεέσθω. είσθω. ποιέεσθον. εῖσθον.
καὶ παρατατικός. ποιεέσθων. είσθων. ποιέεσθε. εῖσθε. ποιεέσθωσαν. είσθωσαν.
¶Ἀόριστος α'. ποίησαι. ποιησάσθω. ποιήσασθον.
ποιησάσθων. ποιήσασθε. ποιησάσθωσαν.

¶Εὐκτικὰ μέσα.

¶Ἐνεστὼς. Γοιεοίμην. οίμην. ποιέοιο. οῖο. ποιέοιτο. οῖτο.
καὶ παρατατικός. ποιεοίμεθον. οίμεθον. ποιέοισθον. οῖσθον. ποιεοίσθην. οίσθην.
ποιεοίμεθα. οίμεθα. ποιέοισθε. οῖσθε. ποιέοιντο. οῖντο.
Ἀόριστος α'. ποιησαίμην. ποιήσαιο. ποιήσαιτο.
ποιησαίμεθον. ποιήσαισθον. ποιησαίσθην.
ποιησαίμεθα. ποιήσαισθε. ποιήσαιντο.
¶Μέλλων α'. ποιησοίμην. ποιήσοιο. ποιήσοιτο.
ποιησοίμεθον. ποιήσοισθον. ποιησοίσθην.
ποιησοίμεθα. ποιήσοισθε. ποιήσοιντο.

¶Ὑποτακτικὰ μέσα.

¶Ἐνεστὼς Ἐὰν ποιέωμαι. ῶμαι. ποιέῃ. ῇ. ποιέηται. ῆται.
καὶ παρατατικός. ποιεώμεθον. ώμεθον. ποιέησθον. ῆσθον. ποιέησθον. ῆσθον.
ποιεώμεθα. ώμεθα. ποιέησθε. ῆσθε. ποιέωνται. ῶνται.
¶Ἀόριστος α'. ἐὰν ποιήσωμαι. ποιήσῃ. ποιήσηται.
ποιησώμεθον. ποιήσησθον. ποιήσησθον.
ποιησώμεθα. ποιήσησθε. ποιήσωνται.

¶Ἀπαρέμφατα μέσα.

¶Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Γοίεσθε. εῖσθε.
¶Ἀόριστος α'. ποιήσασθαι. ¶Μέλλων α'. ποιήσεσθαι.

¶Μετοχαὶ μέσαι.

¶Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ὁ Γοιεόμενος. ούμενος. ἡ ποιεομένη. ουμένη. τὸ ποιεόμενον. ούμενον

¶ Παθ. α. ὁ ποιησάμενος. ἡ ποιησαμένη. τὸ ποιησάμενον.
¶ Μελ. α. ὁ ποιησόμενος. ἡ ποιησομένη. τὸ ποιησόμενον.

¶ Δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων.

Ecunda cõiugatio circũflexorũ a uerbis sextæ cõiugatiõis borytonorũ ĩ αω desinẽtibꝰ p synæresim fit ut βοάω βοῶ. γελάω γελῶ. quorum sa psona & tertia p ᾳ diphthõgum ĩpropriã enũtiãtur, ut βοᾷς βοᾷ. γελᾷς γελᾷ. In futuro uero ante σω quãdoq; hẽt α. quandoq; η. Desinẽtia ĩ ω purũ præcedẽte aut ε aut ι siue solo, siue in diphthongo, hẽnt α in penultima futuri ut ἐῶ ἐάσω. θεῶ θεάσω. αἰτιῶ αἰτιάσω. κοπιῶ κοπιάσω. ἀλοιῶ ἀλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλοιήσω ἀττικῶς. ¶ Habentia uero ο in penultima præsentis quinq; annotantur, quorũ duo hẽnt η in penultima futuri, hoc ẽ βοῶ βοήσω. καὶ γοῶ γοήσω. duo aũt α ἀκροῶ ἀκροάσω. μακοῶ μακοάσω. Quintũ uero ĩ differens ẽ, uidelicet ἀλοῶ, qđ ἀλοάσω facit & ἀλοήσω. Etiã habentia siue ρ siue λ ὑπερμονοσύλλαβα. nulla cõsonante pcedẽte α habẽt ĩ penultĩa futuri, ut περῶ περάσω. φυρῶ φυράσω. γελῶ γελάσω. χαλῶ χαλάσω. Quæ uero habẽt υ ante ω ĩ præsenti p ησω faciunt futurũ ut ἐγγυῶ. ἐγγυήσω. Etiã ὑπερδισύλλαβα in ρω siue ĩ λω desinẽtia præcedẽte aliqua cõsonãte, η habẽt ante σω, ut πολυγγρῶ πολυγγρήσω. ὁμοκλῶ ὁμοκλήσω. κολλῶ κολλήσω. monosyllaba uero habẽtia ante ρω siue λω consonantẽ aliquã, si faciunt deriuatiua uerba in μι, η habẽt ante σω. ut χρῶ χρῆμι χρήσω. πλῶ πλῆμι πλήσω. Si autem non faciunt deriuatiua in μι, α habent ante σω ut

θλῶ θλάσω. κλῶ κλάσω. φλῶ φλάσω. δρῶ δράσω. Etiam habentia ante ω̄ aliquam aliarum cõsonantium η̄ habent ante σω, ut σμῶ σμήσω. κνῶ κνήσω. ζῶ ζήσω. νικῶ νικήσω. τιμῶ τιμήσω. κυβερνῶ κυβερνήσω. ἡβῶ ἡβήσω. τρυπῶ τρυπήσω. σιτῶ σιτήσω. σιωπῶ σιωπήσω. σπῶ σπήσω τὸ ἀκολουθῶ sequor. σπῶ δὲ σπάσω. τὸ ἀνασπῶ euello, τρυφῶ τρυφήσω. διψῶ διψήσω. Synæreſes autem huius coniugationis hæ ſunt.

αω, ω. αει, ᾳ. αε, α. αο, ω. αου, ω. αοι, ῳ. αη, α. αῃ, ᾳ.

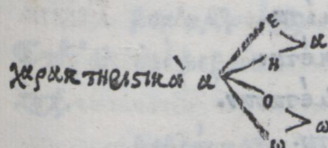
Quo in loco aduertendum eſt ꝙ ex ᾱ quod eſt formatiua litera huius coniugationis, & ex quauis uocali, fit ſynæreſis in ᾱ longum, niſi ο̄ utcunque ſequatur ipſum ᾱ. quia tunc in ω̄ fit ſynæreſis, & ſic in omnibus modis, & participiis tam actiuorum quam paſſiuorum duæ tantum fient ſynæreſes, hoc eſt in ᾱ &. in ω̄.

Hoc etiam annotandum eſt ꝙ ex ᾱ & ε̄ fit ſynæreſis in ᾱ longum (ut dictum eſt) atticorum more, & communium ut βοάεις βοᾷς γελάεις γελᾷς.

At ſecundum dores non in ᾱ ſed in η̄ fit ſynæreſis, ut βοάεις βοῇς γελάεις γελῇς. πεινάεις πεινῇς διψάεις διψῇς. ζάεις ζῇς. ὁράεις ὁρῇς θεόκριτος

Ἔμαρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς φίλε, τῶ συβαρίτα.

Ὁράῃ ὁρῇ καὶ ὁρῆαι ἀπὸ τοῦ ὁράομαι. ὀδυσσείας ξ̄. τὰ ἦ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῆαι, ἀντὶ τοῦ ὁρᾷς. Inueniuntur etiam in uſu apud atticos πεινῇς διψῇς ζῇς, et ζῆν infinitiuum quanquam dorum ſint propria.

si sequitur ι in diph. idem remanet in diph. impropria.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

¶ ἐνεστὼς	Βοάω· ῶ.	βοάεις· ᾷς.	βοάει· βοᾷ.
		βοάετον· ᾶτον.	βοάετον· ᾶτον.
	βοάομεν· ῶμεν.	βοάετε· ᾶτε.	βοάουσι· ῶσι.
¶ παρατατ.	ἐβόαον· όων.	ἐβόαες· ας.	ἐβόαε· α.
		ἐβοάετον· ᾶτον.	ἐβοαέτην· άτην.
	ἐβοάομεν· ῶμεν.	ἐβοάετε· ᾶτε.	ἐβόαον· ων.
¶ παρακ.	βεβόηκα.	βεβόηκας.	βεβόηκε.
		βεβοήκατον.	βεοήκατον.
	βεβοήκαμεν.	βεβοήκατε.	βεβοήκασι.
¶ ὑπερσ.	ἐβεβοήκειν.	ἐβεβοήκεις.	ἐβεβοήκει.
		ἐβεβοήκειτον.	ἐβεβοηκείτην.
	ἐβεβοήκειμεν.	ἐβεβοήκειτε.	ἐβεβοήκεισαν.
¶ ἀόρ. α.	ἐβόησα.	ἐβόησας.	ἐβόησε.
		ἐβοήσατον.	ἐβοησάτην.
	ἐβοήσαμεν.	ἐβοήσατε.	ἐβόησαν.
¶ μέλλ. α.	βοήσω.	βοήσεις.	βοήσει.
		βοήσετον.	βοήσετον.
	βοήσομεν.	βοήσετε.	βοήσουσι.

¶ Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

¶ ἐνεστὼς.	βόαε· βόα.	βοαέτω· βοάτω.
καὶ παρατατ.	βοάετον· ᾶτον.	βοαέτων· άτων.
	βοάετε· ᾶτε.	βοαέτωσαν· τώσαν.

¶ παρ.	βεβόηκε.	βεβοηκέτω.	
δυ. πλη.	βεβοήκετον.	βεβοηκέτων.	
	βεβοήκετε.	βεβοηκέτωσαν.	
¶ ἀορ. α.	βόησον.	βοησάτω.	
	βοήσατον.	βοησάτων.	
	βοήσατε.	βοησάτωσαν.	

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

	βοάοιμι. ῷμι.	βοάοις. ῷς.	βοάοι. ῷ.
		βοάοιτον. ῷτον.	βοαοίτην. ῴτην.
	βοάοιμεν. ῷμεν.	βοάοιτε. ῷτε.	βοάοιεν. ῷεν.
¶ αἰολικῶς	βοῴην.	βοῴης.	βοῴη.
¶ δωρικῶς.		βοῴητον.	βοῳήτην.
	βοῴημεν.	βοῴητε.	βοῴησαν.
¶ παρ.	βεβοήκοιμι.	βεβοήκοις.	βεβοήκοι.
¶ πλη.		βεβοήκοιτον.	βεβοηκοίτην.
	βεβοήκοιμεν.	βεβοήκοιτε.	βεβοήκοιεν.
¶ ἀορ. α.	βοήσαιμι.	βοήσαις.	βοήσαι.
¶ αἰολικῶς. βοήσεια. καὶ ἀττικῶς		βοήσειας.	βοήσειε.
		βοήσαιτον.	βοησαίτην.
	βοήσαιμεν.	βοήσαιτε.	βοήσαιεν.
¶ καὶ ἀττικῶς.			βοήσειαν.
¶ μελ. α.	βοήσοιμι.	βοήσοις.	βοήσοι.
		βοήσοιτον.	βοησοίτην.
	βοήσοιμεν.	βοήσοιτε.	βοήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

¶ ἐνεστὼς	ἐὰν βοάω. ῶ.	βοάῃς. ᾷς.	βοάῃ. βοᾷ.
		βοάητον. ᾶτον.	βοάητον. ᾶτον.

βοῶμεν. ῶμεν. βοᾶτε. ᾶτε. βοῶσι. ῶσι.

¶ παρακ. ϰ ἐὰν βεβοήκω. βεβοήκῃς. βεβοήκῃ.
ὑπερσ. βεβοήκητον. βεβοήκητον.
βεβοήκωμεν. βεβοήκητε βεβοήκωσι.

¶ ἀόρ. ά. ἐὰν βοήσω. βοήσῃς. βοήσῃ.
βοήσητον. βοήσητον.
βοήσωμεν. βοήσητε. βοήσωσι.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

¶ ἐνεστὼς ϰ παρατατ. βοᾶν. fit a tertia persona præteriti imperfecti secundum ueteres grammaticos, ut ἐβόαε. ἐβόα. βοᾶν. nec subscribitur ι, ut dictum est. καὶ συναιρέσεως βοᾶν. sicut πεινῆν.

¶ παρακ. ϰ ὑπερσ. βεβοηκέναι. ¶ ἀόρ. ά. βοῆσαι. ¶ μέλλ. ά. βοήσειν.

¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

¶ ἐνεστὼς ϰ παρατατ. ὁ βοάων. ῶν. ἡ βοάουσα. ῶσα. τὸ βοάον. ῶν.
παρακ. ϰ ὑπερσ. ὁ βεβοηκὼς. ἡ βεβοηκυῖα. τὸ βεβοηκός.
¶ ἀόρ. ά. ὁ βοήσας. ἡ βοήσασα. τὸ βοῆσαν.
¶ μέλλ. ά. ὁ βοήσων. ἡ βοήσουσα. τὸ βοῆσον.

¶ Ὁριστικὰ παθητικὰ

¶ ἐνεστὼς Βοάομαι. ῶμαι. βοάῃ. ᾷ. βοάεται. ᾶται. αι
βοαόμεθον. ώμεθον. βοάεσθον. ᾶσθον. βοάεσθον. ᾶσθον.
βοαόμεθα. ώμεθα. βοάεσθε. ᾶσθε. βοάονται. ῶνται.

¶ παρατατ. ἐβοαόμην. ώμην. ἐβοάου. ῶ. ἐβοάετο. ᾶτο.
ἐβοαόμεθον. ώμεθον. ἐβοάεσθον. ᾶσθον. ἐβοαέσθην, άσθην.
ἐβοαόμεθα. ώμεθα. ἐβοάεσθε. ᾶσθε. ἐβοάοντο. ῶντο.

¶ παρακ. βεβόημαι. βεβόησαι. βεβόηται.
βεβοήμεθον. βεβόησθον. βεβόησθον.

¶ παρ. ὑ ὑπερ.	ὁ βεβοημένος.	ἡ βεβοημένη.	τὸ βεβοημένον.
ὑπερ.	ἐβεβοήμην.	ἐβεβόησο.	ἐβεβόητο
	ἐβεβοήμεθον.	ἐβεβόησθον.	ἐβεβοήσθην.
	ἐβεβοήμεθα.	ἐβεβόησθε.	ἐβεβόηντο.
¶ ἀόρ. α.	ἐβοήθην.	ἐβοήθης.	ἐβοήθη.
		ἐβοήθητον.	ἐβοηθήτην.
	ἐβοήθημεν.	ἐβοήθητε.	ἐβοήθησαν.
¶ μέλ. α.	βοηθήσομαι	βοηθήσῃ.	βοηθήσεται.
	βοηθησόμεθον.	βοηθήσεσθον.	βοηθήσεσθον.
	βοηθησόμεθα.	βοηθήσεσθε.	βοηθήσονται.
¶ μετ' ὀλ. μέλ.	βεβοήσομαι.	βεβοήσῃ.	βεβοήσεται.
	βεβοησόμεθον.	βεβοήσεσθον.	βεβοήσεσθον.
	βεβοησόμεθα.	βεβοήσεσθε.	βεβοήσονται.

¶ Προστακτικὰ παθητικά.

¶ ἐνεστὼς	βοάου·ῶ.	βοαέσθω·άσθω.
δυϊκ.	βοάεσθον·ᾶσθον.	βοαέσθων·άσθων.
	βοάεσθε·ᾶσθε.	βοαέσθωσαν·άσθωσαν.
¶ παρ. καὶ	βεβόησο.	βεβοήσθω.
ὑπερ.	βεβόησθον.	βεβοήσθων.
	βεβόησθε.	βεβοήσθωσαν.
¶ ἀόρ. α.	βοήθητι.	βοηθήτω.
	βοήθητον.	βοηθήτων.
	βοήθητε.	βοηθήτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ παθητικά.

¶ ἐνεστὼς	βοαοίμην·ῴμην.	βοάοιο·ῷο.	βοάοιτο·ῷτο.
δυϊκ.	βοαοίμεθον·ῴμεθον.	βοάοισθον·ῷσθον.	βοαοίσθην·ῴσθην.
	βοαοίμεθα·ῴμεθα.	βοάοισθε·ῷσθε	βοάοιντο·ῷντο.

παρακ. καὶ ὑπερσ. βεβοήμην. ἐβεβόηο. ἐβεβόητο.
βεβοήμεθον. βεβόησθον. βεβοήσθην.
ὑπερσ. ἐβεβοήμεθα. ἐβεβόησθε. ἐβεβόηντο.
ἀόρ. α. βοηθείην. βοηθείης. βοηθείη.
βοηθείητον. βοηθειήτην.
βοηθείημεν. βοηθείητε. βοηθείησαν.
μέλ. α. βοηθησοίμην. βοηθήσοιο. βοηθήσοιτο.
βοηθησοίμεθον. βοηθήσοισθον. βοηθησοίσθην.
βοηθησοίμεθα. βοηθήσοισθε. βοηθήσοιντο.
μετ' ὀλ. μέλ. βεβοησοίμην. βεβοήσοιο. βεβοήσοιτο.
βεβοησοίμεθον. βεβοήσοισθον. βεβοησοίσθην.
βεβοησοίμεθα. βεβοήσοισθε. βεβοήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς ἐὰν βοάωμαι. ῶμαι. βοάῃ. ᾷ. βοάηται. ᾶται.
παρατ. βοαώμεθον. ώμεθον. βοάησθον. ᾶσθον. βοάησθον. ᾶσθον.
βοαώμεθα. ώμεθα. βοάησθε. ᾶσθε. βοάωνται. ῶνται.
παρακ. ἐὰν βεβοῶμαι. βεβοῇ. βεβοῆται.
ὑπερσ. βεβοώμεθον. βεβοῆσθον. βεβοῆσθον.
βεβοώμεθα. βεβοῆσθε. βεβοῶνται.
ἀόρ. α. ἐὰν βοηθῶ. βοηθῇς. βοηθῇ.
βοηθῆτον. βοηθῆτον.
βοηθῶμεν. βοηθῆτε. βοηθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. βοάεσθαι. ᾶσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. βεβοῆσθαι. ἀόρ. α. βοηθῆναι. μέλ. α. βοηθήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλ. βεβοήσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστὼς ὁ βοαόμενος. ώμενος ἡ βοαομένη. ωμένη τὸ βοαόμενον. ώμενον

¶ Ἀόρ. α΄.	ὁ βοηθείς	ἡ βοηθεῖσα.	τὸ βοηθέν.
¶ Μέλ. α΄.	ὁ βοηθησόμενος.	ἡ βοηθησομένη.	τὸ βοηθησόμενον.
¶ Μετ. μέλ.	ὁ βεβοησόμενος.	ἡ βεβοησομένη.	τὸ βεβοησόμενον.

¶ Ὁριστικὰ μέσα.

¶ Ἐνεστώς	βοάομαι. ῶμαι.	βοάῃ. ᾷ.	βοάεται. ᾶται.
	βοαόμεθον. ώμεθον.	βοάεσθον. ᾶσθον.	βοάεσθον. ᾶσθον.
	βοαόμεθα. ώμεθα.	βοάεσθε. ᾶσθε.	βοάονται. ῶνται.
¶ Παρατατ.	ἐβοαόμην. ώμην.	ἐβοάου. ῶ.	ἐβοάετο. ᾶτο.
	ἐβοαόμεθον. ώμεθον.	ἐβοάεσθον. ᾶσθον.	ἐβοαέσθην. άσθην.
	ἐβοαόμεθα. ώμεθα.	ἐβοάεσθε. ᾶσθε.	ἐβοάοντο. ῶντο.
¶ Ἀόρ. α΄.	ἐβοησάμην.	ἐβοήσω.	ἐβοήσατο.
	ἐβοησάμεθον.	ἐβοήσασθον.	ἐβοησάσθην.
	ἐβοησάμεθα.	ἐβοήσασθε.	ἐβοήσαντο.
¶ Μέλ. α΄.	βοήσομαι.	βοήσῃ.	βοήσεται.
	βοησόμεθον.	βοήσεσθον.	βοήσεσθον.
	βοησόμεθα.	βοήσεσθε.	βοήσονται.

¶ Προστακτικὰ μέσα.

¶ Ἐνεστώς.	βοάου. ῶ.	βοαέσθω. άσθω.
¶ Δυϊκ.	βοάεσθον. ᾶσθον.	βοαέσθων. άσθων.
	βοάεσθε. ᾶσθε.	βοαέσθωσαν. άσθωσαν.
¶ Ἀόρ. α΄.	βόησαι.	βοησάσθω.
	βοήσασθον.	βοησάσθων.
	βοήσασθε.	βοησάσθωσαν.

¶ Εὐκτικὰ μέσα.

¶ Ἐνεστώς.	βοαοίμην. ῴμην.	βοάοιο. ῷο	βοάοιτο. ῷτο.
¶ Δυϊκ.	βοαοίμεθον. ῴμεθον.	βοάοισθον. ῷσθον.	βοαοίσθην. ῴσθην.
	βοαοίμεθα. ῴμεθα.	βοάοισθε. ῷσθε.	βοάοιντο. ῷντο.

¶ Ἀόρ. α΄.

Ἀόρ. α'.	βοησαίμην.	βοήσαιο.	βοήσαιτο.
	βοησαίμεθον.	βοήσαισθον.	βοησαίσθην.
	βοησαίμεθα.	βοήσαισθε.	βοήσαιντο.
Μέλ. α'.	βοησοίμην.	βοήσοιο.	βοήσοιτο.
	βοησοίμεθον.	βοήσοισθον.	βοησοίσθην.
	βοισοίμεθα.	βοήσοισθε.	βοήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα.

Ἐνεστὼς	ἐὰν βοάωμαι. ῶμαι.	βοάῃ. ᾷ.	βοάηται. ᾶται.
καὶ παρατατ'.	βοαώμεθον. ώμεθον.	βοάησθον. ᾶσθον.	βοάησθον. ᾶσθον.
	βοαώμεθα. ώμεθα.	βοάησθε. ᾶσθε.	βοάωνται. ῶνται.
Ἀόρ. α'.	ἐὰν βοήσωμαι.	βοήσῃ.	βοήσηται.
	βοησώμεθον.	βοήσησθον.	βοήσησθον.
	βοησώμεθα.	βοήσησθε.	βοήσωνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ'. βοάεσθαι. ᾶσθαι. Ἀόρ. α'. βοήσασθαι. Μέλ. α'. βοήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ'.	ὁ βοαόμενος. ώμενος.	ἡ βοαομένη. ωμένη.	τὸ βοαόμενον. ώμενον.
Ἀόρ. α'.	ὁ βοησάμενος.	ἡ βοησαμένη.	τὸ βοησάμενον.
Μέλ. α'.	ὁ βοησόμενος.	ἡ βοησομένη.	τὸ βοησόμενον.

Τρίτη συζυγία τῶν περισπωμένων.

Eertia cõiugatio circunflexorũ a uerbis sextæ cõiugationis barytonorũ ĩ όω desinẽtibus p synæresim fit, ut χρυσόω. χρυσῶ. ἀργυρόω ἀργυρῶ. quorum secũda & tertia persona in οι diphthungũ desinũt ut χρυσοῖς χρυσοῖ. ἀργυροῖς ἀργυροῖ. In futuro uero an

te σω ut plurimŭ hét ω magnŭ. cognoscitur aŭt sic. Nā quādocunq; uerbŭ habet nomen piacens a quo deriuatur, tunc futurŭ habet ω magnŭ i penultima, ut χρυσὸς, χρυσόω χρυσῶ χρυσώσω. ἄργυρος ἀργυρόω ἀργυρῶ ἀργυρώσω. γύψος γυψόω γυψῶ γυψώσω. χεὶρ χειρόω χειρῶ χειρώσω. πῦρ πυρόω πυρῶ πυρώσω. στέφανος στεφανόω στεφανῶ στεφανώσω. ὀρθὸς ὀρθόω ὀρθῶ ὀρθώσω. στρεβλὸς στρεβλόω στρεβλῶ στρεβλώσω. κακὸς κακόω κακῶ κακώσω. ταπεινὸς ταπεινόω ταπεινῶ ταπεινώσω. et alia Cum autem uerbum nullum habet nomé a quo deriuetur, tunc futurŭ habet in penultima ο paruŭ ut ὀμόω ὀμῶ ὀμόσω. ἀρόω ἀρῶ ἀρόσω. ὀνόω ὀνῶ ὀνόσω. & cætera quæ pauca sŭt numero. Synæreses autem huius tertiæ coniugationis quæ semper ex ο & sequente uocali fiŭt hæ sunt οω, ω. οει, οι. οε, ου. οο, ου. οου, ου. οοι, οι. οῃ, οι. οη, ου. ω. Quo in loco aduertendŭ est ꝙ ubicunque post ο quæ est formatiua litera huius cōiugationis sequitur ω μέγα, fit synæresis in idé ω, ut χρυσόω χρυσῶ. Vbi uero sequitur ε aut ο aut ου, in ου diphthongum fit synæresis, ut χρυσόετον, οῦτον. χρυσόομεν χρυσοῦμεν χρυσόουσι χρυσοῦσι Sed ubi sequitur ἰῶτα í diphthógo siue ει, siue οι, siue ῃ, semp fit synæresis in οι in omnibus modis tā actiuorŭ quam passiuorum & hoc ut seruetur τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας hoc est ὀμικρὸν, ut χρυσόεις χρυσοῖς, χρυσόοιμι χρυσοῖμι. ἐὰν χρυσόῃς χρυσοῖς. Si uero sequitur η monophthongus, hoc est sine ἰῶτα sicuti est in secunda & tertia persona dualis numeri, & secunda pluralis sub-

iunctiui modi tam actini q̃ passiui, quæstio ē quomodo facienda sit synæresis, quia in nōnullis per η hæ personæ repiuntur scriptæ ἐὰν χρυσῆτον. ἐὰν χρυσῆτε. Emanuel chrysolura asserit synæresim fieri omnino in οι diphthongum, ut etiam in hís seruetur ὂ μικρὸν formatiua litera ἐὰν χρυσόητον χρυσοῖτον. ἐὰν χρυσόητε. χρυσοῖτε. & sic ĩ passiuis ἐὰν χρυσόησθον χρυσοῖσθον et cætera. Alii sentiūt synæresim fieri ĩ ὦ μέγα. nitūturq; probare eã ita faciendam esse auctoritate Theodori gazæ qui in secundo τῶν εἰς τέσσαρα dicit ἑπομένου δὲ τοῦ η εἰς ω, ἢ εἰς ου τὴν συναίρεσιν ποιεῖσθαι. ἐὰν χρυσόηται χρυσῶται, ἢ χρυσοῦται.

¶ Sic etiam ĩ his asserunt Theodorum uoluisse synæresin in ω fieri ἐὰν χρυσόητον χρυσῶτον. ἐὰν χρυσόητε χρυσῶτε. ἐὰν χρυσόησθον χρυσῶσθον. Quem & ipse sequar, cum potissimum nullum adhuc exemplum in contrarium inuenerim. In tertia persona singularis numeri subiūctiui passiui Irenæus quoq; qui de atticorum cōsuetudine scripsit affirmat synæresin in ὦ μεγα fieri ἀττικῶς. ἐὰν στεφανόηται στεφανῶται. ἐὰν πτόηται. πτῶται.

χαρακτηριστικὸν ο < η — ουω; ε > ου; ο; ω — ω

Si sequitur ι in quacunque diph. fiet semp synæresis in οι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς	Χρυσόω·ῶ.	χρυσόεις·οῖς.	χρυσόει·οῖ.
		χρυσόετον·οῦτον.	χρυσόετον·οῦτον.
	χρυσόομεν·οῦμεν.	χρυσόετε·οῦτε.	χρυσόουσι·οῦσι.
παρατατικός.	ἐχρύσοον·ουν.	ἐχρύσοες·ους.	ἐχρύσοε·ου.
		ἐχρυσόετον·οῦτον.	ἐχρυσοέτην·ούτην.
	ἐχρυσόομεν·οῦμεν.	ἐχρυσόετε·οῦτε.	ἐχρύσοον·ουν.
παρακείμενος.	κεχρύσωκα.	κεχρύσωκας.	κεχρύσωκε.
		κεχρυσώκατον.	κεχρυσώκατον.
	κεχρυσώκαμεν.	κεχρυσώκατε.	κεχρυσώκασι.
ὑπερσυντέλικος.	ἐκεχρυσώκειν.	ἐκεχρυσώκεις.	ἐκεχρυσώκει.
		ἐκεχρυσώκειτον.	ἐκεχρυσωκείτην.
	ἐκεχρυσώκειμεν.	ἐκεχρυσώκειτε.	ἐκεχρυσώκεισαν.
ἀόριστος α.	ἐχρύσωσα.	ἐχρύσωσας.	ἐχρύσωσε.
		ἐχρυσώσατον.	ἐχρυσωσάτην.
	ἐχρυσώσαμεν.	ἐχρυσώσατε.	ἐχρύσωσαν.
μέλλων α.	χρυσώσω.	χρυσώσεις.	χρυσώσει.
		χρυσώσετον.	χρυσώσετον.
	χρυσώσομεν.	χρυσώσετε.	χρυσώσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς	χρύσοε·ου.	χρυσοέτω·ούτω.
παρατατικός.	χρυσόετον·οῦτον.	χρυσοέτων·ούτων.
	χρυσόετε·οῦτε.	χρυσοέτωσαν·ούτωσαν.
παρακείμενος καὶ	κεχρύσωκε.	κεχρυσωκέτω.
ὑπερσυντέλικος.	κεχρυσώκετον.	κεχρυσωκέτων.
	κεχρυσώκετε.	κεχρυσωκέτωσαν.
ἀόριστος α.	χρύσωσον.	χρυσωσάτω.

χρυσώσατον.

	χρυσώσαιτον.	χρυσωσαίτων.	
	χρυσώσαιτε.	χρυσωσαίτωσαν.	

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός	Χρυσόοιμι· οῖμι.	χρυσόοις· οῖς.	χρυσόοι· οῖ.
		χρυσόοιτον· οῖτον.	χρυσοοίτην· οίτην.
	χροσόοιμεν· οῖμεν.	χρυσόοιτε· οῖτε.	χρυσόοιεν· οῖεν.
αἰολικῶς.	χρυσοίην.	χρυσοίης.	χρυσοίη.
		χρυσοίητον.	χρυσοιήτην.
	χρυσοίημεν.	χρυσοίητε.	χρυσοίησαν.
δωρικῶς.	χρυσῴην.	χρυσῴης.	χρυσῴη.
		χρυσῴητον.	χρυσῳήτην.
	χρυσῴημεν.	χρυσῴητε.	χρυσῴησαν.
παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος	κεχρυσώκοιμι.	κεχρυσώκοις.	κεχρυσώκοι.
		κεχρυσώκοιτον.	κεχρυσωκοίτην.
	κεχρυσώκοιμεν.	κεχρυσώκοιτε.	κεχρυσώκοιεν.
ἀόριστος α΄.	χρυσώσαιμι.	χρυσώσαις.	χρυσώσαι.
ἢ αἰολικῶς.	χρυσώσεια.		
ἢ ἀττικῶς.		χρυσώσειας.	χρυσώσειε.
		χρυσώσαιτον.	χρυσωσαίτην.
	χρυσώσαιμεν.	χρυσώσαιτε.	χρυσώσαιεν.
καὶ ἀττικῶς.			χρυσώσειαν.
μέλλων α΄.	χρυσώσοιμι.	χροσώσοις.	χρυσώσοι.
		χρυσώσοιτον.	χρυσωσοίτην.
	χρυσώσοιμεν.	χρυσώσοιτε.	χρυσώσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.	Ἐὰν χρυσόω· ῶ.	χρυσόῃς· οῖς.	χρυσόῃ· οῖ.
		χρυσόητον· οῖτον.	χρυσόητον· οῖτον.

χρυσόωμεν, ῶμεν. χρυσώητε, ῶτε. χρυσόωσι, ῶσι.

Παρακ. ἐὰν κεχρυσώκω. κεχρυσώκῃς. κεχρυσώκῃ.

καὶ ὑπερσ. κεχρυσώκητον. κεχρυσώκητον.

κεχρυσώκωμεν. κεχρυσώκητε. κεχρυσώκωσι.

Ἀορ. α. ἐὰν χρυσώσω. χρυσώσῃς. χρυσώσῃ.

χρυσώσητον. χρυσώσητον.

χρυσώσωμεν. χρυσώσητε. χρυσώσωσι.

Ἀπαρέμφατα. ἐνεργητικά.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. χρυσοῦν fit a tertia psona præteriti impfecti ἐχρύσοε ἐχρύσου, χρυσοῦν. παρακ. καὶ ὑπερσ. κεχρυσωκέναι. ἀορ. α. χρυσῶσαι. μέλ. α. χρυσώσειν. Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ὁ χρυσόων ῶν. ἡ χρυσόουσα οῦσα. τὸ χρυσόον οῦν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ κεχρυσωκώς. ἡ κεχρυσωκυῖα. τὸ κεχρυσωκός.

Ἀορ. α. ὁ χρυσώσας. ἡ χρυσώσασα. τὸ χρυσῶσαν.

Μέλ. α. ὁ χρυσώσων. ἡ χρυσώσουσα. τὸ χρυσῶσον.

Ὁριστικὰ παθητικά.

Ἐνεστὼς χρυσόομαι. οῦμαι. χρυσόῃ. οῖ. χρυσόεται. οῦται.

χρυσοόμεθον. ούμεθον. χρυσόεσθον. οῦσθον. χρυσόεσθον. οῦσθον.

χρυσοόμεθα. ούμεθα. χρυσόεσθε. οῦσθε. χρυσόονται. οῦνται.

Παρατ. ἐχρυσοόμην. ούμην. ἐχρυσόου. οῦ. ἐχρυσόετο. οῦτο.

ἐχρυσοόμεθον. ούμεθον. ἐχρυσόεσθον. οῦσθον. ἐχρυσοέσθην. ούσθην.

ἐχρυσοόμεθα. ούμεθα. ἐχρυσόεσθε. οῦσθε. ἐχρυσόοντο. οῦντο.

Παρακ. κεχρύσωμαι. κεχρύσωσαι. κεχρύσωται.

κεχρυσώμεθον. κεχρύσωσθον. κεχρύσωσθον.

κεχρυσώμεθα. κεχρύσωσθε. κεχρύσωνται. καὶ ἰωνικῶς κε-

Ὑπερσ. ἐκεχρυσώμην. ἐκεχρύσωσο. ἐκεχρύσωτο. (χρυσώαται.

ἐκεχρυσώμεθον. ἐκεχρύσωσθον. ἐκεχρυσώσθην.

ἐκεχρυσώμεθα. ἐκεχρύσωσθε. ἐκεχρύσωντο. καὶ ἰωνικῶς. ἐκεχρυ(σώατο.

Ἀόριστος ά. ἐχρυσώθην. ἐχρυσώθης. ἐχρυσώθη.
ἐχρυσώθητον. ἐχρυσωθήτην.
ἐχρυσώθημεν. ἐχρυσώθητε. ἐχρυσώθησαν.

Μέλλων ά. χρυσωθήσομαι. χρυσωθήσῃ. χρυσωθήσεται.
χρυσωθησόμεθον. χρυσωθήσεσθον. χρυσωθήσεσθον.
χρυσωθησόμεθα. χρυσωθήσεσθε. χρυσωθήσονται.

Μετὰ μικρὸν μέλλων. κεχρυσώσομαι. κεχρυσώσῃ. κεχρυσώσεται.
κεχρυσωσόμεθον. κεχρυσώσεσθον. κεχρυσώσεσθον.
κεχρυσωσόμεθα. κεχρυσώσεσθε. κεχρυσώσονται.

Προστακτικὰ παθητικά.

Ἐνεστὼς χρυσόου. οῦ. χρυσοέσθω. ούσθω.
καὶ παρατατικός. χρυσόεσθον. οῦσθον. χρυσοέσθων. ούσθων.
χρυσόεσθε. οῦσθε. χρυσοέσθωσαν. ούσθωσαν.

Παρακείμενος κεχρύσωσο. κεχρυσώσθω.
ὑπερσυντέλικος. κεχρύσωσθον. κεχρυσώσθων.
κεχρύσωσθε. κεχρυσώσθωσαν.

Ἀόριστος ά. χρυσώθητι. χρυσωθήτω.
χρυσώθητον. χρυσωθήτων.
χρυσώθητε. χρυσωθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά.

Ἐνεστὼς καὶ χρυσοοίμην. οίμην. χρυσόοιο. οῖο. χρυσόοιτο. οῖτο.
παρατατικός. χρυσοοίμεθον. οίμεθον. χρυσόοισθον. οῖσθον. χρυσοοίσθην. οίσθην.
χρυσοοίμεθα. οίμεθα. χρυσόοισθε. οῖσθε. χρυσόοιντο. οῖντο.

Παρακείμενος καὶ κεχρυσῴμην. κεχρυσῷο. κεχρυσῷτο.
ὑπερσυντέλικος. κεχρυσῴμεθον. κεχρυσῷσθον. κεχρυσῴσθην.
κεχρυσῴμεθα. κεχρυσῷσθε. κεχρυσῷντο.

Ἀορ. α.	χρυσωθείην.	χρυσωθείης.	χρυσωθείη.
		χρυσωθείητον.	χρυσωθειήτην.
	χρυσωθείημεν.	χρυσωθείητε.	χρυσωθείησαν.
Μελ. α.	χρυσωθησοίμην.	χρυσωθήσοιο.	χρυσωθήσοιτο.
	χρυσωθησοίμεθον.	χρυσωθήσοισθον.	χρυσωθησοίσθην.
	χρυσωθησοίμεθα.	χρυσωθήσοισθε.	χρυσωθήσοιντο.
Μετ' ὀλ. μελ.	κεχρυσωσοίμην.	κεχρυσώσοιο.	κεχρυσώσοιτο.
	κεχρυσωσοίμεθον.	κεχρυσώσοισθον.	κεχρυσωσοίσθην.
	κεχρυσωσοίμεθα.	κεχρυσώσοισθε.	κεχρυσώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	Ἐὰν χρυσόωμαι. ῶμαι.	χρυσόῃ. οῖ.	χρυσόηται, ῶται. ἢ ῶται.
	χρυσοώμεθον ώμεθον	χρυσόησθον. ῶσθον	χρυσόησθον. ῶσθον
	χρυσοώμεθα. ώμεθα.	χρυσόησθε. ῶσθε.	χρυσόωνται. ῶνται
Παρακ. καὶ ὑπερσ.	ἐὰν κεχρυσῶμαι.	κεχρυσῷ.	κεχρυσῆται.
	κεχρυσώμεθον.	κεχρυσῆσθον.	κεχρυσῆσθον.
	κεχρυσώμεθα.	κεχρυσῆσθε.	κεχρυσῶνται.
Ἀορ. α.	ἐὰν χρυσωθῶ.	χρυσωθῇς.	χρυσωθῇ.
		χρυσωθῆτον.	χρυσωθῆτον.
	χρυσωθῶμεν.	χρυσωθῆτε.	χρυσωθῶσι.

Ic aduertendum eſt ꝙ secunda pſona præteriti pfecti per ω magnũ ſcribenda eſt ſecundũ grámaticorum præceptionem licet in pleriſq; codicibus p η inueniatur quorum uerba hæc ſunt τὸ δεύτερον ἐὰν κεχρυσῷ, καὶ ὤφελεν εἶναι ἐὰν κεχρυσώῃ, ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτου τοῦ ἐνεργητικοῦ δεύτερον παθητικὸν γένηται. ἀλλ' ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἀποκοπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς δεύτερον παθητικὸν γίνεται.

hoc est secunda persona ἐὰν κεχρυσῶ & debebat esse, ἐὰν κεχρυσώκῃς. ut a tertia actiui secunda passiui fiat. at in circunflexis, & terminatis in μι. tertia persona præteriti actiui per apocopen extremæ syllabæ secunda passiui fit. ἐὰν πεποιήκῃ, ἐὰν πεποιῶμαι. πεποιῇ. ἐὰν βεβοήκῃ. ἐὰν βεβοῶμαι. βεβοῇ. sic ἐὰν κεχρυσώκῃ. ἐὰν κεχρυσῶμαι. κεχρυσῷ.

Ἀπαρέμφατα παθητικά.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. χρυσοῦσθαι. οῦσθαι. παρακείμενος. καὶ ὑπερσυντέλικος. κεχρυσῶσθαι.
Ἀόριστος α΄. χρυσωθῆναι. μέλλων α΄. χρυσωθήσεσθαι. μετὰ τὸν μέλλοντα. κεχρυσώσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί.

Ἐνεστὼς ὁ χρυσοόμενος. ούμενος. ἡ χρυσοομένη. ουμένη. τὸ χρυσοόμενον. ούμενον.
Παρακείμενος. καὶ ὑπερσυντέλικος. ὁ κεχρυσωμένος. ἡ κεχρυσωμένη. τὸ κεχρυσωμένον.
Ἀόριστος α΄. ὁ χρυσωθείς. ἡ χρυσωθεῖσα. τὸ χρυσωθέν.
Μέλλων α΄. ὁ χρυσωθησόμενος. ἡ χρυσωθησομένη. τὸ χρυσωθησόμενον.
Μετὰ τὸν μέλλοντα. ὁ κεχρυσωσόμενος. ἡ κεχρυσωσομένη. τὸ κεχρυσωσόμενον.

Ὁριστικὰ μέσα.

Ἐνεστώς	χρυσόομαι. οῦμαι.	χρυσόῃ. οῖ.	χρυσόεται. οῦται.
	χρυσοόμεθον. ούμεθον.	χρυσόεσθον. οῦσθον.	χρυσόεσθον. οῦσθον.
	χρυσοόμεθα. ούμεθα.	χρυσόεσθε. οῦσθε.	χρυσόονται. οῦνται
Παρατατικός	ἐχρυσοόμην. ούμην.	ἐχρυσόου. οῦ.	ἐχρυσόετο. οῦτο.
	ἐχρυσοόμεθον. ούμεθον	ἐχρυσόεσθον. οῦσθον	ἐχρυσοέσθην. ούσθην
	ἐχρυσοόμεθα. ούμεθα.	ἐχρυσόεσθε. οῦσθε.	ἐχρυσόοντο. οῦντο.
Ἀόριστος α΄.	ἐχρυσωσάμην.	ἐχρυσώσω.	ἐχρυσώσατο.
	ἐχρυσωσάμεθον.	ἐχρυσώσασθον.	ἐχρυσωσάσθην.
	ἐχρυσωσάμεθα	ἐχρυσώσασθε.	ἐχρυσώσαντο.
Μέλλων α΄.	χρυσώσομαι.	χρυσώσῃ.	χρυσώσεται.

	χρυσωσόμεθον.	χρυσώσεσθον.	χρυσώσεσθον.
	χρυσωσόμεθα.	χρυσώσεσθε.	χρυσώσονται.

Προστακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ	χρυσόου. οῦ.	χρυσοέσθω. ούσθω.
παρατατικός	χρυσόεσθον. οῦσθον.	χρυσοέσθων. ούσθων.
	χρυσόεσθε. οῦσθε.	χρυσοέσθωσαν. ούσθωσαν.
ἀόρ. α'.	χρύσωσαι.	χρυσωσάσθω.
	χρυσώσασθον.	χρυσωσάσθων.
	χρυσώσασθε.	χρυσωσάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς	χρυσοοίμην. οίμην.	χρυσόοιο. οῖο.	χρυσόοιτο. οῖτο.
καὶ παρατατικός	χρυσοοίμεθον. οίμεθον.	χρυσόοισθον. οῖσθον.	χρυσοοίσθην. οίσθην.
	χρυσοοίμεθα. οίμεθα.	χρυσόοισθε. οῖσθε.	χρυσόοιντο. οῖντο.
ἀόρ. α'.	χρυσωσαίμην.	χρυσώσαιο.	χρυσώσαιτο.
	χρυσωσαίμεθον.	χρυσώσαισθον.	χρυσωσαίσθην.
	χρυσωσαίμεθα.	χρυσώσαισθε.	χρυσώσαιντο.
μέλλ. α'.	χρυσωσοίμην.	χρυσώσοιο.	χρυσώσοιτο.
	χρυσωσοίμεθον.	χρυσώσοισθον.	χρυσωσοίσθην.
	χρυσωσοίμεθα.	χρυσώσοισθε.	χρυσώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς	Ἐὰν χρυσόωμαι. ῶμαι.	χρυσόῃ. οῖ.	χρυσόηται. οῦται. ἢ ῶται.
καὶ παρατατικός	χρυσοώμεθον. ώμεθον.	χρυσόησθον. ῶσθον.	χρυσόησθον. ῶσθον.
	χρυσοώμεθα. ώμεθα.	χρυσόησθε. ῶσθε.	χρυσόωνται. ῶνται.
ἀόρ. α'.	Ἐὰν χρυσώσωμαι.	χρυσώσῃ.	χρυσώσηται.
	χρυσωσώμεθον	χρυσώσησθον.	χρυσώσησθον.
	χρυσωσώμεθα.	χρυσώσησθε.	χρυσώσωνται.

¶ Ἀπαρέμφατα. μέσα.

¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατικ. χρυσόεσθαι. οῦσθαι. ἀορίστ. α. χρυσώσασθαι. μέλλ. α. χρυσώσεσθαι.

¶ Μετοχαὶ μέσαι.

ἐνεστὼς ὁ χρυσοόμενος. οὐμ. ἡ χρυσοομένη. ουμένη. τὸ χρυσοόμενον καὶ παρατατικ. οὐμενον.

¶ ἀορίστ. α. ὁ χρυσωσάμενος. ἡ χρυσωσαμένη. τὸ χρυσωσάμενον

¶ μέλλ. α. ὁ χρυσωσόμενος. ἡ χρυσωσομένη. τὸ χρυσωσόμενον.

¶ Τέλος τῶν περισπωμένων ῥημάτων.

¶ Περὶ τῶν εἰς μι ῥημάτων.

u

Erba in μι desinentia fiunt a uerbis sextæ coniugatiõis barytonorum ab iis potissimũ quæ synæresim patiuntur. sunt autem horum coniugationes quatuor.

¶ Prima igitur coniugatio fit a uerbis barytonis circunflexorum primæ coniugationis, a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habet η. i passiui autem penultima, ε. ut τιθέω. τιθῶ. τίθημι. passiuum τίθεμαι.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστώς. ¶ Τίθημι. τίθης. τίθησι. ¶ Δυϊκά. τίθετον. τίθετον.

¶ Πληθυντικὰ τίθεμεν. τίθετε. τιθεῖσι. καὶ ἰωνικῶς. τιθέα

παρατατικ. ¶ Ἐτίθην. ἐτίθης. ἐτίθη. ἐτίθετον. ἐτιθέτην. ἐτίθεμεν. ἐτίθετε. ἐτίθεσαν.

παρακ. ¶ Τέθεικα. τέθεικας. τέθεικε. τεθείκατον. τεθείκατον. τεθείκαμεν. τεθείκατε. τεθείκασι.

ὑπερσ΄. ¶ Ἐτεθείκειν. ἐτεθείκεις. ἐτεθείκει. ἐτεθείκειτον. ἐτεθει-
κείτην. ἐτεθείκειμεν. ἐτεθείκειτε. ἐτεθείκεισαν.

ἀόρ. α΄. ¶ Ἔθηκα. ἔθηκας. ἔθηκε. ἐθήκατον. ἐθηκάτην. ἐθήκα-
μεν. ἐθήκατε. ἔθηκαν.

ἀόρ. β΄. ¶ Ἔθην. ἔθης. ἔθη. ἔθετον. ἐθέτην. ἔθεμεν. ἔθετε. ἔ-
θεσαν.

μέλ. α΄. ¶ Θήσω. θήσεις. θήσει. θήσετον. θήσετον. θήσομεν. θήσετε.
θήσουσι.

¶ Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ ¶ Τίθετι. τιθέτω. ¶ Δυϊκά. τίθετον. τιθέτων. ¶ Πλη-
παρατ΄. θυντικά. τίθετε. τιθέτωσαν.

παρακ΄. καὶ ¶ Τέθεικε. τεθεικέτω. τεθείκετον. τεθεικέτων. τεθεί-
ὑπερσ΄. κετε. τεθεικέτωσαν.

ἀόρ. β΄. ¶ Θέτι. ἢ θές. θέτω. θέτον. θέτων. θέτε. θέτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ ¶ Τιθείην. τιθείης. τιθείη. ¶ Δυϊκὰ τιθείητον. τιθειήτην
παρατ΄. ¶ Πληθυντικὰ τιθείημεν. τιθείητε. τιθείησαν. καὶ τιθεῖεν.

παρακ΄. καὶ ¶ Τεθείκοιμι. τεθείκοις. τεθείκοι. τεθείκοιτον. τεθει-
ὑπερσ΄. κοίτην. τεθείκοιμεν. τεθείκοιτε. τεθείκοιεν.

ἀόρ. β΄. θείην. θείης. θείη. θείητον. θειήτην. θείημεν. θείητε. θείη-
σαν. καὶ θεῖεν.

μέλ. α΄. ¶ Θήσοιμι. θήσοις. θήσοι. θήσοιτον. θησοίτην. θήσοιμεν.
θήσοιτε. θήσοιεν.

¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς ἢ ¶ Ἐὰν τιθῶ. τιθῇς. τιθῇ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν τιθῆτον. τιθῆτον.
παρατ΄. ¶ Πληθυντικὰ. ἐὰν τιθῶμεν. τιθῆτε. τιθῶσι.

παρακ΄. ἢ ὑπερσ΄. ἐὰν τεθείκω. τεθείκῃς. τεθείκῃ. ἐὰν τεθείκητον.
τεθείκητον.

τεθείκητον. ἐὰν τεθείκωμεν. τεθείκητε. τεθείκωσι.

Ἀόριστος β'. ἐὰν θῶ. θῇς. θῇ. ἐὰν θῆτον. θῆτον. ἐὰν θῶμεν. θῆτε. θῶσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τιθέναι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. τεθεικέναι. ἀόριστος β' θεῖναι. μέλλων α'. θήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ὁ τιθείς. τοῦ τιθέντος. ἡ τιθεῖσα. τῆς τιθείσης. τὸ τιθέν. τοῦ τιθέντος.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Ὁ τεθεικώς. τοῦ τεθεικότος. ἡ τεθεικυῖα. τῆς τεθεικυίας. τὸ τεθεικός. τοῦ τεθεικότος.

ἀόριστος β'. Ὁ θείς. τοῦ θέντος. ἡ θεῖσα. τῆς θείσης. τὸ θέν. τοῦ θέντος.

μέλλων α'. Ὁ θήσων. τοῦ θήσοντος. ἡ θήσουσα. τῆς θησούσης. τὸ θῆσον. τοῦ θήσοντος.

Ὁριστικὰ παθητικά.

ἐνεστώς. Τίθεμαι. τίθεσαι. τίθεται. Δυϊκά. τιθέμεθον. τίθεσθον. τίθεσθον. Πληθυντικά. τιθέμεθα. τίθεσθε. τίθενται.

παρατατικός. Ἐτιθέμην. ἐτίθεσο. ἐτίθετο. ἐτιθέμεθον. ἐτίθεσθον. ἐτιθέσθην. ἐτιθέμεθα. ἐτίθεσθε. ἐτίθεντο.

παρακείμενος. Τέθειμαι. τέθεισαι. τέθειται. τεθείμεθον. τέθεισθον. τέθεισθον. τεθείμεθα. τέθεισθε. τέθεινται.

ὑπερσυντέλικος. Ἐτεθείμην. ἐτέθεισο. ἐτέθειτο. ἐτεθείμεθον. ἐτέθεισθον. ἐτεθείσθην. ἐτεθείμεθα. ἐτέθεισθε. ἐτέθειντο.

ἀόριστος α'. Ἐτέθην. ἐτέθης. ἐτέθη. ἐτέθητον. ἐτεθήτην. ἐτέθημεν. ἐτέθητε. ἐτέθησαν.

μέλλων α'. Τεθήσομαι. τεθήσῃ. τεθήσεται. τεθησόμεθον. τεθήσεσθον. τεθήσεσθον. τεθησόμεθα. τεθήσεσθε. τεθήσονται.

Προστακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τίθεσο. τιθέσθω. Δυϊκὰ τίθεσθον. τιθέσθων. Πληθυντικὰ τίθεσθε. τιθέσθωσαν.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Τέθεισο. τεθείσθω. τέθεισθον. τεθείσθων. τέθεισθε. τεθείσθωσαν.

ἀόριστος α΄. Τέθητι. τεθήτω. τέθητον. τεθήτων. τέθητε. τεθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τιθείμην τιθεῖο τιθεῖτο. Δυϊκὰ τιθείμεθον. τιθεῖσθον. τιθείσθην. Πληθυντικὰ τιθείμεθα. τιθεῖσθε. τιθεῖντο.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Τεθείμην. τεθεῖο. τεθεῖτο. τεθείμεθον. τεθεῖσθον. τεθείσθην. τεθείμεθα. τεθεῖσθε. τεθεῖντο.

ἀόριστος α΄. Τεθείην. τεθείης. τεθείη. τεθείητον. τεθειήτην. τεθείημεν. τεθείητε. τεθείησαν.

μέλλων α΄. Τεθησοίμην. τεθήσοιο. τεθήσοιτο. τεθησοίμεθον. τεθήσοισθον. τεθησοίσθην. τεθησοίμεθα. τεθήσοισθε. τεθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλων. Τεθεισοίμην. τεθείσοιο. τεθείσοιτο. τεθεισοίμεθον. τεθείσοισθον. τεθεισοίσθην. τεθεισοίμεθα. τεθείσοισθε. τεθείσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἐὰν τιθῶμαι. τιθῇ. τιθῆται. Δυϊκὰ ἐὰν τιθώμεθον. τιθῆσθον. τιθῆσθον. Πληθυντικὰ ἐὰν τιθώμεθα. τιθῆσθε. τιθῶνται.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Ἐὰν τεθῶμαι. τεθῇ. τεθῆται. ἐὰν τεθώμεθον. τεθῆσθον. τεθῆσθον. ἐὰν τεθώμεθα. τεθῆσθε. τεθῶνται.

ἀόριστος β΄. Ἐὰν τεθῶ. τεθῇς. τεθῇ. ἐὰν τεθῆτον. τεθῆτον. ἐὰν τεθῶμεν. τεθῆτε. τεθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τίθεσθαι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. τεθεῖσθαι. ἀόριστος α'. τεθῆναι. μέλλων α'. τεθήσεσθαι. μετὰ βραχὺ μέλλων. τεθεῖσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ὁ τιθέμενος. τοῦ τιθεμένου. ἡ τιθεμένη. τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον. τοῦ τιθεμένου.

παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντέλικος. Ὁ τεθειμένος. τοῦ τεθειμένου. ἡ τεθειμένη. τῆς τεθειμένης. τὸ τεθειμένον. τοῦ τεθειμένου.

ἀόριστος α'. Ὁ τεθείς. τοῦ τεθέντος. ἡ τεθεῖσα. τῆς τεθείσης. τὸ τὸ τεθέν. τοῦ τεθέντος.

μέλλων α'. Ὁ τεθησόμενος. τοῦ τεθησομένου. ἡ τεθησομένη. τῆς τεθησομένης. τὸ τεθησόμενον. τοῦ τεθησομένου.

μετὰ βραχὺ μέλλων. Ὁ τεθεισόμενος. τοῦ τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη. τῆς τεθεισομένης. τὸ τεθεισόμενον. τοῦ τεθεισομένου.

Θετικὰ μέσα.

ἐνεστώς. Τίθεμαι. τίθεσαι. τίθεται. sicut & passiua

παρατατικός. ἐτιθέμην. ἐτίθεσο ἐτίθετο.

ἀόριστος β'. Ἐθέμην. ἔθεσο καὶ ἔθου. ἔθετο. ἐθέμεθον. ἔθεσθον. ἐθέσθην. ἐθέμεθα. ἔθεσθε. ἔθεντο.

μέλλων α', Θήσομαι. θήσῃ. θήσεται. sicut τύψομαι. τύψῃ.

Προστακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τίθεσο καὶ τίθου. τιθέσθω. τίθεσθον. τιθέσθων. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

ἀόριστος β'. Θέσο καὶ θοῦ. θέσθω. θέσθον. θέσθων. θέσθε. θέσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τιθείμην. τιθεῖο. τιθεῖτο. sicut et passiua.

ἀόρ. α΄. ¶ Θείμην. θεῖο. θεῖτο. θείμεθον. θεῖσθον. θείσθην. θείμεθα. θεῖσθε. θεῖντο.

μέλ. α΄. ¶ Θησοίμην. θήσοιο. θήσοιτο. θησοίμεθον. θήσοισθον. θησοίσθην. θησοίμεθα. θήσοισθε. θήσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός ¶ Ἐὰν τιθῶμαι. τιθῇ. τιθῆται. sicut & passiua.

ἀόρ. α΄. ¶ Ἐὰν θῶμαι. θῇ. θῆται. ἐὰν θώμεθον. θῆσθον. θῆσθον. ἐὰν θώμεθα. θῆσθε. θῶνται.

¶ Ἀπαρέμφατα μέσα.

ἐνεστὼς, καὶ ¶ Τίθεσθαι. ἀόρ. β΄. θέσθαι. μέλ. α΄. θήσεσθαι.

παρατατικός. ¶ Μετοχαὶ μέσαι.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Ὁ τιθέμενος. ἡ τιθεμένη. τὸ τιθέμενον.

ἀόρ. β΄. ¶ Ὁ θέμενος. ἡ θεμένη. τὸ θέμενον.

μέλ. α΄. ¶ Ὁ θησόμενος. ἡ θησομένη. τὸ θησόμενον.

Secunda coniugatio uerborum in μι.

Ecunda coniugatio uerborum in μι fit a uerbis barytonis circunflexorũ secundæ coniugationis a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habet η. In passiui autem penultima, α. ut ἱστάω ἱστῶ. ἵστημι passiuum ἵσταμαι.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς Ἵστημι. ἵστης. ἵστησι. ¶ Δυϊκὰ ἵστατον. ἵστατον.

¶ Πληθυντικὰ. ἵσταμεν. ἵστατε. ἱστᾶσι.

παρατατικός ¶ Ἵστην. ἵστης. ἵστη. ἵστατον. ἱστάτην. ἵσταμεν. ἵστατε. ἵστασαν.

παρακ. ¶ Ἕστηκα. ἕστηκας. ἕστηκε. ἑστήκατον. ἑστήκατον. ἑστήκαμεν. ἑστήκατε. ἑστήκασι.

ὑπερ

ὑπερ. Ἑστάκειν. ἑστάκεις. ἑστάκει. ἑστάκειτον. ἑστακείτην. ἑστάκειμεν. ἑστάκειτε. ἑστάκεισαν.

ἀόρ. α΄ Ἔστησα. ἔστησας. ἔστησε. ἐστήσατον. ἐστησάτην. ἐστήσαμεν. ἐστήσατε. ἔστησαν.

ἀόρ. β΄. Ἔστην. ἔστης. ἔστη. ἔστητον ἐστήτην. ἔστημεν, ἔστητε. ἔστησαν.

μέλ. α΄. Στήσω. στήσεις. στήσει. στήσετον. στήσετον. στήσομεν. στήσετε. στήσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἵσταθι. ἱστάτω. Δυϊκὰ ἵστατον. ἱστάτων. Πληθυντικὰ ἵστατε. ἱστάτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερ. Ἕστακε. ἑστακέτω. ἑστάκετον. ἑστακέτων. ἑστάκετε. ἑστακέτωσαν.

ἀόρ. α΄. Στῆσον. στησάτω. στήσατον. στησάτων. στήσατε. στησάτωσαν.

ἀόρ. β΄. Στῆθι. στήτω. στῆτον. στήτων. στῆτε. στήτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἱσταίην. ἱσταίης. ἱσταίη. Δυϊκὰ ἱσταίητον. ἱσταιήτην.
Πληθυντικὰ ἱσταίημεν. ἱσταίητε. ἱσταίησαν. καὶ ἱσταῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερ. Ἑστάκοιμι. ἑστάκοις. ἑστάκοι. ἑστάκοιτον. ἑστακοίτην. ἑστάκοιμεν. ἑστάκοιτε. ἑστάκοιεν.

ἀόρ. α΄. Στήσαιμι. στήσαις. στήσαι. καὶ αἰολικῶς στήσεια. καὶ ἀττικῶς στήσειας στήσειε. στήσαιτον. στησαίτην. στήσαιμεν. στήσαιτε. στήσαιεν. καὶ στήσειαν ἀττικῶς.

ἀόρ. β΄. Σταίην. σταίης. σταίη. σταίητον. σταιήτην. σταίημεν. σταίητε. σταίησαν. καὶ σταῖεν

μέλ. α΄. Στήσοιμι. στήσοις. στήσοι. στήσοιτον. στησοίτην. στήσοιμεν. στήσοιτε. στήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἐὰν ἱστῶ. ἱστᾷς. ἱστᾷ. Δυϊκὰ ἐὰν ἱστᾶτον. ἱστᾶτον.
Πληθυντικὰ ἐὰν ἱστῶμεν. ἱστᾶτε. ἱστῶσι.
παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ἐὰν ἑστήκω. ἑστήκῃς. ἑστήκῃ. ἐὰν ἑστήκητον. ἑστήκητον.
ἐὰν ἑστήκωμεν. ἑστήκητε. ἑστήκωσι.
ἀόριστος α'. Ἐὰν στήσω. στήσῃς. στήσῃ. ἐὰν στήσητον. στήσητον. ἐὰν
στήσωμεν. στήσητε. στήσωσι.
ἀόριστος β'. Ἐὰν στῶ. στῇς. στῇ. ἐὰν στῆτον. στῆτον. ἐὰν στῶμεν.
στῆτε. στῶσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἱστάναι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ἑστηκέναι. ἀόριστος α'. στῆσαι.
ἀόριστος β'. στῆναι. μέλλων α'. στήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ὁ ἱστὰς τοῦ ἱστάντος. ἡ ἱστᾶσα. τῆς ἱστάσης. τὸ ἱστὰν
τοῦ ἱστάντος.
παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Ὁ ἑστηκώς. τοῦ ἑστηκότος. ἡ ἑστηκυῖα. τῆς ἑστηκυίας.
τὸ ἑστηκός. τοῦ ἑστηκότος.
ἀόριστος α'. Ὁ στήσας. τοῦ στήσαντος. ἡ στήσασα. τῆς στησάσης. τὸ
στῆσαν. τοῦ στήσαντος.
ἀόριστος β'. Ὁ στὰς τοῦ στάντος. ἡ στᾶσα. τῆς στάσης. τὸ στὰν τοῦ
στάντος.
μέλλων α'. Ὁ στήσων. τοῦ στήσοντος. ἡ στήσουσα. τῆς στησούσης. τὸ
στῆσον. τοῦ στήσοντος.

Ὁριστικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς. Ἵσταμαι. ἵστασαι. ἵσταται. Δυϊκὰ ἱστάμεθον. ἵστασθον. ἵστασθον. Πληθυντικὰ ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵστανται.
παρατατικός. Ἱστάμην. ἵστασο, καὶ ἵστω. ἵστατο. ἱστάμεθον. ἵστασθον. ἱστάσθην. ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵσταντο.

παρακ. ¶ Ἕσταμαι. ἕστασαι. ἕσταται. ἑστάμεθον. ἕστασθον. ἕστασθον. ἑστάμεθα. ἕστασθε. ἕστανται.

ὑπερσ. ¶ Ἑστάμην. ἕστασο. ἕστατο. ἑστάμεθον. ἕστασθον. ἑστάσθην. ἑστάμεθα. ἕστασθε. ἕσταντο.

ἀόρ. α'. ¶ Ἐστάθην. ἐστάθης. ἐστάθη. ἐστάθητον. ἐσταθήτην. ἐστάθημεν. ἐστάθητε. ἐστάθησαν.

μέλ. α'. ¶ Σταθήσομαι. σταθήσῃ. σταθήσεται. σταθησόμεθον. σταθήσεσθον. σταθήσεσθον. σταθησόμεθα. σταθήσεσθε. σταθήσονται.

μετ' ὀλίγ. μέλ. ¶ Ἑστάσομαι. ἑστάσῃ. ἑστάσεται. ἑστασόμεθον. ἑστάσεσθον. ἑστάσεσθον. ἑστασόμεθα. ἑστάσεσθε. ἑστάσονται.

¶ Προστακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Ἵστασο καὶ ἵστω. ἱστάσθω. ¶ Δυϊκά. ἵστασθον ἱστάσθων. ¶ Πληθυντικά. ἵστασθε. ἱστάσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶ Ἕστασο. ἑστάσθω. ἕστασθον. ἑστάσθων. ἕστασθε. ἑστάσθωσαν.

ἀόρ. α'. ¶ Στάθητι. σταθήτω. στάθητον. σταθήτων. στάθητε. σταθήτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Ἱσταίμην. ἱσταῖο. ἱσταῖτο. ¶ Δυϊκά. ἱσταίμεθον. ἱσταῖσθον. ἱσταίσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἱσταίμεθα. ἱσταῖσθε. ἱσταῖντο.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶ Ἑσταίμην. ἑσταῖο. ἑσταῖτο. ἑσταίμεθον. ἑσταῖσθον. ἑσταίσθην. ἑσταίμεθα. ἑσταῖσθε. ἑσταῖντο.

ἀόρ. α'. ¶ Σταθείην. σταθείης. σταθείη. σταθείητον. σταθειήτην. σταθείημεν. σταθείητε. σταθείησαν.

μέλ. α'. Σταθησοίμην. σταθήσοιο. σταθήσοιτο. σταθησοίμεθον. σταθήσοισθον. σταθησοίσθην. σταθησοίμεθα. σταθήσοισθε. σταθήσοιντο.

μετ' ὀλίγ. μέλ. ¶ Ἑστασοίμην. ἑστάσοιο. ἑστάσοιτο. ἑστασοίμεθον. ἑστάσοισθον. ἑστασοίσθην. ἑστασοίμεθα. ἑστάσοισθε. ἑστάσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Ἐὰν ἱστῶμαι. ἱστῇ. ἱστῆται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν ἱστώμεθον. ἱστῆσθον. ἱστῆσθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν ἱστώμεθα. ἱστῆσθε. ἱστῶνται.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Ἐὰν ἑστῶμαι, ἑστῇ. ἑστῆται. ἐὰν ἑστώμεθον. ἑστῆσθον. ἑστῆσθον. ἐὰν ἑστώμεθα. ἑστῆσθε. ἑστῶνται.

ἀόριστος α΄. ¶ Ἐὰν σταθῶ. σταθῇς. σταθῇ. ἐὰν σταθῆτον. σταθῆτον. ἐὰν σταθῶμεν. σταθῆτε. σταθῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Ἵστασθαι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ἑστάσθαι. ἀόριστος α΄. σταθῆναι.
μέλλων α΄ σταθήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλων. ἑστάσεσθαι.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Ὁ ἱστάμενος. τοῦ ἱσταμένου. ἡ ἱσταμένη. τῆς ἱσταμένης. τὸ ἱστάμενον. τοῦ ἱσταμένου.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Ὁ ἑστάμενος. τοῦ ἑσταμένου. ἡ ἑσταμένη. τῆς ἑσταμένης. τὸ ἑστάμενον. τοῦ ἑσταμένου.

ἀόριστος α΄. Ὁ σταθείς. τοῦ σταθέντος. ἡ σταθεῖσα. τῆς σταθείσης. τὸ σταθέν. τοῦ σταθέντος.

μέλλων α΄. ¶ Ὁ σταθησόμενος. ἡ σταθησομένη. τὸ σταθησόμενον

μετ' ὀλίγον μέλλων. ¶ Ὁ ἑστασόμενος. ἡ ἑστασομένη. τὸ ἑστασόμενον.

¶ Ὁριστικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Ἵσταμαι. ἵστασαι. ἵσταται. sicut et passiua.
¶ Ἱστάμην. ἵστασο. ἵστατο. et cætera.

ἀόριστος α΄. ἐστησάμην. ἐστήσω. ἐστήσατο. ἐστησάμεθον. ἐστήσασθον. ἐστησάσθην. ἐστησάμεθα. ἐστήσασθε. ἐστήσαντο.

μέλλων α΄. ¶ Στήσομαι. στήσῃ. στήσεται. στησόμεθον. στήσεσθον. στήσεσθον. στησόμεθα. στήσεσθε. στήσονται.

¶ Προστακτικὰ

Προστακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἵστασο. καὶ ἵστω. ἱστάσθω. sicut & passiua.

ἀόριστος α'. Στῆσαι. στησάσθω. στήσασθον. στησάσθων. στήσασθε στησάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἱσταίμην. ἱσταῖο. ἱσταῖτο. sicut & passiua.

ἀόριστος α'. Στησαίμην. στήσαιο στήσαιτο στησαίμεθον. στήσαισθον. στησαίσθην. στησαίμεθα. στήσαισθε. στήσαιντο.

μέλλων α'. Στησοίμην. στήσοιο. στήσοιτο. στησοίμεθον. στήσοισθον. στησοίσθην. στησοίμεθα. στήσοισθε. στήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἐὰν ἱστῶμαι. ἱστῇ. ἱστῆται. sicut & passiua.

ἀόριστος α'. ἐὰν στήσωμαι. στήσῃ. στήσηται. ἐὰν στησώμεθον. στήσησθον. στήσησθον. ἐὰν στησώμεθα. στήσησθε. στήσωνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἵστασθαι. ἀόριστος α'. στήσασθαι. μέλλων α'. στήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ὁ ἱστάμενος. τοῦ ἱσταμένου. ἡ ἱσταμένη. τῆς ἱσταμένης. τὸ ἱστάμενον. τοῦ ἱσταμένου.

ἀόριστος α'. Ὁ στησάμενος. ἡ στησαμένη. τὸ στησάμενον.

μέλλων α'. Ὁ στησόμενος. ἡ στησομένη. τὸ στησόμενον.

Tertia cõiugatio uerborum in μι.

t Ertia cõiugatio uerborũ in μι fit a uerbis barytonis circunflexorum tertiæ cõiugationis a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habet ω μέγα. in passiui autem ο μικρὸν ut διδόω. δίδωμι. passiuum.

δίδομαι. ¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστώς. ¶ Δίδωμι. δίδως. δίδωσι. ¶ Δυϊκὰ δίδοτον. δίδοτον.
¶ Πληθυντικὰ δίδομεν. δίδοτε. διδοῦσι. ¶ Ἰωνικῶς διδόασι.

παρατ'. ¶ Ἐδίδων. ἐδίδως. ἐδίδω. ἐδίδοτον. ἐδιδότην. ἐδίδομεν.
ἐδίδοτε. ἐδίδοσαν.

παρακ'. ¶ Δέδωκα. δέδωκας. δέδωκε. δεδώκατον. δεδώκα
τον. δεδώκαμεν. δεδώκατε. δεδώκασι.

ὑπερσ'. ¶ Ἐδεδώκειν. ἐδεδώκεις. ἐδεδώκει. ἐδεδώκειτον. ἐδε
δωκείτην. ἐδεδώκειμεν. ἐδεδώκειτε. ἐδεδώκεισαν.

ἀόρ. α'. ¶ Ἔδωκα. ἔδωκας. ἔδωκε. ἐδώκατον. ἐδωκάτην. ἐδώ
καμεν. ἐδώκατε. ἔδωκαν.

ἀόρ. β. ¶ Ἔδων. ἔδως. ἔδω. ἔδοτον. ἐδότην. ἔδομεν. ἔδοτε. ἔ-
δοσαν.

μέλλ. α'. ¶ Δώσω. δώσεις. δώσει. δώσετον. δώσετον. δώσομεν.
¶ Προστακτικὰ ἐνεργητικά. (δώσετε. δώσουσι.

ἐνεστὼς καὶ ¶ Δίδοθι. διδότω. ¶ Δυϊκά. δίδοτον. διδότων. ¶ Πλη
παρατ'. θυντικὰ δίδοτε. διδότωσαν.

παρακ'. καὶ ¶ Δέδωκε. δεδωκέτω. δεδώκετον. δεδωκέτων. δε
ὑπερσ'. δώκετε. δεδωκέτωσαν.

ἀόρ. β'. ¶ Δόθι καὶ δός. δότω. δότον. δότων. δότε. δότωσαν.

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ ¶ Διδοίην. διδοίης. διδοίη. ¶ Δυϊκὰ διδοίητον διδοιή
παρατ'. την. ¶ Πληθυντικὰ διδοίημεν. διδοίητε. διδοίησαν.
καὶ διδοῖεν.

παρακ'. καὶ ¶ Δεδώκοιμι. δεδώκοις. δεδώκοι. δεδώκοιτον. δεδω
ὑπερσ'. κοίτην. δεδώκοιμεν. δεδώκοιτε. δεδώκοιεν.

ἀόρ. α'. ¶ Δοίην. δοίης. δοίη. δοίητον. δοιήτην. δοίημεν.
δοίητε. δοίησαν. καὶ δοῖεν.

μέλλων α΄. ¶ Δώσοιμι. δώσοις. δώσοι. δώσοιτον. δωσοίτην.
¶ Πληθυντικὰ δώσοιμεν. δώσοιτε. δώσοιεν.

¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Ἐὰν διδῶ. διδῷς. διδῷ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν διδῶτον. διδῶτον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν διδῶμεν. διδῶτε. διδῶσι.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Ἐὰν δεδώκω. δεδώκῃς. δεδώκῃ. ἐὰν δεδώκητον. δεδώκητον. ἐὰν δεδώκωμεν. δεδώκητε. δεδώκωσι.

ἀόριστος β΄. ἐὰν δῶ. δῷς. δῷ. ἐὰν δῶτον. δῶτον. ἐὰν δῶμεν. δῶτε. δῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Διδόναι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. δεδωκέναι. ἀόριστος β΄. δοῦναι. μέλλων α΄. δώσειν.

¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Ὁ διδούς. τοῦ διδόντος. ἡ διδοῦσα. τῆς διδούσης. τὸ διδόν. τοῦ διδόντος.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Ὁ δεδωκώς. τοῦ δεδωκότος. ἡ δεδωκυῖα. τῆς δεδωκυίας. τὸ δεδωκός. τοῦ δεδωκότος.

ἀόριστος β΄. ¶ Ὁ δούς. τοῦ δόντος. ἡ δοῦσα. τῆς δούσης. τὸ δόν. τοῦ δόντος.

μέλλων α΄. ¶ Ὁ δώσων. τοῦ δώσοντος. ἡ δώσουσα. τῆς δωσούσης.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά. (τὸ δῶσον. τοῦ δώσοντος.

ἐνεστώς. ¶ Δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. ¶ Δυϊκά. διδόμεθον. δίδοσθον. δίδοσθον. ¶ Πληθυντικὰ διδόμεθα. δίδοσθε. δίδονται.

παρατατικός. ¶ Ἐδιδόμην. ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου. ἐδίδοτο. ἐδιδόμεθον. ἐδίδοσθον. ἐδιδόσθην. ἐδιδόμεθα. ἐδίδοσθε. ἐδίδοντο.

παρακείμενος. ¶ Δέδομαι. δέδοσαι. δέδοται. δεδόμεθον. δέδοσθον. δέδοσθον. δεδόμεθα. δέδοσθε. δέδονται καὶ ἰωνικῶς. δεδόαται.

ὑπερσ΄. ἐδεδόμην. ἐδέδοσο. ἐδέδοτο. ἐδεδόμεθον ἐδέδοσθον. ἐδεδόσθην. ἐδεδόμεθα. ἐδέδοσθε. ἐδέδοντο. καὶ ἰωνικῶς ἐδεδόατο.

ἀόρ. α΄. ἐδόθην. ἐδόθης ἐδόθη. ἐδόθητον. ἐδοθήτην. ἐδόθημεν. ἐδόθητε. ἐδόθησαν.

μέλ. α΄. δοθήσομαι. δοθήσῃ. δοθήσεται. δοθησόμεθον. δοθήσεσθον. δοθήσεσθον. δοθησόμεθα. δοθήσεσθε. δοθήσονται.

μετ' ὀλ. μέλ. δεδόσομαι. δεδόσῃ. δεδόσεται. δεδοσόμεθον. δεδόσεσθον. δεδόσεσθον. δεδοσόμεθα. δεδόσεσθε. δεδόσονται.

Προστακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ΄. Δίδοσο, ἢ δίδου. διδόσθω. Δυϊκὰ δίδοσθον. διδόσθων. Πληθυντικὰ δίδοσθε. διδόσθωσαν.

παρακ΄. καὶ ὑπερσ΄. δέδοσο. δεδόσθω. δέδοσθον. δεδόσθων. δέδοσθε. δεδόσθωσαν.

ἀόρ. α΄. Δόθητι. δοθήτω. δόθητον. δοθήτων. δόθητε. δοθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ΄. Διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. Δυϊκὰ διδοίμεθον διδοῖσθον. διδοίσθην. Πληθυντικὰ διδοίμεθα. διδοῖσθε. διδοῖντο.

παρακ΄. καὶ ὑπερσ΄. Δεδοίμην. δεδοῖο. δεδοῖτο. δεδοίμεθον. δεδοῖσθον. δεδοίσθην. δεδοίμεθα. δεδοῖσθε. δεδοῖντο.

ἀόρ. α΄. Δοθείην. δοθείης. δοθείη. δοθείητον. δοθειήτην. δοθείημεν. δοθείητε. δοθείησαν καὶ δοθεῖεν.

μέλ. α΄. Δοθησοίμην. δοθήσοιο. δοθήσοιτο. δοθησοίμεθον. δοθήσοισθον. δοθησοίσθην. δοθησοίμεθα. δοθήσοισθε. δοθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλ. ❡Δεδοσοίμην. δεδόσοιο. δεδόσοιτο. δεδοσοίμεθον. δε-
δόσοισθον. δεδοσοίσθην. δεδοσοίμεθα. δεδόσοισθε. δε-
δόσοιντο.

❡Ὑποτακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς ἢ παρατατικός. ❡Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. διδῶται. ❡Δυϊκὰ ἐὰν διδώ-
μεθον. διδῶσθον. διδῶσθον. ❡Πληθυντικὰ ἐὰν διδώ-
μεθα. διδῶσθε. διδῶνται.

παρακείμενος καὶ ❡Ἐὰν δεδῶμαι. δεδῷ. δεδῶται. ἐὰν δεδώμεθον. δε-
ὑπερσυντέλικος. δῶσθον. δεδῶσθον. ἐὰν δεδώμεθα. δεδῶσθε. δεδῶνται.

ἀόριστος α'. ❡Ἐὰν δοθῶ. δοθῇς. δοθῇ. ἐὰν δοθῆτον. δοθῆτον. ἐὰν
δοθῶμεν. δοθῆτε. δοθῶσι.

❡Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς ἢ παρατατικός ❡Δίδοσθαι. παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλικος. δεδόσθαι. ἀόριστος α'. δοθῆναι.
μέλλων α'. δοθήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλ. δεδόσεσθαι.

❡Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ❡Ὁ διδόμενος. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.
παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Ὁ δεδομένος. ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.
ἀόριστος α'. ❡Ὁ δοθείς. ἡ δοθεῖσα. τὸ δοθέν.
μέλλων α'. ❡Ὁ δοθησόμενος. ἡ δοθησομένη. τὸ δοθησόμενον.
μετ' ὀλίγον μέλλ. ❡Ὁ δεδοσόμενος. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

❡Ὁριστικὰ μέσα.

ἐνεστὼς ❡Δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. sicut passiua.
παρατατικός. ❡Ἐδιδόμην. ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου. ἐδίδοτο. et alia
ἀόριστος β'. ❡Ἐδόμην. ἔδοσο. ἢ ἔδου. ἔδοτο. ἐδόμεθον. ἔδοσθον.
ἐδόσθην. ἐδόμεθα. ἔδοσθε. ἔδοντο.
μέλλων α'. ❡Δώσομαι. δώσῃ. δώσεται. δωσόμεθον. δώσεσθον.
δώσεσθον. δωσόμεθα. δώσεσθε. δώσονται.

¶ Προστακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς ¶ Δίδοσο ἢ δίδου. διδόσθω. sicut & passiua.

ἀόρ. β΄. ¶ Δόσο καὶ δοῦ. δόσθω. Δόσθον. δόσθων. δόσθε. δόσθωσαν.

¶ Εὐκτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς ¶ Διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. sicut & passiua.

ἀόρ. β΄. ¶ Δοίμην. δοῖο. δοῖτο. Δοίμεθον. δοῖσθον. δοίσθην. δοίμεθα. δοῖσθε. δοῖντο.

μέλλ. α΄. ¶ Δωσοίμην. δώσοιο. δώσοιτο. Δωσοίμεθον. δώσοισθον. δωσοίσθην. δωσοίμεθα. δώσοισθε. δώσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς ¶ Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. διδῶται. sic & passiua.

ἀόρ. β΄. ¶ Ἐὰν δῶμαι. δῷ. δῶται. Ἐὰν δώμεθον. δῶσθον. δῶσθον. Ἐὰν δώμεθα. δῶσθε. δῶνται.

¶ Ἀπαρέμφατα μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς ¶ Δίδοσθαι. ἀόρ. β΄. δόσθαι. μέλλ. α΄. Δώσεσθαι.

¶ Μετοχαὶ μέσαι.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς ¶ Ὁ διδόμενος. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.

ἀόρ. β΄. ¶ Ὁ δόμενος. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.

μέλλ. α΄. ¶ Ὁ δωσόμενος. ἡ δωσομένη. τὸ δωσόμενον.

¶ Quarta cõiugatio uerborum in μι fit a uerbis barytonis sextæ coniugationis in νῶ desinentibus. Et in penultima actiui habét ῡ productũ in passiui uero penultia idé ῠ correptũ, ut ζωννύω. ζώννῡμι, passiuũ ζώννῠμαι.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς ¶ Ζώννυμι. ζώννυς. ζώννυσι. ¶ Δυϊκά. ζώννυτον. ζώννυτον. ¶ Πληθυντικά ζώννυμεν. ζώννυτε. ζωννύουσι.

παρατατ. ¶ Ἐζώννυν. ἐζώννυς. ἐζώννυ. ἐζώννυτον. ἐζωννύτην. ἐζώννυμεν. ἐζώννυτε. ἐζώννυσαν.

¶ Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ¶ Ζώννυθι. ζωννύτω. ¶ Δυϊκὰ ζώννυτον. ζωννύτων. ¶ Πληθυντικὰ ζώννυτε. ζωννύτωσαν.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ¶ Ζωννύναι.

¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ¶ Ὁ ζωννύς. τοῦ ζωννύντος. ἡ ζωννῦσα. τῆς ζωννύσης. τὸ ζωννύν. τοῦ ζωννύντος.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς ¶ Ζώννυμαι. ζώννυσαι. ζώννυται. ¶ Δυϊκὰ ζωννύμεθον. ζώννυσθον. ζώννυσθον. ¶ Πληθυντικὰ ζωννύμεθα. ζώννυσθε. ζώννυνται.

παρατατ. ¶ Ἐζωννύμην. ἐζώννυσο. ἐζώννυτο. ἐζωννύμεθον. ἐζώννυσθον. ἐζωννύσθην. ἐζωννύμεθα. ἐζώννυσθε. ἐζώννυντο.

¶ Προστακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ¶ Ζώννυσο. ζωννύσθω. ¶ Δυϊκὰ ζώννυσθον. ζωννύσθων ¶ Πληθυντικὰ ζώννυσθε. ζωννύσθωσαν.

¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ¶ Ζώννυσθαι.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ¶ Ὁ ζωννύμενος. ἡ ζωννυμένη. τὸ ζωννύμενον.

¶ΚΑΊ ΠΆΛΙΝ ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ ῬΗΜΆΤΩΝ.

u Erba in μι desinentia fiunt a uerbis sextæ coniugationis barytonorum partim ab iis quæ habét circunflexa, partim ab aliis quæ non habent. Deriuatiua a barytonis quæ habent circunflexa reduplicationem suscipiunt, & trisyllaba esse uolunt annumerata ea syllaba, quam per reduplicationem suscipiunt ut τιθέω. ῶ. τίθημι. Alia autem ab iis solum quæ in νῶ desinunt, & ipsa quoq; trisyllaba sunt licet reduplicationé non habeant, ut ζωννύω. ζώννυμι. Nonnulla tamen inueniuntur apud poetas trisyllaba, in quibus nulla est reduplicatio & si a barytonis habentibus circunflexa deriuentur, ut δίζημι. ὄνημι. φίλημι. ἄρνημι. ἵλημι. unde ἵληθι ἵλαθι. δείπνυμι. ἵστημι. κρέμημι. γήρημι, unde γηρὰς γηρῶντος. ὄρημι unde ποθόρημι compositum. Θεόκριτος

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι.

Νίκημι. θεόκριτος σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω. οὔτε φιλητάν. & alia similia. ¶Annotantur nónulla quæ numerú triú syllabarú excedunt, quæ etiam poetica sunt ἀείσκημι. ἀλάλημι ἀκάχημι. ἀλαλύκτημι, quorum passiua hoc est ἀκάχημαι. ἀλαλύκτημαι penultima producta ἔθει αἰολικῷ apud poetas frequétissimo habétur í usu. Quinq; etiá annotátur, quæ cóiter in usu sút & a uerbis in νῶ desinentibus deducuntur. ut κεράννυμι. πετάννυμι. ὀμόργνυμι. ὀρέγνυμι. ὀνίννυμι. ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ. ὧ δ' ἐθέλῃ μεγάλως παραγίγνεται ἠδ' ὀνίνησι. ¶Sunt & quædam æolica

his

his ſimilia ut δοκιμῶμι. ἐλευθερῶμι. & cætera.

¶ Inueniuntur alia quæ cõtrarium patiuntur, quoniam diſyllaba ſunt, ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. εἶμι τὸ πορεύομαι. φημὶ τὸ λέγω. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ. ἠμὶ τὸ αὐτό. Sunt & alia diſyllaba quæ licet cõmuniter nõ annotẽtur, frequẽter tamẽ apud poetas ín uſu ſunt, ut γνῶμι. τλῆμι. δῦμι. φῦμι & ſimilia. ſed de his & nõ nullis aliis in fine huius tractatus dicetur. Nunc ad ea reuertamur quæ ſecundũ naturam uerborum in μι regulariter formari poſſunt, quæ (ut dixi) triſyllaba eſſe uolũt, Nam prima ſyllaba ex reduplicatione fit, ſi a barytonis circũflexorũ deducantur.

De reduplicatiõe.

e St autem reduplicatio duplex propria & impropria. Propria fit tribus modis communi, ionico, & attico. ſed ex his cõmunis & ionicus ſunt ſimiles inter ſe præterq̃ in hoc ꝙ in cõmuni, ι ponitur, in ionico. ε. Fiũt autem ambo duobus modis prout uerbum incipit aut a conſonãte tenui, aut a craſſa. Nam ſi a tenui ĩcipiat ſiue ſola ſit, ſiue cũ alia, eadẽ repetit᷑ ut δῶ διδῶ δίδωμι. πλῶ πιπλῶ πίπλημι & πίμπλημι. Si a craſſa, ꝓ ea ſiue ſola ſit ſiue cũ alia conſonãte ἀντίστοιχον ei⁹ hoc ẽ tenuis põitur ut θῶ τιθῶ τίθημι. χρῶ κιχρῶ κίχρημι. Ionico cũ ε. ut τμῶ τέτμω. φνῶ πέφνω. κλῶ κέκλω. Et hac reduplicatione iones reſpuentes præteritorũ augumentum in oĩbus modis & tẽporibus, maxime autẽ in ambobus aoriſtis uti cõſueuerũt, cuius uſus apud Homerum frequẽtiſſimns eſt in uerbis nec ſolũ in ῶ deſinentibus ſed ẽt

ῑ μῑ ἰλιάδος ε̄ ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι ὅττι κεν εἴπω, καὶ ἰλιάδος δ̄, ὑπὸ δὲ τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος, καὶ ἰλιάδος ζ̄ φαίην κεν φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. Attico modo fit in ptõ perfecto, quãdo uerbũ incipit a mutabilibus uocalibus. hoc ẽ ab ᾱ ε̄ ο̄ sequẽte consonãte, i quã nõ desinat prima syllaba, sed quæ sit pricipium lr̃æ, q̃ reduplicatio fit hoc mõ. Nã pricipales duæ lr̃æ pñtis p̃ponũtur cõi ptõ & tertia syllaba a pricipio corripit̃ sicut in ptõ attico dictũ ẽ, ut ἀκούω ἤκουκα ἀκήκοκα καὶ μέσος ἤκουα ἀκήκοα. ἐλεύθω ἤλευκα ἐλήλυκα & μέσος ἤλευθα ἐλήλυθα. Et hæc dicit̃ propria reduplicatio qm̃ prima cõsonãs præsentis repetit̃. Impropria item duob⁹ fit modis. uno p̱ ἰῶτα altero p̱ ε̄. sed p̱ ἰῶτα item duob⁹ modis. uno quãdo uerbũ icipit a uocali ut ὦ, ἰῶ, ἵημι. altero quãdo uerbũ incipit a ς̄ ut ςῶ ἱςῶ ἵςημι. in quo σ̄ nõ repetitur p̱p̱ difficultatẽ p̱nuntiandi aut incõcinnitatẽ, sed utroq; modo ἰῶτα solũ præponitur & hic modus cõis est. Per ε̄ solã ut ὦ ἑῶ ἕημι ἕεμαι καὶ ἧμαι. Et hac attici uti solẽt in ptis uerbo℞ ab ο̄ incipiẽtium ut ὥρακα ἑώρακα, ὦσμαι ἕωσμαι, quos poetæ imitati etiã in aliis temporibus aliorũ uerborum tã in ω̄ q̃ in μῑ desinẽtium ea frequenter utũtur ut εἶπα ἔειπα, ἧκα ἕηκα ὠσάμην ἐωσάμην. et hæc dicitur reduplicatio impropria quoniam nulla repetitur consonans, sed sola uocalis p̃ponitur. Cum aũt alia uerba appellata sint parti barytona parti circũflexa ab accentu, hæc a terminatiõe in μῑ, in quã desinũt nuncupata sũt, qa pleraq; trisyllaba sunt et accentũ hẽnt in antepenultima. horũ μῑ finalis

breuis ẽ. Penultĩa uero est uaria ſm uarias uocales, quæ inueniũtur ĩ penultima barytonorũ a qbus ĩmediate fiũt, quæ qdẽ uocales χαρακτηριστικαί sũt, hoc est formatiuæ tã barytonorũ q̃ circũflexorũ, & terminatorum ĩ μι, quæ sunt ε. α. ο. υ. quibus ĩ proprias lõgas mutatis & extrema ĩ μι breuẽ cõuersa, q̃tuor fiũt cõiugatiões uerborũ in μι ut τίθημι. ἵστημι. δίδωμι. ζώννυμι. ab eo qđ est ζωννύω. qđ nõ circũflectitur quia nõ patitur synæresim Næc me fugit ab aliis traditũ eẽ, tres primas cõiugationes uerborũ in μι fieri a circũflexis. sed si qs diligẽtius ĩuestigare uoluerit, inueniet a barytonis hæc uerba potius deduci q̃ a circũflexis, quia circũflexa uerba disyllaba sunt, hæc autẽ trisyllaba, illa etiã annumerata, quã per duplicationẽ assumunt. Ea enĩ accidentalis est. nec remanet nisi in præsenti & ptõ imperfecto qua, abiecta circũflexũ uerbũ monosyllabũ relinquitur, ut θῶ. στῶ. δῶ, unde non uidetur apte deduci posse ullum deriuatum in μι cũ minus duarũ syllabarũ esse non possit abiecta ẽt reduplicatione. Deinde nõ potest discerni quotæ coniugationis sit ununquodque uerbum illorum cũ formatiua explicite nõ existat ante ω finalẽ nisi resoluantur in barytona a quibus fiunt. Minus igitur per ipsa cognoscemus immediate uerba terminata in μι. Mediate tamen concurrunt circunflexa uerba ad horum formationem, cum formentur non ab omnibus uerbis barytonis, sed ab iis solum, quæ patiuntur synæresim & easdẽ mutatiões uocaliũ suscipiãt, quas et circũ

flexa uerba. Oportet igit᷑ primũ cognoſcere naturã ba-
rytonoꝶ utrũ ab eis circũflexa uerba deduci poſſint.
deinde an apta ſint ſuſcipere reduplicationẽ. quoniam
ab his potiſſimum fiunt uerba in μι. Tertio ſcire opor
tet quæ ſint eorum penultimæ, quibus cognitis facile
poterimus diſtiguere unãquãq; horũ coniugationẽ, ac
ipſa uerba recte formare, prius tamẽ reſolutis circũfle-
xis ĩ barytona, a quibꝰ deducta ſunt, ut in eis explicitæ
appareãt formatiuæ literæ, quæ ĩ circũflexis implicitæ
erant, hoc eſt. ε α καὶ ο ut τιθῶ τιθέω. ἱςῶ ἱςάω. διδῶ δι-
δόω. quæ etiam formatiuæ ſunt cõiugationum uer-
borũ in μι, & per eas diſtinguntur ſicut & circũflexo
rum coniugationes. Eſto igitur ε formatiua primæ cõ
iugationis terminatorum in μι. α ſecundæ, ο tertiæ, quæ
quidem & ſi in ſingulari numero actiuorũ in propri-
as longas mutentur, in duali tamẽ & plurali, & ĩ eorum
paſſiuis in eaſdem breues iterum uertuntur. ε quidem
mutatur in η ſecũdum præceptionẽ uerborũ in μι. q̃q̃
per ι in diphthongũ etiã augeri poſſit. α ẽt in η cũ uoca
lem longam nullam habeat ſibi propriam in quã mu-
tetur. ο uero mutatur in ω ut τιθέω. τιθῶ. τίθημι. ἱςάω
ἱςῶ. ἵςημι. διδόω. διδῶ. δίδωμι. In quibus extrema,
hoc eſt ω magnum mutata eſt in μι breuem. penultimæ
uero, quæ in barytonis breues erant in proprias longas
mutatæ ſunt quod factum eſt ut tempus quod in extre
ma amiſſũ fuerat in penultima repararetur. At in duali
et plurali et in eorum paſſiuis cum ultima ſit natura
breuis

breuis nihil cogit penultimam produci, ζεύγνυμι uero quartum sortitum est locum, cum simili uerbo deductum non sit. Patitur tamen eandem penultimæ mutationem cum supradictis non uocalis sed temporis tãtum. nam cum ῡ sit anceps nec habeat uocalem longam sibi propriam ĩ quam mutari possit, eadem breuis in se ipsam longam conuertitur. Hoc etiam annotandum est ꝙ præsens horum uerborum propriam sortitum est formationẽ, & declinationem, nec ulli uerborum inflexioni similem. At præteritum imperfectum & secundus aoristus ubique sequũtur formationẽ & uariationem aoristi passiui uerborum in ω̄ paucis ad modũ uariatis, ut ἐτύφθην ἐτύφθη. τύφθητι· τίθετι & cætera pro quibus talis datur regula, Quandocunq; participium inuenitur terminatum in σ̄ oxytonum, hoc ẽ cum accentu acuto in ultima, & declinatum per ντ̄ ut est τιθεὶς τιθέντος, θεὶς θέντος, tunc indicatiuus eiusdem temporis hoc est præteriti imperfecti & secundi aoristi uerborũ in μῑ terminabit ĩ ν̄ cum penultima uocali præsentis temporis, ut ἐτίθην ἔθην ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην ἔστην ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων ἔδων ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν. finali syllaba producta ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι cuius penultima longa est Imperatiuus uero desinit ĩ θι ut τίθετι. non tamen τίθεθι dicimus propter alternitatem duarum densarum sed τίθετι. Optatiuus desinit in ην̄, ut τιθείην. Subiunctiuus in ω̄ circunflexum. ἐὰν τιθῶ. Infinitiuus in ναι τιθέναι. Futurum uero horum uerborum

secundum aliquos a præsente proprii deriuatiui fit abiecta reduplicatione & extrema in σῶ mutata, ut τίθημι θήσω. Et sic minuitur una syllaba a præsenti. si uero nullam habuerit reduplicationem, futurum par erit præsenti, ut φημὶ φήσω. Possumus tamen dicere hæc futura primitiuorum esse, & uerba in μι cum propria non habeant futura a primitiuis ea sumere, sicuti & circunflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum, & primus aoristus primitiuorum formam sequuntur. Verba quartæ coniugationis si trisyllaba sunt omnino carent futuro, nec declinantur nisi usque ad paratatìcum. Si uero disyllaba & futurum habēt, & secundum aoristū, ut Δῦμι δύσω ἔδυν. De quibus omnibus singulatim dicendum est.

¶ΠΡΏΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν εἰς μι ῥημάτων.

Erba in μι desinentia primæ coniugationis fiunt (ut dictum ē) a uerbis barytonis circūflexorum primæ coniugationis a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent η In passiui autem penultima ε, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducātur, ut τιθέω τιθῶ τίθημι. passiuum τίθεμαι.

¶Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς Τίθημι fit ut supra dictum est non a τιθῶ circunflexo primæ coniugationis, sed a τιθέω barytono

ipsius, ω ι μι & ε in η mutatis, & accētu ī antepenultimam retracto. secunda persona a prima fit abiecto ι, & μ in σ mutata τίθης. Tertia a secūda addito ι τίθησι. nec subscribit ἰῶτα secūdæ & tertiæ psonæ quēadmodum in uerbis terminatis in ω quoniam nihil nō prolatū inuenitur ī uerbis terminatis in μι nā ἰῶτα indiphthongis ī propriis nullum habet solum, excipitur φημὶ φῇς. cuius secunda persona acuitur, & ei subscribitur ι κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν. ¶ Δυϊκά. Prima psona dualis non fit propter duas regulas inuicem repugnantes, ut in indicatiuo barytonorū actiuorum dictum est. secunda persona a secunda plurali τε in τον conuersa. τίθετε τίθετον. Tertia similis est secūdæ duali τίθετον. ¶ Πληθυντικά. τίθεμεν a prima singulari fit extrema in μεν mutata, & penultima quæ longa est in propriam breuem conuersa τίθημι τίθεμεν. uel fit a genitiuo participii. Nā regula est ꝙ participium præsentis temporis, & futuri abiiciens extremā syllabam genitiui, & ante ν suscipiens με facit primam personam pluralem, ut τιθείς τιθέντος τίθεμεν. cuius penultima ēt remanet breuis. Secunda persona a prima fit μεν in τε mutata τίθεμεν. τίθετε. Tertia τιθεῖσι ad similitudinem datiuí pluralis eius participii. Nam tertia persona pluralis præsentis temporis & futuri uerborum tam in ω q̃ in μι desinentium similis est datiuo plurali patticipii eiusdem temporis ut τύπτων τύπτοντος τύπτουσι. sic τύπτομεν τύπτουσι. τιθεὶς τιθέντος. τιθεῖσι. sic τίθεμεν τιθεῖσι cuius penultima

sonum

diphthógo ꝑducta est. ἢ ἰωνικῶς τιθέασι. a tertia cõmuni, subtracto ι de diphthógo, & α interposito. Sic enĩ tertiã ꝑsonã ꝑsentis tẽporis iones formare consueuerũt ĩ uerbis in μι hoc est corripientes penultimam tertiæ personæ cõmunis pluralis numeri & α productum ante σι assumentes q̃q̃ in tertia plurali præteriti perfecti & præteriti plusq̃perfecti passiuorum id corripiant, quia uerba in ι desinentia natura longam habere uolunt penultimam, & in ι desinere ut τύπτουσι. τετύφασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι. ἰωνικῶς. εἰσὶ κοινῶς, ἔασι ἰωνικῶς. ὀδυσσείας π. ἐκ δὲ ζακύνθου ἔασι ἐείκοσι φῶτες ἀχαιῶν. ἰλιάδος. η. ἡμῖν μὲν γ' ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν. ἴσι ἴασι ἰλιάδος. π. καὶ τοῖ γ' ἀληδὸν ἴασι ἀπὸ κρήνης μέλαν ὕδωρ. & alia multa, Seruant etiam accentum in eadem syllaba in qua prius erat, circunflexo tamẽ in acutum mutato, cum etiam syllaba & locum, & tẽpus mutauerit. sic & attici, inquit Apollonius hac eadem tertia persona plurali præsentis temporis uerborum in μι uti consueuerunt τιθέασι. διδόασι ζευγνύασι. ¶ ἐτίθην.

¶ Ἐτίθην fit a prima persona præsentis, extrema in ν mutata, & ε communi augumento præposito, ut τίθημι ἐτίθην. extrema syllaba διὰ τοῦ η. nam præteritum imperfectum & secundus aoristus uerborum in μι penultimam proprii actiui præsentis seruare debent ut supra dictum est. Secunda persona a prima fit, ν in σ conuerso. ἐτίθην ἐτίθης. Tertia a secunda abiecto σ ἐτίθη. ¶ Δυϊκά Prima persona dualis non formatur propter duas regulas inter se repugnantes, ut supra dictum est.

ctum est. Secunda persona a secunda plurali fit τε in τον mutata ἐτίθετε ἐτίθετον. Tertia a secunda duali τον in την conuersa ἐτίθετον ἐτιθέτην. ¶ Πληθυντικά. Prima persona pluralis a prima singulari fit ultima correpta, & ante ν ꝓposita μεν ἐτίθην ἐτίθεμεν. secũda ꝑsona a prima fit μεν in τε conuersa ἐτίθετε. Tertia a prima pluralis extrema in σαν mutata, ἐτίθεσαν. Hoc in loco aduertẽdum est ꝙ in omnibus numeris & personis eædẽ sunt uocalium mutationes quæ in præsenti tempore διὰ τὴν συγγένειαν, hoc est cognationem quam habet præteritũ imperfectum cum præsenti. Etiam annotandum est ꝙ in prima & secunda & tertia coniugatione uerborum in μι, singularis numerus non est in usu, sed pro eo utimur singulari numero suorum circunflexorum hoc est ἀπὸ τοῦ τιθέω. ῶ. ἐτίθουν. ἐτίθεις. ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω. ῶ. ἵστων. ἵστας ἵστα ἀπὸ τοῦ διδόω. ῶ. ἐδίδουν ἐδίδους ἐδίδου. Vtimur ẽt & tertia ꝑsona plurali eorundem circunflexorum ἐτίθουν. ἵστων. ἐδίδουν.

¶ Περ'.

¶ Præteritum perfectum proprium non est in uerbis desinentibus in μι nec præteritum plusquamperfectum ut supra dictum est, sed loco eorum utimur primitiuorum temporibus. non tamen erit alienum eorum iterum tradere formationem. παρακείμενος ergo τέθεικα, a futuro fit, ut θήσω θέθεικα. cuius penultima debuerat esse η cum sit penultima futuri. sed mos bœotorum optinuit. ut η mutaretur in ει diphthongum. Vbi enim dores seruant η, ibi bœoti mutant η in ει

diphthongũ, Vbi uero dores mutant η in ᾱ illic bœoti seruant η. Et quod dores dicunt ἥρωες id bœoti scribunt ἥρωεσ. Quod autem dores dicunt ἁδύ, ut θεόκειτος ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, bœoti scribunt ἡδύ. Sic igitur dicendum est de hoc præterito τέθεικα, quoniam dores non consueuerunt mutare η in ᾱ, bœoti mutauerunt in ει diphthongum. Secunda persona a prima fit addita. σ τέθεικα τέθεικας. Tertia etiam a prima, α in ε conuersa τέθεικε. ❡Δυϊκὰ τεθείκατον τεθείκατον. ❡Πληθυντικὰ τεθείκαμεν τεθείκατε τεθείκασι. ❡Ὑπερσ.

❡Ἐτεθείκειν. ἐτεθείκεις. ἐτεθείκει, sicut ἐτετύφειν ἐτετύφεις ἐτετύφει. ❡Δυϊκὰ ἐτεθείκειτον ἐτεθεικείτην ❡Πληθυντικὰ ἐτεθείκειμεν. ἐτεθείκειτε. ἐτεθείκεισαν. ❡Ἀόρ. α.

❡Ἔθηκα, a futuro fit, sicut a τύψω ἔτυψα. Debuerant tamen habere σ ἀπὸ τοῦ θήσω. ἔθησα. sed quinq; annotãtur aoristi, duo quidem in barytonis ut εἶπα ἤνεγκα. tres uero in his uerbis quæ sunt ἔθηκα. ἔδωκα. ἧκα. quoniam non seruant consonantes suorum futurorum, sed per mutas potius enuntiantur quod est contra propriam naturam primi aoristí. Secunda persona ἔθηκας Tertia ἔθηκε. sicut ἔτυψα ἔτυψας ἔτυψε. ❡Δυϊκὰ ἐθήκατον. ἐθηκάτην. ❡Πληθυντικὰ. ἐθήκαμεν. ἐθήκατε. ἔθηκαν. ❡Ἀόρ. β.

❡Ἔθην a futuro fit, extrema in ν mutata, ac præposito ε cõmuni augumento ut θήσω. ἔθην. extrema διὰ τοῦ η ut in præterito perfecto est dictum Cur autem a futuro formetur, & non a primo aoristo, quemadmodum secun-

duſaoriſtus uerborum in ῶ deſinentium hæc eſt ratio. Nam ſecũdus aoriſtus uerborũ in ῶ deſinentium fit a primo, extrema in ον mutata, & ante finalem ſyllabam præpoſita conſonãte medii præteriti, quæ cõmunis eſt trium temporum, hoc eſt præteriti medii ſecundi aoriſti, & ſecundi futuri, ut τέτυπα. ἔτυπον. τυπῶ & idem habent principium cum primo. At in uerbis terminatis in μι cum medium præteritum nõ inueniatur, cuius conſonantẽ accipere debet ſecundus aoriſtus, opus fuit aliunde ſumere formationẽ hoc eſt a futuro, cum ab eo apte formari poſſit. Secunda perſona ἔθης. Tertia ἔθη. ſicut & præteritum imperfectum. ❡Δυϊκὰ ἔθετον. ἐθέτην. ❡Πληθυντικὰ ἔθεμεν. ἔθετε. ἔθεσαν.

❡Quo in loco aduertendum eſt ꝙ penultima plurali um producẽda fuerat. quoniã aoriſtus ſecũdus quã uocalem in ſingulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima ut ἔστην ἔστημεν. ἔγνων ἔγνωμεν. ſed annotãtur tres aoriſti, hoc eſt ἔθην. ἔδων ἧν. qui cũ in uſu communiter non ſint in ſingulari numero a quo cætera formanda ſunt, a communi regula deflexerũt, & ut forte euenit ſortiti ſunt declinationem. Nam in ĩdicatiuo corripiunt penultimam pluralium ſecundum analogiam præteriti imperfecti, ut ἔθην ἔθεμεν. ἔδων ἔδομεν ἧν ἕμεν quod miſi ſignificat quam cæteri aoriſti producunt ἔστην ἔστημεν. ἔφην ἔφημεν ἔγνων ἔγνωμεν.

In imperatiuo uero, quod cum deberet deſinere in θι

per cõmunẽ regulã, ꝙ quãdocunq; participiũ desinit in σ̄ oxytonũ, & declinatur ꝑ ντ̄ Impatiuus desinit in θι̅ sortiti sunt lõge diuersam terminationẽ hoc est in σ̄ ut θές. δός. ἕς. At in infinitiuo & si in ναι̅ desinãt, in penultima tamẽ habẽt diphthõgum ut θεῖναι. δοῦναι. εἷναι. qđ oĩno respuunt infinitiua in ναι̅ desinentia. μέλλ'. ά. ℭ Θήσω. a præsenti fit abiecta reduplicatione. & extrema ĩ σω̄ mutara, ut τίθημι. θήσω. Vel potius a primitiuo barytono, cum hæc uerba propriũ nõ habeant futurũ, ut τιθέω abiecta reduplicatione, & extrema in η̄ mutata, θέω. θήσω.. θήσεις. θήσει. ℭ Δυϊκὰ θήσετον θήσετον. ℭ Πληθυντικὰ θήσομεν. θήσετε. θήσουσι.

ℭ Secundũ futurũ non inuenitur, ea ratione, qua nec præteritũ mediũ. Nam ut mediũ præteritũ minuitur una syllaba ab actiuo, sic ẽt secũdus aoristus a primo, Secundũ futurũ a primo. Igitur primo futuro dissyllabo existente opus esset secundũ monosyllabũ eẽ hoc est θῶ quod absurdum est.

ℭ Προστακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστῶς.

Τίθετι a genitiuo sui ꝑticipii fit abiecto ρ̄ & extrema in θι̅ mutata, quia quãdocunq; participiũ desinit in σ̄ oxytonũ & declinatur ꝑ ντ̄ Impatiuus desinit in θι̅ ut τιθείς τιθέντος τίθεθι. Vel fit a prima ꝑsona plurali extrema in θι̅ conuersa τίθεμεν τίθεθι.. sed ꝓꝑ alternitatẽ duarũ densarũ secunda mutatur in propriã tenuẽ ut τίθετι. Penultima uero corripitur. Nã regula est ꝙ impatiua ĩ θι̅ & infinitiua ĩ ναι̅ desinẽtia penul-

timā seruare debēt primæ psonæ pluralis numeri proprii indicatiui & si a genitiuo participii ēt formētur, ut τίθεμεν. τίθετι. τιθέναι. Est & alia regula q̄ imperatiua uerborū in μι præsentis temporis corripiūt penultimā Homerus tamē eam produxit ὀδυσσείας γ. ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι. δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Annotandū est q̄ in uerbis terminatis in μι secundæ personæ imperatiuorū circūflexorū præsentis tēporis magis sunt in usu q̄ secūdæ psonæ imperatiuorū uerborum in μι ut ἐτίθεε. ἐτίθει τίθει. ἵσταε. ἵστα. ἵστα. ἐδίδοε. ἐδίδου. δίδου. Tertia persona a secunda fit extrema in τω mutata ut τίθετι. τιθέτω. ¶ Δυϊκὰ τίθετον τιθέτων. ¶ Πληθυντικὰ τίθετε. τιθέτωσαν. ¶ Παρακείμενος.

¶ Τέθεικε τεθεικέτω a tertia persona præteriti actiui sicut πέτυφε. πετυφέτω. ¶ Δυϊκὰ τεθείκετον. τεθεικέτων. ¶ Πληθυντικὰ τεθείκετε. τεθεικέτωσαν. ¶ Ἀόριστος α'.

¶ Prim⁹ aoristus non inuenitur. Nā debuerat esse θῆκον θηκάτω ἀπὸ τοῦ ἔθηκα. quēadmodū ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. τύψον τυψάτω. sed quia abnegauit consonantē futuri & accepit mutā hoc est κ & si per oēs modos secundū artē formari ac flecti possit, eius tamē usus nō est. hoc idē patitur & ἔδωκα, & ἧκα sicut in primo aoristo barytonorum dictum est. ¶ Ἀόριστος β'.

¶ Secundus aoristus debuit esse a gtō sui participii sicut & præsens abiecto ν & extrema in θι mutata ut θεὶς θέντος. θέτι. uel a prima psona plurali extrema in θι mutata ἔθεμεν. θέτι. altera densa in teuuē conuersa, tamē θέτι non dicimus duabus regulis inter se repugnantibus.

Quarũ prior ẽ, ꝙ impatiua in θι. & iufinitiua in ναι desinentia seruare debẽt penultimã primæ ꝑsonæ pluralis numeri proprii indicatiui ut in præsenti dictũ est. Altera ẽ ꝙ impatiua in θι & infinitiua in ναι secũdi aoristi penultimã habere uolũt natura ꝑductã, ut στῆθι. γνῶθι. στῆναι γνῶναι. Sed cũ tres inueniãtur aoristi secundi hoc est ἔθην. ἔδων. ἧν corripientes penultimam pluralis contra propriam naturam, ut in secũdo aoristo indicatiui dictũ est, quã impatiua & infinitiua habere debent, euenit ut ꝑ priorẽ regulã penultima corripetur ut θέτι ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι. ἀπὸ τοῦ ἔδομεν ἕθι ἀπὸ τοῦ ἕμεν. Per alterã uero quæ propria est secundi aoristi, euenit ut eadẽ produceretur, ut θῆτι δῶθι ἧθι, quare opus fuit aliunde eadeducere, hoc est a secunda persona singularis eiusdem tẽporis, abiecto incremento, & longa in propriam breuẽ conuersa, ut ἔθην ἔθης, θές. ἔδων. ἔδως δός. ἧν ἧς ἕς. At in aliis uerbis talis error non accidit cum penultima primæ personæ pluralis secundi aoristi longa sit, ut ἔστημεν. ἔγνωμεν. & cæter. Tertia persona θέτω tanq̃ ab eo ꝙ ẽ θέτι, extrema in τω mutata.

Δυϊκὰ θέτον θέτων.

Πληθυντικὰ θέτε θέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τιθείην, a genitiuo sui ꝑticipii fit abiecta ν cõsonante & addita ι penultimæ, ac extrema in ην mutata per cõmunem regulam, ꝙ quandocũq; participiũ desinit in ς oxytonũ & declinatur ꝑ ντ optatiuꝰ desinit in ην purum, ut τιθεὶς τιθέντος. τιθείην τιθείης τιθείη. sicut τυφθείην

τυφθείης τυφθείη. ¶ Δυϊκὰ τιθείητον τιθειήτην. ¶ Πληθυντικὰ τιθείημεν. καὶ συγκοπῇ τιθεῖμεν τιθείητε. τιθείησαν. a tertia persona singulari addita σαν τιθείη τιθείησαν. Vel a prima plurali extrema in σαν mutata τιθείημεν τιθείησαν. nã quandocunq; prima persona pluralis optatiuorum ante μεν habuerit monophthõgum hoc est solam uocalem, tunc in σαν mittit tertiã personã. Quando uero ante μεν diphthõgum habuerit, subtracto μ facit tertiam personã pluralẽ, ut τύψοιμεν τύψοιεν, sicut in primo aoristo passiuo barytonorum dictũ est. Ob quã rem si prima persona pluralis horum uerborum p syncopã abiiciat penultimã non in σαν sed in εν tertia terminabit cum penultima quæ in ĩtegra dictiõe antepenultima erat, sit diphthongus ut τιθείημεν τιθεῖμεν, subtracto μ fit τιθεῖεν ἀττικῶς.

ω̃ξʹ. καὶ π̃ξʹ.

¶ Τεθείκοιμι. a genitiuo participii extrema in μι mutata & addita ἰῶτα penultimæ ut τεθεικὼς τεθείκοιμι. τεθείκοις. τεθείκοι. sicut τετύφοιμι τετύφοις τετύφοι. ¶ Δυϊκὰ τεθείκοιτον. τεθεικοίτην. ¶ Πληθυντικὰ τεθείκοιμεν. τεθείκοιτε τεθείκοιεν. Ἀορ. α. ¶ Θήκαιμι. θήκαις. θήκαι. ἄχρηστα. Ἀορ. βʹ. ¶ Θείην. a gtõ sui pticipii fit sicut & præsens, ut θεὶς θέντος θείην θείης. θείη. ¶ Δυϊκὰ θείητον θειήτην. ¶ Πληθυντικὰ θείημεν. θείητε. θείησαν. καὶ θεῖεν ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ θεῖμεν. ὀδυσσείας. γ. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. καὶ ἰλιάδος. δ. τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν. μέλ. α. ¶ Θήσοιμι. a gtõ participii eiusdẽ tpis extrema in μι mutata, & add. ἰῶτα penultĩæ θήσων θήσοντος θήσοιμι θήσοις θήσοι. ¶ Δυϊκὰ θήσοιτον θησοίτην. ¶ Πληθυντικὰ θήσοιμεν. θήσοιτε. θήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν τιθῶ a tertia persona præteriti impfecti extrema in ω conuersa & abiecto augumento, ut ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ sicut ἐτύφθη ἐὰν τυφθῶ. Vel fit a prima persona, quoniam tria tempora indicatiui hoc est præteritum imperfectũ præteritum perfectum, & aoristi abiecto incremento præterquam in præterito perfecto & extrema in ω mutata faciunt subiunctiuum. Cur autem τιθῶ circunflectatur iam dictum est ꝙ quandocunq; participium desinit in ς oxytonũ, & declinatur per ντ subiũctiuus desinit in ω circunflexum. Secunda persona τιθῇς. Tertia τιθῇ ἰῶτα quidem subscripto. quia omne uerbum in ω desinens habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphthongum desinétes aut propriam aut impropriam. Etiam aduertendum est ꝙ in hac prima coniugatione secunda & tertia persona præsentis téporis & aoristi secundi modi subiunctiui desinunt in ῃ. ut τιθῇς. τιθῇ. θῇς. θῇ. in secunda desinunt in ᾳ ut ἱστᾷς. ἱστᾷ. στᾷς. στᾷ. in tertia in ῳ ut δηλῷς δηλῷ. δῷς δῷ.

Est enim talis regula generalis modi subiũctiui. καθόλου τὰ εἰς ω ὑποτακτικὰ εἰς ῃ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ποιεῖ πλὴν τῶν δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων καὶ τῶν εἰς μι. ἐκεῖναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν. οἷον ἐὰν βοᾷς ἐὰν χρυσοῖς. ἐὰν ἱστᾷς. ἐὰν δηλῷς. Δυϊκὰ ἐὰν τιθῆτον. τιθῆτον. Πληθυντικὰ ἐὰν τιθῶμεν. τιθῆτε. τιθῶσι. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. τεθείκω a pría ꝑsona p̃ti actiui hoc est τέθεικα sicut a τέτυφα ἐὰν τετύφω. Secũda ꝑsona ἐὰν τεθείκῃς.

Tertia

Tertia ἐὰν τεθείκῃ. ℭ Δυϊκὰ ἐὰν τεθείκητον τεθείκητον. ℭ Πληθυντικὰ ἐὰν τεθείκωμεν. τεθείκητε τεθείκωσι. ℭ ἀόρ. α΄.
ℭ Ἐὰν θήκω. θήκῃς θήκῃ. ἄχρηστα. ℭ ἀόρ. β΄.
ℭ Ἐὰν θῶ. a tertia persona secundi aoristi, uel a prima sicut & præsens ut ἔθην. ἔθη. ἐὰν θῶ θῇς θῇ. ℭ Δυϊκὰ ἐὰν θῆτον. θῆτον. ℭ Πληθυντικὰ ἐὰν θῶμεν. θῆτε. θῶσι.

ℭ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

Τιθέναι. a prima persona pluralis numeri præsentis temporis fit, extrema in ναι mutata. Est enim regula, quod prima persona pluralis præsentis temporis uerborum in μι extrema in ναι conuersa facit infinitiuum ut τίθεμεν τιθέναι. δίδομεν διδόναι. accentu etiam in penultimam translato, quia omne infinitiuum in ναι desinens in penultima habet accentum ut τετυφέναι τιθέναι. potest etiam & a genitiuo participii formari τιθείς τιθέντος τιθέναι. nam omne participiũ in ς oxytonum per ντ declinatum facit infinitiuum in ναι. Corripit etiam penultimam, quoniam infinitiua præsentis temporis uerborum in μι corripiunt penultimam. εἶναι uero tanquam disyllabum secutum aoristos disyllabos produxit penultimam. ℭ [illegible].
ℭ Τεθεικέναι a tertia persona præteriti actiui add. ναι. τέθεικε. τεθεικέναι. sicut τέτυφε τετυφέναι. ℭ ἀόρ. α΄. θῆκαι. ἀόρ. β΄. Θεῖναι. cũ diphthongo in penultima, θῆναι tñ esse debuerat. Nam formatio secundi aoristi infinitiui modi a tertia persona singulari eiusdem temporis, modi indicatiui fit abiecto augumento. & add. ναι ut ἔθην ἔθης ἔθη.

θῆναι & tunc penultima natura producitur, ficut & propria eius regula poftulat, Eft etiam & alia formatio cómunis tam præfentis temporis q̃ aorifti fecúdi uerborum in μι hoc eft a genitiuo participii ut θεὶς θέντος. θέναι. uel a prima perfona plurali modi indicatiui abiecto ícremento & extrema in ναι mutata, ut ἔθεμεν θέναι. Vbi euenit penultimá correptam effe contra naturam fecundi aorifti. quare idem error hic accidit, qui & imperatiuo modo, hoc eft duarum regularum repugnantia, quarum prior eft qđ imperatiua in θι & infinitiua í ναι fecundi aorifti penultimam natura longam habere uolunt & hæc regula propria eft fecundi aorifti. Eft & alia regula generalis, ꝙ imperatiua in θι & infinitiua í ναι feruare debent penultimam primæ perfonæ pluralis numeri eiufdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius aorifti breuis fit, neceffe eft per hanc regulam & penultimam infinitiui aorifti fecundi corripi. fed hic error tribus uerbis tantum accidit, quæ fuperius annotata funt, quorum aorifti fecundi, hoc eft ἔθην ἔδων ἧν corripiunt penultimam pluralium contra eorũ naturã, quã ífinitiua eiufdem téporis feruare debét ut ἔθεμεν θέναι. ἔδομεν δόναι. ἕμεν ἕναι. QVæ quidé infinitiua ut hãc euitarét repugnantiã acceperunt fubiũctiuas uocales hoc eft ι & υ in diphthongũ (nã ε per ι augetur, & ο μικρὸν per ὑψιλόν) & fic productam fecerũt eorũ penultimã, ut θεῖναι. δοῦναι. εἷναι. q̃ iccirco annotata funt, qm̃ diphthongũ habét in penultima contra ꝓpriã naturã. Nã ífinitiua í ναι habétia ꝑ declinati-

uum respuũt habere diphthõgũ in penultima. at ĩ aliis uerbis siue a tertia psona singulari siue a pma plurali formẽtur infinitiua secũdi aoristi, penultima semp est lõga cũ indicatiuo eadẽ in oĩ nũero semp producatur, ut ἔγνω ἔγνωμεν γνῶναι. ἔστην ἔστημεν στῆναι καὶ τὰ λοιπά.
¶ μελ. α΄. Θήσειν a tertia psona eiusdẽ tẽporis fit, ut θήσω. θήσεις. θήσει. θήσειν. sicut a τύψω. τύψεις. τύψει. τύψειν.
¶ Participiorũ formatiões ĩ proprio tractatu latissime habẽtur. ¶ Ὁριστικὰ παθητικά. ἐνεστώς.
¶ Τίθεμαι ab actiuo fit extrema ĩ μαι ac penultĩa ĩ propriã breuẽ mutatis. τίθημι τίθεμαι. Corripitur ẽt penultĩa ad similitudinẽ penultimæ primæ psonæ pluralis nũeri actiui. Quia oẽ uerbũ passiuũ siue mediũ habẽs in fine μι declinatiuũ penultimã uult hr̃e primæ psonæ pluralis proprii ĩdicatiui actiui τύπτομεν. τύπτομαι. τίθεμεν τίθεμαι. Est autẽ μι declinatiuũ (ut ẽt in barytonis dictum est) qđ in prima psona oĩum numerorũ ex declinatiõe sumitur ut τίθεμαι. τιθέμεθον τιθέμεθα. ἐτιθέμην. ἐτιθέμεθον ἐτιθέμεθα. Secũda psona τίθεσαι a tertia fit τ in σ mutato. Est. n. regula q̄ uerba passiua habẽtia participiũ actiuũ ĩ σ oxytonũ mutato τ tertiæ psonæ singularis in σ faciũt secundã psonam singularẽ eiusdẽ numeri. τίθεται τίθεσαι. Tertia a prima μαι ĩ ται mutata τίθεται. ¶ Δυϊκὰ τιθέμεθον. τίθεσθον. τίθεσθον. ¶ Πληθυντικὰ τιθέμεθα. τίθεσθε. τίθενται. ¶ Παρατατ.
¶ Ἐτιθέμην. a prima persona singulari præsentis tpis μαι in μην mutata, ac ε cõi incremento præposito. τίθεμαι ἐτιθέμην. secũda psona ἐτίθεσο a tertia singulari τ ĩ σ cõuerso

per eandem regulam quæ in præsenti dicta est ἐτίθετο ἐτίθεσο Tertia uero a prima μην in το conuersa ἐτιθέμην. ἐτίθετο. ¶ Δυϊκά ἐτιθέμεθον. ἐτίθεσθον. ἐτιθέσθην. ¶ Πληθυντικά ἐτιθέμεθα. ἐτίθεσθε. ἐτίθεντο.

¶ παρ'. Τέθεμαι. esse debuerat. quoniam cum præterito passiuo uerborum in μι cætera cum præteritis barytonorum communia sint, hoc habet proprium, ut penultimam in debitam breuem coniugationis conuertatur δέδωκα δέδομαι. Sed quia præteritum actiuum huius uerbi actiui τίθημι amisit propriam penultimam & assumpsit ει diph. boeotorum more, eandem etiam retinuit præteritum passiuũ ut τέθεικα τέθειμαι. Secuuda psona τέθεισαι a tertia τ in σ conuerso. Tertia a prima μαι ĩ ται mutata τέθειμαι τέθειται. ¶ Δυϊκά τεθείμεθον τέθεισθον. τέθεισθον. ¶ Πληθυντικά τεθείμεθα τέθεισθε. τέθειν ται. καὶ ἰωνικῶς τεθέαται. ¶ ὑπερσ'.

¶ Ἐτεθείμην. a præterito passiuo μαι in μην mutata, & ε præposito, cũ præteritum a consonante incipiat τέθειμαι ἐτεθείμην. habet etiam eandẽ penultimam cum præterito passiuo utcunq; sit. Secũda persona ἐτέθεισο a tertia τ in σ conuerso. Tertia a prima extrema in το mutata ἐτέθειτο. ¶ Δυϊκά ἐτεθείμεθον ἐτέθεισθον. ἐτεθείσθην. ¶ Πληθυντικά ἐτεθείμεθα. ἐτέθεισθε. ἐτέθειντο. ¶ ἀόρ. α'.

¶ Ἐτέθην a tertia persona præteriti passiui extrema in θην mutata, & abiecta consonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiam penultima, quia omnis aoristus passiuus uerborum in μι penultimam correptam habere

habere debet,ut τέθειται ἐθέθην. sed pp alternitaté duarũ dé
sarũ penultima mutatur in propriã tenué,non aũt ex-
trema,ut ἐτέθην. qđ factũ est ne ꝓpriã terminationé amit
teret primus aoristus passiuus. Annotantur ἐγνώσθην καὶ
ἠδυνάσθην quorum penultima producitur, sed non sũt
a themate uerborũ in μι nã alterũ a circunflexo uerbo
hoc est γνόω.ῶ. deducitur,alterũ uero a barytono hoc est
δυνάζω. Secũda persona ἐτέθης. Tertia ἐτέθη. sicut ἐτύ-
φθην ἐτύφθης ἐτύφθη. ¶ Δυϊκὰ ἐτέθητον ἐτεθήτην. ¶ Πληθυν
τικὰ ἐτέθημεν. ἐτέθητε. ἐτέθησαν. καὶ ἔτεθεν. ¶ χρ. β'.
¶ Secundus aoristus passiuus nõ inuenitur,qm̃ secũdi
aoristi actiui uendicarunt sibi eorũ terminationé,hoc é
ἔθην. μέλλων α'. ¶ Τεθήσομαι. a secũda ꝑsona primi aoristi
passiui addita ομαι et abiecto ε cõmuni ícreméto,ut ἐτέ
θην ἐτέθης τεθήσομαι. Secũda persona a tertia fit abiecto τ,
et ε et α in η, ac ι subscripto τεθήσῃ. Tertia a prima
μαι in ται ac penultima in ε mutatis, τεθήσεται. ¶ Δυϊκὰ
τεθησόμεθον. τεθήσεσθον. τεθήσεσθον ¶ Πληθυντικὰ τεθησόμεθα. τε
θήσεσθε. τεθήσονται. μετὰ ὀλίγον μέλλων. ¶ Τεθείσομαι. a secũda persona
præteriti passiui interposita ομ ut τέθεισαι τεθείσομαι.
Differt autem a passiuo futuro penultima solũ. ¶ Πλη
θυντικὰ τεθεισόμεθα.. τεθείσεσθε. τεθείσονται.

¶ Προστακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Τίθεσο. a secũda ꝑsona pti impfecti passiui abiecto in
cremento,ut ἐτιθέμην ἐτίθεσο. τὸ προστακτικὸν τίθεσο τιθέσθω.
ad similitudiné impatiui pti pfecti passiui barytonorũ
tertiæ cõiugationis. ¶ Δυϊκὰ τίθεσθον. τιθέσθων. ¶ Πληθυντι

κὰ τίθεσθε. τιθέσθωσαν. παρακείμενος ὁ ὑπερσυντέλικος. Τίθεισο a secūda persona pt̄i plusquamperfecti abiecto ε ut ἐτεθείμην ἐτέθεισο τεθείσθω. Δυϊκὰ τέθεισθον τεθείσθων. Πληθυντικὰ τέθεισθε. τεθείσθωσαν ad similitudinē barytonorum. ἀόριστος α΄. Τέθητι. a tertia persona primi aoristi passiui abiecto īcremēto, & add. θι syll. ἐτέθη τέθηθι. sed propter alternitatē duarum densarū extrema ī tenuē cōuertitur, ut τέθητι τεθήτω. sicut τύφθητι τυφθήτω. Δυϊκὰ τέθητον τεθήτων. Πληθυντικὰ τέθητε τεθήτωσαν

Εὐκτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς ὁ παρατατικός.

Τιθείμην a pría persona præsentis temporis passiui īdicatiui modi extrema ī μην mutata, & add. ι penultimæ, sicut in passiuis barytonorū dictū ē, ut τίθεμαι τιθείμην. τιθεῖο.. τιθεῖτο accētu circūflexo in penultīa secundæ & tertiæ personæ, sicut ī optatiuo passiuo uerborum circūflexorum primæ cōiugationis dictū est. Δυϊκὰ τιθείμεθον. τιθεῖσθον. τιθείσθην. Πληθυντικὰ τιθείμεθα τιθεῖσθε. τιθεῖντο. παρακείμενος ὁ ὑπερσυντέλικος. Τεθείμην a prima persona pt̄i passiui μαι in μην cōuersa τέθειμαι τεθείμην. τεθεῖο. τεθεῖτο accētu circūflexo in penultima primæ & secūdæ personæ sicut in præsenti. Δυϊκὰ τεθείμεθον. τεθεῖσθον. τεθείσθην. Πληθυντικὰ τεθείμεθα. τεθεῖσθε. τεθεῖντο. ἀόριστος α΄. Τεθείην. a gt̄ō participii passiui eiusdē tēporis extrema in ην mutata, & add. ι penultimæ, ν tamē prius subtracto ut τεθεὶς τεθέντος. τεθείην. τεθείης τεθείη. sicut τυφθείην τυφθείης. τυφθείη. Δυϊκὰ τεθείητον τεθειήτην. Πληθυντικὰ τεθείημεν. τεθείητε τεθείησαν. μέλλων α΄. Τεθησοίμην a pría persona futuri pass. īdicatiui extrema in μην mutata, & addita ι penultimæ τεθήσομαι. τεθησοίμην. τεθήσοιο. τεθήσοιτο.

τεθησοίμεθα. τεθήσοισθε. τεθήσοιντο. μέλλ. μέσ. ¶ Τεθεισοίμην. a prima psona eiusdé tpis, ut τεθείσομαι. τεθεισοίμην. τεθείσοιο. τεθείσοιτο. ¶ Δυϊκά τεθεισοίμεθον. τεθείσοισθον. τεθεισοίσθην. ¶ Πληθυντικά τεθεισοίμεθα. τεθείσοισθε. τεθείσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

¶ Ἐὰν τιθῶμαι. a prima psona subiũctiui actiui add. μαι ἐὰν τιθῶ. ἐὰν τιθῶμαι. Nã subiũctiuũ actiuũ assumpta μαι syll. passiuum facit. Potest ét formari a prima pso na passiui, modi indicatiui, penultía in ω mutata. Nã oẽ uerbũ passiuũ siue mediũ habẽs in fine μι declinatiuũ extrema in μαι mutata, si in eã nõ desinat, & uocali penultimæ syllabæ in ω cõuersa subiũctiuũ passiuum facit, ut τίθεμαι ἐὰν τιθῶμαι. penultia circũflexa. qm̃ τίθημι hẽt in usu. Subiũctiua eni ĩ μαι desinẽtia præsentis tpis a uerbis desinẽtib⁹ in μι si habeãt indicatiuũ actiuũ in usu circũflectũtur in penultima, ut τίθημι ἐὰν τιθῶμαι ἵστημι ἐὰν ἱστῶμαι. Si aũt nõ habeãt actiuũ in usu acuũtur ĩ ante penultima δύναμαι. ἐὰν δύνωμαι. qa δύνημι nõ est in usu ἐπίσταμαι. ἐὰν ἐπίστωμαι. Alia aũt si a circũflexis existãt circũflectuntur. ἐὰν νοῶ. ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ ἐὰν φιλῶμαι. Etiã quãdo sint ptí perfecti ἐὰν πεποιῶμαι ἐὰν μεμνῶμαι.

QVod etiam seruandum ẽ in uerbis desinẽtibus in μι quia & ipsa in præteritis perfectis circunflectuntur. Grauantur autem ea quæ a barytonis existũt, ut ἐὰν τύπτω ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπω ἐὰν τύπωμαι. Secunda pso na τιθῇ. quæ similis est tertiæ psonæ actiui eiusdem tpis ¶ Δυϊκά τεθησοίμεθον τεθήσοισθον. τεθησοίσθην. ¶ Πληθυντικά

p̃ cõem regulã q̃ in uerbis circũflexis, & terminatis in μι uniuersaliter tertia p̃sona subiunctiui actiui ẽ secunda subiũctiui passiui. Tertia p̃sona a secũda fit. addita ται τιθῇ τιθῆται. possũt tamẽ & alio mõ formari secũda & tertia p̃sona, sicut in barytonis dictũ ẽ, hoc est, secunda a tertia, subtracto τ & η ι α ac ι subscripto τιθῆται τιθῇ. Tertia uero a prima μαι in ται, ac penultia in η cõuersa. τιθῶμαι τιθῆται. Δυϊκὰ ἐὰν τιθώμεθον. τιθῆσθον. τιθῆσθον. Πληθυντικὰ ἐὰν τιθώμεθα. τιθῆσθε. τιθῶνται. ὧξ ἢ ΠΑ Ἐὰν τιθῶμαι a coĩ p̃tõ passiuo hoc ẽ τίθεμαι. (nã τίθεμαι boeotorũ est) penultima in ω mutata p̃ cõem regulã supra in præsenti dictã q̃ oẽ uerbũ passiuũ siue mediũ habẽs in fine μι declinatiuũ & cætera. Moscopulus tamẽ formari uult a p̃tõ actiuo subiũctiui modi sicut & præsens add. μαι ἐὰν τεθείκω. ἐὰν τεθείκωμαι. sed quia hoc p̃tm̃ nõ ẽ, in usu, nec ẽt uidetur hæc regula eẽ cõis oĩum tẽporũ nã in uerbis terminatis in ω. si ab actiuo p̃tõ modi subiũctiui formari liceret passiuũ dicẽdũ esset, ἐὰν τετύφω. ἐὰν τετύφωμαι. nec opus esset supplere p̃ participium & uerbũ substãtiuũ, uidet̃ potius eẽ formãdũ a p̃tõ passiuo cõi modi ĩdicatiui penultima in ω mutata. sicut in aliis uerbis, ubi nulla ĩtercesserit cõsonãs, nec diphthõgus fuerit ut πεποίημαι. ἐὰν πεποιῶμαι. sic τέθεμαι. ἐὰν τεθῶμαι. Secũda p̃sona ἐὰν τεθῇ. a tertia singulari p̃ti actiui extrema syllaba abiecta & accẽtu acuto in circunflexũ mutato ἐὰν τεθήκω τεθήκῃς τεθήκῃ. τεθῇ. ẽ.n. regula ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν

ἐνεργητικοῦ ℂ παρακείμενος τοῦ ὑποτακτικοῦ ἀποβολῆ τῆς πελαιας συλλαβῆς τοῦ δευτέρου τοῦ παθητικοῦ τρίτου. Terria πεθῆται, a secūda add. ται. Potest ēt formari tertia a pma, & secūda a tertia ut supra ĩ pn̄ti dictū est. ℂ ἀόρ. ά. Ἐὰν πεθῶ a tertia personapmi aoristi passiui extrema ĩ ω mutata, et auguméto abiecto, ut ἐτέθην ἐτέθης ἐτέθη. ἐὰν πεθῶ. πεθῇς πεθῇ sicut ἐὰν τυφθῶ. τυφθῇς. τυφθῇ. ℂ Δυϊκά. ἐὰν πεθῆτον. πεθῆτον. ℂ Πληθυντικά. ἐὰν πεθῶμεν. πεθῆτε. πεθῶσι.

ℂ Ἀπαρέμφατα παθητικά ℂ ἐνεστὼς ἐνεστ.

ℂ Τίθεσθαι. a tertia psona singulari passiui extréa in θαι mutata ac σ ĩterposito. τίθεται τίθεσθαι. Nā omne uerbū passiuū, siue mediū habens ĩ tertia psona τ purū hoc ē nulla cōsonante antecedéte cuiuscūq; sit téporis facit infinitiuū mutata extrema ĩ θαι, ac σ interposito, ita tn̄ ut ubi fuerit incrementū abiiciatur, excepto ptō per fecto, et paulo post futuro, ut ĩ barytōis dictū est. Potest ēt fieri a secūda pluralis numeri ἀφαιρέσει τοῦ ἐψιλοῦ εἰς αι δίφ. τίθεσθε τίθεσθαι. ℂ παρ. παρ. Τεθεῖσθαι. a tertia psona singularis ptī passiui extrema ĩ θαι mutata, ac ĩterposito σ seruato quidé auguméto, & accétu ĩ péultimā trāssū pto. τέθειται. τεθεῖσθαι. Vel a ⅔ persona pluralis sicut ēt psés penultĩa tn̄ circū flexa cū sit natura lóga āte breué ἀόρ. ά. ℂ Τεθῆναι. a tertia psona pmi aoristi passiui addita ναι. syllaba. ἐτέθη. πεθῆναι. sicut ἐτύφθη τυφθῆναι. ℂ μέλ. ά. Τεθήσεσθαι. a tertia psona singulari eiusdé téporis uel a secū da plurali ℂ μετ. μέλ. Τεθείσεσθαι. ℂ ῥήματα μέσα.

Verba media sicut in barytonis dictū est, in præ

féti & ptõ impfecto formationẽ habẽt cõmunẽ cũ paſ
ſiuis,& ſi ueteres grãmatici ĩ his duob⁹ tẽporib⁹ ea nul
lo modo uariare cẽſuerũt iccirco eundẽ ordinẽ quo in
barytõis uſus ſũ ĩ his quoq; uerbis ſuandũ putaui. Eſto
igr̃ ho℞ uerbo℞ tertius locus & p oĩa tpa q̃ formari poſ
ſunt ſit eorũ uariatio. ¶ Ὁριστικὰ μέσα. ἐνεστῶς
¶ Τίθεμαι. τίθεσαι. τίθεται. ſicut paſſiua. ¶ Δυϊκὰ τιθέμεθον. τίθε
σθον. τίθεσθον ¶ Πληθυντικὰ τιθέμεθα. τίθεσθε. τίθενται. ¶ Παρατατικός. ἐτι
θέμην. ἐτίθεσο. ἐτίθετο. ¶ Δυϊκὰ ἐτιθέμεθον. ἐτίθεσθον. ἐτιθέσθην
¶ Πληθυντικὰ ἐτιθέμεθα. ἐτίθεσθε. ἐτίθεντο. ¶ Παρακείμενος mediũ ptm̃ p
fectũ,et ptm̃ pluſq̃pfectũ ĩ his uerbis formari nõ poſſũt,
ſicut neq; in uerbis circũflexis a qb⁹ deriuãtur. ut in ptõ
medio barytonorũ dictũ ẽ. ¶ Ἀόριστος α΄. ἐθηκάμην. ἐθήκω. ἐθήκα
το. ab actiuo, hoc ẽ ἔθηκα. ſicut ἐτυψάμην ἐτύψω. ἐτύψατο. ἀ
πὸ τοῦ ἔτυψα. ¶ Δυϊκὰ ἐθηκάμεθον. ἐθήκασθον. ἐθηκάσθην. ¶ Πλη
θυντικὰ ἐθηκάμεθα. ἐθήκασθε. ἐθήκαντο. ¶ Ἀόριστος β΄ ἐθέμην. a pri
ma pſona ſi aoriſti actiui extrẽa uocali ĩ propriã breuẽ
cõiugatõis mutata, ac interpoſita μη ἔθην. ἐθέμην. antiq tñ
a prĩo aoriſto paſ. formari uoluerũt, extrema in μην mu
tata, & tenui in denſã cõuerſa ἐτέθην. ἐθέμην. Secũda pſo
na a tertia fit τ in σ mutato ἔθετο. ἔθεσο κοινῶς. & abiecto σ
ἰωνικῶς ἔθεο καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς ου ἀττικῶς ἔθου. Tertia pſo
na a pma, extrema ĩ το mutata ἔθετο. ¶ Δυϊκὰ ἐθέμεθον. ἔθε
σθον. ἐθέσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐθέμεθα. ἔθεσθε. ἔθεντο. ¶ Μέλλων α΄.
¶ Θήσομαι. a futuro actiuo fit add. μαι & ω mag. in ο par
uũ mutato ut θήσω. θήσομαι. θήσῃ. θήσεται. ¶ Δυϊκὰ θησόμεθον.
θήσεσθον. θήσεσθον. ¶ Πληθυντικὰ θησόμεθα. θήσεσθε. θήσονται. Μέλλων β΄.
Secũdũ futurũ mediũ formari nõ põt, cũ actiuũ oĩo de

ſiciat, ❡Προστακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ❡Τίθεσο κοινῶς ἢ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς. Tertia pſona τιθέσθω. ❡Δυϊκὰ τίθεσθον τιθέσθων. ❡Πληθυντικὰ τίθεσθε τιθέσθωσαν. ❡Ἀόριστος α'. Prim⁹ aoriſt⁹, θῆκαι θηκάσθω eẽ debuerat ſicut τύψαι τυψάσθω. ſed ĩ uſu nõ eſt. ❡Ἀόριστος β'. ❡Θέσο, a ſecunda pſona ſecũdi aoriſti medii abiecto incremẽto, ut ἐθέμην ἔθεσο, θέσο κοινῶς. καὶ θέο ἰωνικῶς unde κάτθεο. Heſiodus οὐδὲ ταῦτα περὶ ἔνι κάτθεο θυμῷ καὶ θοῦ ἀττικῶς. Tertia perſona θέσθω. ❡Δυϊκὰ θέσθον. θέσθων. ❡Πληθυντικὰ. θέσθε. θέσθωσαν.

❡Εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

❡Τιθείμην. τιθεῖο τιθεῖτο. ❡Δυϊκὰ τιθείμεθον. τιθεῖσθον. τιθείσθην. ❡Πληθυντικά. τιθείμεθα. τιθεῖσθε. τιθεῖντο. ❡Ἀόριστος α'. Θηκαίμην. θήκαιο. θήκαιτο ἄχρηστα. ❡Ἀόριστος β'. Θείμην a pma pſona ſecũdi aoriſti medii, abiecto in cremẽto & add. ι penultimæ ἐθέμην θείμην. θεῖο. θεῖτο. ❡Δυϊκὰ θείμεθον. θεῖσθον. θείσθην. ❡Πληθυντικά. θείμεθα. θεῖσθε. θεῖντο. ❡Μέλλων α'. Θησοίμην. a pma pſona medii futuri extrẽa in μην cõuerſa & addita ι penultĩæ θήσομαι. θησοίμην. θήσοιο. θήσοιτο. ❡Δυϊκά. θησοίμεθον. θήσοισθον. θησοίσθην. Πληθυντικά. θησοίμεθα. θήσοισθε. θήσοιντο.

❡Ὑποτακτικὰ μέσα ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ❡Ἐὰν τιθῶμαι. τιθῇ. τιθῆται. ❡Δυϊκὰ ἐὰν τιθώμεθον. τιθῆσθον. τιθῆσθον. ❡Πληθυντικά. ἐὰν τιθώμεθα. τιθῆσθε. τιθῶνται. ❡Ἀόριστος α'. Ἐὰν θήκωμαι θήκῃ. θήκηται ἄχρηστα. ❡Ἀόριστος β'. Ἐὰν θῶμαι. a pma pſona ſecũdi aoriſ. medii extrẽa ĩ μαι mutata & abiecto ĩcremẽto, ac penultia ĩ ω cõuerſa ἐθέμην. ἐὰν θῶμαι. θῇ. θῆται. Δυϊκὰ ἐὰν θώμεθον θῆσθον. θῆσθον. ❡Πληθυντικά. ἐὰν θώμεθα. θῆσθε. θῶνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα ❡ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τίθεσθαι. ❡Ἀόριστος α'. ❡Θήκασθαι. uſitatum apud ora

tores a tertia ꝑsona ꝑmi aoristi medii ἐθήκατο. ¶ Ἀπαρ. β'. θέσθαι a tertia persona secundi aoristi medii ἔθετο
¶ μέλλ. ά. θήσεσθαι.

¶ Δευτέρα συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Verba in μι secundæ cõiugatiõis fiunt (ut supra ē dictũ) a uerbis barytonis circunflexorũ secundæ cõiugationis a quibus deriuãtur. Et in penultima actiui habēt η. In passiui aũt penultima α, qđ ostēdit & quotæ sint cõiugationis, & unde deducãtur, ut ἱστάω. ἱστῶ. ἵστημι. Passiuũ ἵσταμαι. ¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς.
¶ Ἵστημι. ἀπὸ τοῦ ἱστάω uerbo barytono fit, unde ἱστῶ uerbum secũdæ coniugationis circunflexorum, extrema in μι cõuersa, & penultima hoc ē α quæ breuis est ĩ propriã longã mutata, ac accētu ĩ antepenultimã retracto, ut ἱστάω ἵστημι At ἱστάω ἀπὸ τοῦ στάω, cui ꝓponitur ι solũ, & ē reduplicatio abusiua siue ĩpropria cũ cõsonãs non reduplicatur, ut in prĩcipio huius tractatus dictum est, nam σιστάω dicēdum fuerat, & σίστημι, sed ꝓpter difficilē pronuntiationē non repetitur σ. Habet etiam aspirationē in prima syllaba, quoniã ι ante ς aspiratur nisi fiat syncopa, uel subsequatur ρ post ς, quia tũc tenui spiritu scribitur, ut, ἵστε. ἵστω. ἀπὸ τοῦ ἵστατε. ἱστάτω ἱστέον, et ἱστός. Secunda ꝑsona a prima fit extrema in σ mutata, ἵστημι ἵστης. Tertia a secũda addito ι ἵστησι. ¶ Δυϊκά. ἵστατον ἵστατον. penultima correpta. ¶ Πληθυντικά. ἵσταμεν. ἵστατε. tertia ἱστᾶσι ad similitudinem datiui pluralis participii actiui eiusdē temporis penultima circunflexa, quia ᾱ

quæ uocalis ancepes ē hic natura habetur lõga. Ionice uero nõ formatur tertia persona ĩ hac secũda coniugatione διὰ τὴν κακοφωνίαν. nam ἱστάασι dicendum fuerat παρατατικός. ¶ Ἵστην. ἵστης. ἵστη. a præsenti sicut ἐτίθην. ¶ Δυϊκὰ ἵστατον. ἱστάτην. penultĩa correpta sicut et præsens. ¶ Πληθυντικὰ ἵσταμεν. ἵστατε. ἵστασαν. παρακείμενος. ¶ Ἕστηκα esse debuerat a futuro στήσω cuius penultimã præteritũ pfectum seruare debet sed ne coincidat cũ ἔστηκα, quod est medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἱστήκω mutata ē η in α & dicimus ἕστακα. ἕστακας. ἕστακε. ¶ Δυϊκὰ ἑστάκατον. ἑστάκατον. ¶ Πληθυντικὰ ἑστάκαμεν. ἑστάκατε. ἑστάκασι. Seruat enĩ aspirationẽ præsentis, quoniã ε ingrediens præterita tẽpora modi indicatiui si remanet in aliis modis spm̃ thematis seruat, ut in hoc uerbo ἵστημι. ὁ παρακείμενος. ἕστακα. ἑστάκε ἑστάκοιμι. ἐὰν ἑστάκω. ἑστακέναι. ἑστακὼς ἑστακότος. Si uero cadit hoc est si nõ remanet in aliis modis, sicut est ĩ ambobus aoristis, tenuẽ spm̃ habet ut ἔστησα, στῆσον. στήσαιμι. & cætera ἔστην. στῆθι. σταίην. ἐὰν στῶ. & alia. ὑπερσυντέλικος.

¶ Ἑστάκειν. ἑστάκεις. ἑστάκει. a præterito perfecto, unde & eundem seruat spiritũ, cũ in aliis modis idẽ sit præteritum perfectum & præteritũ plusq̃ pfectum. ¶ Δυϊκὰ ἑστάκειτον. ἑστακείτην. ¶ Πληθυντικὰ ἑστάκειμεν. ἑστάκει ἑστάκεισαν. ἀόριστος α'. ¶ Ἔστησα. ἔστησας. ἔστησε ¶ Δυϊκὰ ἐστήσατον. ἐστησάτην. ¶ Πληθυντικὰ ἐστήσαμεν. ἐστήσατε. ἔστησαν. ἀόριστος β'.

¶ Ἔστην. ἔστης. ἔστη. a futuro extrema ĩ σ mutata & ε communĩ incremento præposito στήσω ἔστην. ¶ Δυϊκὰ ἔστητον. ἐστήτην. ¶ Πληθυντικὰ ἔστημεν. ἔστητε. ἔστησαν. μέλλων.

¶ Στήσω. στήσεις στήσει. sicut τύψω. τύψεις. τύψει.

¶Προστακτικὰ ἐνεργητικά. ¶Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.
¶Ἵσταθι. fit agtō participii pn̄tis tpis abiecto ν & extrēa ι θι mutata ἱστὰς ἱστάντος ἵσταθι. Vel a pma psona pluralis nūeri extrēa ι θι cōuersa ἵσταμεν ἵσταθι. in usu tn̄ nō ē, sed p eo utimur ἵστα a uerbo circūflexo ἱστάω ῶ. ūde ɔpositū καθίστα ἰλιάδος ι. μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίστα. Tertia psona a s̄ba fit, extrēa ι τω mutata ἵσταθι ἱστάτω. Δυϊκὰ ἵστατον ἱστάτων. ¶Πληθυντικὰ ἵστατε ἱστάτωσαν. ¶Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Ἕστακε. ἑστακέτω. sicut τέτυφε τετυφέτω. ¶Ἀόριστος ά. Στῆσον. στησάτω. sicut τύψον τυψάτω. ¶Ἀόριστος β΄. Στῆθι. a pria psona pluralis nūeri secūdi aoristi abiecto icremēto & extrēa in θι mutata ἔστημεν. στῆθι. Vel agtō participii eiusdē tpis abiecto ν & extrēa ι θι mutata, ac etiā penultīa pducta ad similitudinē prīæ psonæ pl'is secūdi aor. p cōem regulā, q̄ ipeʳatiua in θι. & ifinitiua in ναι desinētia seruare debēt penultimā pmæ psonæ pl'is numeri pprii idicatiui, quæ qdē i s̄bo aor. lōga ē. Est & alia regula q̄ secūdis aori. ē ppria. qđ ipatiua i θι & ifinitiua i ναι s̄bi aor. pēultimā hēre uolūt natura pductā, & sic dicēdū erit στὰς στάντος στῆθι. Pōt ēt formari a tertia psona sing. abiecto icremēto, add. θι syll. ut ἔστην. ἔστης. ἔστη. στῆθι. sic ἐτύπην. ἐτύπης. ἐτύπη. τύπηθι. Tertia psona a s̄ba fit sicut ipſēti στῆθι. στήτω. ¶Δυϊκὰ στῆτον. στήτων. ¶Πληθυντικὰ στῆτε. στήτωσαν. ¶Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶Ἱσταίην a gtō sui pticipii fit extrēa ι ηρ mutata & add. ι penultīæ ἱστὰς. ἱστάντος. ἱσταίην. ἱσταίης. ἱσταίη. ¶Δυϊκὰ ἱσταίητον. ἱσταιήτην. ¶Πληθυντικὰ. ἱσταίημεν. καὶ συγκοπῇ ἱσταῖμεν. ἱσταίητε. ἱσταίησαν. καὶ ἀττικῶς ἱσταῖεν, ἀπὸ τοῦ ἱσταῖμεν. subtracto μ sicut in pmo aor. pass. barytonoꝶ dictū ē. ¶Παρακείμενος

Παρ. ἑστάκοιμι. ἑστάκοις. ἑστάκοι. sicut τετύφοιμι. φοις. φοι. Ἀόρ. α᾽. Στήσαιμι. στήσαις. στήσαι. ἢ αἰολικῶς στήσεια. καὶ ἀττικῶς στήσειας σειε. Ἀόρ. β᾽. Σταίην a gtõ sui pticipii sicut ẽt p̃sens. ut στὰς στάντος. σταίην σταίης σταίη. ¶ Δυϊκὰ σταίητον σταιήτην. ¶ Πληθυντικὰ σταίημεν. καὶ συγκοπῇ σταῖμεν. σταίητε. σταίησαν. καὶ ἀττικῶς σταῖεν. ἀπὸ τοῦ σταῖμεν. ¶ Μέλ. α᾽. Στήσοιμι. στήσοις. στήσοι. sicut τύψοιμι. τύψοις. τύψοι. ¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Ἐὰν ἱστῶ a tettia p̃sona singulari p̃ti ĩpfecti siue a p̃ma ut in subiũctiuo p̃mæ cõiugatiõis dictũ ẽ & extrema in ω̄ circũflexũ mutata. ἵστην ἵστης. ἵστη. ἐὰν ἱστῶ ἱστᾷς. ἱστᾷ καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς μι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικὰ τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ ᾱ. τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν ἱστᾶτον ἱστᾶτον. ¶ Πληθυν. ἐὰν ἱστῶμεν. ἱστᾶτε. ἱστῶσι. ¶ Ὑπερσ. καὶ Παρ. ἐὰν ἑστήκω ἑστήκῃς. ἑστήκῃ. sicut ἐὰν τετύφω. τετύφῃς τετύφῃ. ¶ Ἀόρ. α᾽. ἐὰν στήσω. στήσῃς. στήσῃ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν στήσητον. στήσητον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν στήσωμεν. στήσητε. στήσωσι. ¶ Ἀόρ. β᾽. ἐὰν στῶ στῇς. στῇ. a tertia persona secundi aoristi, sicut & præsens. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν στῆτον. στῆτον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν στῶμεν. στῆτε. στῶσι. ¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Ἱστάναι a prima p̃sona pluralis nũeri ἵσταμεν, extrema in ναι mutata. Ὑπερσ. ἢ ὑπερ ἑστηκέναι sicut τετυφέναι. ¶ Ἀόρ. α᾽. στῆσαι. Ἀόρ. β᾽. στῆναι. Μέλ. α᾽. στήσαι. ¶ Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστώς. ¶ Ἵσταμαι. a p̃ria p̃sona actiui η in α in correptũ & extrema in μαι mutatis ἵστημι. ἵσταμαι. Secunda persona ἵστασαι κοινῶς. καὶ ἵστη. ἀττικῶς a tertia p̃sona sicut a τύπτεται. τύπτῃ. Tertia p̃sona ἵσταται. ¶ Δυϊκὰ ἱστάμεθον. ἵστασθον. ἵστασθον. Πληθυντικὰ ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵστανται.

στήσειν

παρατ. ¶ Ἱστάμην. secūda persona ἵστασο. ἢ ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ κράσει τοῦ α καὶ ο εἰς ω μέγα ἵστω. Tertia ἵστατο. ¶ Δυϊκά ἱστάμεθον ἵστασθον ἱστάσθην. ¶ Πληθυντικά ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵσταντο. παρακ. ¶ Ἕσταμαι. ἕστασαι. ἕσταται. a præterito acti uo penultima correpta ac principali aspirata, cum etiam in aliis modis ē seruetur sicut in actiuis. ¶ Δυϊκά ἑστάμεθον. ἕστασθον. ἕστασθον. ¶ Πληθυντικά ἑστάμεθα. ἕστασθε. ἕστανται. καὶ ἰωνικῶς ἑστάαται esse debuerat, sed propter hiatum, siue malum sonum in usu non est.

ὑπερσ. ¶ Ἑστάμην ἕστασο. ἕστατο. a præterito perfecto extrema ī μην mutata. ¶ Δυϊκά ἑστάμεθον. ἕστασθον. ἑστάσθην. ¶ Πληθυντικά ἑστάμεθα. ἕστασθε. ἕσταντο. ἀόρ. α. ¶ Ἐστάθην. ἐστάθης. ἐστάθη. ¶ Δυϊκά ἐστάθητον. ἐσταθήτην. ¶ Πληθυντικά ἐστάθημεν. ἐστάθητε. ἐστάθησαν. καὶ ἔσταθεν. principali syllaba tenui spiritu signata quoniam ē cadit ut σταθῆτι τὸ προστακτικόν & reliqua. μέλλ. α.

¶ Σταθήσομαι. σταθήσῃ. σταθήσεται. a secunda persona aoristi passiui abiecto augumento & addita ομαι ¶ Δυϊκά σταθησόμεθον σταθήσεσθον σταθήσεσθον. ¶ Πληθυντικά σταθησόμεθα σταθήσεσθε. σταθήσονται. ¶ μετ' ὀλίγον μέλλ. ¶ Ἑστήσομαι. ἑστήσῃ. ἑστήσεται. a secunda persona præteriti passiui interposita ομ. ¶ Δυϊκά ἑστησόμεθον. ἑστήσεσθον. ἑστήσεσθον. ¶ Πληθυντικά ἑστησόμεθα. ἑστήσεσθε. ἑστήσονται. principali syllaba aspirata cum ē in aliis modis seruetur, sicut in præterito perfecto.

¶ Προστακτικά παθητικά. ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Ἵστασο. ἢ ἵστω. a secūda persona præteriti imperfecti pas

siui

siui ἱστάσθω. ¶ Δυϊκὰ ἵστασθον. ἱστάσθων. ¶ Πληθυντικὰ ἵστασθε. ἱστάσθωσαν. παρῳχ. καὶ παρατ. ¶ Ἕστασο ἑστάσθω. ¶ Δυϊκὰ ἕστασθον. ἑστάσθων. ¶ Πληθυντικὰ ἕστασθε. ἑστάσθωσαν. ἀόρ. α΄. ¶ Στάθητι. σταθήτω. ¶ Δυϊκὰ στάθητον. σταθήτων. ¶ Πληθυντικὰ στάθητε. σταθήτωσαν. ¶ Εὐκτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Ἱσταίμην. ἱσταῖο. ἱσταῖτο. accentu circunflexo in penultima secundæ & tertiæ personæ. ¶ Δυϊκὰ ἱσταίμεθον. ἱσταῖσθον. ἱσταίσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἱσταίμεθα. ἱσταῖσθε. ἱσταῖντο. παρῳχ. καὶ παρατ. ¶ Ἑσταίμην. ἑσταῖο. ἑσταῖτο. accẽtu circunflexo in penultima sicut in præsenti ἑσταίμεθον. ἑσταῖσθον. ἑσταίσθην ¶ Πληθυντικὰ ἑσταίμεθα ἑσταῖσθε ἑσταῖντο. ἀόρ. α΄. ¶ Σταθείην. σταθείης. σταθείη. ¶ Δυϊκὰ σταθείητον. σταθειήτην. ¶ Πληθυντικὰ σταθείημεν. σταθείητε. σταθείησαν. μέλλ. α΄. ¶ Σταθησοίμην. σταθήσοιο. σταθήσοιτο. ¶ Δυϊκὰ σταθησοίμεθον. σταθήσοισθον. σταθησοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ σταθησοίμεθα. σταθήσοισθε. σταθήσοιντο. μετ' ὀλ. μέλλ. ¶ Ἑστασοίμην. ἑστάσοιο. ἑστάσοιτο. ¶ Δυϊκὰ ἑστασοίμεθον. ἑστάσοισθον. ἑστασοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἑστασοίμεθα. ἑστάσοισθε. ἑστάσοιντο. ¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Ἐὰν ἱστῶμαι. ἱστᾷ. ἱστᾶται. διὰ τοῦ α. licet a qbusdã διὰ τοῦ η inueniam has pesonas uidelicet secundã & tertiã declinatas. sed ego regulã censeo potius sequendã quæ tradit tertiã psonam subiunctiui actiui fieri secundam passiui eiusdẽ modi & tẽporis q̃uis inueniatur in actiuo ẽt aliter declinatũ hoc tẽpus a nõ nullis q̃ regula tradat. Illi enĩ ponunt ἐὰν ἱστῶ ἱστῇς ἱστῇ, regula uero ἱστᾷς ἱστᾷ διὰ τοῦ α quæ dicit primã coniugationem uerborũ in μι declinari p η secundam per α tertiã per ω in modo subiũ-

ctiuo cũ præsertim τὸ χαρακτηριστικὸν seruandũ sit. ℭ Δυϊκὰ ἐὰν ἱστώμεθον ἱστῆσθον ἱστῆσθον. ℭ Πληθυντικὰ ἐὰν ἱστώμεθα. ἱστῆσθε. ἱστῶνται. ἐνεστ. καὶ παρατ. ℭ Ἐὰν ἱστῶμαι. a ptõ passiuo modi indicatiui penultima in ω̄ mutata. sicut in prima cõiugatione dictũ est. ἵσταμαι ἐὰν ἱστῶμαι. secunda psona ἐὰν ἱστῇ a tertia actiui eiusdẽ temporis & modi abiecta extrema syllaba ἐὰν ἱστάκω. ἱστάκῃς. ἱστάκῃ. ἱστῇ. Tertia ἐὰν ἱστῆται. Δυϊκὰ ἐὰν ἱστώμεθον ἱστῆσθον ἱστῆσθον. ℭ Πληθυντικὰ ἐὰν ἱστώμεθα. ἱστῆσθε. ἱστῶνται. ἀόρ. α'. ἐὰν σταθῶ. σταθῇς. σταθῇ. ℭ Δυϊκὰ ἐὰν σταθῆτον. σταθῆτον. ℭ Πληθυντικὰ ἐὰν σταθῶμεν. σταθῆτε. σταθῶσι. ℭ Ἀπαρέμφατα παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ℭ Ἵστασθαι. a tertia psona singularis passiui ἵσταται uel a secunda plurali ε̄ in αῑ diphthongo mutato ἐνεστ. καὶ παρατ. ἵστασθαι sicut τίθεσθαι. ἀόρ. α'. σταθῆναι. μέλλ. α'. σταθήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλ. ἑστάσεσθαι. ℭ Ὁριστικὰ μέσα. ἐνεστώς.

ℭ Ἵσταμαι. ἵστασαι. ἵσταται. ab actiuo sicut & passiua. ℭ Δυϊκὰ ἱστάμεθον. ἵστασθον. ἵστασθον. ℭ Πληθυντικὰ ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵστανται. παρατ. ℭ ἱστάμην ἵστασο ἢ ἵστω ἵστατο. ℭ Δυϊκὰ ἱστάμεθον. ἵστασθον. ἱστάσθην. ℭ Πληθυντικὰ ἱστάμεθα ἵστασθε ἵσταντο. ἐνεστ. ℭ Mediũ præteritũ formari non põt, neq; præteritũ plusq̃pfectũ ut in ptõ medio barytonorũ dictũ est, neq; mediũ futurũ secundũ. ἀόρ. α'. ἱστησάμην ἱστήσω. ἱστήσατο. sicut ἐτυψάμην. ἐτύψω. καὶ τὰ ἑξῆς. ἀόρ. β'. Secundus aoristus nõ ẽ in usu in hoc uerbo ἵστημι. posset tamẽ formari secundũ analogiam ab actiuo hoc est ἔστην. ἱστάμην extrema uocali mutata in propriã breuẽ ᾱ scilicet, ac interposita μη̄. Vel potius a primo aoristo passiuo

antiquorū more extrema in μην mutata. ἐστάθην. ἐστάμην. ἔστασο, καὶ ἔστω. ἔστατο. & est literatura similis ptō plusq̄ pfe-cto passiuo, differt tamen spiritu μέλ. α'. Στήσομαι.

Προστακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. (στήσῃ. στήσεται. Ἵστασο. ἢ ἵστω. ἱστάσθω sicut & passiua. ἀόρ. α'. Στῆσαι. στησάσθω. ὡς τύψαι τυψάσθω. Εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἱσταίμην. ἱσταῖο. ἱσταῖτο. sicut & passiua. ἀόρ. α'. Στησαίμην. στήσαιο. στήσαιτο. ὡς τυψαίμην. τύψαιο. τύψαιτο. μέλ. α'. Στησοίμην. στήσοιο. στήσοιτο. ὡς τυψοίμην. τύψοιο. τύψοιτο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς ἢ παρατατικός. Ἐὰν ἱστῶμαι. ἱστῇ. ἱστῆται. sicut & passiua. ἀόρ. α'. Ἐὰν στήσωμαι. στήσῃ. στήσηται. ὡς τύψωμαι. τύψῃ. τύψηται.

Ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστὼς ἢ παρατατικός. Ἵστασθαι. ἀόρ. α'. στήσασθαι. μέλ. α'. στήσεσθαι. Tertia cōiugatio uerborū ī μι.

Erba ī μι tertiæ cōiugatiōis fiūt ut supra dixim⁹ a barytōis a quib⁹ deriuātur circūflexa tertiæ cōiugationis. Et in penultima actiui hēnt ω. in passiui autē penultima ο paruū, qđ ostendit & quotæ sint cōiugationis & unde deducātur ut διδόω. δίδωμι. Passiuū uero δίδομαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστώς

Δίδωμι. fit a διδόω barytono, cui⁹ circūflexū est διδῶ. extrema in μι & penultīa hoc ē ο paruo, ī ω magnū mutatis, ut διδόω δίδωμι. διδόω uero ἀπὸ τοῦ δόω. p reduplicationē ppriā quæ ē cū bis eadē cōsonās repetitur cū ι uocali ut in principio huius tractatus dictū est. Secunda psona a prima fit, extrema in σ mutata δίδως. Tertia a secūda addito ι δίδωσι. Δυϊκὰ δίδοτον δίδοτον. Πληθυντικὰ

δίδομεν. δίδοτε. διδοῦσι, ad similitudiné datiui pluralis proprii participii. καὶ ἰωνικῶς διδόασι. δύσχρηστον. ℂ παρατ.

ℂ Ἐδίδουν. ἐδίδους. ἐδίδου a praesenti, sicut ἐτίθην. ἐτίθεις. ἐτίθει. extrema διὰ τοῦ ω μεγάλου. nam ut in τίθημι dictum est praeteritum imperfectum et secúdus auristus uerború in μι penltimá proprii actiui praesentis seruare debent ut δίδωμι. ἐδίδων. ἔδων. ℂ Δυϊκά. ἐδίδοτον. ἐδιδότην. ℂ Πληθυντικά. ἐδίδομεν. ἐδίδοτε. ἐδίδοσαν. ℂ παρακ. Δέδωκα. δέδωκας. δέδωκε. ℂ ὑπερσ.

ℂ Ἐδεδώκειν. ἐδεδώκεις. ἐδεδώκει. ℂ ἀόρ. α'.

ℂ Ἔδωκα. ἔδωκας. ἔδωκε. ἀντὶ τοῦ ἔδωσα. ἔδωσας. ἔδωσε. ℂ ἀόρ. β'.

ℂ Ἔδων. ἔδως. ἔδω. a futuro extrema in ν mutata, ac ε cómuni augumento praeposito. ℂ Δυϊκά. ἔδοτον. ἐδότην. ℂ Πληθυντικά. ἔδομεν. ἔδοτε. ἔδοσαν. penultima correpta contra regulam. ℂ μέλ. α'.

ℂ Δώσω. δώσεις. δώσει. ἀπὸ τοῦ δόω. ο in ω mutato.

ℂ Προστακτικὰ ἐνεργητικά. ℂ ἐνεστῶτος καὶ παρατ.

ℂ Δίδοθι. διδότω. ὡς τίθετι τιθέτω. penultima correpta ut in τίθημι dictum est, quam Homerus produxit. ὀδυσσείας γ' ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. ℂ παρακ. καὶ ὑπερσ.

ℂ Δέδωκε. δεδωκέτω. a tertia persona praeteriti perfecti actiui. sicut τέτυφε. ℂ ἀόρ. α'.

ℂ Δῶκον. δωκάτω. ὡς τύψον τυψάτω. secundum artem sed usus deest. ℂ ἀόρ. β'.

ℂ Δόθι. δότω ἄχρηστα, penultima correpta cótra regulá ut in secundo aoristo primae coniugationis dictú est. Sed pro eo utimur δὸς δότω δότον. δότων. δότε. δότωσαν.

εὐκτικά

¶Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶Διδοίην. διδοίης. διδοίη. sicut τιθείην. τιθείης. a gtõ pticipii διδόντος. ¶Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. δεδώκοιμι δεδώκοις δεδώκοι. sicut τετύφοιμι. τετύφοις. τετύφοι. ¶Ἀόριστος α'. δώκαιμι. δώκαις. δώκαι. sicut τύψαιμι. τύψαις. ἄχρηστα. ¶Ἀόριστος β'. δοίην. δοίης. δοίη. a gtõ participii δοῦς δόντος. ¶Δυϊκὰ δοίητον. δοιήτην. ¶Πληθυντικὰ δοίημεν. ἡ συγκοπὴ δοῖμεν. δοίητε δοίησαν. καὶ ἀττικῶς. δοῖεν ἀπὸ τοῦ δοῖμεν ἐκβολῇ τοῦ μ. ὀδυσσείας ω οὖλε τε. καὶ μέγα χαῖρε, θεοί. δέ τοι ὄλβια δοῖεν. Μέλλων α'. δώσοιμι. δώσοις. δώσοι. ὡς τύψοιμι. τύψοις. τύψοι.

¶Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

¶Ἐὰν διδῶ διδῷς διδῷ. διὰ τοῦ ω μεγάλου. ut in prima & secunda coniugatione dictum est. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ἐὰν δεδώκω. δεδώκῃς δεδώκῃ. sicut ἐὰν τετύφω. φῃς. φῃ. ¶Ἀόριστος α'. ἐὰν δώκω. δώκῃς. δώκῃ. ὡς ἐὰν τύψω. ψῃς. ψῃ. ἄχρηστα. ¶Ἀόριστος β'. ἐὰν δῶ. δῷς. δῷ. διὰ τοῦ ω μεγάλου. ὡς εἴρηται.

¶Ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶Διδόναι a prima persona plurali extrema in ναι mutata. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. δεδωκέναι. ὡς τετυφέναι. ¶Ἀόριστος α'. δῶκαι. ἄχρηστον. ¶Ἀόριστος β' δοῦναι διὰ διφθόγγου. ut in τίθημι dictum est. Μέλλων α'. δώσειν.

¶Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστώς

¶Δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. ab actiuo ω magno in ο paruũ & extrema in μαι mutatis ¶Δυϊκὰ διδόμεθον. δίδοσθον δίδοσθον. ¶Πληθυντικὰ διδόμεθα. δίδοσθε. δίδονται. Παρατατικός. ¶Ἐδιδόμην. ἐδίδοσο. καὶ ἐδίδου. ἐδίδοτο. ¶Δυϊκὰ ἐδιδόμεθον. ἐδιδόσθον. ἐδιδόσθην. ¶Πληθυντικὰ ἐδιδόμεθα ἐδίδοσθε. ἐδίδοντο.

¶ παρακ. δέδομαι. δέδοσαι. δέδοται. a pt͞o actiuo δέδωκα ω̄ magno ī o paruū mutato. ¶ Δυϊκὰ δεδόμεθον. δέδοσθον. δέδοσθον. ¶ Πληθυντικὰ δεδόμεθα. δέδοσθε δέδονται. ἢ ἰωνικῶς δεδόαται.
¶ ὑπερσ. ἐδεδόμην. ἐδέδοσο. ἐδέδοτο. ¶ Δυϊκὰ ἐδεδόμεθον. ἐδέδοσθον. ἐδεδόσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐδεδόμεθα. ἐδέδοσθε. ἐδέδοντο. καὶ ἰωνικῶς ἐδεδόατο.

¶ ἀόρ. α. ἐδόθην. ἐδόθης. ἐδόθη. a tertia psona singulari praeteriti passiui extrema in θην mutata. ¶ Δυϊκὰ ἐδόθητον. ἐδοθήτην. ¶ Πληθυντικὰ ἐδόθημεν. ἐδόθητε. ἐδόθησαν.

¶ μελ. α. δοθήσομαι. δοθήσῃ. δοθήσεται. a secunda persona aoristi passiui abiecto augum̄to, & add ομαι ¶ Δυϊκὰ δοθησόμεθον δοθήσεσθον δοθήσεσθον. ¶ Πληθυντικὰ δοθησόμεθα. δοθήσεσθε. δοθήσονται.

¶ μετ' ὀλίγον μελ. δεδόσομαι. δεδόσῃ δεδόσεται. a secūda psona pti passiui interposita ο̄μ. ¶ Δυϊκὰ δεδοσόμεθον. δεδόσεσθον. δεδόσεσθον ¶ Πληθυντικὰ δεδοσόμεθα. δεδόσεσθε. δεδόσονται.

¶ Προστακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς ἢ παρατατ.

¶ δίδοσο ἄχρηστον. δίδου. εὔχρηστον. διδόσθω. ¶ Δυϊκὰ δίδοσθον. διδόσθων. ¶ Πληθυντικὰ δίδοσθε. διδόσθωσαν.
¶ παρακ. ἢ ὑπερσ. δέδοσο. δεδόσθω. ¶ Δυϊκὰ δέδοσθον. δεδόσθων. Πληθυντικὰ δέδοσθε. δεδόσθωσαν.
¶ Εὐκτικὰ παθητικά. ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατ. διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. sicut τιθείμην. τιθεῖο. τιθεῖτο.
¶ παρακ. καὶ ὑπερσ. δεδοίμην. δεδοῖο. δεδοῖτο. sicut τεθείμην. τεθεῖο. τεθεῖτο. ἄχρηστα.
¶ ἀόρ. α. δοθείην. δοθείης. δοθείη. ¶ Δυϊκὰ δοθείητον. δοθειήτην. ¶ Πληθυντικὰ δοθείημεν. δοθείητε. δοθείησαν. καὶ δοθεῖεν. καὶ τοῦτο

μᾶλλον συνέχησει. ℂ μέλλ. α΄.

ℂ Δοθησοίμην δοθήσοι. δοθήσοιτο. a prima psona futuri pass.

ℂ μετ' ὀλίγον μέλλ. δεδοσοίμην. δεδόσοιο. δεδόσοιτο. a prima persona eiusdé tpis. ℂ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ℂ Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. διδῶται. sicut ἐὰν τιθῶμαι. At secunda & tertia persona ω magno scribuntur, quoniam ut in ἵστημι dictum est, prima declinatio uerborum in μι per η declinatur. Secunda per α. Tertia per ω. in modo subiunctiuo. ℂ παρακ. καὶ ὑπερσ.

ℂ Ἐὰν δεδῶμαι. ὡς ἐὰν τιθῶμαι. Secunda persona ἐὰν δεδῶ. a tertia actiui subiunctiui eiusdem temporis extrema syll. abiecta ἐὰν δεδώκω. δεδώκῃς. δεδώκῃ. ἐὰν δεδῶ. Tertia. ἐὰν δεδῶται. ἄχρηστα. ℂ ἀόρ. α΄. ἐὰν δοθῶ. δοθῇς. δοθῇ. a tertia psona aoristi passiui extrema in ω circūflexum mutata. sicut ἐὰν τυφθῶ. θῇς. θῇ. ℂ Ἀπαρέμφατα παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ℂ Δίδοσθαι a tertia psona singulari δίδοται uel a ζα plurali ε ι αι diph. cōuerso. δίδοσθαι. ℂ παρακ. καὶ ὑπερσ. δεδόσθαι. sicut τεθεῖσθαι. ἀόρ. α΄. δοθῆναι. μέλλ. α΄. δοθήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλ. δεδόσεσθαι

ℂ Ῥήματα μέσα ὁριστικά. ἐνεστώς.

ℂ Δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. sicut passiua. παρατατ. ἐδιδόμην. ἐδίδοσο. καὶ ἐδίδου. ἐδίδοτο. ℂ ἀόρ. α΄ ἐδωκάμην. ἐδώκω. ἐδώκατο. a primo ἀόρ. actiuo ἄχρηστα. ἀόρ. β΄. ἐδόμην. ἔδοσο. καὶ ἔδου. ἔδοτο a passiuo aor. fit antiquorū more extrema in μην mutata ἐδόθην ἐδόμην. in usu tamen non est. sed eius compositum, hoc est ἀπεδόμην. ἀπέδου. μέλλ. α΄. δώσομαι. δώσῃ. δώσεται. ὡς θήσομαι. θήσῃ. ται. ℂ Προστακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ℂ Δίδοσο. καὶ δίδου. διδόσθω. sicut passiua.

Ἀόρ. α΄. δῶκαι. δωκάσθω. sicut τύψαι. τυψάσθω. ἄχρηστα.

Ἀόρ. β΄ δόσο ἄχρηστον. δοῦ. δόσθω ἄχρηστα.

Εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. sicut passiua.

Ἀόρ. α΄ δωκαίμην. δώκαιο. δώκαιτο. ἄχρηστα.

Ἀόρ. β΄. δοίμην. δοῖο. δοῖτο. ἄχρηστα.

Μέλλ. α΄ δωσοίμην. δώσοιο. δώσοιτο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. διδῶται. sicut passiua.

Ἀόρ. α΄ ἐὰν δώκωμαι. δώκῃ. sicut ἐὰν τύψωμαι. ψῃ. ἄχρηστα.

Ἀόρ. β΄. ἐὰν δῶμαι δῷ. δῶται. ἄχρηστα. ἀπὸ τοῦ ἐδόμην.

Ἀπαρέμφατα. μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Δίδοσθαι. Ἀόρ. α΄. δώκασθαι. ἄχρηστον. Ἀόρ. β΄. δόσθαι ἄχρηστον.

Μέλλ. α΄ δώσεσθαι.

Quarta coniugatio uerborũ in μι.

Erba in μι quartæ cõiugationis fiũt ut dictũ ẽ a uerbis barytonis sextæ coniugationis in ὑῶ desinentibus in quibus nulla fit synæresis. Et in penultima actiui habẽt ῡ ꝓductum, in passiui uero penultima idẽ ῠ correptum, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, et unde deducantur, nec suscipiunt reduplicationẽ quẽadmodum aliarum trium coniugationũ uerba in μι desinentia, ut ζευγνύω. ζεύγνυμι. passiuum ζεύγνυμαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστώς

Ζεύγνυμι a ζευγνύω uerbo barytono fit extrema in μι mutata, & penultima, quæ in barytono breuis est uidelicet ῠ in seipsam productam conuersa. Secunda persona

ſona ζώννυς a prima fit extrema in σ cōuerſa. Tertia a ſecunda addita σ. ¶ Δυϊκὰ ζώννυτον. ζώννυτον. ¶ Πληθυντικὰ ζώννυμεν. ζώννυτε. ζωννῦσι ſecundum communem regulam eſſe debuerat ad ſimilitudinem datiui pluralis. καὶ ἰωνικῶς ζωννύασι. Sed uſus optinuit ut in uerbis huius quartæ coniugationis potius utamur tertia plurali barytonorum. ut ζωννύουσι. ῥηγνύουσι. πηγνύουσι, σβεννύουσι. & ſimilia. ¶ παρατ.

¶ Ἐζώννυν. ἐζώννυς. ἐζώννυ. ¶ Δυϊκὰ ἐζώννυτον. ἐζωννύτην. ¶ Πληθυντικὰ ἐζώννυμεν. ἐζώννυτε. ἐζώννυσαν. Nec ultra declinatur. Nam huiuſmodi uerba ſi polyſyllaba ſint, in præſenti ſolum & ptō īpfecto uariantur tā in actiuis q̄ in paſſiuis. Si uero diſyllaba, & futurum primum & ſecundum aoriſtū habēt, ut κλῦμι. παρατ. ἔκλυν. μελλ. ά. κλύσω. ἀόρ. β΄. ἔκλυν. ἡ μετοχὴ κλὺς κλύντος. τὸ προστακτικὸν κλῦθι. ὡς τὸ κλῦθί μευ ἀργυρότοξε. & cætera quæ ab his deducūtur. δῦμι. παρατ. ἔδυν. μελλ. δύσω. ἀόρ. β΄. ἔδυν. & ſimilia ī quibus ſecūdus aoriſtus par ē ptō īpfecto cum nō habeat reduplicationem.

¶ Προστακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστῶτος καὶ παρατ.

¶ Ζώννυθι. ζωννύτω. ¶ Δυϊκὰ ζώννυτον. ζωννύτων. ¶ Πληθυντικὰ ζώννυτε. ζωννύτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶτος καὶ παρατ.

¶ Ζωννύην. ζωννύης. ζωννύη. ¶ Δυϊκὰ ζωννύητον. ζωννυήτην. ¶ Πληθυντικὰ ζωννύημεν. ζωννύητε. ζωννύησαν.

Quæ & ſi regulariter formari poſſunt a genitiuo participii ζωννὺς ζωννύντος ſicut & alia uerba in μι in uſu

tamē non ſunt. At eorum paſſiua omnino deficiunt in hoc modo optatiuo. quia ſi formarentur ſecundū regulam oporteret ea habere ῃ diphthongum in penultima ſequente conſonāte cū hic modus formetur a prima perſona indicatiui paſſiui extrema in μην mutata. & add. ι penultimæ ut τύπτομαι τυπτοίμην. ſic ζεύγνυμαι ζευγνύμην. ſed hoc fieri non pōt, quia poſt ῃ diphthongū ſequeretur μ conſonās, qđ eēt conrra regulam, quæ poſt ῃ diphthongū uocalē tantummodo admittit ut ἄρπυια. μῆα. πετυφῆα, qua cautū eſt ut poſt ῃ diph, uocalis tātum ſequatur, non aūt conſonans. ¶ Subiunctiuus ēt tā actiuorum q̄ paſſiuorum huius quartæ coniugationis non pōt formari duabus regulis inter ſe repugnantibꝰ quarum altera eſt ꝙ ſubiunctiua uerborū in μι eādē uocē & eundē accentū habere debent cū ſuis primitiuis. ſic enim circūflexa coīter appellantur, & ſi uerba in μι ab eis mediate deriuentur ſicut ſupra dictū eſt. ut τιθῶ. ἱστῶ. διδῶ. ἐὰν τιθῶ. ἐὰν ἱστῶ. ἐὰν διδῶ & ſimilia. Secundū quam regulā etiā ſubiunctiua quartæ coniugationis coguntur eandē habere uocalem, & accētum cum ſuis primitiuis, quæ barytona ſunt, ut ζευγνύω. ἐὰν ζευγνύω. πηγνύω. ἐὰν πηγνύω. Altera regula eſt ꝙ omne participium in σ ὀξύτονον declinatū per ντ ſubiunctiuū facit circunflexū, ut τυφθεὶς ἐὰν τυφθῶ. τιθεὶς ἐὰν τιθῶ. ſic ζευγνὺς ζευγνύντος. ἐὰν ζευγνυῶ. πηγνὺς. πηγνύντος. ἐὰν πηγνυῶ. qđ priori regulæ omnino repuguat. ob quā rem ſubiunctiuus modus prorſus defecit.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

¶ Ζευγνύναι.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά. ἐνεστὼς

¶ Ζεύγνυμαι. ζεύγνυσαι. ζεύγνυται. ab actiuo fit penultima quæ est longa in se ipsam breuem conuersa.

¶ Δυϊκὰ ζευγνύμεθον. ζεύγνυσθον. ζεύγνυσθον. ¶ Πληθυντικὰ ζευγνύμεθα. ζεύγνυσθε. ζεύγνυνται. ¶ Παρατατικός.

¶ Ἐζευγνύμην. ἐζεύγνυσο. ἐζεύγνυτο. ¶ Δυϊκὰ ἐζευγνύμεθον. ἐζεύγνυσθον. ἐζευγνύσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐζευγνύμεθα. ἐζεύγνυσθε. ἐζεύγνυντο.

¶ Προστακτικὰ παθητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ζεύγνυσο. ζευγνύσθω. ¶ Δυϊκὰ ζεύγνυσθον. ζευγνύσθων.
¶ Πληθυντικά. ζεύγνυσθε. ζευγνύσθωσαν.

Ἀπαρέμφατα. παθητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ζεύγνυσθαι.

ΤΈΛΟΣ.

De uerbis in μι quæ omnino regulas non sequuntur.

P Ostea q̃ de uerbis in μι dictũ est quæ trisyllaba sunt & regulariter formari possunt. & quorũ usus per omnes modos frequenter habetur, Nunc de iis dicendũ ẽ quæ ĩ cõibus regulis declinantͤ nec per omnes modos & tem pora ac genera eorũ infle xio inuenitur. Et primũ de disyllabis quorũ cum εἰμὶ substantiuũ uerbum frequentissimo sit in usu, ab eo in cipiendũ esse duxi. Verũ quoniam ἕω primitiuum eius secundũ uarium accẽtũ & spiritum uaria habet signifi cata, hæc primũ exponã. Barytonũ. n. & tenui spũ signa tũ, sum, siue existo significat & ẽt uado & pficio, Aspira tũ uero ĩduo, & sedeo, unde ἕζω. significat ẽt mitto, unde ἱέω ἱῶ κατὰ ῥῆμα διπλασιασμόν. At ἐῶ circũflexũ & tenuẽ spi ritũ habens, ἀπὸ τοῦ ἐάω sino significat. aspiratum uero, sedeo & fit ἀπὸ τοῦ ἱέω.

Περὶ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω.

B ἕω igitur q̃d existo significat sextæ cõiugatiõis barytonorũ deriuatur εἰμὶ. extrema in μι mutata sicut τιθέω τίθημι. & ἰῶτα ancipiti assumpta. qm̃ uerba in μι desinentia penultimã productã habere uolũt, & ε in η cõuerti nõ potuit ne coincideret cũ hoc uerbo q̃d est ἠμὶ τὸ λέγω ἀπὸ τοῦ φημὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. & ẽt ne pe nitus amitteret omnes partes, siue literas sui primitiui, quoniã deriuatiua oĩo aliquid de suis primitiuis serua re debent. præterea ut saperet naturã uerborũ in μι quar

tæ cõiugatiõis quæ in penultima ῡ ancipitem, longam habere uolũt. Nã ῖ nõ põt ꝓduci per ῡ, sed per ῆ aut ῖ & sic penultima ει diphthongo facta ẽ longa, & εἶμι dictũ est qđ omnino est contra, cõem regulam uerborum in μι, quæ uolũt habere in penultima aut η, si sint primæ, uel secũdæ cõiugationis, aut ω, si sint tertiæ aut ῡ longã, si sint quartæ, iccirco hoc uerbũ excipitur, & ẽt εἶμι τὸ πορεύομαι cum & ipsum ει diphthongũ habet in penultima, & ẽ quartæ cõiugationis uerborũ in μι cũ eius primitiuũ non patiatur synæresim in modo indicatiuo, & ẽt sit ei par syllabis, sicut ζωννύω ζώννυμι. Acuit extremã, qđ est etiam cõtra cõem dictorũ uerborũ regulam nam uerba in μι aut habẽt circũflexũ accentum in penultima si sint disyllaba, aut acutũ in antepenultima si polysyllaba sint. sed ab hac regula excipiuntur εἰμὶ & φημὶ ἤγουν κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φημί, quæ cũ sint enclitica opꝫ est ut acuãt extremam. Nã oĩs enclitica dictio accentũ supra extremam hẽt aut acutũ, aut circũflexũ, si per se ꝓferat̃, nunq̃ aũt grauẽ nisi ꝑpathos eẽt grauis accẽtus ut σφέας ἀπὸ τοῦ σφάς. ἰλιάδος Δ καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. cũ aliis uero enuntiata inclinatur ad accẽtũ præcedentis syllabæ si dictio præcedẽs ꝑmiserit, ut εἰμὶ ἐγώ εἰμι. φημὶ σύμφημι. Secũda ꝑsona εἷς, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ extrema in σ mutata sicut ἀπὸ τοῦ τίθημι τίθης. cuius apud poetas frequẽtissimus est usus Quo in loco aduertẽdum est, εἷς acutum habere accentum q̃q̃ per communem regulam circunflecti appetat. Nam omne

infra loquitur de subiuncto dicit oppositum.

uerbum in longam desinens accentum suscipientem circúflectitur, quod ut quibusdam placet factum est ne coincidat cum εἷς secunda persona ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι quæ circunflexum habet accentum. est etiam encliticum ut αἵματός εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος ὀδυσσῆος δ̄ abiecto uero σ̄ fit εἶ τὸ ὑπάρχεις & circunflectitur, q̃q̃ deducitur ab εἰς quod acuitur ut dictum est, nec inclinatiuum est εἶ, ut υἱὸς ἐμοῦ εἶ σύ. & si εἰμὶ. εἰς. οὐκ ἐγκλιτικὰ sint. Pôt ét & alio modo formari s̄m Apollonium, hoc est a uerbo barytono ἔω τὸ ὑπάρχω, passiuum ἔομαι. Secunda persona ἔῃ κοινῶς καὶ ἔει ἀττικῶς, ἐν κράσει εἶ. Nam consueuerunt attici formare hoiusmodi secundas personas passiuorum per ει diphthongum. quorum quatuor in usu habentur hoc est βούλομαι βούλει. ὄψομαι. ὄψει. μέ. μέχ. οἴομαι οἴει. καὶ ἔομαι ἔει. καὶ κράσει εἶ. Est & alia secúda persona huius uerbi, cuius apud poetas frequentissimus est usus, hoc est ἐσσὶ quæ secundum aliquos fit a secunda persona regulariter formata ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, hoc est εἶς cui addito altero σ̄ & ἰῶτα in finem translato fit ἐσσί. σ̄ enim necessario duplicatur. quoniam simplex σ̄ cum ἰῶτα prolato est χαρακτηριστικὸν tertiæ personæ, ut τύπτουσι. τίθησι. δίδωσι. Sed alio modo eã format Herodianus hoc ẽ ἀπὸ τοῦ ἰμὶ ĩterposito σ̄ ἰσμὶ facit cuius extrema in σ̄ cõuersa fit ἴσσ. geminato σσ sed quoniam nulla dictio in eãdem consonantem geminatam desinere potest additum est ῑ & sic ἐσσὶ fa-

ctum est, quod inclinatur ut χέτλιός ἐστι περιαί. Tertia persona ἐστί cuius uaria est formatio cum nullo modo regulariter formari possit quin coincidat cum tertia plurali. nam si a prima persona formare uoluerimus μι in σι conuersa, ἐσσὶ fiet Si a secunda regulariter formata, hoc ἐῖς addito ι fiet tertia singularis εἶσι & talis est tertia pluralis. Iccirco alii alio modo eam fotmarunt. Quidam enim a prima persona εἰμὶ abiecto prius ι de diphthongo deinde extrema in σι conuersa secundum communem regulam, ac postremo σ in τ mutato δωρικῶς ἐστὶ faciunt. Sed quoniam omne uerbum in ι desinens uult habere penultimam longam, necesse fuit interponere σ, ut saltem penultima esset longa positione & sic factum est ἐστί. Est & alius modus aptior, ut reliquos omittam. hoc est a secunda persona ἐσσὶ mutato altero σ in τ fit ἐστί. non tamen doricum est, licet in τι desinat, sed dorico simile. Nam dorica proprie secundum Herodianum in τι purum desinunt, hoc est nulla consonanre præcedente τ ut φατὶ· δίδωτι. at ἐστὶ σ habet ante τ. ¶ Δυϊκὰ ἐτὸν ἐτόν. esse debuerat penultima correpta ἀπὸ τοῦ εἰμί. interposito uero σ ἐστὸν ἐστὸν dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum in μι quæ illã in singulari tm̃ pductã hẽre uolunt ἰλιάδος α. ἀλλὰ πίθεσθ᾽ ἄμφω δ᾽ ἢ νεωτέρω ἐστὸν ἐμοῖο. ¶ Πληθυντικὰ ἐσμὲν. καὶ εἰμὲν ἀπὸ τοῦ εἰμὶ ἰλιάδος. υ. οὐ χρῖ τι μάχης ἀδαήμονες εἰμὲν. ἐστὲ ἐστὶ καὶ εἰσί

ĩterposito ι ut penultima producatur sicut dictum est ad similitudinẽ datiui pluralis proprii participii cũ ι desinãt. ¶ ἰωνικῶς ἔασι, ut τιθεῖσι τιθέασι. retracto accentu in antepenultimã cũ nõ amplius sit encliticũ. polysyllaba enĩ enclitica esse nõ possunt, sed disyllaba tm̃ & monosyllaba. ¶ περὶ ζʹ.

¶ Ἦν a prima psona præsentis fit, extrema in ν mutata, ut εἰμὶ εἶν. sicut ἵστημι ἵστην. deinde soluta diphthõgo, & ε in η cõuerso sicut ἔμελλον ἤμελλον. fit ἦν. ι tñ prius abiecto, quoniã desinentia in ν nihil uolũt habere nõ prolatũ ante ν. Iones uero dicũt ἔα. ἰλιάδος ε. ἤκεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι siue ἀπὸ τοῦ εἶν dissoluta diphthongo in εα ἰωνικῶς sicut ᾔδειν ᾔδεα. siue ἀπὸ τοῦ ἦν, η in εα soluta ét ἰωνικῶς abiecto ν ut ξέρξην ξέρξεα. Nã α respuit habere post se ν nisi dictio ex declinatiõe desinat in ι. μοῦσαι & ἔτυψαν a declinatione habẽt ν καὶ οὐ κατὰ πάθος. & sic fit ἔα. Vnde mutata ε in η fit ἦα. ἄλλοτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης. Attici uero ε & α κατὰ κρᾶσιν εἰς η uertentes ῆ dicũt sicut ᾔδεα ᾔδη. Aristophanes in pluto. δεῖ γὰρ ὥς ἔοικέ με λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος. ἀντὶ τοῦ ἦν. Poetæ uero pponentes ε primæ psonæ communi ἦν. ἔην dicunt ἰλιάδος λ. ὡς ἔον εἴποτ᾽ ἔην γε μετ᾽ ἀνδράσιν. Dicunt etiam ἔσκον. ὡς τύπτεσκον. καὶ χαίρεσκον. Et sic prima persona præteriti imperfecti uaria est secundum uaria idiomata. Communes enim ἦν dicunt Iones uero ἔα & ἦα. attici uero ἦ monosyllabum. At poetæ ἔην & ἔσκον. Secunda persona a prima fit ι in σ

mutato ut ἦν. ἧς. sicut ἐτίθην ἐτίθης. nec subscribitur ι ut
in τίθημι dictum est cui addita θα syllaba αἰολικῶς ἦσθα di
cimus ὀδυσσείας. π. ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, τ ἀεικέα ἕσσο. ἦσθα
tamen inuenitur subscripto ι in modo indicatiuo, sed
hoc est a uerbo barytono ἤδω ὁ μέλ. ἥσω. ἤδειν ἤδεις add.
θα ἤδεισθα, ἐν συγκοπῇ ᾖσθα. sicut. οἶδα οἶδας οἶδα σθα. οἶσθα.
Tertia persona ἦ esse debuerat a secunda persona abie-
cto σ secundum cōem regulam uerborum in μι, ut ἐτί
θης ἐτίθη. sic ἧς ἦ. sed in usu nō est. pro ea autem utimur ἦν
quæ a barytono uerbo deriuatur, hoc est ἔω. ὁ παρατ. ἦον.
ἦες. ἦε. καὶ ἦεν. Nam ε si in id desinat tertia persona uer
borum appetit post se ν & κράσει τοῦ η καὶ ε εἰς η fit ἦν. καὶ
τροπῇ τοῦ ν εἰς σ δωρικῶς ἧς. θεόκριτος. ἧς χρόνος ἁνίκ᾽ ἐγώ τε
καὶ εὔκριτος ἐς τὸν ἄλεντα εἵρπομες ἐκ πόλιος. poetæ uero
præponentes ε ἔην dicunt ἰλιάδος ω. ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο
δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. καὶ ὀδυσσείας ζ. ἡ οἱ ὁμηλικίη μὲν ἔην. κεχάρι
στο δὲ θυμῷ. Deinde producētes ε in η. ἤην faciunt ὀδυσσεί
ας τ. καί κερ πάλαι ἐνθάδ᾽ ὀδυσσεὺς ἤην. iones uero ἔσκεν di-
cunt. Et sic tertia persona sex modis inuenitur. hoc est
ἦεν. ἦν. ἧς. ἔην. ἤην. καὶ ἔσκεν quod ἀπὸ τοῦ ἦε fit abiecto tem
porali augumento, & addita σκε ἰωνικῶς ἔεσκε sed ꝑꝑ al
ternitaté duorum εε alterum abiicitur & fit ἔσκε. ὀδυσσεί
ας ι. ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε τήλεμος. Sed
aduertédū est φ ἦν tertia persona cōis, & ἤην & ἔεν nunq̄
inueniuntur absq; ν. ¶ Δυϊκά ἦτον. ἤτην. ¶ Πληθυντικὰ
ἦμεν, καὶ δωρικῶς ἦμες. ἦτε. ἦσαν. καὶ συστολῇ ἔσαν. Illud ue-
ro Hesiodi ī theogonia τῆς δ᾽ ἦν τρεῖς κεφαλαί, μία μὲν χα-

ροποιο λέοντος. ἀντὶ τοῦ ἦσαν. nõnulli dicunt hoc esse bœotorum more ac thebanorũ, qui singulare uerbũ pluralibus noĩbus & masculini generis & fœminini iũgere cõsueuerũt. Pindarus in olympiis μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλεται. ἀντὶ τοῦ τέλονται, τουτέστιν ὑπάρχουσι. & δινήεντο σάρκες ἀντὶ τοῦ δινήγοντο. qđ attici solũ in noĩbus neutris faciunt. QVidã autẽ pluralem eẽ existimãt per syncopã ἀπὸ τοῦ ἦμεν, ἦν pro ἦσαν. sicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν ἔτυφθεν p̃ ἐτύφθησαν. quod ẽt bœotorũ est.

¶ Παρ᾽. ἦκα. ἦκας. ἦκε. a futuro ἔσω. ὑπερσ. ἤκειν. ἤκεις. ἤκει. ἄχρηστα. μέσ. παρ᾽. ἦα. ἦας. ἦε. ἄχρηστα. Aliqui tamẽ uolunt ἦα eẽ ἔα primã personã p̃ti imp̃fecti. ut dictum ẽ, ἀπὸ τοῦ ἦν esse potiꝰ q̃ medii p̃ti p̃fecti ¶ μέσ. ὑπερσ. ἤειν. ἤεις. ἤει. ¶ Παρ᾽ παθητικός. ἦμαι. ἦσαι. ἦται. ἄχρηστα. ¶ ὑπερσ. παθητικός. ἤμην. ἦσο. ἦτο. ἄχρηστα. quibusdã tamen placet hoc esse præteritũ imp̃fectũ ἀπὸ τοῦ ἦμαι cuius actiuũ ẽ εἰμὶ ὁ παρατ᾽. ἤμην. ἦσο. ἦτο. εὐριπίδης. ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἤμην τέκνων. ἀντὶ τοῦ ἦν.

¶ Ἀόρ. α. ἦσα. ἦσας. ἦσε. a futuro ἔσω. ἄχρηστα.

Ἀόρ. β′. ἦν. ἦς. ἦ. a futuro ἔσω. sicut ἀπὸ τοῦ θήσω. ἔθην ἔθης ἔθη. sed in usu nõ est pro eo aũt utimur præterito imp̃fecto ἦν. ἦς. ἦν. ¶ Μέλ. α.

¶ Ἔσω ἀπὸ τοῦ ἔω. sed in usu nõ habetur, ne coincidat cum ἔσω aduerbio loci. ¶ Μέλ. μέσος

¶ Ἔσομαι. ἔσῃ, καὶ ἔσεαι ἰωνικῶς. ἔσεται. συγκοπῇ ἔσται. ἄχρηστα πάντα. ἀπὸ τοῦ ἔσω. Dores uero dicunt ἐσοῦμαι. ἐσῇ. ἐσεῖται, ἀπὸ τοῦ ἐσῶ. ἀποκοπῇ. sicut πεσῶ. πεσοῦμαι.

Προστακτικά, ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἴσθι. ἀπὸ τοῦ ἔθι. qđ secundum cõem regulam formatũ est ἀπὸ τοῦ ἐσμὲν prima persona plurali, extrema in θι. mutata, uel a gtõ participii εἰς. ἔντος ἔθι. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἔσθι καὶ ἴσθι ε in ι mutato. Quia quãdocunq; fit pleonasmus alicuius cõsonantis in habentibus penultimã desinẽtem in ε, uertitur ut plurimum ε in ι ut ῥέπω. ῥίπτω. μένω. μίμνω. sic ἔθι. ἴθι. Tertia persona ἔστω ἀπὸ τοῦ ἔθι. πλὴν τοῦ σ ac seruato ε ĩ mutato contra regulã iã dictã. Δυϊκὰ ἔστον. ἔστων. Πληθυντικὰ ἔστε. ἔστωσαν. καὶ ἔστων κατὰ συγκοπήν. uel erit dualis pro plurali. ἔσο uero ab eo qđ ẽ ἦσο. formatur a secunda persona ptĩ impfecti ἤμην ἦσο ἦτο. quãdo accipitur pro eo qđ est ἴσθι sis uel es. qđ est tpis præsentis & præteriti impfecti impatiui modi. Si aũ ponatur in significatione ptĩ perfecti accipe poterimus deriuatũ eẽ a præterito plusq̃perfecto, qđ in hoc uerbo simile ẽ uoce præterito impfecto. utrunq; enim facit ἤμην ἦσο ἦτο. licet significatione differant inter se quo ad tempus. Inuenitur etiam ἔσσο σ geminato ὀδυσσείας α. ἄλκιμος ἔσσ' ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.

Εὐκτικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Εἴην. εἴης. εἴη a gtõ pticipii εἰς ἔντος qđ ĩ usu nõ habet. sicut τιθείην τιθείης ἀπὸ τοῦ τιθεὶς. θέντος. Δυϊκὰ εἴητον. εἰήτην. Πληθυντικὰ εἴημεν. εἴητε. εἴησαν καὶ συγκοπῇ εἶμεν. εἶτε. εἶεν. non autem εἶσαν cum penultima primæ personæ pluralis diphthongus existat, sicut in primo aoristo passiuorum barytonorum dictum est. ὀδυσσείας ι. οἵτινες εἶσ' ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες. ἀντὶ τοῦ εἴησαν.

¶ Ὑποτακτικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ἐὰν ὦ, quod circunflectitur quia eius participium in σ oxytonum desinens declinatur per ντ ut εἷς ἕντος & si in usu nõ sit. nec obstat altera regula quæ in ζώννυμι dicta est, q̃ subiunctiua uerborum in μι eandem uocẽ & eundem accẽtum habere debent cum suis primitiuis circunflexis, quia licet ἔω barytonum sit, a quo deriuatur εἶμι quartæ coniugationis, ut dictum est, possumus tamen ab eo formare circunflexum uerbum ὦ, cũ ante ω præcedat ε licet in usu non habeatur, sicut neq; πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω. & similia quæ disyllaba sunt primæ coniugationis circunflexorum. At ζωννύω nullo modo synæresim pati potest cum neque α, neque ε, neque ο paruum præcedat ω magnum. Secunda persona ᾗς cui addita θα αἰολικῶς fit ᾗσθα. ἰῶτα subscripto. Tertia persona ᾖ. ἢ ἰωνικῶς ᾖσι add. σι syllaba. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν ἦτον. ἦτον.

¶ Πληθυντικὰ ἐὰν ὦμεν. ἦτε. ὦσι.

¶ Ἀπαρέμφατα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Εἶναι. ἔμεναι tamen esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἐμὲν prima persona plurali sicut ἀπὸ τοῦ τίθεμεν τιθέναι. Nam infinitiua uerborum in μι præsentis temporis penultimã correptam habere uolũt At εἶναι tanq̃ δισύλλαβον δισυλλάβους ἀπὸ εἰσὶν imitatũ producit penultimam. formatur autẽ uel ἀπὸ τοῦ εἶμεν. extrema in ναι mutata. εἶμεν. εἶναι Vel ἀπὸ τοῦ ἔμεν. interposito ι εἶναι καὶ δωρικῶς καὶ ἀττικῶς ἔμεναι. καὶ ἔμμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. sicut in infinitiuo actiuorũ barytonorum dictum est. καὶ δωρικῶς ἦμεν προσθήκῃ τοῦ ε in η.

ἤ.

ἦ. Θεόκριτος ἐν Φαρμακευτρίᾳ· ὅς με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν, ἀντὶ τοῦ εἶναι. μέλ. ά.

¶ Ἔσεσθαι. a tertia persona singulari medii futuri ἔσεται.

¶ Μετοχή. ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

¶ Ὁ εἴς, τοῦ ἔντος. sicut τιθείς τιθέντος. sed in usu nõ est. Pro eo autem utimur ὁ ὤν τοῦ ὄντος quod ab ῶ circunflexo inusitato deriuatur ἡ οὖσα, τῆς οὔσης. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος. ¶ μέλ. μετ.

¶ Ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη, τῆς ἐσομένης. τὸ ἐσόμενον, τοῦ ἐσομένου. Sed de hoc satis, cũ nihil plus in simplicitate habeatur in usu. Nunc uero de cõpositis quæ ab eo deriuantur, & de eorum significatione.

¶ Ἔνεστιν. ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει. ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεστι· ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν.

¶ Ἔξεστιν. ἀντὶ τοῦ ἄδειά ἐστι.

¶ Σύνεστιν. ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει. καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ. καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται. καὶ συντυγχάνει. καὶ συνουσιάζει.

¶ Πρόσεστι. ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις, οἷς ἔχω ἔστι μοι καὶ ἄλλο τι, σὺν τῷ δε ἐστὶ καὶ τόδε.

¶ Μέτεστιν. ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστίν, ἤγουν μετοχή, καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν, οἷον μέτεστί μοι πλούτου, ἤγουν μετουσία ἔστι μοι πλούτου.

¶ Πάρεστιν. ἀντὶ τοῦ παρών ἐστιν, ἢ παροῦσά ἐστιν. ἢ ἐπὶ οὐδετέρου παρόν ἐστι.

¶ Ἔπεστιν. ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστί. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον, οἷον ἔπεστί μοι ποιεῖν τόδε ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι ποιεῖν τοῦτο, ἤγουν ἐπὶ τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ. ἐπ' ἐμοί ἐστι. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει.

¶ Περίεστιν. ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστίν, ἤγουν πλῆθος καὶ συντάσσεται

ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν. ἤγουν περίεστί μοι σοφίας. περίεστι καὶ ἀντὶ τοῦ κρείττων ἐστί. καὶ ὅμηρος περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν. περὶ δ᾽ ἔστε μάχεσθαι. ἤγουν περίεστε μέν. καὶ κρείττους ἐστὲ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν. περίεστε δὲ καὶ ἐν τῷ μάχεσθαι. ἀπὸ γενικῆς εἰς δοτικήν. περίεστιν. ἀντὶ τοῦ ζῇ. ὡς ἄπεστιν. ἀντὶ τοῦ μακράν ἐστί.

¶ Τὸ ὃ ἔτι γὰρ περίεστι.

¶ Περὶ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς

Ἶμι τὸ πορεύομαι. hoc est uado, fit a uerbo barytono εἴω. Pro quo aduertendum est quod quatuor sunt uerba in ω desinentia quæ uado significant, quorum primum est ἔω ut dictum est a quo deriuatur εἴω, interposito ἰῶτα. cui subtracto ε fit ἴω. unde ἶμι disyllabum. & ἰέω. ῶ. ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ι. unde ἵημι τὸ πορεύομαι. A uerbo igitur εἴω διὰ διφθόγγου fit εἶμι. & est quartæ coniugationis uerborum in μι cum eius primitiuum non patiatur synæresim quemadmodum εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Habet etiam ει diph. in penultima contra naturam uerborum i μι & eadem circunflectitur cũ sit longa natura ante breuem. Secũda persona εἶς a prima fit extrema in σ mutata καὶ αἰολικῶς εἶσθα. ἰλιάδος κ. εἰ μὲν γὰρ κε σὲ νῶι ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν. ἤτε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. hoc est ibis. Tertia persona εἶσι a secunda add. ἰῶτα ἰλιάδος γ. ὅς τ᾽ εἶσι διὰ θύρας. ¶ Δὴ

καὶ ἵτον. ἵτον. διὰ τοῦ ῑ. Nam singularia cum ει diphon. scribũtur ut productam habeãt penultimam secũdum regulæ præceptionem. Dualia uero & pluralia solo ι correpto, siue a proprio singulari fiant abiecto ε de diphtho. siue ἀπὸ τοῦ ἵημι. ἡσίοδος ἐν ἔργοις λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται. præsens pro futuro. ℂ Πληθυντικὰ ἵμεν. ἵτε. ἶσι κοινῶς. penultima producta cũ in ι desinat καὶ ἰωνικῶς ἴασι. ἰλιάδος π. καί τ᾽ ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. accentu in eadem syllaba seruato. Nam Iones interponentes α in huiusmodi personis accentũ reliqunnt in eadẽ syllaba, in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum mutato, cum etiam syllaba & locum & tempus mutauerit ut τιθεῖσι τιθέασι. ἶσι ἴασι. ℂ Προστ.

ℂ Εἶν εἷς εἷ. ἄχρηστα. a præsenti sicut ἐτίθην ἀντὶ τοῦ τίθημι.

ℂ Δυϊκὰ. ἵτον. ἵτην. ℂ Πληθυντικὰ ἵμεν. ἵτε. ἵσαν. penultima correpta ἰλιάδος γ. οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοὶ καὶ πλεονασμῷ πλὴν τοῦ η ἰλιάδος ν. τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν ἤϊσαν. ἐς πόλεμον. Quidam tamen uolunt hanc esse tertiam personam pluralem primi aoristi ἀπὸ τοῦ ἕω. μέλλ. ἕσω. α. εἷσα. tertia pluralis εἷσαν. ἡ διάλυσις, ἡ τροπὴ τοῦ ε εἰς η ἤϊσαν. ℂ Παρ.

ℂ Εἶκα. εἶκας. εἶκε. ἄχρηστα. ℂ Μέσ. παρ.

ℂ Εἶα. εἷας. εἷε. ε uero in η conuerso, ac ι subscripto ἧα dicimus, ἡ διάλυσις ἤϊα. ἤϊας ἤϊε. ὀδυσσείας δ. ὁ τότε δὴ παρὰ κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο ἤϊα. & ἰλιάδος α. ὁ δ᾽ ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς, ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο.

¶ Ὑπερσ. Ἤειν. ᾔεις. ᾔει. a præterito perfecto ε in η cōuerso ἀττικῶς ac ι subscripto in usu.
¶ Μέσ. ὑπερσ. Ἤειν. ᾔεις. a præterito medio. ¶ Δυϊκὰ ᾔειτον. ᾐείτην. ¶ Πληθυντικὰ ᾔειμεν. ᾔειτε. ᾔεισαν. ἢ κατὰ συστολὴν ᾔεσαν. & sic omnia cōposita ab his ut ἀνῄειν. ἐξῄειν. ἀνῄειμεν. ἐξῄειμεν. ἀνῄεσαν. ἐξῄεσαν. συνῄεσαν. συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν καὶ ἐξίεσαν ἀντὶ τοῦ ἔπεμψαν. διὰ τοῦ ἰῶτα. ¶ Ἀόρ. ά.
¶ Εἶσα. εἶσας. εἶσε. ¶ Δυϊκὰ εἴσατον, εἰσάτην. ἄχησα.
¶ Secundus aoristus non inuenitur. sed pro eo utimur aoristo primitiui hoc est ἴον. ἴες. ἴε. ἀπὸ τοῦ εἴω. unde participium ἰών. ἰόντος. καὶ ἐξιὼν ἐξιόντος secundū aliquos. At secundum Theodorū libro tertio τῶν εἰς τέσσαρα præsentis tp̄is est. nam tria uerba annotantur, hoc est. ἔω. ἴω & κίω. quorum participia acuunt extremam, ut ἐών. ἐόντος. ἰὼν ἰόντος. κιὼν. κιόντος. quæ cum sint præsentis tēporis barytona esse debuerāt. τὸ προστακτικὸν ἴε, καὶ ἔξιε καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶ, καὶ ἔξει ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις ποῦ στρεψιάδης. ἔξει τὸν ἀσκαύτην λαβών.
¶ Μέλ. ά. Εἴσω. εἴσεις. εἴσει. ἀπὸ τοῦ εἴω. Sed in usu non est. Vtimur autem pro eo præsenti tempore hoc est. εἶμι. εἶς. εἶσι. ἰλιάδος ά. νῦν δ' εἶμι φθίηνδε hoc est ibo Hesiodus ἐν ἔργοις. τῇ δ' εἶς. ἦος ἂν ἐγώ περ ἄγω. hoc est ibis & ἰλιάδος σ. ἂψ πόλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας. hoc est ibit ¶ Προστακτικὰ ἐνεστὼς ἢ παρατ.
¶ Ἴθι. unde ἄπιθι. fit a prima persona plurali extrema in θι mutata ἴμεν. ἴθι. sicut δίδομεν. δίδοθι. Tertia persona ἴτω, a secunda extrema in τω mutata.
¶ Δυϊκὰ ἴτον. ἴτων. ¶ Πληθυντικὰ ἴτε. ἴτωσαν.

¶Εὐκτικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶Εἴην. εἴης. esse debuerat secundū artem a genitiuo participii εἷς ἕντος. quod idem est cum optatiuo uerbi substantiui εἰμί. Sed in hac significatione in usu non habetur. Neq; subiunctiuus modus, quia coincideret subiūctiuo eiusdem uerbi substantiui hoc est ἐὰν ὦ. ἧς. ᾖ.

¶Ἀπαρέμφατα ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶Ἰέναι. a prima persona plurali, extrema in ναι mutata ἴμεν. ἴναι. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἴμεναι iterposita μαι sylla ba καὶ ἰωνικῶς ἴμεν. qđ omnino simile est primæ pſonæ plurali ἰλιάδος α. ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερόν ἐστιν οἴκαδ᾽ ἴμεν. hoc est ire. Inuenitur etiam εἶναι τὸ πορεύεσθαι διὰ διφθόγγου παραλόγως. quod fit aut ἀπὸ τοῦ ἴμαι præposito ε, aut ἀπὸ τοῦ ἵεμαι quod idem significat ἀπὸ τοῦ ἵημι κατὰ μετάθεσιν τοῦ ι καὶ ε, εἶναι. unde παρεῖναι & ἀπεῖναι ab eo cōposita et hæc inuenimus, quorum usus in simplicitate habetur. Nunc autē de compositis eiusdem huius uerbi εἶμι.

¶Ἔνειμι. ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.

¶Σύνειμι, ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι. καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω. τοῦτο δὲ ἐπὶ ὁμιλίας λέγεται. ἔτι τε καὶ ἐπὶ συνουσίας.

¶Εἴσειμι. ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι.

¶Ἔξειμι. ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.

¶Πρόσειμι ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.

¶Πρόειμι ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.

¶Ἄνειμι ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.

¶Κάτειμι ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.

¶Δίειμι τὸ γράμμα. ἤγουν διέρχομαι. percurro.

¶Μέτειμι λόγοις ἤγουν μετέρχομαι. ἢ μέτειμι τινὰ ἤγουν κολάζω.
¶Πάρειμι ἀντὶ τοῦ παρών εἰμι
¶Ἔπειμι ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι exequor
¶Περίειμι ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι. obeo obambulo.
¶Ἄπειμι ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

¶Περὶ τοῦ ἵημι.

Ἵημι uaria significat secundũ uarium spiritũ. denso enĩ spiritu mitto & cupio significat. tenui aũt, uado. Nec in omnibus modis & tẽporibus, ac generib9 idẽ ẽ usus & scriptura. iccirco in tria illud distinguere licet secũdũ tria diuersa significata, hoc est ἵημι τὸ πέμπω. ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ. ἵημι τὸ πορεύομαι. quorũ ἵημι τὸ πέμπω cũ eius inflexio magis sit in usu id in primis formandũ & declinãdũ eẽ censui. ¶Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς.

¶Ἵημι τὸ πέμπω ἀπὸ τοῦ ἱέω fit extrema in μι ac penultima in propriam longã mutatis. ἱέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ πέμπω ꝑ reduplicationem, quæ ĩpropria dicitur, ut in principio uerborũ in μι dictũ est. & patitur synæresim, & est prmæ cõiugationis circunflexorũ, ut ἱέω. ῶ. unde ἵημι. sicut ἀπὸ τοῦ τιθέω τίθημι cuius formationem & inflexionem in oĩbus modis & tẽporibus & generibus hoc uerbũ ἵημι oĩo imitatur. Secũda ꝑsona ἵης. Terria ἵησι sicut τίθης τίθησι. ¶Δυϊκὰ ἵετον. ἵετον. ¶Πληθυντικὰ ἵεμεν. ἵετε. ἱεῖσι κοινῶς. ἰλιάδος γ΄ δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. καὶ ἰωνικῶς ἱέασι. sicut τιθεῖσι τιθέασι ἢ κράσει τοῦ ε ἢ α εἰς α μακρὸν ἀττικῶς ἱᾶσι trisyllabum. sicut ἴασι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ

περιδύομαι. differunt tamẽ & accentu & spiritu. Nam ἵασι
acutũ accentũ habet in antepenultima & tenui spũ si-
gnatur. ἱᾶσι uero penultimã circũflectit, & densum spi-
ritũ hẽt. Differunt ẽt in cõpositione præpositionũ, quo
niã nõ cũ omnibus & eisdẽ præpositionibus utrũq; cõ
ponitur. Nã cũ ἐν ἐνιᾶσι dicimus, nõ aũt ἐνίασι. Cum εἰς
uero econtrario εἰσίασι dicimus, nõ aũt εἰσιᾶσι. Cũ σὺν καὶ
συνίασι. & συνιᾶσι dicim⁹. Cũ πρὸς προσίασι. nõ ãt προσιᾶσι.
licet προσίεμαι & προσιέμενος & προσήκατο & προσέμενος di
camus. Nã cõposita huius præpositionis πρὸς cũ actiuis
huius uerbi ĩ usu coĩter nõ habẽtur. nõ. n. dicimus προσί
ημι neq; προσήσω. neq; προσῆκα & cæt. sic igitᷣ neq; προσία
σι. At εἶμι cõtrariũ facit. dicimus enĩ πρόσειμι. & πρόσεισι
sic ẽt προσίασι dicendũ est. Cũ πρὸ uero προϊᾶσι non προΐ
ασι. Cum ἀνὰ utrũq; dicimus, & ἀνίασι. & ἀνιᾶσι. Etiam
cũ κατὰ & κατίασι. & κατιᾶσι. Cum διὰ δίασι non διᾶσι li-
cet διϊᾶσι dicatur. Cũ μετὰ. & μετίασι & μετιᾶσι dicimus.
Etiam cũ παρὰ & παρίασι. & παριᾶσι. Cũ ἀντὶ uero neu-
trũ cõponitur. ℂ Παρατ.

ℂ Ἵην. ἵης. ἵη. sicut ἐτίθην. ἐτίθης. ἐτίθη. pro quo magis uti-
mur singulari primitiui ἵεον ἵουν. ἵεες. ἵεις ἵεε ἵει. Ἰλιά-
δος π̄ ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει. καὶ ἐν συνθέσει ἀ-
φίει. προΐει. ℂ Δυϊκὰ ἵετον ἱέτην. ℂ Πληθυντικὰ ἵεμεν. ἵετε.
ἵεσαν. unde διΐεσαν. τὸ διέπεμπον. ℂ Ἀόρ.

ℂ Εἷκα. εἷκας. εἷκε. cuius penultima η esse debuerat
ἀπὸ τοῦ ἥσω. sed ne coincideret cum ἧκα primo ἀο-
ρίστῳ. cuius usus frequentissimus est, mutauit η in

ει diphthongum bœotorũ more, sicut τέθεικα ἀπὸ τοῦ θήσω q̃d præteritum & si in usu non sit, ab eo tamen deriuatis frequenter utimur, ut εἱκώς. καὶ ἀφεικώς. καὶ ἀφεικέναι. παρεικὼς καὶ παρεικέναι. & cætera. C πρξ

CΕἵκειν. εἵκεις. εἵκει. CΔυϊκὰ εἵκειτον. εἱκείτην. ἄχρηστα. Cὑπερσ. ά.

CἫκα. ἧκας. ἧκε. διὰ τοῦ η̄. sicut ἔθηκα. ἔθηκας. ἔθηκε. ἧσα enim esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἥσω. ut in τίθημι dictum est. Composita etiam ab hoc eandem seruant scripturã. ut ἀφῆκα, παρῆκα. ἀνηκάμην. συνηκάμην. At præposito ε̄ atticorum more εἷκα dicimus καὶ ξυνέηκα. ἰλιάδος ᾱ τίς τ᾽ ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. C ὑπερσ. β'.

CἯν. ἧς. ἧ. a futuro ἥσω sicut ἔθην. a futuro θήσω. CΔυϊκὰ ἕτον ἕτην. CΠληθυντικὰ ἕμεν. ἕτε. ἕσαν. penultima correpta contra cõmunem regulam secundi aoristi uerborum in μι. Nam aoristus secundus quam uocalem in singulari habet in ultima, eandẽ in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην ἔστημεν. sic ἧν ἧμεν dicẽdũ fuerat. sed de hoc in τίθημι satis dictum est. C μέλ. ά.

CἭσω. ἥσεις. ἥσει. ἰλιάδος ε̄ ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει. ἀπὸ τοῦ ἱέω abiecta reduplicatione & ε̄ in η̄ mutato. sicut θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. unde ἀφήσω. μεθήσω. καὶ ἀνήσω. ἀνήσεις. ἀνήσει. ἰλιάδος β'. οὐθήμμιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

CΠροστακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶτος καὶ παρ. ζ'.

CἽεθι ἱέτω. a genitiuo participii, uel a prima persona pluralis extrema in θι mutata ἵεμεν ἵεθι sicut τίθεμεν τίθετι.

CΔυϊκὰ ἵετον ἱέτων. CΠληθυντικὰ ἵετε. ἱέτωσαν. unde ἄνιτε. sed in usu non habetur nisi apud poetas ἰλιάδος μ̄

ἀργέων ὁ χρυσὸν ἐνίετε. θεσπιδαὲς πῦρ ἀντὶ τοῦ ἐμβάλλετε.
ℭ Πρ. Ἀπρ. Εἵκε. εἱκέτω. sicut πίθεικε πιθεικέτω. ἄρχησαι.
ℭ Ὁμ. ἄ. ἧκον. ἧκάτω. ἀπὸ τοῦ ἧκα. ἄρχησαι.
ℭ Secundus aoristus debuit esse a gtō participii extrema in θι mutata, uel a prima psona pluralis sicut & præsens ἕεμεν ἵεθι. tamen ἵεθι non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus sicut in τίθημι de hoc secūdo aoristo dictum est. Sed ἕς potius in usu habetur, quod fit a secunda persona proprii aoristi longa in breuē mutata ἧς, ἕς. unde ἄφες. πρόες. ἄνες. κάθες. πάρες. & cætera. Tertia persona ἕτω. ℭ Δυϊκὰ ἕτον. ἕτων. ℭ Πληθυντικὰ ἕτε ἕτωσαν.
ℭ Εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς ὁ παρ.
ℭ Ἱείην. ἱείης ἱείη. a genitiuo participii ἱείς. ἱέντος. sicut τιθείην ἀπὸ τοῦ τιθείς. τιθέντος. ℭ Πρ. ἡ ἀπρ.
ℭ Εἵκοιμι. εἵκοις εἵκοι. ὡς τεθείκοιμι. κοις. κοι. ℭ Ὁμ. β.
ℭ Εἵην. εἵης. εἵη. a gtō participii sicut θείην. θείης. θείη. ℭ μέλλ. ἀ.
ℭ Ἥσοιμι. ἥσοις. ἥσοι. sicut θήσοιμι θήσοις. θήσοι.
ℭ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστῶς ὁ παρ.
ℭ Ἐὰν ἱῶ. ἱῇς. ἱῇ. sicut ἐὰν τιθῶ. τιθῇς. τιθῇ. ℭ Πρ. Ἀπρ.
ℭ Ἐὰν εἵκω. εἵκῃς. εἵκῃ. ὡς ἐὰν τεθείκω. κῃς. κῃ. ℭ Ὁμ. β.
ℭ Ἐὰν ὦ. ᾗς. ᾗ. καὶ διαλύσει εἵω. εἵῃς. εἵῃ. πλὴν τοῦ ι ἕω. ἕῃς. ἕῃ. καὶ ἐφείω. ἐφείῃς. ἐφείῃ. ἰλιάδος ᾱ ὅτε κεν δὴ, ἀάπτους χεῖρας ἐφείω immisero.
ℭ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. ἐνεστῶς ὁ παρ.
ℭ Ἱέναι. a prima persona plurali extrema in ναι mutata ἵεμεν ἱέναι. sicut τίθεμεν τιθέναι. ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἱέμεναι. καὶ ἰωνικῶς. ἱέμεν.

¶ Παρ᾽. εἱκέναι. sicut τεθεικέναι. unde καθεικέναι, ἀφεικέναι. παρεικέναι. ¶ Ἀορ. β᾽.

Εἶναι. unde καθεῖναι. ἀφεῖναι τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕμεναι tamen esse debuerat, a prima persona plurali secundū cōem regulam uerborum in μι. ut ἕμεν. ἕναι. sed cum huic regulæ alia contraria inueniatur, quæ propria est secundi aoristi. Quod imperatiua in θι & infinitiua in ναι secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt, opus fuit producere penultimam non ε in η conuerso, sed assumpto ι in diphthongo sicut in τίθημι latius dictū est sic factum est εἶναι. καὶ ἀττικῶς. καὶ δωρικῶς ἕμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἕμεν. unde μεθέμεν. ἰλιάδος α. αὐτὰρ ἔγωγε λίσσομ᾽ ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. QVo in loco aduertendum est ꝙ tria sunt εἶναι primum ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Secundum ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. & hæc duo tenuem spiritum habent, & præsentis temporis sunt. Tertium uero ab hoc uerbo ἵημι. quod aspiratur & est secundi aoristi. Potest etiam esse præsentis temporis ἀπὸ τοῦ ἱέναι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶναι.

¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

¶ Ὁ ἱεὶς τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα τῆς ἱείσης. τὸ ἱὲν τοῦ ἱέντος. ὀρφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς. ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν. καὶ ὀδυσσείας ρ. δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. ¶ Παρ᾽. καὶ ὑπερσ.

¶ Ὁ εἱκὼς τοῦ εἱκότος. unde ἀφεικώς. καθεικώς. παρεικώς.

¶ Ἀορ. β᾽. ὁ εἷς τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα τῆς εἵσης. τὸ ἓν τοῦ ἕντος. unde ἀφεὶς ἀφέντος. καὶ ὑφεὶς. τος. ἰλιάδος α. ἱστὸν δ᾽ ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες.

Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστῶτος

Ἵεμαι. ab actiuo, extrema in μαι ac penultima in propriam breuem mutatis ἵημι. ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. ſicut τίθημι τίθεμαι. τίθεσαι τίθεται. Δυϊκὰ ἱέμεθον. ἵεσθον. ἵεσθον. Πληθυντικὰ ἱέμεθα. ἵεσθε. ἵενται. Παρατατικός.

Ἱέμην. ἵεσο. ἵετο. ſicut ἐτιθέμην. ἐτίθεσο ἐτίθετο. Δυϊκὰ ἱέμεθον. ἵεσθον ἱέσθην. Πληθυντικὰ ἱέμεθα ἵεσθε ἵεντο. Παρακείμενος.

Εἷμαι διὰ διφθόγγου ἀπὸ τοῦ εἷκα. Vnde participium εἱμένος. ἀφειμένος καθειμένος ὑφειμένος. ἕμαι tamen eſſe debuerat, qm̄ ptm̄ perfectū paſſ. uerborum in μι uult penultimā habere correptā. Vſus tn̄ optinuit ut penultima actiui ét ī paſſiuo ſeruaretur, q̄ bœotorū more diphthōgus eſt. ſicut in τέθειμαι. ptō paſſ. ἀπὸ τοῦ τέθεικα. Secūda ꝑſona εἷσαι. οὐ γὰρ ἀπείθησεν ὀρέστη. οὐκ ἄρα κτενεῖς με ὀρέστης ἀφεῖσαι. hoc eſt liberatus es. Tertia perſona εἷται. ὅθεν ἀπαρέμφατα εἷσθαι καὶ ἀφεῖσθαι τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκὰ εἵμεθον. εἷσθον εἷσθον. Πληθυντικὰ εἵμεθα εἷσθε εἷνται. unde ἀφεῖνται τὸ ἠμέληνται. Ὑπερσυντέλικος. εἵμην εἷσο εἷτο. ὡς ἐτεθείμην. σο. το. Ἀόριστος α΄. ἕθην. ἕθης. ἕθη. ὡς ἐτέθην. ἐτέθης ἐτέθη. penultima correpta.

Προστακτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

Ἵεσο. ἱέσθω. a ſa ꝑſona ptī imꝑfecti, ſicut τίθεσο. τιθέσθω. Δυϊκὰ ἵεσθον. ἱέσθων. Πληθυντικὰ ἵεσθε. ἱέσθωσαν. ἄχρηστα.

Ὁριστικὰ μέσα. ἐνεστῶτος

Ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. ſicut & paſſiua. Παρατατικός. ἱέμην ἵεσο. ἵετο. καὶ τὰ λοιπά. Ἀόριστος α΄. ἡκάμην ἥκω. ἥκατο. ἀπὸ τοῦ ἧκα. aoriſto actiuo qui licet excipiatur cū futuri conſonantem nō

seruauerit in usu nō hētur προσήκατο ἀπὸ τοῦ προσηκάμην. & alia composita, sed in modo indicatiuo tm̄. μέλ. ὁρ. β'.

¶ Ἥμην ab aoristo passiuo fit, extrema in μην mutata ἔθην ἥμην, sicut. ἐτέθην ἐτέμην. Secunda psona ἧσο κοινῶς καὶ ἕο ἰωνικῶς. Tertia ἧτο. ¶ Δυϊκὰ ἥμεθον. ἧσθον. ἧσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἥμεθα. ἧσθε. ἧντο. ὅμηρος αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. ¶ Προστακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ἵεσο. ἱέσθω. a prima persona præteriti imꝑfecti. sicut & passiua. ¶ ὁρ. β'.

¶ Ἕσο κοινῶς a secunda persona medii aoristi secūdi καὶ ἰωνικῶς ἕο. a tertia persona subtracto τ. sicut ἀπὸ τοῦ ἕθετο. θέο καὶ ἀττικῶς οὗ. unde πρόου. πρόσου. κάθου. & similia quæ in usu habentur. QVo in loco aduertēdū est φ μέλ. ὁρ. β'. in omnibus aliis modis & participiis habetur in usu, & maxime in cōpositione. ut ἐὰν πρόωμαι καὶ τὸ ἀπαρέμφατον προέσθαι. καὶ ἀφέσθαι. Καὶ ὑφέσθαι. καὶ μετοχὴ προέμενος. Reliqua uero omnia tā media q̄ passiua, si quis formare & inflectere uoluerit, sequatur regulas quæ habētur de iis in τίθημι. ¶ Περὶ τοῦ ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ.

¶ Ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

¶ Ἵημι. ἵης. ἵησι ἀπὸ ἱέω. ῶ. τὸ ἐπιθυμῶ hoc est desidero q̄d etiam aspiratur, sicut ἵημι τὸ πέμπω & est eiusdem coniugationis uerborum in μι per quam secundum artem potest regulariter uariari tam in actiua literatura quā passiua per oēs modos & tempora. ¶ παρατ.

¶ Ἵην. ἵης. ἵη. ¶ παρακ. ἧκα. ἧκας. ἧκε. ¶ ὑπερσ. ἥκειν. ἥκεις. ἥκει. ¶ ὁρ. α'. ἧκα. ἧκας. ἧκε. ¶ ὁρ. β'. ἧν. ἧς. ἧ.

μέλ. α'.

μέλλ. ά. ἥσω. ἥσεις. ἥσει. & sic per alios actiuorũ modos. quæ tamen in usu nõ sunt.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά. ἐνεστὼς

¶ Ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. unde ἐφίεμαι. ἐφίεσαι. ἐφίεται.
¶ Παρατατικός Ἱέμην. ἵεσο. ἵετο. ἰλιάδος ε. ἵετο δὲ αἰεὶ αἰνείαν κτεῖναι. hoc est cupiebat unde ἐφιέμην. ἐφίεσο. ἐφίετο.

¶ Προστακτικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ἵεσο. ἱέσθω. ἵεσθον ἱέσθων. ἵεσθε. ἱέσθωσαν. & reliqua quæ & si oĩa in usu non sint regulariter tamen inflecti possũt.

¶ Περὶ τοῦ ἵημι τὸ πορεύομαι. ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

¶ Ἵημι. ἵης. ἵησι. ἀπὸ τοῦ ἴω. ῶ. τὸ πορεύομαι. quod tenui spiritu signatur, & eo solo a superiori uerbo hoc est ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ distinguitur, cuius usus in modo infinitiuo duntaxat habetur κοινῶς ut ἰέναι. qđ a pría persona plurali fit extrema in ναι mutata ἵεμεν ἰέναι. unde ἀπιέναι καὶ μετιέναι καὶ κατιέναι. & similia. poetæ tamen ẽt aliis utuntur modis, & participiis ὀδυσσείας η. ἡ δ᾽ ἑτέρωθεν ὑπαὶ αὐλῆς οὐδὸν ἵησι πρὸς δόμον ὑψηλόν. ἰλιάδος φ. ἀξίου. ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ αἶαν ἵησι.

¶ Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστὼς

¶ Ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. παρατατικός. ἱέμην ἵεσο. ἵετο.

¶ Προστακτικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ἵεσο. ἱέσθω. ¶ Δυϊκὰ ἵεσθον. ἱέσθων. ¶ Πληθυντικὰ ἵεσθε ἱέσθωσαν ἰλιάδος. μ. ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

¶ Μετοχαὶ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

¶ Ὁ ἱέμενος. τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη. τῆς ἱεμένης. Τὸ ἱέμενον τοῦ ἱεμένου. ὀδυσσείας ρ. εἵλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος ὅ, οἱ παλάμηφιν ἀρήρει ἄστυδε ἱέμενος. Reliqua uero si quis uariare uoluerit re

gulas uerborũ in μι primæ cõiugationis oĩno sequetur.

ℭ Περὶ τοῦ ἧμαι τὸ κάθημαι. ἐνεστὼς

ἧ Μαι præsentis temporis est, & primæ coniugatio
nis uerborum in μι. Est enim ἕω τὸ κάθημαι. a
quo ἑέω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ε καὶ συναιρέσει ἑῶ. unde
ἕημι deriuatiuũ, sicut a τιθέω τιθῶ. τίθημι. Passiuum ἕεμαι. ἐν
κράσει τῶν δύο εε εἰς η ἧμαι. sicut δημοσθένεε δημοσθένη, licet
frequentius & familiarius in ει diphthongũ fiat huius
modi crasis. Sed hoc factum est ne coincideret cum εἷ
μαι præterito passiuo ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. Præterea
ἕεμαι icipit a uocali, & duo εε per crasim in ει diphthon
gum plerunq; mutãtur, quãdo syllaba incipit a conso
nante, ut κλέεμαι κλεῖμαι δημοσθένεες δημοσθένεις. licet interdũ
etiã in η commutentur ut δημοσθένεε δημοσθένη. Sed quan
do syll. incipit a uocali, duo εε ĩ ει diphthongum nunq̃
mutãtur sed in η ut ἕεμαι ἧμαι. Propter quod argui posset
hoc uerbum neq; esse a uerbo in ω desinente, neq; in μι.
Nam si a uerbo desinente in ω fieret, penultima esset aut
ο sicut τύπτομαι. aut ου sicut ποιοῦμαι. aut ω sicut βοῶμαι.
Si uero a uerbo in μι desinẽte, aut eius penultima esset
ε ut τίθεμαι aut α ut ἵσταμαι. aut ο ut δίδομαι. aut υ corre-
ptũ ut ζώννυμαι. quorum nullum uidemus esse. nec æo
lica sunt. Sed sciendum pathos, nã integrum eius est ἕε
μαι quod habet ε correptum in penultima quod pro-
prium est uerborum in μι primæ coniugationis, quod
etiam secunda ostendit persona, quæ desinit in σαι.

quia omne tempus præsens in μαι desinens habens secundam personam in σαι est a uerbis in μι ut τίθεσαι ab eo quod est τίθεμαι. sic ἧσαι ab eo quod est. ἧμαι. ἰλιάδος β̄ ἧσαι ὀνειδίζων· ὅτι οἱ μάλα πολλὰ δίδουσι. Tertia persona ἧται. ¶Δυϊκὰ ἥμεθον. ἧσθον. ἧσθον. ¶Πληθυντικὰ ἥμεθα. ἧσθε. ἧνται. καὶ ἰωνικῶς ἕαται. sicut κέαται ἀπὸ τοῦ κεῖται. ἀντὶ τοῦ κεῖνται. ἰλιάδος γ̄ οἱ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ. Consueuit enim Homerus has tertias personas plurales præsentis temporis hoc est ἧνται καὶ κεῖνται a tertia singulari ionũ more formare tanq̃ tertiã pluralẽ præteriti passiui uerborum circunflexorum, corripiendo penultimam, ac interponendo ᾱ sicut πεποιέαται ἀπὸ τοῦ πεποίηνται. at metri gratia eandem syllabam quæ ex longa breuis facta est παρενθέσει τοῦ ῑ iterum producit, ut εἵαται. καὶ κείαται ἰλιάδος β̄. καὶ νήπια τέκνα εἵαται ἐν μεγάροις· καὶ ὀδυσσείας ῡ. ἔνθ᾽ ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. Sed super de hoc & aliis huiusmodi Eustathius uarias adducit sententias & Eraclidæ & Aristarchi & zenodoti quas referre longum esset.

¶ περὶ τοῦ ζ′.

¶Ἤμην. ἧσο. ἧτο. καὶ ἧστο ἐν παρενθέσει τοῦ σ̄. ut quibusdã placet ἰλιάδος ᾱ ἀλλὰ κέων δὴν ἧστο. ¶Δυϊκὰ ἥμεθον. ἧσθον. ἥσθην. Πληθυντικὰ ἥμεθα. ἧσθε. ἧντο. ἰλιάδος γ̄. τοῖοι ἄρα τρώων ἡγήτορες ἧντ᾽ ἐπὶ πύργῳ. καὶ ἰωνικῶς ἕατο. ἰλιάδος η̄. οἳ δ᾽ ἕατ᾽ εἰν ἀγορῇ τρῶες καὶ δαρδανίωνες. καὶ εἵατο. ὀδυσσείας γ̄. πεντηκόσιοι δ᾽ ἐν ἑκάστῃ εἵατο. possunt etiã hæc ut quibusdã placet ἀπὸ τοῦ ἕω barytono deduci ut suo loco dicetur. Τὸ προστακτικὸν ἧσο. ἥσθω. ἰλιάδος γ̄ ἧσο παρ᾽ αὐτὸν ἰοῦσα. καὶ ἰλιάδος δ̄ τέττα σιω-

πῆ ἧσο· & cætera. Componitur hoc uerbum cum κατὰ
præpositione, & idem habet significatum, ut κάθημαι·
κάθησαι· κάθηται· unde καθῆσθαι infinitiuum παρατατικὸς καθή-
μην καὶ καθῆσο· καθῆτο· καὶ κάθησο ἐν τῇ συνθέσει τοῦ σ. sicut ἧτο· ἧσο· τὸ
προστακτικὸν κάθησο· καθήσθω. ἰλιάδος α̅ ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο·
ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. & similia quæ in usu habentur in
quibus accẽtus retrahitur in antepenultimam nisi ubi
extrema lõga fuerit. cur autem hoc fiat, talis assignatur
ratio, Quoniam κάθημαι παρασύνθετον est, sicut ἀέκων ἀέ
κοντος. præpositiões enĩ sumuntur cum partibus orati
onis aut per σύνθεσιν ut καταγράφω, aut per παρασύνθεσιν·
ut κάθημαι· aut per σύνταξιν ut κατὰ τῆς πόλεως. Sed aduer
tendum est græcos id appellare σύνθετον, quod in ipsa
prima positione uerbi componitur. ut καθέζω ex κατὰ
& ἕζω. utrunque enim per se dicitur. παρασύνθετον uero
non id solũ quod a cõposito deriuatur, ut φίλιππος φι-
λιππίζω. sed etiam quod non in ipsa prima positione
uerbi fit. quia ea non inueniatur, sed in eius deriuatis si
cut est κάθημαι. cuius prima positio esset ἕημι si in usu
existeret, inde ἕεμαι passiuum, quorum neutrum com
ponitur. non enim καθέημι dicimus, neq; καθέεμαι, sed
κάθημαι, quod deriuatum est ἀπὸ τοῦ ἕεμαι postq̃ κατὰ
κρᾶσιν factum est ἧμαι, ut dictum est. Quare neq; mi-
randum est si κάθημαι non eundem habet accentum,
quem ἧμαι, cum traditum sit ꝙ in compositis accentus
simplicium non mutatur, siue ꝙ κάθημαι non est cõ-
positum, sed decompositum, siue ꝙ ut ἀέκων non hẽt

cõpositionem

cōpositionem positiuā, sic etiam κάθημαι. & ut ex ᾱ pticu
la priuatiua, & ἑκὼν componitur ἄεκων. sic ex κατὰ & ἧ-
μαι cōponitur κάθημαι. quia sicut non possumus dicere
ἄεκων deriuatum ab ἀέκω. quoniā ἀέκω non inuenitur
sic etiā κάθημαι non potest dici deriuatum esse ab eo qđ
est καθέημι, uel καθέεμαι. quorū neutrū est in usu, sed cō-
positum esse ex κατὰ & ἧμαι. sicut ἄεκων ex ᾱ particula
priuatiua & ἑκὼν ἑκόντος, quod est participiū non posi-
tiuum, hoc est præsentis temporis, sed aoristi secundi.
Sciendū est aūt huiusmodi cōpositioné, si cōpositio sit
de cōpositioné appellari, & propterea accētum transcé
dere. & ut non dicimus ἀεκὼν ἀεκόντος. sed ἄεκων ἄεκοντος
sic etiam nō dicimus καθῆμαι καθῆσαι. sed κάθημαι κάθησαι
Est & alia cōis regula uerborū in μι φ oē uerbū passiuū
in μαι desinens a uerbo in μι declinatū in cōpositione
accentum retrahit in tertiam a fine nisi quid impedi-
at, ut κεῖμαι ἀπόκειμαι. ἧμαι κάθημαι. ἥμην καθήμην. ἧσο κά-
θησο. ἧτο. κάθητο. καὶ τὰ λοιπά.
¶Sed quoniam alia uerba sunt in ω desinentia, hoc est
ἕω. ἑῶ. ἕζω. ἵζω. & ἱζάνω. quæ idem significāt qđ κάθημαι. &
eorum usus uarius est & mixtus, ab re non erit etiá de
ipsis hoc in loco aliquid dicere. ἕω τὸ κάθημαι & ἐνδύομαι
¶Est igitur ἕω barytonū & aspiratum quod sedeo etiā
significat & induo, ut supradictum est, & in utraque si-
gnificatione eius præterita augentur non ε in η, secun-
dum cōmunem regulā, sed ι in diph. assumpto cū sit de
numero sexdecim uerborū quæ coīter annotantur, ut

in augumento præteritorũ dictum est .Non tamé in usu habetur in omníbus temporibus, nam ἕω præsenti tépore ín neutra harum significatione utimur, neque εἶον præterito imperfecto, neque εἶκα præterito perfecto actiuo. At præteritum perfectum passiuum hoc est εἷ-μαι. εἷσαι ἢ ἕσαι ἰῶτα abiecto, ac σ̄ gemíato εἷται καὶ εἷσαι, σ̄ ĩteriecto, in utraq; habetur significatione, & pro íduo, & pro sedeo. Pro induo ὀδυσσείας ψ̄. μῶν δ' ὅτι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. καὶ ὀδυσσείας ω̄ ἀλλ' ἅμα γῆρας λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, ἢ ἀεικέα ἕσσαι. καὶ ὀδυσσείας λ̄. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται. siue εἷσαι ut quidam legunt. Sic etiam & præteritum plusq̄ perfectũ passiuum hoc est εἵμην. εἷσο, καὶ ἕσσο εἷτο καὶ ἕστο, ἢ εἵατο ἰωνικῶς. ἰλιάδος γ̄. λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, κακῶν ἕνεκα. Et ὀδυσσείας χ̄. ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο βοὸς νεοδάρτου. & ἰλιάδος ψ̄ καὶ φωνήν, καὶ χροιὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο. & ἰλιάδος σ̄ οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ' ἐϋννήτους. participio quoq; hoc est εἱμένος utitur Homerus. ἰλιάδος ᾱ ὤμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε. idest impudentiam indute & ἰλιάδος σ̄ τρὶς δὲ δύσαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν. In alia uero significatione hoc est sedeo frequentissimo habentur in usu maxime in tertiis personis pluralibus ἕνται & ἕντο. ἢ ἰωνικῶς ἕαται & ἕατο. ἢ παρενθέσει τοῦ ι διὰ τὸ μέτρον εἵαται ἢ εἵατο. quæ pro præsenti etiam & præterito imperfecto sumũtur. iccirco nonnulli uolũt huiusmodi personas in hac significatione præsentis téporis esse & præteriti imperfecti ἀπὸ τοῦ ἧμαι ut supra dictũ est. Aduertendum est hoc in loco εἷμαι præteritũ passiuum eadé lite

ratura & eisdem accentibus diuersa habere significata se cūdū diuersa themata a quibus deducitur. Nam si ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω fiat, dimissus sum siue liberatus significat Si autem ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύομαι. indutus sum. ⓢ α.

¶ Εἷσα εἷσας. εἷσε. καὶ ἕσσα. ἕσσας ἕσσε abiecto ι de diph. ac geminato σ a futuro ἕσω fit, & pro sedere feci siue locaui accipitur ὅμηρος ἐν βοιωτίᾳ καδ δ᾽ ἂν ἀθήνης εἷσεν ἐν πίονι νηῷ. & ὀδυσσείας ξ ἐς δίφρον δὲ μὲ εἷσας. et etiam pro idui ὀδυσσείας Δ ἀμφὶ δ᾽ εἵματα ἕσσε. εἱσάμην uero & ἑσσάμην μέσος. ⓢ α. ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυμαι hoc est indutus sum accipitur ἰλιάδος κ ἕσσατο δ᾽ ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. & in eodem ἀμφὶ δ᾽ ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος, προθέσει τοῦ ε. καὶ ἡσίοδος ἐν ἔργοις. οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα ἠέρα ἑσσάμενοι. τουτέστιν ἐνδεδυμένοι. Sed hæc magis poetica sunt.

¶ Ἕζω uero ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι fit πλεονασμῷ τοῦ ζ. & est quartæ coniugationis barytonorum, cuius præterita augentur ε in η mutato per cōmunem regulam ut ἕζω. ἧζον. ¶ ἐνεσ.

¶ Ἧκα & componitur cum κατὰ præpositione, ut καθέζω. unde καθέζομαι. ¶ ἐνεσ.

¶ Καθεζόμην. ¶ παρ.

¶ Κάθημαι. κάθησαι. κάθηται. ¶ ἐνεσ.

¶ Καθήμην. κάθησο. καθήσθω. ἰλιάδος α. καὶ ῥ᾽ ἀκέουσα κάθησο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. In quibus compositis non retrahitur accentus, quoniam huiusmodi præterita si duas habeant consonantes accentum suorum

simplicium etiā in cōpositione seruant, ut ἧγμαι κατῆγμαι. ἤρεισμαι κατήρεισμαι, sic ἧσμαι καθῆσμαι & ἥσμην καθήσμην. Est & alia regula φ oīa præterita indicatiua a uocali natura lōga incipientia accētum seruant in cōpositione, quē eorum simplicia habent. ut εἶχον κατεῖχον. ὤδυρον ὀδύρον. ἧψα συνῆψα. ὦγε ἀνῶγε. ὥρμαι ἀνῶρμαι. ὦσμαι ἀπῶσμαι. sic ἧσμαι. καθῆσμαι. excipitur εἶξεν ὑπόειξεν. & εἶκον ἀπόεικον συνῴδα uero ἀπὸ τοῦ οἶδα & κάτοιδα ἀπὸ τοῦ οἶδα, αἰολικὰ sunt. gaudent enim æoles accentuū transmutatione, ut ἀτρολὸς ἄτρολος & similibus. Positum est indicatiua præterita, quoniā ἐπὶ ὀξέσπε & εὗρε ἔφευρε. & εὗδε κάθευδε imperatiua sunt non aūt indicatiua. Additū est a uocali incipientia propter χέσ πείχεσ. χεῦε κατέχευε. κεῖρε κατέκειρε. Additum est ēt a natura longa propter ἶζε ἔφιζε cuius penultima apud poetas coīs est. Præterea καθῆσμαι & ἐκαθήσμην ἀπὸ τοῦ καθέζομαι nō sunt decomposita ut κάθημαι. sed cōposita. iccirco accentū seruant suorum simplicium. Etiam annotandum est φ hoc uerbum literatura passiua magis in usu habet q̄ actiua, ut apud Homerum latissime uidere licet.

ℭ Ἵζω etiā ἀπὸ τοῦ ἵω deriuatur πλεονασμῷ τοῦ ζ ac ε in ι mutato, sicut ῥέπτω ῥίπτω. μένω μίμνω. & componitur cum κατὰ ut καθίζω. παρατατικὸς ἐκάθιζον. ℭ παρ.

ℭ Κεκάθικα ἡ μετοχὴ κεκαθικώς. ℭ ἀόρ. ά.

ℭ Ἐκάθισα. τὸ προστακτικὸν κάθισον ὡς τύψον. ℭ μέλ. ά.

ℭ Καθίσω. & reliqua quæ magis sunt in usu in literatura actiua q̄ passiua. Significationem uero nunc actiuā habēt

habent ἰλιάδος γ. ἄλλους μὲν κάθισον τρῶας. nunc neutra-
lẽ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ. αὖτε δίκῃ βασιλεῦσι παραιδοίοισι καθίζει
καὶ ὅμηρος ἐν βοιωτίᾳ ὃς τρώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθώς.
¶ Κεῖμαι. etiam præsentis temporis est. & primæ coniu-
gationis uerborum in μι sicut ἧμαι. Est κέω barytonũ
cuius passiuo usus est Homerus ὀδυσσείας π. καὶ τὰ μὲν ἐν
σπείεσι θεῶν ἰότητι κέονται. & ἰλιάδος χ. ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ με-
γάροισι κέονται, a quo κείω unde fit deriuatiuũ in μι κέημι
Passiuum κέεμαι. καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς ει diphthongum
κεῖμαι. sicut ποιέετον ποιεῖτον. Propter ꝙ etiam argui
posset hoc neque esse a uerbo in ω desinente, neque in
μι cum eius penultima sit ει diphthongus, quam nul-
lum uerbum passiuum in μαι desinens inuenitur ha-
bere, sed aut α. aut ε. aut ο. aut ου. aut υ. aut ω
Sed hoc est κατὰ πάθος. Nam duo uerba passiua a uer-
bis in μι communiter annotantur. hoc est ἧμαι &
κεῖμαι. quæ cũ æolica non sint penultimã habent pro-
ductam, alterum quidem η monophthongum, alte-
rum uero ει diphthongum. Sed de hoc in ἧμαι sa-
tis est dictum. Secunda persona κεῖσαι. Tertia κεῖ-
ται ¶ Δυϊκὰ κείμεθον κεῖσθον. κεῖσθον. ¶ Πληθυντικὰ
κείμεθα. κεῖσθε. κεῖνται. καὶ ἰωνικῶς κέαται. καὶ παρενθέσει τοῦ
ι διὰ τὸ μέτρον κείαται. ἰλιάδος ω. δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακεία-
ται ἐν διὸς οὔδει. ¶ Παρατ.
¶ Ἐκείμην ἔκεισο. ἔκειτο. ¶ Δυϊκὰ ἐκείμεθον ἔκεισθον. ἐκείσθην
¶ Πληθυντικὰ ἐκείμεθα. ἔκεισθε. ἔκειντο. καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐ-
ξήσεως κεῖντο. καὶ ἰωνικῶς κέατο καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι κείατο.

¶Ὁρισικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστώς.

Ἴσημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω σῶ fit, & est secundæ coniugationis uerborum in μι. Est enim εἴδω τὸ γινώσκω. ὁ μέλλων εἴσω unde ἰσῶ circunflexum, abiecto ε de diph. quoniam uerba in ω desinentia ex barytonis in circunflexa mutata terminantur in penultima in ι correptam. ut πείθω. πιθῶ. στείχω στιχῶ. φείδω φιδῶ. sic εἴδω ἰδῶ. εἴσω ἰσῶ secundæ coniugationis circunflexorum. unde fit deriuatiuum ἴσημι. ut ἱστάω ῶ. ἵστημι. καὶ δωρικῶς ἴσαμι, η in α mutato. θεόμειγος ἐν ὁδοῖ πόροις. καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. hoc est noui. Secunda persona ἴσης. Tertia ἴσησι. ¶Δυϊκὰ ἴσατον ἴσατον. ¶Πληθυντικὰ ἴσαμεν. καὶ συγκοπῇ ἴσμεν. καὶ δωρικῶς ἴδμεν. τροπῇ τοῦ σ εἰς δ, ὡς ὀσμὴ ὀδμή. Secunda persona ἴσατε καὶ ἴστε. ἰλιάδος β ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε. πάρεστέ τε. ἴστε τε πάντα. Tertia persona ἴσασι accentu acuto in antepenultima, sicut datiuus pluralis participii ἴσας ἴσαντος. ἴσας tamen oxytonum esse debuerat cum sit participium præsentis temporis a uerbo in μι secundæ couiugationis sicut ἱστάς. βιβάς. κιχράς. Sed secutum est participia disyllaba primi aoristi actiui uarytonorum habentium ι in penultima, quæ sunt ut χρίσας. πρίσας. κτίσας. & cætera cum similem habeant literaturam. hac igitur ratione ἴσας ἴσαντος in usu habetur, cuius datiuus pluralis est ἴσασι. quam scripturain, & accenum tertia persona pluralis præsentis temporis omnino secuta est. ¶Παρατατικός.

¶Ἴσην ἴσης ἴση. sicut ἵστην ἵστης ἵστη.

¶Προστακτικὰ ἐνεστῶτος ⁊ παρατατικοῦ.

Σαθι. a genitiuo participii, siue a prima persona pluralis numeri sicut ἵσταθι. & patitur συγκοπὴν in omnibus numeris & personis, ut ἵσταθι. ἴσθι. ἰστάτω ἴστω. ¶Δυϊκὰ ἵστατον ἴστον. ἰστάτων ἴστων. ¶Πληθυντικὰ ἵστατε. ἴστε. ἰστάτωσαν ἴστωσαν. καὶ ἴστων. In quibus syncopam patientibus aduertendum est quod principalis syllaba aspiranda fuerat quia ι ante σ per communem regulam aspiratur nisi sequatur ρ ut ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία. ἱστορῶ. ἱστῶος κύνειον ὄνομα. ἱστὸς ἱστίον. ἵστημι. At ἴστρος fluuii nomen tenui spiritu scribitur, quia post σ sequitur ρ. Annotantur etiam quæ syncopam patiuntur, qualia sunt iam dicta. ut ἴστω. ἴστον. ἴστων. ἴστε. ἴστωσαν καὶ ἴστων. καὶ ἰστέον. Hoc etiam aduertendum est quod secunda persona huius imperatiui hoc est ἴσθι & scriptura, & accentu eadem est cum secunda imperatiui substantiui uerbi εἰμὶ nec discerni possunt nisi ex orationis sententia. Cætera uero omnia ex ipsis primis uocalibus discretionem habent. Illa enim ab ε principium habent. ut ἴσθι. ἔστω. ἔστον. ἔστων. ἔστε. ἔστωσαν καὶ ἔστων. Hæc autem ab ἰῶτα ut ἴσθι. ἴστω. & cætera.

¶Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστῶτος.

Σαμαι. ἵστασαι. ἵσταται. ἀπὸ τοῦ ἵστημι. penultima in propriam breuem mutata. καὶ ἐπενθέσει τοῦ τ ἵσταμαι. ἵστασαι. ἵσταται. nec aspiratur principalis syllaba quamquam post ι sequatur σ. quod ionum more factum est, quia-

spirationem fugientes pro ea tenui spiritu utuntur, ut ἀπῖγμαι ἀντὶ τοῦ ἀφῖγμαι. & ἀπικόμην. ἀντὶ τοῦ ἀφικόμην. & sic in aliis huiusmodi, quorum ἵσταμαι non aspiratum in usu remansit, quod eius approbant composita, ut ἐπίσταμαι. ἐπίστασαι. ἐπίσταται in quibus π̄ non mutatur in φ̄ sicut in ἐφίστημι & ἀφίστημι ἀπὸ τοῦ ἵστημι. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur. Esse.n. ἵστημι ἀπὸ τοῦ ἰστάω. ἰστῶ. μέλλων. ἰστήσω ὁ παρακείμενος. ἵστηκα. ὁ παθητικὸς ἵσταμαι. ἵστασαι. ἵσταται. unde uerbale nomen ἰστατὸς καὶ συγκοπῇ ἰστὸς quod non aspiratur qq̄ σ̄ post ῑ sequatur. a quo nomine fit uerbum ἰστάω ἰστῶ. unde ἵστημι. τὸ παθητικὸν ἵσταμαι. Philo uero sic. Est ἕδω barytonum ὁ μέλλων ἕσω. ὁ παρακείμενος. εἷκα. ὁ παθητικὸς ἕσμαι. unde ἱστὸς uerbale nomē sicut a δέδοται δοτός abiecto ε de diphthongo. ut ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ εἷμαι. Ab hoc igitur nomine ἱστὸς quod neque sic deductum aspiratur fit uerbum ἱστάω. ἱστῶ. a quo ἵστημι. passiuum. Vnde ἐπίσταμαι. μέλλων ἐπιστήσομαι. ἐπιστήσῃ. ἐπιστήσεται. Isocrates ad demonicum, τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ. & reliqua.

❡ Θεματικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς

Φημὶ τὸ λέγω. ἀπὸ τοῦ φάω. φῶ. deriuatur, nec reduplicationem, suscipit, sicut τίθημι. quoniam φημὶ encliticum est, τίθημι autem non. enclitica enim aut monosyllaba sunt, aut disyllaba nunq̄ autem polysyllaba, Habet etiam acutum accentum supra extre-

mam, quod est contra naturam uerborum in μι nam uerba in μι si disyllaba sunt accentum habent in penultima, ut γνῶμι τλῆμι. Si polysyllaba antepenultimā. sed ab hac regula duo uerba excipiuntur, hoc est εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. & φημὶ τὸ λέγω, ut supra dictum est. Secunda persona φὴς accētu acuto, ac ἰῶτα subscripto contra regulam uerborum in μι ꝙ nihil ἀνεκφώνητον. hoc est non prolatum inuenitut in uerbis in μι quemadmodú in ω desinentibus. Sed hoc uerbum κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν habet ι in secunda persona singulari præsentis temporis ut inquit Eustathius ὀδυσσείας η. οὐ δή που φὴς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι διὰ τοῦ ι. Sunt qui dicāt φὴς a uerbis in μι tonum suscipere. literaturā uero a uerbis in ω. Nam uerba, in ω in secunda & tertia ꝑsona diphthongū habent διὰ τοῦ ἰῶτα Tertia ꝑsona φησί. Dicimus ét ἠμὶ ἠς ἠσὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ nec aspiratur principalis syllaba propter φ ablatum, quoniā η ante μι ψιλοῦται quibusdam paucis exceptis. ¶ Δυϊκὰ φατόν. φατόν. Πληθυντικὰ φαμὲν. φατέ. φασί. καὶ δωρικῶς φατί. φᾶσι tamē barytonū esse debuerat ad similitudinem datiui pluralis eius ꝑticipii. ut supra in aliis dictū est. quod accentū grauē supra extremā habet, ut φάς φάντος φᾶσι. quoniam omnis datiuus pluralis disyllabus in ι desinés non per protensionem sicut est λόγοισι pro λόγοις in nominibus quidem acuit extremam, ut βουσὶ χουσὶ excipitur πᾶς παντὸς πᾶσι. In participiis uero accentum grauem habet supra extremam, ut βᾶσι. στᾶσι. sic igitur φᾶσι at φα-

σι uerbũ acuit̃, qm̃ encliticũ. ὁ παρατατικὸς. ἔφην, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ ε φῆν, φῆς, φῆ. ἰλιάδος ε΄. φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν. ἀντὶ τοῦ ἔφης quæ cũ sit secũda pſona præteriti ĩperfecti accẽtum habet circunflexum, nec subscribitur ι ut in secunda præsentis. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ ἦν. ἦς. ἦ. ¶ Δυϊκὰ ἔφατον. ἐφάτην. ¶ Πληθυντικὰ ἔφαμεν. ἔφατε. ἔφασαν. ἀποβολῇ τοῦ ε φάσαν. ἰλιάδος β΄. ὡς φάσαν ἡ πληθύς. ἢ κατὰ συγκοπὴν ἔφαν. ἔθει βοιωτικῷ. ἰλιάδος γ΄. ὡς ἄρ᾽ ἔφαν. ἢ φάν. ὀδυσσείας η΄. ὡς φάν. οἱ δ᾽ ἀναστάντες ἔσαντο κοιμηθῆναι. accentu acuto. quoniam si post ἀφαίρεσιν alicuius partis orationis declinabilis relinq̃tur syllaba breuis accentũ suscipiẽs acuitur, ut ἔβαν βάν. ἰλιάδος δ΄. βὰν δ᾽ ἴμεναι καθ᾽ ὅμιλον. Si uero lõga circũflectitur ut ἔβη. βῆ. ἔφη φῆ. ἢ ἦ. ἰλιάδος δ΄. ἦ καὶ ταλθύβιον δῖον κήρυκα προσηύδα. ὁ β΄ ἀόριστος ἔφην. ἔφης. ἔφη. a futuro φήσω. sicut ἔστην. ἔστης. ἔστη. ἀπὸ τοῦ στήσω. ¶ Δυϊκὰ ἔφητον. ἐφήτην. ¶ Πληθυντικὰ ἔφημεν. ἔφητε. ἔφησαν. penultima producta. καὶ βοιωτικῶς ἔφαν. Vbi aduertendum est singularem numerũ secundi aoristi uerborum in μι non suscipiẽtium reduplicationẽ eundẽ esse cum singulari numero præteriti imperfecti eiusdem modi, diuersa tamen ratione, sicut in eorũ formatione dictũ est, ut γνῶμι ὁ παρατατικός. ἔγνων. ἔγνως. ἔγνω. ὁ β΄. ἔγνων. ἔγνως. ἔγνω. τλῆμι. ὁ παρατατικός. ἔτλην. ἔτλης. ἔτλη. ὁ β΄. ἔτλην. ἔτλης. ἔτλη. in aliis uero numeris sola penultima differunt, quoniam præteritum imperfectum corripit penultimam. Secundus uero aoristus eandem appetit productam. At in uerbis reduplicationẽ suscipientitibus differt secundus. ὁ β΄

a præterito imperfecto reduplicatione tantum in sin-
gulari numero ut ἐτίθην, ἔθην quæ si subtrahatur coinci
dunt omnino. sicut in uerbis non habentibus redupli
cationem. nam si ab eo quod est ἐτίθην subtrahatur τι syl
laba quæ est reduplicatio ἔθην remanet, & talis est secun
dus aoristus, & sic in aliis. At in aliis numeris & redupli-
catiõe differũt & penultía.

Ὁριστικὰ παθητικά. ἐνεστώς.

Αμαὶ φασαὶ φαταὶ ab actiuo φημὶ sicut ἵσταμαι ἀπὸ
τοῦ ἵστημι. sed in usu non sunt. Παρατατικός. ἐφάμην ἔ-
φασο. ἔφατο. & cætera, quæ inflexionem uerborum in μι
secundæ coniugationis omnino sequuntur. τὸ ἀπαρέμ
φατον φᾶσθαι penultima circunflexa quia natura produ
cta est, & ultima breuis pro sententia heraclidis apud Eu
stathiũ ὀδυσσείας τ qui ait, quéadmodum ab eo quod est τι-
θέω. τιθῶ. fit τίθημι & ab eo quod est ἱστάω. στῶ. ἵστημι sic ab eo
quod est φάω ῶ secundæ coniugationis φημὶ passiuum φα-
μαὶ inusitatum uidelicet, cuius infinitiuum est φᾶσθαι.
Aliis tamen placet ab eo quod est ἐφάμην medio aoristo secun
do factum esse, & propterea acui in penultima tanquam α
natura breuis sit in penultima sicut τυπέσθαι. sed sentétia
heraclidis magis probatur.

Περὶ τοῦ ἀλάλημαι καὶ ἀκάχημαι.

Ἄλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ.

Iuersas íter grãmaticos íuenio opiniões sup his
uerbis utrũ sint pñtis tpis, an pti perfecti quia ze-
nobius uult ea esse præsentis temporis. Dicit enim esse

ἀλάω ἀλῶ, ab eo ἄλημι ἄλημαι & per mutationem con-
iugationis αἰολικῶς fieri primæ cõiugationis, & per redu
plicationem ἀλάλημι passiuum ἀλάλημαι, unde ἀλαλῆ-
σθαι eodem modo & participium cum accentu acuto
in antepenultima ἀλαλήμενος quæ non fierent si ἀλά
λημαι esset præteriti perfecti. Herodianus autem con
tra in libro de passiuis dictionibus uult esse præteriti p̃
fecti. ab eo enim quod est ἄλημι, præteritum passiuũ
esse ἤλαμαι. καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι & inde ἀληλάμενοι περὶ
κύκλον. & per transpositioné ἀλάλημαι. Sed sciendum
est ꝙ ἀλαλήμενος & ἀκαχήμενος non sunt præterita quia
debuissent acui in penultima sicut πεποιημένος τεθειμένος
Sed ἀλῶ ἄλημι καὶ ἀλάλημι ἀκαχῶ ἀκάχημι præsentis té-
poris sunt passiua ἀλάλημαι, & ἀκάχημαι αἰολικῶς nam
æoles penultimam non corripiunt. Et inde partici-
pia ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος præsentis temporis sicut
a δίζημι δίζημαι διζήμενος. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ
χατίζων. ex magno etymologico.

¶ περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Ἀλαλύκτημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλά-
λημαι. Nam alii præteritum perfectum esse uo
lunt. alii uero præsens. Est igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ. unde
ἀλύω. sicut ἀνῶ ἀνύω. a quo ἀλύσσω, sicut ὀρύσσω. &
quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτὸς sic ab ἀλύσσω
ἀλυκτός. Et sicut ab eo quod est ἄτακτος uerbale no
mẽ fit ἀτακτῶ, Sic ab eo quod est ἀλυκτὸς ἀλυκτῶ cuius
præteritum p̃fectum est ἠλύκτηκα. passiuũ ἠλύκτημαι.

καὶ ἀττ.

καὶ ἀττικῶς ἀληλύκημαι, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α ἀλαλύκημαι.
Alii uero qui præſentis tẽporis hoc eẽ uolũt ſic. Eſt uerbum ἀλυκῶ a quo ἀλύκημι. paſſiuũ ἀλύκημαι αἰολικῶς. Aeoles enĩ huiuſmodi uerbis producunt paſſiuorũ penultimã ut ποίημι νόημι ποίημαι. νόημαι. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλύκημαι. Homerus enĩ multis huiuſmodi uerbis æolice utitur, & maxime ἀλαλήμενος. καὶ ἀκαχήμενος. καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. οὕτω μεθόδιος.

Περὶ τοῦ κάθῃ. ἐπίστῃ. δύνῃ. καὶ μέμνῃ.

Κάθῃ. ἐπίστῃ. & δύνῃ. Secũdæ pſonæ ſunt præſentis temporis paſſiuæ uocis a uerbis in μι παράλογα hoc eſt præter rationem, pro iis quæ ſunt κάθησαι, ἐπίστασαι. δύνασαι. quæ ſecundum cõem regulam uerborũ in μι formatæ ſunt a tertia perſona ſingulari τ in σ mutato, ut κάθημαι κάθηται κάθησαι. ἐπίσταμαι ἐπίσταται. ἐπίστασαι. δύναμαι. δύναται. δύνασαι. ſicut τίθεμαι τίθεται τίθεσαι. a quibus ſubtracto σ fiũt ſecundæ perſonæ ἔθει ἰωνικῷ. ut κάθηαι. ἐπίστααι, δύνααι. ſicut δίζημαι. δίζηται δίζηαι. ὀδυσσείας λ. Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' ὀδυσσεῦ. deinde penultĩa in ε conuerſa fit κάθεαι. ἐπίστεαι. δύνεαι. καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η, ac ι ſubſcripto κάθῃ. ἐπίστῃ & δύνῃ dicimus ad ſimilitudinem ſecundæ perſonæ paſſiuæ uocis uerborum barytonorum ut τύπτομαι τύπτῃ. Eodem modo fit & μέμνῃ ſecunda perſona præteriti paſſiui. Eſt enim μνάομαι μνῶμαι ſecundæ coniugationis circunflexorum.

ὁ παθ. μέμνημαι. μέμνηται a qua τ in σ conuerſo fit ſecunda pſona μέμνησαι κοινῶς. ſicut βεβόηται βεβόησαι. σ uero ſubtracto fit μέμνηαι ἰωνικῶς. deinde η in ε cōuerſa κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ α εἰς η ac ι ſubſcripto fit μέμνῃ.

Περὶ τοῦ ἵστη. καὶ ἵστα.

στη. Alii dicūt ἀποκοπὴν fieri imperatiuorū deſinētium in θι & augumentū ſequi, ut ἵσταθι. ἀποκοπῇ ἵστα & per ἔκτασιν ἵστη. Si breuis ſit ἀποκοπὴν eſſe dicūt. Si uero longa per ἔκτασιν. ab eo quod eſt ἱστάω ἱστῶ. ἵσταε ἵστα. ſicut ab eo quodeſt βοάω. βοῶ. ita φιλῶν, & τρύφων. Nos autem dicimus non ſolum in uerbis deſinentibus in ω ſed etiā in iis quæ deſinūt in μι tertias præteritorū impfectorū fieri ſecundas impatiuorum, ut νόει. ἕλει. βόα ſic & attici ſi non utantur terminatione in θι utūtur tertiis perſonis præteritorū imperfectorum in impatiuis ut ἐτίθην ἐτίθης ἐτίθη. τίθη. ἐπίμπλην. ἐπίμπλης ἐπίμπλη. πίμπλη. ſic ἵστην ἵστης ἵστη ἵστη ἰλιάδος φ. ἵστη δὲ μέγα κῦμα πολλὼ δ' ὀρυγμαδὸν ὄρινε. Etiā hæc dorica ſunt. Dores enim dicunt ὅρα ὅρη & πίμπλα πίμπλη. οὕτως ἡρωδιανός.

Περὶ τοῦ τέθνημι καὶ τέτλημι.

Εθναίης ὦ προῖτ' ἢ κάκτανε βελλεροφόντην. ἰλιάδος ζ. ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις. eſt tamen τεθναίης præſentis temporis ab eo quod eſt τέθνημι ſecundæ coniugationis τῶν εἰς μι cuius primitiuum eſt τεθνάω τεθνῶ. per reduplicatio-

nem quæ per ε̄ proprie fit ab eo quod est θνάω θνῶ eius participiũ τεθνὰς τεθνάντος, unde τεθναίην. sicut ἱστὰς ἱστάν τος ἱσταίην. qđ aũt sit præsentis tpis τέθναθι ostendit quia habet ᾱ breue ἰλιάδος χ̄. τέθναθι. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι. si enĩ esset secũdi aoristi, ᾱ debuisset longum esse, quia impatiuũ in θι desinens, secundi aoristi natura productã habet penultimam. nec me fugit esse qui tradiderint τίθνημι nõ τέθνημι esse thema huius qđ est τεθναίης. sed hos poti⁹ sequor q̃ τέθνημι ponũt ẽt si τεθνάμεναι κατ' αὔξησιν τῆς τε συλλαβῆς inueniatur penultima producta quia ut illi uolunt erit ptĩ perfecti temporis ἀποβολῇ τοῦ κ̄ καὶ τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ᾱ καὶ κράσει τοῦ ᾱ καὶ ε̄ εἰς ᾱ productum τεθνηκέναι. τεθναέναι τεθνᾶναι. qđ et si nõ nego ita fieri posse, non tamẽ facit ad rem. QVærimus enim thema huius uerbi non alia tempora, & si τεθνᾶναι. eo modo inueniatur in infinitiuo præteriti temporis penultima producta, hoc non impediet quominus ẽt in præsenti sit τεθνάναι penultima correpta a prima psona plurali secundũ cõem regulã μεν in ναι conuersa τεθνάμεν τεθνάναι siue a genitiuo participii τεθνὰς τεθνάντος τεθνάναι. Et licet τέθνημι hoc modo fiat ab eo quod est θνάω θνῶ per reduplicationem quæ per ε̄ fit sicut ἵστημι, tamen hæc differentia est inter has reduplicationes, quia altera est propria, altera impropria, sicut ex iis quæ de reduplicatione antea sunt dicta facile est cuiuis cognoscere.

¶Idem arbitror tenendum esse de eo quod est τέτλημι

aquo πέτλαθι τέκνον ἐμὸν ἰλιάδος ε̅ & τετλαίην. & τε-
τλαίναι. quod absque reduplicatione etiam inflectere
licet, ut τλῆμι. τλῆς. τλῆσι. μέλ. τλήσω. ἀόρ. β'. ἔτλην. ἔτλης. ἔτλη
τοῦ πληθυντικοῦ ἔτλημεν. ἔτλητε. τὸ προστακτικὸν τλῆθι. ἡ μετο-
χὴ τλὰς τλάντος. τὸ εὐκτικὸν τλαίην τλαίης. τλαίη. ἰλιάδος.
δ̅. τλαίης κεν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Περὶ τοῦ ἑσταίην. καὶ ἀφεσταίην.

Ibuit quærere quæ sit positio huius uerbi ἑσταίην. sed a nemine traditũ hoc ad huc potui ĩuenire, licet Eustathius dixerit ἀφεσταίην eius compositũ noue formatum esse, & cõmune ac consuetum pro ipso poni ἀποσταίην. ἀφεσταίην tamen ab Homero magis amari tanq̃ magis poeticum. Sed ex his nõ intelligo quod esse uelit thema huius uerbi ἵστημι. an aliud. sed non uideo ἵστημι thema ipsius esse posse. Siue enim uellemus dicere ἑσταίην esse præsentis temporis optatiui modi huius quod est ἵστημι non ἑσταίην faceret sed ἱσταίην ἀπὸ τοῦ ἱστὰς ἱστάντος per reduplicationem quæ fit p̱ ῑ qualis reduplicatio est in præsenti indicatiui. Siue esse a secundo aoristo indicatiui eiusdem uerbi ἵστημι uidelicet ἔστην, incrementum caderet, & σταίην faceret ἀπὸ τοῦ στάντος. non ἑσταίην. Sed hoc & alia consideranti nullum uisum est rationabilius thema q̃ ἵστημι. licet hoc forsitã ĩ præsenti nõ sit ĩ usu sed multa alia etiam inueniuntur nec solum in uerbis, uerum etiam in aliis partibus orationis, quorum positiones, aut principia, uel simplicia non sunt in usu. nec reduplicatio quæ facta sit per ῑ noua haberi potest cũ
in eam

in tam multis uerbis eam inueniamus, ut τμῶ τέτμω. φνῶ πέφνω. ἕω ἑέω ἑῶ. unde ἕημι ἕεμαι ἧμαι τὸ καθῆμαι τλῆμι τέτλημι. θνῆμι τέθνημι & aliis cum præsertim prima syllaba aspiretur, ut eius cõpositum declarat quod est ἀφεσταίην. quod non fieret si ἑσταίην esset secundi aoristi, & maxime quia ε incrementum caderet. Nec solum ἑσταίην placet esse ab eo quod est ἵστημι. sed etiam ἕστασαν & ἕσταθι. ἰλιάδος υ. μηκέτι νῦν Τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι Ἀχαιοί. & ἑστάναι. unde ἐφέστασαν & ἐφέσταθι & ἐφεστάναι quorum ἕστασαν tertiam personã præteriti imperfecti esse placet. ἕσταθι uero & ἑστάναι præsentis temporis & præteriti impfecti cum præsertim penultima in his correpta sit secundum regularum præceptionem, & secundum ἀναλογίαν fiãt, nec ad eorum formationem multis mutationibus sit opus sicut si hoc secũdum nonnullos alios uellem accipere præteriti perfecti esse temporis p metaplasmos & syncopas & huiusmodi figuras alias super alias. qui quantũlibet, hoc ostendere conẽtur, nõ poterunt quin ἑσταίην præsentis sit temporis, cum non possit aliqua ratione a præterito pfecto deduci, cuius thema ἵστημι esse fateri op⁹ est. a quo omnia supradicta regulariter deducũtur. Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur tamen mihi libuit huic loco inferre, cum apud Homerum usum horum uerborum tam frequentem reperiamus.

¶ Τέλος τῶν εἰς μι ῥημάτων.

¶ Περὶ ῥημάτων τῶν μέχρι παρατατικοῦ κλινομένων.

Erba in βω̄ desinentia βαρύτονα & quæ habent ε̄ in penultima, siue solum siue cum aliqua immutabili futuro carẽt, & usq; ad præteritum imperfectum solum uariantur, ut ῥέμβω. ἔρρεμβον. φέρβω ἔφερβον.

¶ Etiã in σκω̄ desinentia, ut γνώσκω ἐγίγνωσκον. ὀλέσκω ὤλεσκον. excipitur ἀλύσκω. ἀλύξω. & θνήσκω θνήξω. διδάξω uero ἀπὸ τοῦ διδάχω nõ autem ἀπὸ τοῦ διδάσκω. unde διδαχή.

¶ Etiam in ανω̄ βαρύτονα. λαμβάνω. λανθάνω. μανθάνω.

¶ Etiam in ειρω̄ διὰ τῆς ει διφθόγγου. φαείρω. ἐγείρω.

¶ Etiam in εω̄ a præsenti siue a futuro deriuata θείω βρωσείω. excipitur κλείω. Quæ enim horum a præsenti deducuntur, præteritum imperfectum habent, ut πέλω πελείω. ἐπέλειον. μέσ ἐπελειόμην. δοιὸς δ' ἐπελείετο βουλή. ἰλιάδος ᾱ. Quæ uero a futuro, hoc etiam tempore carent, ut βρώσω βρωσείω. excipitur ὀψείω ἀπὸ τοῦ ὄψω, quod ὤψειον facit.

¶ In αθω̄ quoq; desinẽtia, & in εθω̄ & in υθω̄. ut κιάθω ἐκίαθον. πελέθω ἐπέλεθον. μινύθω ἐμίνυθον.

¶ Etiam cum implicatiõe consonantis, ut ἄχθω. ἐρέχθω.

¶ Verba etiam quintæ coniugationis habentia primã syllabam ex reduplicatione, in liquidam desinentem, ut μαρμαίρω. καρκαίρω. παμφαίνω. Similiter in ω̄ desinentia, & quæ ante ω̄ per implicationem duas habent consonantes, quorum altera sit liquida ut μέμβλω. ὄφλω ἔγρω. δάκρω.

¶ Etiam in ω̄ purum ῡ diphthongo antecedente, ut ὀπυίω. ἀγυίω.

¶ Etiam in νῶ super duas syllabas habentia deriuata in μι ut πηγνύω πήγνυμι· ὀλλύω ὄλλυμι Attica quoque βαρύτονα a circunflexis facta ut ἀλέξω· ἕψω.

¶ Etiam æolica διὰ τῶν δύο σσ, ut ὄσσω ἀπὸ τοῦ ὄπτω· λάσσω ἀπὸ τοῦ βλέπω· πέσσω ἀπὸ τοῦ πέπτω· κορύσσω ἀπὸ τοῦ κορύπτω

¶ Etiam quæ a futuro deducũtur βαρύτονα ut ὄρσω· ἄξω.

¶ Etiam in δῶ habentia ante δ aut λ aut ν. ut ἔλδω· μέλδω· σπέρδω κυλίνδω.

¶ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ἈΝΩΜΑΛΩΝ ῬΗΜΑΤΩΝ.

Ἀρχὴ τοῦ α.

Γω. μέλ. ἄξω· παρακ. ἦχα καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα. ἀόρ. β΄. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον.

¶ Ἄγαμαι· cuius actiuum est ἄγημι ἀχρήστου· ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. μέλ. ἀγάσομαι ἀπὸ τοῦ ἀγάζω. ἀόρ. α΄ ἠγάσθην.

¶ Ἄγνυμι· μέλλων ἄξω ἀπὸ τοῦ ἄγω· παρακ. ἦχα· καὶ μέσ. ἦγα ἀχρήστου. ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς. ἀόρ. α΄ ἦξα καὶ ἔαξα. ὅθεν κατέαξα.

¶ Αἱρῶ· μέλ. αἱρήσω. ἀόρ. β΄ εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω ἀχρήστου.

¶ Αἱροῦμαι· μέλλων αἱρήσομαι· παρακ. ᾕρημαι. ἀόρ. α΄ ἡρέθην. μέσ. ἀόρ. β΄ εἱλόμην ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

¶ Αἰσθάνομαι· μέλ. αἰσθήσομαι· παρακ. ᾔσθημαι. μέσ. ἀόρ. β΄ ᾐσθόμην. ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι· οῦμαι ἀχρήστου.

¶ Ἁλίσκομαι· μέλλων ἁλώσομαι· ἀπὸ τοῦ ἁλόω ἁλῶ. ἀόρ. β΄ ἥλων· ἥλως· ἥλω· καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἅλωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ ὁ ἁλούς· τοῦ ἁλώντος.

¶ Ἁμαρτάνω. παρατ. ἡμάρτανον. μέλλων ἁμαρτήσω.

ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω ῶ. παρακ. ἡμάρτηκα. ἀόρ. δεύτερος ἥμαρτον.

¶ Ἀμφιέννυμι. μέλ. ἀμφιέσω. παρακ. παθητικὸς ἠμφίεσμαι.

¶ Ἀναμιμνήσκω. μέλ. ἀναμνήσω. ἀόρ. ἐμνήσθην. ἀπὸ τοῦ ἀναμνάω ἀναμνῶ ἀχρήστου.

¶ Ἀπεχθάνομαι. μέλ. ἀπεχθήσομαι. παρακ. ἀπήχθημαι. μέλ. ἀόρ. β'. ἀπηχθόμην. ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι οῦμαι. ἀχρήστου.

¶ Ἀπολέω λῶ. καὶ ἀπολλύω. ἢ ἀπόλλυμι. μέλ. ἀπολῶ ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω. ἢ ἀπολέσω. παρακ. ἀπώλεκα. ἢ ἀττικῶς ἀπολώλεκα. μέσος. παρακ. ἀττικῶς ἀπόλωλα.

¶ Ἀρέσκω. μέλ. ἀρέσω. ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἀχρήστου.

¶ Ἄχθομαι. μέλ. ἀχθέσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀχρήστου. ἀόρ. α'. ἠχθέσθην.

¶ Ἀρχὴ τοῦ β'.

¶ Βαίνω. μέλ. βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω ῶ ἀχρήστου. ἀόρ. β'. ἔβην, ἀπὸ τοῦ βῆμι ἀχρήστου.

¶ Βάλλω. μέλ. βαλῶ. παρακ. βέβαλκα ἀχρήστου. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ψάλλω ἔψαλκα. ὅθεν κατὰ μετάθεσιν καὶ τροπὴν τοῦ α. εἰς η. βέβληκα, βέβλημαι ἀχρήστου. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ βλήσω. βέβληκα. ἀόρ. β'. ἔβαλον.

¶ Βλαστάνω. μέλ. βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω ῶ. ἀχρήστου. ἀόρ. β'. ἔβλαστον.

¶ Βιόω μέλ. βιώσω. ἀόρ. β'. ἐβίων. ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ ὁ βιούς. βιόντος.

¶ Βούλομαι. μέλ. βουλήσομαι. παρακ. βεβούλημαι. ἀπὸ τοῦ βουλέομαι ἀχρήστου.

¶ Βρώσκω. μέλ. βρώσω. ἀπὸ τοῦ βρόω ἀχρήστου.

¶ Ἀρχὴ τοῦ γ.

¶ Γαμέω γαμῶ. μέλλων γαμήσω. ἀόριστος α΄ ἔγημα, ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου.

¶ Γηράσκω. μέλλων γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω γηρῶ. ἀχρήστου.

¶ Γίνομαι καὶ γίγνομαι. μέλλων γενήσομαι. παρακείμενος γεγένημαι. μέσος ἀόριστος α΄ ἐγενησάμην. μέσος ἀόριστος β΄ ἐγενόμην. ἀπὸ τοῦ γενάομαι ῶμαι ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος γέγονα, ἀπὸ τοῦ γένω ἀχρήστου.

¶ Γινώσκω. ὅθεν ἀναγινώσκω, καὶ καταγινώσκω. & similia ὁ μέλλων γνώσομαι, ἀπὸ τοῦ γνώω. ἀόριστος β΄ ἔγνων ἔγνως ἔγνω. ἡ μετοχὴ ὁ γνοὺς τοῦ γνόντος ἀπὸ τοῦ γνῶμι.

¶ Γείνομαι. μέλλων γενοῦμαι. μέσος ἀόριστος α΄ ἐγεινάμην.

¶ Ἀρχὴ τοῦ δ.

¶ Δαίω ὁ παρακείμενος παθητικὸς δέδασμαι ἀπὸ τοῦ δάζω. καὶ δεδάημαι ἀόριστος β΄ ἐδάην ἀπὸ τοῦ δαέω ἀχρήστου.

¶ Δάκνω. μέλλων δήξω. ἀόριστος β΄ ἔδακον. ἀπὸ δήκω ἀχρήστου.

¶ Δέω τὸ δεσμῶ. μέλλων δήσω. παρακείμενος παθητικὸς δέδεμαι. ἀόριστος α΄ ἐδέθην.

¶ Δέομαι τὸ παρακαλῶ, καὶ τὸ χρήζω. μέλλων δεήσομαι. ἀόριστος α΄ ἐδεήθην, ἀπὸ τοῦ δεέω ἀχρήστου.

¶ Δείδω. μέλλων δείσω. παρακείμενος δέδεικα. καὶ ἰωνικῶς δέδια, διὰ τοῦ ι μόνου. Nam quandocũque præteritum actiuum abiicit τὸ ε ἔθει ἰωνικῷ, corripitur penultima: μέσος παρακείμενος δέδοικα, διὰ τῆς οι διφθόγγου. δέδοιδα tamen esse debuerat διὰ τοῦ δ cum sit χαρακτηριστικὸν præsentis temporis & præteriti medii sed propter alternitatem trium δ δ δ seruatũ est διὰ τοῦ κ, quod est χαρακτηριστικὸν præteriti actiui

¶ Διδράσκω, ὅθεν ἀποδιδράσκω, καὶ διαδιδράσκω. ὁ μέλλων διαδράσω ἀπὸ τοῦ διδράω. ἀόριστος α΄ διέδραν καὶ ἀπέδραν ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδίδρημι ἐπὶ πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν, ὥς φησι θωμᾶς ὁ μάγιστρος καὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν ὡς καὶ σοφοκλῆς ἐχρήσατο. ἄλλοτε δὴ τὸ σὸν ὄμμα ἀπέδραν, παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικὸν ὡς ἀριστοφάνης. δεῦρο δ' ἂν οὐκ ἀπέδραμεν. καὶ οὐκ ἀπέδρων.

¶ Ἀρχὴ τοῦ ε.

¶ Εἴδω ἄχρηστον. μέλλων εἴσομαι. καὶ εἰδήσω ἀπὸ τοῦ εἰδέω. εἰδῶ ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος οἶδα. ὑπερσυντέλικος ᾔδειν. ἡ μετοχὴ ὁ εἰδὼς τοῦ εἰδότος. διὰ τῆς ει διφθόγγου.

¶ Εἴρω ἄχρηστον. μέλλων ἐρῶ. ὁ παρακείμενος εἴρηκα, ἀπὸ τοῦ ἐρέω. ἐρῶ ἀχρήστου.

¶ Ἔρρω. μέλλων ἐρρήσω. ἀπὸ τοῦ ἐρρέω. ἐρρῶ ἀχρήστου.

¶ Ἔρομαι. μέλλων ἐρήσομαι. ὁ ἀόριστος β΄ ἠρόμην. ἀπὸ τοῦ ἐρέομαι ἀχρήστου.

Ἔρχομαι. μέλλων ἐλεύσομαι ἀόριστος β΄ ἤλυθον καὶ συγκοπῇ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω ἀχρήστου.

¶ Εὑρίσκω. μέλλων εὑρήσω. ἀόριστος β΄. εὗρον. παρακείμενος. παθητικὸς εὕρημαι. ἀόριστος α΄ εὑρέθην. ἀπὸ τοῦ εὑρέω. ἀχρήστου.

¶ Ἔχω. μέλλων ἕξω ὅπερ δασύνεται. παρακείμενος ἔσχηκα. ἀόριστος β΄ ἔσχον. ἀπὸ τοῦ σχέω. ω. ἀχρήστου.

¶ Ἀρχὴ τοῦ ζ.

¶ Ζεύγνυμι. μέλλων ζεύξω.

¶ Ζώννυμι. μέλλων ζώσω.

¶ Ἀρχὴ τοῦ θ.

¶ Θάπτω. μέλλων θάψω. ἀόριστος α΄ ἔθαψα. ἀόριστος β΄ ἐτάφην.

¶Θέλω μέλλων θελήσω. ἀόριστος α ἐθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελέω θελῶ ἀχρήστου.
¶Θνήσκω. μέσ. μέλλων β θανοῦμαι. ἀόριστος β ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θένω. παρακείμενος. τέθνηκα. ἀπὸ τοῦ θνῶ θνήσω, ἀχρήστου. κατ' ἀποβολὴν τοῦ κ καὶ τροπὴν τοῦ η εἰς α ἰωνικῶς τέθναα. ὡς βέβηκα βέβαα. τὸ προστακτικὸν τέθναθι. τὸ εὐκτικὸν τεθναίην. τὸ ἀπαρέμφατον τεθνάναι. ἡ μετοχὴ τεθνὰς τεθνᾶντος ἀπὸ τοῦ τεθνάω τεθνῶ. ἀχρήστου.

τεθνεὼς uero præteriti temporis ἀπὸ τοῦ τέθνεα. Vnde τεθνεὼς abiecto ι a quo τεθνηὼς ε in η cōuerso quod τεθνεὼς commune est. alia uero poetica. τέθνεια uero ἀπὸ τοῦ τέθνεκα βοιωτικῶς. sicut τέθεικα. cuius thema est τέθνημι primæ cōiugationis uerborum in μι. Est enim θένω τὸ κόπτω. ὁ μέλλων α θενῶ. ὁ δεύτερος θανῶ. sicut ἀπὸ τοῦ σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ. A primo igitur futuro κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν fit θνέω. τὸ περισπώμενον. θνῶ. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεθνῶ. Vnde τέθνημι primæ coniugationis τῶν εἰς μι. μέλλων θνήσω. παρακείμενος. τέθνεικα διὰ τὴν ει δίφθογγον βοιωτικῶς. a secūdo uero futuro κατὰ μετάθεσιν fit θνάω θνῶ. τεθνῶ. τέθνημι secundæ coniugationis ut supra dictum est.

¶Ἀρχὴ τοῦ ι.

¶Ἱκνοῦμαι. unde ἀφικνοῦμαι. μέλ. ἵξομαι. μέσ. ἀόριστος β ἱκόμην, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι. ἀχρήστου.
¶Ἵπταμαι. unde ἀφίπταμαι. ὁ μέλλων πτήσομαι. ἀόριστος β. ἔπτην, ἀπὸ τοῦ ἵπτημι ἀχρήστου.
¶Ἱλάσκομαι μέλλων ἱλάσομαι ἀπὸ τοῦ ἱλάω. ἀχρήστου.

¶ Ἀρχὴ τοῦ κ.

¶ Καίω· μέλλων καύσω· ὁ β´ ἔκαην.

¶ Καθέζομαι· μέσος μέλλων β´ καθεδοῦμαι.

¶ Κάθημαι μέλλων καθήσομαι.

¶ Κλάζω· μέλλων κλάγξω ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακείμενος κέκληγα.

¶ Κλαίω· μέλλων κλαύσω.

¶ Καθαιρέω· ῥῶ· ὁ β´ καθεῖλον· ἀπὸ τοῦ καθέλω.

¶ Καταδαρθάνω· μέλλων καταδαρθήσομαι· ὁ β´ κατέδαρθον ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω ἀχρήστου.

¶ Κεραννύω καὶ κεράννυμι· μέλλων κεράσω· παρακείμενος κεκέραμαι καὶ συγκοπῇ κέκραμαι.

¶ Κορεννύω καὶ κορέννυμι· μέλλων κορέσω· ἀπὸ τοῦ κορέσω. qđ est ī usu.

¶ Κρύπτω· μέλλων κρύψω· ὁ β´ παθητικὸς ἐκρύβην ἀπὸ τοῦ κρύβω.

¶ Ἀρχὴ τοῦ λ.

¶ Λαγχάνω· μέλλων λήξω· παρακείμενος εἴληχα· ἔλαχον· ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήστου.

¶ Λαμβάνω· μέλλων λήψομαι· παρακείμενος εἴληφα· ὁ β´ ἔλαβον, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου.

¶ Λανθάνω· μέλλων λήσω· μέσος παρακείμενος λέληθα· ὁ β´ ἔλαθον ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου.

¶ Ἀρχὴ τοῦ μ

¶ Μανθάνω· μέλλων μαθήσομαι· ἀπὸ τοῦ μαθέω· θῶ· παρακείμενος μεμάθηκα. ὁ α´ ἐμάθησα· ἀχρήστου. ὁ β´ ἔμαθον sicut ἀπὸ τοῦ δουπέω· πῶ· ἐδούπησα· ἔδουπον.

¶ Μάχομαι· μέλλων μαχοῦμαι, καὶ μαχέσομαι. ἀπὸ τοῦ μαχέομαι ἀχρήστου.

¶Μέλομαι τὸ φροντίζω μέλλων μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω μελῶ ἀχρήστου. μέσος παρακ'. μέμηλα ποιητικόν.
¶Μένω. μέλλων. μενῶ. παρακ'. μεμένηκα, ἀπὸ τοῦ μενέω. νῶ. ἀόρ. α' ἔμεινα.
¶Μισγύω. καὶ μίσγυμι. μέλλων μίξω. ἀόρ. β'. ἐμίγην. ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήστου.
¶Μοργνύω. μέλλων μόρξω.

¶Ἀρχὴ τοῦ. ο.

¶Οἴχομαι. μέλλων οἰχήσομαι. ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι ἀχρήστου. μέσ'. ἀόρ. β'. ᾠχόμην.
¶Οἴομαι καὶ συγκοπῇ οἶμαι. παρατατ'. ᾤμην. μέλλων οἰήσομαι. ἀπὸ τοῦ οἰέομαι ἀχρήστου. ἀόρ. β'. ᾠήθην.
¶Ὀφείλω. ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω ὀφειλῶ. ἀχρήστου καὶ ὄφλω ὀφλήσω κατὰ συγκοπὴν παρακ' ὤφληκα. ἀόριστος α' ὤφλησα. ἀόρ. β' ὦφλον.
¶Ὀμνύω, καὶ ὄμνυμι. μέλλων ὀμόσω, ἀπὸ τοῦ ὀμόω. ὀμῶ. παρακ'. ἀττικῶς ὀμώμοκα.
¶Ὀμόργνυμι. μέλλων ὀμόρξω.

¶Ἀρχὴ τοῦ π.

¶Πάσχω. μέλλων πήσομαι. ἀόρ. β' ἔπαθον. ἀπὸ τοῦ πήθω ἀχρήστου. μέσ' παρακ'. πέπονθα. ἀπὸ τοῦ πονῶ πονήσω. πεπόνηκα. μέσ' πέπονα καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ πέπονθα.
¶Πίπτω. μέλλων πεσοῦμαι ἀπὸ τοῦ πέτω ἀχρήστου. ὁ μέλλων πέσω. καὶ δωρικῶς πεσῶ, ὁ μέσ' πεσοῦμαι. παρακ'. πέπτωκα, ἀπὸ τοῦ πτόω. πτῶ. ἀόριστος. β' ἔπεσον, ἀπὸ τοῦ πεσῶ πεσήσω ἀόριστος α'.

ἐπέσησα. ἄχρηστα. ἀόριστος β΄. ἔπεσον. a quo deduci posset. μέλλων β΄. πεσῶ, καὶ μέσος πεσοῦμαι.

¶ Πεταννύω καὶ πετάννυμι. μέλλων πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω ῶ.

¶ Πηγνύω ἢ πήγνυμι. μέλλων πήξω. μέσος παρακείμενος. πέπηγα. ἀόριστος β΄ ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω. ἀχρήστου.

¶ Πίνω. μέλλων πώσω. παρακείμενος. πέπωκα. ἀπὸ τοῦ πόω ῶ. ἀόριστος β΄ ἔπιον. ἀπὸ τοῦ πίω.

¶ Πυνθάνομαι. μέλλων πεύσομαι. παρακείμενος. πέπυσμαι. μέσος ἀόριστος β΄ ἐπυθόμην. ἀπὸ τοῦ πεύθομαι.

¶ Πράττω τὸ πωλῶ. μέλλων πράσω.

¶ Ἀρχὴ τοῦ ρ.

¶ Ῥέω. μέλλων ῥεύσω, καὶ ῥυήσω. παρακείμενος. ἐρρύηκα. ἀόριστος β΄ ἐρρύην, ἀπὸ τοῦ ῥυέω ῶ. ἀχρήστου.

¶ Ῥηγνύω ῥήγνυμι. μέλλων ῥήξω. ἀόριστος β΄ ἐρράγην, ἀπὸ τοῦ ῥήγω. ἀχρήστου.

¶ Ῥωννύω ἢ ῥώννυμι. μέλλων ῥώσω. παρακείμενος. ἔρρωμαι. ὑπερσυντέλικος. ἐρρώμην. ἔρρωσο. ἔρρωτο. τὸ προστακτικόν. ἔρρωσο. ἐρρώσθω. ἔρρωσθον. ἐρρώσθων. ἔρρωσθε. ἐρρώσθωσαν. ἡ ἐρρῶσθαι ἀπαρέμφατον.

¶ Ἀρχὴ τοῦ σ.

¶ Σβεννύω. καὶ σβέννυμι. μέλλων σβέσω καὶ σβήσομαι ἀπὸ τοῦ σβέω. ἀόριστος β΄. ἔσβην. ἀπὸ τοῦ σβῆμι ἀχρήστου.

¶ Σεύομαι. ἀόριστος α΄ ἐσύθην. ἀόριστος α΄ ἐνεργητικὸς ἔσευα.

¶ Στρωννύω καὶ στρώννυμι. μέλλων. στρώσω. ἀπὸ τοῦ στρόω. ἀχρήστου.

¶ Στορεννύω καὶ στορέννυμι. μέλλων στορέσω, ἀπὸ τοῦ στορέω. ἀχρήστου σπένδω μέλλων σπείσω ἀπὸ τοῦ σπείδω

¶ Ἀρχὴ τοῦ τ.

¶ Τανύω, ἢ τάνυμι. μέλλων τάσω.

¶Τέμνω. μέλλων τμήξω, ἀπὸ τοῦ τμήγω. ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔταμον.

¶Τιτρώσκω. μέλλων τρώσω. ἀπὸ τοῦ τρόω. ἀχρήστου.

¶Τρέχω. μέλλων θρέξω. καὶ δραμοῦμαι. μέσος μέλλων β. παρακείμενος. δεδράμηκα ἀπὸ τοῦ δραμέω. ῶ. ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔδραμον. ἀπὸ τοῦ δρέμω, uel ἀπὸ τοῦ δραμέω. μῶ. ὅθεν ὁ μέλλων β. δραμῶ. καὶ ὁ μέσος δραμοῦμαι.

¶Τυγχάνω. μέλλων τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. παρακείμενος. τετύχηκα ἀπὸ τοῦ τυχέω ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔτυχον. ἀπὸ τοῦ τύχω ἀχρήστου ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

¶Τρώγω. μέλλων φαγοῦμαι. ἀόριστος β. ἔφαγον.

¶Ἀρχὴ τοῦ υ.

¶Ὑπισχνοῦμαι. μέλλων ὑποσχήσομαι ἢ ὑποστήσομαι ἀπὸ τοῦ ὑφίσταμαι ὅθεν καὶ ὑπέστην δεύτερος ἀόριστος. παρακείμενος. ὑπέσχημαι. ἀόριστος α. ὑπεσχέθην. μέσος ἀόριστος β. ὑπεσχόμην. ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι. οῦμαι. ἀχρήστου.

¶Ὑπνώττω. μέλλων ὑπνώσω.

¶Ἀρχὴ τοῦ φ.

¶Φέρω. μέλλων οἴσω. ἀπὸ τοῦ οἴω ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος. ἐνήνοχα ἀττικῶς. ἀπὸ τοῦ ἐνέχω. ἀόριστος α. ἠνεγκάμην. ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.

¶Φθάνω μέλλων φθάσω. ἀόριστος β. ἔφθην. ἀπὸ τοῦ φθάω. φθῆμι ἀχρήστου.

¶Φθίνω. μέλλων φθίσω. ἀπὸ τοῦ φθίω ἀχρήστου.

¶Φύω. μέλλων φύσω. ἀόριστος β. ἔφυν. ἀπὸ τοῦ φῦμι.

¶Φρίττω. μέλλων φρίξω. μέσος παρακείμενος. πέφρικα ἀπὸ τοῦ φρίκω. ἀχρήστου.

¶ Ἀρχὴ τοῦ χ.

¶ Χάσκω. μέλλων χανοῦμαι. μέσ. παρ. κέχηνα. ἀόριστος β. ἔχανον ἀπὸ τοῦ χάνω ἀχρήστου.

¶ Χαίρω. μέλλων χαρήσομαι. ἀπὸ τοῦ χαρέω χαρῶ ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἐχάρην.

¶ Χωννύω καὶ χώννυμι. μέλλων χώσω. ἀπὸ τοῦ χόω.

¶ Ἀρχὴ τοῦ ω.

¶ Ὠθέω. ω. μέλλων ὤσω, ἀπὸ τοῦ. ὤθω ἀχρήστου. ἀόριστος α. ἔωσα. παρ. παθητικὸς ἔωσμαι.

¶ Τέλος τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων.

¶ Περὶ μετοχῆς.

Μετοχή ἐστι λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος. hoc est. Participiū est dictio participans nominum ac uerborum proprietatem. nominis quidem genera & casus. Verbi autem significationes tempora & cōiugationes. & coīter species, figuras, & numeros. Dicitur auté μετοχὴ παρὰ τὸ μετέχω quod latine participo significat, eo ꝙ partem capit nominis partemq; uerbi. pro quo ὁ τύπτων commune sit exemplum quod habet generalé sui definitioné in eo ꝙ pars orationis esse dicitur. Specialé uero in eo ꝙ partem capit nois, partemq; uerbi. Propriū est huic parti sé per in deriuatione cōsistere, quod de nulla alia pte orationis dici potest. Nā aliæ partes & primitiuas habent species ut a βασιλεὺς noie βασιλικός. ab ἄρδω uerbo ἀρδεύω.

& alia

& alia. Participium autem semper in deriuatione est, ut a γράφω ὁ γράφων. τοῦ γράφοντος. a τύπτω ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος. quod fit a prima persona præsentis tẽporis modi ĩdicatiui add. ν̄ τύπτω ὁ τύπτων. Nã oẽ uerbũ in ω̄ desinens apposita ν̄ cõsonante participiũ facit. ἡ γενικὴ τοῦ τύπτοντος a ntõ fit ω̄ magno in ο̄ paruũ mutato, addita τῆς τύπτων τύπτοντος διὰ τοῦ ντ̄. Quoniam omnis genitiuus patticipii proprium separans nominatiuum διὰ τοῦ ντ̄ declinatur, dempto participio præteriti imperfecti τὸ πτο̃ν ο̄ μικρόν. Quoniam participia declinãdo corripiuntur, nisi synæresim aut crasim patiantur, ut ποιῶν ποιοῦντος ἑστὼς ἑστῶτος. ἡ δοτικὴ τῷ τύπτοντι. ἡ αἰτιατικὴ τὸν τύπτοντα. ἡ κλητική. ὦ τύπτων. nam participia omnia ĩparibus syllabis declinata. & nomina participalia eundẽ habent nominatiuũ, & uocatiuũ. ¶ Δυϊκὰ τὼ τύπτοντε. τοῖν τυπτόντοιν. ὦ τύπτοντε. Πληθυντικὰ οἱ τύπτοντες. τῶν τυπτόντων. τοῖς τύπτουσι. Quoniam omnis datiuus singularis desinens in ῑ prolatum, ante ipsum suscipiens σ̄, ac elementa renuens, quæ cum ipso audiri non possunt, datiuum pluralem facit, & sic τύπτοσι dicendum fuerat sed quoniam huiusmodi datiuus uult habere penultimam æqualẽ tempore, siue maiorem penultima aliorum casuum, accipit ῡ & fit τύπτουσι, sicut ἀπὸ τοῦ λέοντι λέοσι λέουσι. τὸ γὰρ ο̄ μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ῡ μεγεθύνεται. hoc est, ο̄ enim productum per appositionem τοῦ ῡ producitur

¶ Τὸ θηλυκόν.

¶ Ἡ τύπτουσα. a genitiuo masculini fit. Nam omne participium διὰ τοῦ ντ declinatum extremam genitiui in σα c̄ouertens, ac penultimā natura producens fœmininum facit. producitur autē penultīa per assumptionē τοῦ υ in diphthongo, ut supra dictum est, prius tamen τ consonante abiecta τὸ σα. correptū quoniam fœminina ī α a masculinis formata, æqualem tempore habent α cum extrema genitiui masculini eius. uel sic. Omne fœmininum in α desinens ὀξυνόμενον siue παροξυνόμενον producit. α προπαροξύτονον uero siue προπερισπώμενον corripit ipsum ἡ γενικὴ δὲ τύπτούσης. sicut τῆς μούσης. & reliqua.

¶ Τὸ οὐδέτερον.

¶ Τὸ τύπτον. a genitiuo masculini fit extrema syllaba abiecta nam omnis genitiu⁹ participii διὰ τοῦ ντ declinatus abiecta τος syll. neutrū facit τὸ πλοῦ μικρὸν, nā omne neutrum ni ν desinens extremam corripit. ἡ γενικὴ τοῦ τύπτοντος. sicut & masculinum quoniā omne neutrum a masculino formatū cuiuscunq; sit declinationis eandē seruat declinationem.

¶ Παρ. καὶ ὑπερ.

¶ Ὁ τετυφὼς. τοῦ τετυφότος. a prima persona præteriti perfecti α in ως conuersa, & accētu acuto in ultimam translato. quia participia in ως desinentia acuunt extremā & per ω magnum scribuntur quod quidem in obliquis in ο paruum conuertitur, & decliātur per τ.

¶ Τὸ θηλυκόν.

¶ Ἡ τετυφυῖα. fit a genitiuo participii eiusdem præteri-

ti temporis, τος in ᾱ conuersa, ac ῡ penultimæ add. Nā ō μικρὸν ut supra dictum est, προσθέσει τοῦ ῡ producitur & sic τετυφοῦα dicendum fuerat διὰ τοῦ διφθόγγου. sicut τύπτοντος τύπτουσα. Sed quoniam fœminina a masculinis formata in ᾱ purum desinentia ut plurimum ἰῶτα in penultima habere uolunt additum est ἰῶτα & abiectum ō μικρὸν cum tres uocales in eadē syllaba minime locari possint. & sic ῃ diph. impropria facta est. τὸ ᾱ βραχὺ. quia omne fœmininum in ᾱ desinens προπαροξύτονον siue προπερισπώμενον corripit ᾱ ut supra dictum est. Vnde penultima quæ natura lōga est ante breuem suscipiens accentum circunflectit̃ ἡ γενικὴ τῆς τετυφυίας. τὸ ᾱ. μακρὸν Quoniam omnis genitiuus par proprio nominatiuo producit extremam. supans autem corripit. ℂ Τὸ οὐδέτερον

ℂ Τὸ τετυφὸς a genitiuo participii masculini fit τετυφότος ἀποβολῇ τοῦ το, τετυφός. τοῦ τετυφότος. τῷ τετυφότι. τὸ τετυφὸς & reliqua.

ℂ Ἀόριστος ᾱ.

Τύψας a prima persona primi aoristi abiecto augumento, & addito σ ἔτυψα ὁ τύψας. Vel a secunda persona eodē modo abiecto augumento tantum. τὸ ψᾱς. μακρὸν quoniam masculina in σας desinentia barytona, siue nomina sint, siue participia producunt extremam. ἡ γενικὴ τοῦ τύψαντος. sicut τοῦ τύπτοντος.

ℂ Τὸ θηλυκόν.

ℂ Ἡ τύψασα fit a gēitiuo participii masculini. Nam omne participium διὰ τοῦ ντ declinatum extremam

genitiui in σα uertens, ac penultimam natura produ-
cens fœmininum facit. ἡ θηλυκή. τῆς τυψάσης. sicut τῆς μού-
σης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τύψαν a genitiuo participii masculi
ni sicut τύπτον. τὸ ψαν. βραχὺ quia omne neutrum in ν de
sinens & reliqua ut supra. declinatur autem ὁ τύψας τοῦ
τύψαντος. τῷ τύψαντι. ℭ Ἀόριστος β'.

ℭ Ὁ τυπὼν a prima persona secundi aoristi, abiecto au
gumento & ο paruo in ω magnum mutato ac accentu i
ultimam translato. ut ἔτυπον ὁ τυπὼν τοῦ τυπόντος. τὸ θηλυ
κὸν ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυπὸν τοῦ τυπόντος
sicut participium præsentis temporis. ℭ Μέλλ. α'.

ℭ Ὁ τύψων. a prima persona primi futuri προσθέσει τοῦ ν.
τύψω. τύψων τοῦ τύψοντος. τὸ θηλυκὸν ἡ τύψουσα. τῆς τυψούσης
τὸ οὐδέτερον. τὸ τύψον τοῦ τύψοντος. ℭ Μέλλ. β'.

ℭ Ὁ τυπῶν a prima persona secundi futuri, add. ν. cuius
extrema circunflectitur. Nam participium secundi fu-
turi ὁμόφωνον participio s'i aoristi nõ tamen ὁμότονον. hoc
est, conueniunt uoce, non autem accentu. participium
enim secundi aoristi semper acuitur, & per ον de-
clinatur, ac etiam neutrum in ον facit. Patticipium ue
ro secundi futuri circunflectitur semper, & per οῦν decli
natur ac perinde neutrum in οῦν habet. ut ὁ τυπῶν τοῦ τυ-
ποῦντος. τὸ θηλυκόν. ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον τὸ τυ
ποῦν τοῦ τυποῦντος.

ℭ Μετοχαὶ παθητικαὶ ἐνεστῶς κ παρατ'.

ℭ Ὁ τυπτόμενος. ἀπὸ τοῦ τύπτομαι fit quia omne passiuũ si
ue medium habens in fine μαι declinatiuum uertens ex-
tremam

tremam primæ personæ ι μένος participium facit. τὸ πο̄:
μικρὸν ut in uerbo. Quoniam omne uerbũ passiuũ &
medium habens μ̄ absq; synæresi in syllaba finali ο̄ ha-
bere debet uel solum, uel cum ῑ exceptis subiunctiuis.
τὸ με̄: ψιλὸν nam participia in μένοσ acuunt antepenulti-
mã, ac per ε̄ ψιλὸν scribũtur. τὸ νοσ̄: μικρὸν quoniã mascu-
lina & fœminina in νοσ̄ μικρὸν desinentia, & neutra in
ο̄ν, habentia genitiuũ in οῡ. per ο̄ scribuntur. Ἡ γενικὴ τοῦ
τυπτομένου. Nã masculina in ο̄σ desinentia in οῡ faciunt
genitiuũ. τὸ θηλυκὸν ἡ τυπτομένη a masculino fit. quoniã
omne desinens in ο̄σ cum aliqua cõsonante præter ρ̄ si
fœmininũ habet, in η̄ facit illud. ἡ γενικὴ τῆς τυπτομένης. τὸ
οὐδέτερον. τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου. a masculino fit.
quoniam omne masculinum paribus syllabis declina
tum cum ex se faciat neutrum simile proprio accusati-
uo facit illud & eandem habet declinationem, ut τὸν σο
φὸν τὸ σοφὸν τοῦ σοφοῦ. τὸν τυπτόμενον. τὸ τυπτόμενον τοῦ τυπτο-
μένου. παρακείμενος. καὶ ὑπερσυντέλικος. Ὁ τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου. ἀπὸ τοῦ τέ-
τυμμαι. prima persona præteriti perfecti passiui, per re-
gulam iam dictam quoniam omne passiuũ siue mediũ
& cætera Acuit penultimã contra cõmunem regulam
quia participia in μένοσ desinentia acuũt antepenultimã.
hoc autem factum est quoniam præteritum passiuum
syncopã patitur, ac defectum syllabæ in uerbo. quibus-
dam tamen participiis cõtrarium euenit, quæ cum syn
copam siue systolen patiantur, acuunt antepenulti-
mam. ut ὁρμημένος ὅρμενος. δεδεγμένος δέγμενος κομένος

&

ἀσμενος. ἀπὸ τοῦ ἥδομαι. τὸ εὐφραινόμενος. προπαροξύτονον ἢ εἰς ἀνα τὴν συστολήν. τὸ θηλυκὸν ἡ τετυμμένη τῆς τετυμμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ τετυμμένον τοῦ τετυμμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ τυφθεὶς ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. prima persona primi aoristi passiui. Quoniam omne uerbum in ν desinens cum uocali natura longa, nec habens μ declinatiuum, mutato ν in σ ὀξύτονον participium facit. τὸ φθεὶς diph. qa desinentia in εις διὰ τοῦ ντ declinata diphthongum habent. Acuit ēt extremā quoniam omnis nominatiuus & accusatiuus nō existens ex synæresi acuuntur. Quo in loco quæri posset cur participium aoristi passiui nō seruauit η sed illud in ει diph. mutauit. Dicitur φ desinētia in ης διὰ τοῦ η facientia triplex genus per ος purum appetūt declinari, ut ὁ εὐσεβὴς τοῦ εὐσεβέος. participia uero inæqualibus syllabis declinata uel per ντ declinantur, uel per τος absque ν ob quā rem mutauit η in ει diph. ut sit imitatio declinationis nominis quæ quidem ualeat triplex genus, ac etiam declinationem suscipere διὰ τοῦ ντ. ἡ γενική. τοῦ τυφθέντος. a ntō fit addita τος syllaba ac subtracta subiunctiua uocali diphtōgi, deinde σ in ν conuerso τυφθεῖντος tamen esse debuerat. Sed declinata per ντ syllabā quæ in ntō natura existit longa in genitiuo uertunt in positione longam καὶ ἄλλως. Desinētia in σ cū diph. in genitiuo abiiciūt

ſubiunctiuã uocalẽ excipiũtur κλεὶς κλειδός. παῖς παιδός. ἡ δαῒς δαιτός. Declinatur ẽt per ντ. quia oĩs genitiuus participii proprium ſuperans nominatiuum διὰ τοῦ ντ declinatur dempto præterito perfecto. ἡ δοτικὴ τῷ τυφθέντι. ἡ αἰτιατικὴ τὸν τυφθέντα. ἡ κλητικὴ ὦ τυφθείς Nam omnia participia inæqualibus ſyll. declinata & reliqua. ℭ Δυϊκὰ τὼ τυφθέντε. τοῖν τυφθέντοιν. ὦ τυφθέντε. ℭ Πληθυντικὰ οἱ τυφθέντες. τῶν τυφθέντων. τοῖς τυφθεῖσι a datiuo ſingulari fit. ſicut ἀπὸ τοῦ τύπτοντι τύπτουσι differunt tamen diphthongo. Nam τύπτουσι producit penultimã διὰ τοῦ υ. quoniã ὀμικρὸν productũ, additione τοῦ υ. producitur. τυφθεῖσι uero διὰ τοῦ ἰῶτα. quoniam ε productum, additione τοῦ ἰῶτα producitur, ſicut χαρίεντι χαρίεισι. pôt etiam huiuſmodi datiuus a ntõ ſingulari deduci addito ι ac accentu ex acuto in circunflexum mutato. Vbi penultima natura longa accentũ ſuſcipiens breuem præcedít τυφθεὶς τυφθεῖσι. ἡ αἰτιατικὴ τοὺς τυφθέντας. ἡ κλητικὴ ὦ τυφθέντες. ℭ Τὸ θηλυκὸν. Ἡ τυφθεῖσα. τῆς τυφθείσης a genitiuo participii maſculini fit. Nam omne participiũ διὰ ντ declinatum extremam genitiui in σα conuertens, ac penultimã natura ꝓducẽs fœmininũ facit, ut τυφθέντος τυφθεῖσα. ℭ Τὸ οὐδέτερον. Τὸ τυφθὲν τοῦ τυφθέντος. fit a genitiuo participii maſculini extrema ſyll, abiecta. ſicut τὸ τύπτον ἀπὸ τοῦ τύπτοντος. τὸ φθε[illegible]λόν.

ℭ Ἀόριστος δεύτερος.

ℭ Ὁ τυπείς. τοῦ τυπέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτύπην prima perſona

secundi aoristi τὸ θηλυκὸν ἡ τυπεῖσα. τῆς τυπείσης τὸ οὐδέτε-
ρον τὸ τυπέν. τοῦ τυπέντος. Et hæc omnia formationes & declĩationes participii primi aoristi omnino sequũtur

¶ μελλ. α. ὁ τυφθησόμενος. τοῦ τυφθησομένου. ἀπὸ τοῦ τυφθήσο-μαι prima persona primi futuri passiui μαι in μενος conuersa. μελλ. β. ὁ τυπησόμενος τοῦ τυπησομένου a prima persona secundi futuri passiui. τυπήσομαι. μετ' ὀλίγ. μελλ. ὁ τετυψόμενος. τοῦ τετυψομένου. ἀπὸ τοῦ τετύψομαι prima persona τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντος μαι εἰς μενος conuersa.

¶ Μετοχαὶ μέσαι.

P Articipia media singula a singularis temporibus fiunt extrema in μενος conuersa quemadmodum & passiua ut τύπτομαι ὁ τυπτόμενος. ἐτυψάμην ὁ τυψάμενος. ἐτυπόμην ὁ τυπόμενος. τύψομαι ὁ τυψόμενος. τυποῦμαι ὁ τυπούμενος. excipitur participium præteriti perfecti, quod actiuorum more ab ipso medio præterito fit. extrema in ως mutata, ut τέτυπα ὁ τετυπώς. τοῦ τετυπότος.

¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ τῶν εἰς μι. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ Τιθεὶς a prima persona τοῦ παρατατικοῦ ἐτίθην.

Quoniam omne uerbum in ν desinẽs cum uocali natura longa, non habens μ declinatiuum, in ς ὀξύτονον facit participium τὸ θεὶς ĩ diphthongꝰ. quoniam in εῖ desinentia διὰ τοῦ ντ declinata diph. habent. ἢ ἄλλως. ¶ Desinẽntia in ης διὰ τοῦ η, facientia triplex

genus

genus & reliqua ut in primo aoristo passiuo dictũ est ἄλλως primitiuum huius uerbi τίθημι hoc est τιθέω. θῶ. a perfectiõe habet ε. ε ψιλὸν uero cũ producitur appositione τοῦ ι producitur. ob quã rem prima coniugatio uerborum in μι facit participium διὰ τοῦ ει διφθόγγου, non autem διὰ τοῦ η. Quo in loco aduertẽdum est quod omnia participia masculina uerborum actiuorum tã in ω quam in μι desinentiũ extremam syllabam productam habent. Quo modo autem producatur aperiendum est. Nã in uerbis in ω patet, omnia participia in ω desinere, uno excepto, uidelicet primi aoristi quod in ας productã desinit, ὁ τύψας. At in uerbis in μι quoniam eorũ participia præsentis tpis, & secundi aoristi uarias habent terminationes, uarias etiam formationes habere necesse est. Cum igitur participia præsentis temporis horũ uerborũ formẽtur a prima persona pti imperfecti, cuius extrema lõga ẽ, in oĩbus cõiugationibus, ut ἐτίθην. ἵστην. ἐδίδων. ἐζεύγνυν. & ẽt ipsa in longam desinere necesse est. appetant præterea τὰ χαρακτηριστικὰ coniugationum, hoc est formatiuas uocales, uidelicet ε. α. ο. υ, quæ breues sunt sicut ĩ eorum perfectis τιθέω. ἱστάω. διδόω ζευγνύω. opus est formare dicta participia alio & alio modo secundũ diuersas uocales coniugationum. Participium igitur primæ coniugationis formatur a prima persona præteriti imperfecti, abiecto prius augumẽto, deinde extrema uocali in propriã figuratiuã cõiugationis quæ est ε. & ν in σ mutatis, ac etiam accẽtu in ultimã translato, ut ἐτί-

θην ὁ τιθές. sed quoniam extrema breuis est, contra parti-
cipiorum actiuorum naturā assumpto ῑ in diphthon-
go producitur ut supra dictum est, & sic τιθεὶς fit. ubi ser
uata est ε̄ figuratiua uocalis coniugationis in ipsa di-
phthongo. Participiū secundæ coniugationis etiā a pri
ma persona ptí impfecti fit extrema in propriā figura-
tiuā, quæ est ᾱ & ν̄ in σ̄ mutatis, ut ἵστην ὁ ἱστὰς τοῦ ἱστάντος
ubi nulla uocalium adiunctione opus est, cum ᾱ sit an
ceps & eadem breuis in se ipsam longā mutari possit.
In tertia coniugatione fit participium ét a prima per-
sona ptí imperfecti abiecto augumento, & ω̄ magno in
ο̄ paruum, quæ est figuratiua huius coniugationis, ac ét
ν̄ ī σ̄ mutatis, ut ἐδίδων ὁ διδὸς ubi ος̄ syll. breuis est, quæ
assumpto ῡ producitur diphthongo ut supra dictum
est & sic fit διδούς. In quarta etiā a prima persona ptí im
perfecti fit participiū abiecto augumento, & ν̄ in σ̄ con
uerso, ut ἐζεύγνυν. ζευγνύς. ubi nulla est facta uocalis mu-
tatio cum ῡ ἀντίστοιχον nō habeat in qđ mutari possit, sed
se ipsum breue in longū mutat. ἡ γενικὴ τοῦ τιθέντος a no
minatiuo fit, sicut ἀπὸ τοῦ τυφθεὶς τυφθέντος. ἡ δοτικὴ τῷ τι-
θέντι. ἡ αἰτιατικὴ τὸν τιθέντα. ἡ κλητικὴ ὦ τιθείς. sicut ὦ τυφθείς
ℭ Δυϊκὰ τὼ τιθέντε τοῖν τιθέντοιν. ὦ τιθέντε. ℭ Πληθυντικὰ οἱ
τιθέντες. τῶν τιθέντων. τοῖς τιθεῖσι. sicut τοῖς τυφθεῖσι. τοὺς τιθέν
τας. ὦ τιθέντες. τὸ θηλυκὸν ἡ τιθεῖσα. τῆς τιθείσης. τῇ τιθείσῃ. si-
cut ἡ τυφθεῖσα. τῆς τυφθείσης. τὸ οὐδέτερον τὸ τιθέν. τοῦ τιθέν-
τος. sicut τὸ τυφθὲν τοῦ τυφθέντος. & cætera.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ὁ τεθεικὼς τοῦ τεθεικότος. ἀπὸ τοῦ τέθεικα prima persona præteriti perfecti sicut τετυφὼς ἀπὸ τοῦ τέτυφα. τὸ θηλυκὸν ἡ τεθεικυῖα. τῆς τεθεικυίας. sicut ἡ τετυφυῖα. τὸ οὐδέτερον. τὸ τεθεικὸς τοῦ τεθεικότος. sicut τὸ τετυφὸς τοῦ τετυφότος.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ θήκας τοῦ θήκαντος esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἔθηκα sicut ὁ τύψας ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. Sed eius usus nõ habetur quoniam hic aoristus exceptus est a regula cũ futuri consonanté non seruauerit sicut in uerbis dictũ est.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ θεὶς τοῦ θέντος ἀπὸ τοῦ ἔθην prima persona secundi aoristi sicut ἀπὸ τοῦ ἐτίθην ὁ τιθείς. τὸ θηλυκὸν ἡ θεῖσα τῆς θείσης sicut ἡ τιθεῖσα τῆς τιθείσης. τὸ οὐδέτερον τὸ θὲν τοῦ θέντος. sicut τὸ τιθὲν τοῦ τιθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ θήσων, τοῦ θήσοντος ἀπὸ τοῦ θήσω. sicut ὁ τύψων ἀπὸ τοῦ τύψω. τὸ θηλυκὸν ἡ θήσουσα. τῆς θησούσης. τὸ οὐδέτερον τὸ θῆσον. τοῦ θήσοντος.

Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ τιθέμενος. τοῦ τιθεμένου. ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. μαι in μενος conuersa. sicut ὁ τυπτόμενος ἀπὸ τοῦ τύπτομαι. τὸ θηλυκὸν ἡ τιθεμένη. τῆς τιθεμένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τιθέμενον. τοῦ τιθεμένου.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ὁ τεθειμένος. τοῦ τεθειμένου. ἀπὸ τοῦ τέθειμαι prima persona præteriti perfecti passiui. τὸ θηλυκὸν ἡ τεθειμένη. τῆς τεθειμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ τεθειμένον. τοῦ τεθειμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ τεθεὶς τοῦ τεθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτέθην. prima persona primi aoristi passiui. sicut ὁ τυφθεὶς ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. τὸ θηλυκὸν ἡ τεθεῖσα. τῆς τεθείσης. τὸ οὐδέτερον τὸ τεθὲν τοῦ τεθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ τεθησόμενος. τοῦ τεθησομένου. ἀπὸ τοῦ τεθήσομαι prima persona primi futuri passiui. τὸ θηλυκὸν ἡ τεθησομένη τῆς τεθησομένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τεθησόμενον. τοῦ τεθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ὁ τεθεισόμενος. τοῦ τεθεισομένου. ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι prima persona τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντος. τὸ θηλυκὸν ἡ τεθεισομένη τῆς τεθεισομένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τεθεισόμενον. τοῦ τεθεισομένου.

Μετοχαὶ μέσαι ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

Ὁ τιθέμενος. τοῦ τιθεμένου. a prima persona præsentis. queadmodum passiuũ τὸ. θηλυκὸν ἡ τιθεμένη. τὸ οὐδέτερον τὸ τιθέμενον.

Participium præteriti medii nõ inuenitur cum nõ habeat unde formari possit. Nam in uerbis in μι, Mediũ præteritum & secundum futurum formari non possunt. sicut in uerbis dictum est.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ θέμενος. τοῦ θεμένου. ἀπὸ τοῦ ἐθέμην prima persona secundi aoristi medii τὸ θηλυκὸν ἡ θεμένη. τῆς θεμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ θέμενον τοῦ θεμένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ θησόμενος τοῦ θησομένου. ἀπὸ τοῦ θήσομαι prima persona primi futuri medii τὸ θηλυκὸν ἡ θησομένη. τῆς θησομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ θησόμενον. τοῦ θησομένου.

Δευτέρα συζυγία τῶν εἰς μι ἐνεστὼς καὶ παρακείμενος.

ὁ ἱστάς, τοῦ ἱστάντος, ἀπὸ τοῦ ἵστην prima persona præteriti imperfecti η in α conuersa, sicut in prima coniugatione dictum est. τὸ θηλυκὸν ἡ ἱστᾶσα τῆς ἱστάσης· τὸ οὐδέτερον τὸ ἱστὰν τοῦ ἱστάντος.

ὁ ἑστηκὼς τοῦ ἑστηκότος, ἀπὸ τοῦ ἕστηκα extrema in κὼς mutata. τὸ θηλυκὸν ἡ ἑστηκυῖα τῆς ἑστηκυίας. τὸ οὐδέτερον τὸ ἑστηκὸς τοῦ ἑστηκότος. Inuenitur etiam ὁ ἑσταὼς τοῦ ἑσταότος ἀπὸ τοῦ ἕσταα ἰωνικῶς. Cõsueuerunt enim iones subtrahere κ in præteritis, ac penultimam corripere, ut βέβηκα βέβαα, sic ἕστηκα ἕσταα. unde participium ἑσταὼς ἑσταότος καὶ κατὰ συναλοιφὴν ἢ κρᾶσιν ἑστὼς ἑστῶτος. a quo fœmininum ἡ ἑστῶσα τῆς ἑστώσης. Nam regula est ꝙ participia in ως si sint ἀπαθῆ. hoc est sine passione per ο declinata in υια faciunt fœmininum ut ἑστηκὼς ἑστηκότος. ἑστηκυῖα. Si uero patiantur & declinationem habeant per ω, faciunt fœmininum in σα ut ἑστὼς ἑστῶτος ἡ ἑστῶσα. Vnde διεστῶσα quo Isocrates ad demonicũ usus est sic inquiẽs ἐν πολλοῖς μὲν ὦ δημόνικε πολὺ διεστώσας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας & reliqua. Neutrum uero & ipsum etiam per ω magnum scribendum est, ut τὸ ἑστὼς τοῦ ἑστῶτος. & neutrum horum circunflectitur, quoniam crasis non est facta ex acuto & graui. Nam omnis synæresis siue crasis ex acuto & graui circunflexum facit ut ποιέω ποιῶ, at in hoc participio ἑσταώς ĩ penultima habet grauem, ĩ ultima uero acutum, quoniã participia in ως præteriti perfecti super extremã habẽt acutum

ut τετυφώς. ex graui enim & acuto non fit circunflexus cum in diuersum tendāt, nec usquam ad unum concurrant. iccirco ἑστὼς siue masculini generis sit, siue neutri acuitur quamuis extrema per crasim sit longa. In obliquis uero & eorum fœmininis eadem syllaba quæ ex ultima penultima facta est circunflectitur, quoniam alia syllaba adueniente, accentuum regula uariata est, quæ eiusmodi est. Omnis longa natura ante breuem finalem & in eadem existens parte, acutum suscipiens, circunflectitur, ut μοῦσα μοῖρα. sic ἑστῶτος, & ἑστῶσα. Hoc idem patitur & γεγὼς γεγῶτος, ἀπὸ τοῦ γεγαώς. & μεμώς μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ μεμαώς. & βεβὼς βεβῶτος ἀπὸ τοῦ βεβαώς. quorum fœminina sunt γεγῶσα. μεμῶσα βεβῶσα. Neutra uero τὸ γεγώς τοῦ γεγῶτος. τὸ μεμώς. τοῦ μεμῶτος τὸ βεβώς τοῦ βεβῶτος. Præterita uero cōmunia a quibus hæc deducuntur sunt γέγηκα ἀπὸ τοῦ γῶ γήσω. μέμηκα, ἀπὸ τοῦ μῶ μήσω. βέβηκα ἀπὸ τοῦ βῶ βήσω, a quibus subtracto κ ac penultima correpta ἰωνικῶς. fit γέγαα μέμαα βέβαα. Vnde participia γεγαώς. μεμαώς. βεβαώς, ἐν κράσει γεγώς. μεμώς. βεβώς.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ στήσας. τοῦ στήσαντος. ἀπὸ τοῦ ἔστησα prima persona primi aoristi. Sicut τύψας τύψαντος ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. τὸ θηλυκὸν ἡ στήσασα. τῆς στησάσης. τὸ οὐδέτερον τὸ στῆσαν, τοῦ στήσαντος.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ στὰς τοῦ στάντος. ἀπὸ τοῦ ἔστην. sicut ἱστὰς ἀπὸ τοῦ ἵστημι. τὸ θη

λυκὸν ἡ ἑστῶσα. τῆς ἑστώσης. τὸ οὐδέτερον τὸ ἑστὼς τοῦ ἑστῶτος.

¶ Μέλλων πρῶτος.

¶ Ὁ στήσων. τοῦ στήσοντος. ἀπὸ τοῦ στήσω prima persona primi futuri ἡ στήσουσα. τὸ στῆσον.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστῶτος παρατατικοῦ.

¶ Ὁ ἱστάμενος. τοῦ ἱσταμένου. ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι. μαι in μένος cōuersa. τὸ θηλυκὸν ἡ ἱσταμένη. τῆς ἱσταμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ ἱστάμενον τοῦ ἱσταμένου.

¶ Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικοῦ.

¶ Ὁ ἑσταμένος. τοῦ ἑσταμένου. ἀπὸ τοῦ ἕσταμαι prima persona præteriti perfecti sicut τετυμμένος ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. τὸ θηλυκὸν ἡ ἑσταμένη. τῆς ἑσταμένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ ἑσταμένον. τοῦ ἑσταμένου.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Ὁ σταθείς. τοῦ σταθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐστάθην prima persona primi aoristi passiui, sicut τυφθεὶς τυφθέντος ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην τὸ θηλυκὸν ἡ σταθεῖσα τῆς σταθείσης. τὸ οὐδέτερον τὸ σταθὲν τοῦ σταθέντος.

¶ Μέλλων πρῶτος.

¶ Ὁ σταθησόμενος τοῦ σταθησομένου. ἀπὸ τοῦ σταθήσομαι prima persona futuri passiui. τὸ θηλυκὸν ἡ σταθησομένη. τῆς σταθησομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ σταθησόμενον. τοῦ σταθησομένου.

¶ Μετ' ὀλίγον μέλλων.

¶ Ὁ ἑστασόμενος. τοῦ ἑστασομένου. a prima persona τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντος. ἑστάσομαι. τὸ θηλυκὸν ἡ ἑστασομένη τῆς ἑστασομένης τὸ οὐδέτερον τὸ ἑστασόμενον. τοῦ ἑστασομένου.

¶ Μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ὁ ἱστάμενος τοῦ ἱσταμένου. ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι. quemadmodum & passiuum.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Ὁ στησάμενος. τοῦ στησαμένου. ἀπὸ τοῦ ἐστησάμην. τὸ θηλυκὸν ἡ στησαμένη. τῆς στησαμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ στησάμενον. τοῦ στησαμένου.

¶ Ἀόριστος δεύτερος.

¶ Ὁ στάμενος. τοῦ σταμένου. ἀπὸ τοῦ ἐστάμην ἀχρήστου, τὸ θηλυκὸν ἡ σταμένη. τῆς σταμένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ στάμενον. τοῦ σταμένου.

¶ Μέλλων α.

¶ Ὁ στησόμενος. τοῦ στησομένου. τὸ θηλυκὸν ἡ στησομένη. τῆς στησομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ στησόμενον. τοῦ στησομένου.

¶ Τρίτης συζυγίας. μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ὁ διδούς. τοῦ διδόντος ἀπὸ τοῦ ἐδίδων prima persona praeteriti imperfecti ω magno in ο paruum couerso, ac υ interposito sicut in prima coniugatione uerborum in μι dictum est. τὸ θηλυκὸν ἡ διδοῦσα. τῆς διδούσης. τὸ οὐδέτερον τὸ διδόν. τοῦ διδόντος.

¶ Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

¶ Ὁ δεδωκώς. τοῦ δεδωκότος. ἀπὸ τοῦ δέδωκα. τὸ θηλυκὸν ἡ δεδωκυῖα. τῆς δεδωκυίας. τὸ οὐδέτερον. τὸ δεδωκός. τοῦ δεδωκότος.

¶ Ἀόριστος β.

¶ Ὁ δούς. τοῦ δόντος. ἀπὸ τοῦ ἔδων. ὡς διδοὺς ἀπὸ τοῦ ἐδίδων. τὸ θηλυκὸν ἡ δοῦσα. τῆς δούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ δόν τοῦ δόντος.

¶ Μέλλων πρῶτος.

¶ Ὁ δώσων τοῦ δώσοντος. ἀπὸ τοῦ δώσω. τὸ θηλυκὸν ἡ δώσουσα. τῆς δωσούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ δῶσον. τοῦ δώσοντος.

ὁριστικὰ

Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ διδόμενος. τοῦ διδομένου. ἀπὸ τοῦ δίδομαι. τὸ θηλυκὸν ἡ διδομένη. τῆς διδομένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ διδόμενον. τοῦ διδομένου.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ὁ δεδομένος. τοῦ δεδομένου. ἀπὸ τοῦ δέδομαι. τὸ θηλυκὸν ἡ δεδομένη. τῆς δεδομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ δεδομένον τοῦ δεδομένου.

Ἀόρ. α. ὁ δοθεὶς τοῦ δοθέντος ἀπὸ τοῦ ἐδόθην prima persona primi aoristi passiui. τὸ θηλυκὸν ἡ δοθεῖσα τῆς δοθείσης τὸ οὐδέτερον. τὸ δοθέν. τοῦ δοθέντος

Ὁ δοθησόμενος τοῦ δοθησομένου. τὸ θηλυκὸν ἡ δοθησομένη. τῆς δοθησομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ δοθησόμενον. τοῦ δοθησομένου.

Μετ. μέλ.

Ὁ δεδοσόμενος τοῦ δεδοσομένου ἀπὸ τοῦ δεδόσομαι τὸ θηλυκὸν ἡ δεδοσομένη. τῆς δεδοσομένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ δεδοσόμενον. τοῦ δεδοσομένου.

Μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ διδόμενος τοῦ διδομένου. ἀπὸ τοῦ δίδομαι sicut & passiuum. τὸ θηλυκὸν ἡ διδομένη τῆς διδομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ διδόμενον τοῦ διδομένου.

Ἀόριστος. α. οὐκ ἔστιν. Ἀόρ. β.

Ὁ δόμενος. τοῦ δομένου. ἀπὸ τοῦ ἐδόμην. τὸ θηλυκόν. ἡ δομένη τῆς δομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ δόμενον. τοῦ δομένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ δωσόμενος. τοῦ δωσομένου. ἀπὸ τοῦ δώσομαι. τὸ θηλυκὸν ἡ δωσομένη. τῆς δωσομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ δωσόμενον τοῦ δωσομένου.

¶ Τετάρτη συζυγία. μετοχαὶ ἐνεργητικαί. ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

¶ Ὁ ζευγνύς. τοῦ ζευγνύντος. ἀπὸ τοῦ ἐζεύγνυν prima persona præteriti imperfecti ut in prima coniugatione uerborum in μι dictum est. τὸ θηλυκὸν ἡ ζευγνῦσα. τῆς ζευγνύσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευγνύντος.

¶ Μετοχαὶ παθητικαὶ καὶ μέσαι. ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

¶ Ὁ ζευγνύμενος. τοῦ ζευγνυμένου. ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμαι. τὸ θηλυκὸν ἡ ζευγνυμένη. τῆς ζευγνυμένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ ζευγνύμενον τοῦ ζευγνυμένου. Et hæc eadem media sunt.

¶ Τέλος τῶν μετοχῶν.

¶ Περὶ τῶν ἄρθρων

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων. καὶ ὑποτασσόμενον. hoc est. Articulus est pars oratiõis causalis præpositiua declinationi nominum & subiũctiua siue subordĩatiua & hæc definitio uniuersaliter ab omnibus ponitur. Quæ uero in prĩcipio operis posita est a Theodoro gaza in quarto τῶν εἰς τέσσαρα accepimus.

¶ Articulorum aliqui præpositiui aliqui suppositiui. præpositiui sunt hi. ¶ Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὁ. τοῦ. τῷ. τόν.

¶ Δυϊκά. τὼ τοῖν. ¶ Πληθυντικά. οἱ. τῶν τοῖς. τούς.

¶ Θηλυκὰ ἑνικά. ἡ τῆς. τῇ. τήν. ¶ Δυϊκὰ τὰ. ταῖν. ¶ Πληθυντικά. αἱ τῶν ταῖς τάς.

¶ Οὐδέτερα ἑνικά. τὸ τοῦ τῷ τό. ¶ Δυϊκὰ τὼ τοῖν. ¶ Πληθυντικὰ τὰ τῶν τοῖς τά.

¶ Suppositiui. ἀρσενικὰ ἑνικά. ὃς οὗ ᾧ ὅν. ¶ Δυϊκὰ ὥ οἷν.

Πληθυντικὰ οἱ. ὧν. οἷς. οὕς. ¶ Θηλυκὰ ἑνικά. ἥ. ἧς. ᾗ. ἥν. ¶ Δυϊκὰ ἅ. αἷν. ¶ Πληθυντικὰ αἵ. ὧν. αἷς. ἅς. ¶ Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ. οὗ. ᾧ. ὅ. ¶ Δυϊκὰ ὥ. οἷν. ¶ Πληθυντικὰ ἅ. ὧν. οἷς. ἅ.

¶ Articuli præpositiui & pro nominibus interrogatiuis accipiuntur τῷ enim ἀντὶ τοῦ τίνι & τὸν ἀντὶ τοῦ τίνα. & in aliis similiter. Sumuntur autem & pro demonstratiuo pronomine τὸν enim pro τοῦτον. & τὴν ἀντὶ τοῦ ταύτην. & in aliis similiter. Etiam cum δέ cōiunctione compositi demonstratiua pronomina fiunt, ut ὅδε ἀντὶ τοῦ οὗτος. καὶ ἥδε ἀντὶ τοῦ αὕτη. & τόδε pro τοῦτο. & in aliis casibus similiter.

¶ Articuli suppositiui cum nomine infinito τις compositi relatiua fiunt.

¶ Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅστις. οὗτινος. ᾧτινι. ὅντινα. ¶ Πληθυντικὰ οἵτινες. ὧντινων. οἷστισιν. οὕστινας. ¶ Θηλυκὰ ἑνικά.

¶ Ἥτις. ἧστινος. ᾗτινι. ἥντινα. ¶ Πληθυντικὰ. αἵτινες. ὧντινων. αἷστισιν.. ἅστινας. ¶ Οὐδέτερα ἑνικά.

¶ Ὅτι. οὗτινος. ᾧτινι. ὅτι. ¶ Πληθυντικὰ ἅτινα. ὧντινων. οἷστισιν. ἅτινα.

¶ Etiam si cum περ coniunctione repletiua cōponantur tantūdem possunt. ut ὅσπερ ἀντὶ τοῦ ὅστις. ἥπερ ἀντὶ τοῦ ἥτις. ὅπερ ἀντὶ τοῦ ὅτι. eodem modo si cum aliis cōiunctionibus componentur γε scilicet & δή.

¶ Ἀρσενικὰ ἑνικά.

¶ Ὅσπερ. οὗπερ. ᾧπερ. ὅνπερ. ¶ Θηλυκὰ ἑνικά. ἥπερ. ἧσπερ. ᾗπερ. ἥνπερ. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅπερ. οὗπερ. ᾧπερ. ὅπερ. & alia sil'r

¶ Τέλος.

Περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν.

ἀ

Ντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. idest pronomen est pars orationis declinabilis pro nomine assumpta. Dicitur autem ἀντωνομία ἀπὸ τοῦ ἀντὶ quod prō significat, & ὄνομα nomen̄. στροφῆ τοῦ προτέρου ο εἰς ω τοῦ δευτέρου δὲ εἰς υ. Habet autē accidētia quatuor. genera numeros casus & personas. ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος. ἡ δὲ κτητική. ἡ δὲ δεικτική. ἡ δὲ ἀναφορική. ἡ δὲ σύνθετος: idest pronominum, hoc quidem primitiuum. hoc possessiuum. hoc demostratiuū. hoc relatiuum. hoc autem compositū. Primitiua quidem tria. ἐγὼ σὺ ὅς. Horum declinationes positiuæ hæ.

Πρώτου προσώπου.

Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα ἐγώ. ἡ γενικὴ ἐμοῦ. ἡ δοτικὴ ἐμοί. ἡ αἰτιατικὴ ἐμέ. Δυϊκά ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ νώ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶν. Πληθυντικά. ἡ εὐθεῖα ἡμεῖς. ἡ γενικὴ ἡμῶν. ἡ δοτικὴ ἡμῖν. ἡ αἰτιατικὴ ἡμᾶς.

Τοῦ δευτέρου.

Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα σύ. ἡ γενικὴ σοῦ. ἡ δοτικὴ σοί. ἡ αἰτιατικὴ σέ. Δυϊκά. σφῶ σφῶν. Πληθυντικὰ ὑμεῖς. ὑμῶν ὑμῖν. ὑμᾶς

Τοῦ τρίτου.

Ἑνικά. ὅς. οὗ. οἷ. ἕ. Δυϊκά. σφέ. σφίν. Πληθυντικὰ σφεῖς. σφῶν. σφίσι. σφᾶς. Appellantur .n. κλίσεις θεματικαί. idest declinationes positiuæ. quoniam unaquæque uox sui ipsius est positio, nec altera regulatur, sicut in nominibus & uerbis.

Possessiua uero a primitiuis deriuata octo ἐμός. σός. ὅς νωΐτερος. σφωΐτερος. ἡμέτερος. ὑμέτερος. σφέτερος. Quorum tria

rum tria a genitiuis ſingularibus fiunt. hoc eſt ἐμός· ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ· σὸς ἀπὸ τοῦ σοῦ· ὃς ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uero a nominatiuis dualibus. hoc eſt νωΐτερος ἀπὸ τοῦ νῶϊ· σφωΐτερος ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duob⁹ tm̄ dicuntur. A duali numero tertiæ perſonæ non fit pronomen poſſeſſiuum, quoniam σφὲ non eſt nominatiui caſus, ſed accuſatiui tantū. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt pronomina ideſt ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμέες ἡμεῖς· ὑμέτερος· ἀπὸ τοῦ ὑμέες ὑμεῖς· σφέτερος ἀπὸ τοῦ σφέες· σφεῖς. Et hæc nomina trium ſunt generū. Maſculiua enim & neutra tertiam declinationem ſimplicium ſequūtur. Fœminina uero ſecundam, ut ſicut ἐμός· ἐμοῦ· ἐμῷ· ἐμόν· καλός· καλοῦ· καλῷ· καλόν. ἐμή· ἐμῆς· ἐμῇ ἐμήν· ſicut καλή· καλῆς· καλῇ καλήν. ἐμόν· ἐμοῦ· ἐμῷ· ἐμόν· ſicut καλόν· καλοῦ· καλῷ καλόν. Sic & σός· σή· σόν· & ὅς· ἥ· ὅν. Deſinentia uero in ρος mittunt fœmininum in ᾱ & id quoq; in obliquis ſeruāt. ut νωΐτερος· νωϊτέρα· νωϊτέρας· νωϊτέρᾳ· σφωΐτερος· σφωϊτέρα· σφωϊτέρας· σφωϊτέρᾳ· ἡμέτερος· ἡμετέρα· ἡμετέρας· ἡμετέρᾳ· & alia ſimiliter.

¶ Demonſtratiua autem duo οὗτος· καὶ ἐκεῖνος· quorum talis eſt inflexio· οὗτος τούτου· τούτῳ· τοῦτον· ὦ οὗτος. ¶ Δυϊκὰ τούτω· τούτοιν· ὦ τούτω. ¶ Πληθυντικὰ οὗτοι· τούτων τούτοις· τούτους· ὦ οὗτοι.

¶ Θηλυκά.

¶ Αὕτη· ταύτης· ταύτῃ· ταύτην· ὦ αὕτη.

¶ Οὐδέτερα.

¶ Τοῦτο· τούτου· τούτῳ· τοῦτο· ὦ τοῦτο.

¶ Ἐκεῖνος· ἐκείνου· ἐκείνη· ἐκείνης· ἐκεῖνο· ἐκείνου· eodem modo declinatur.

¶ Relatiuum autem unum, & ipsum quoq; trium existit generum αὐτός· αὐτοῦ· αὐτῷ· αὐτόν· αὐτή· αὐτῆς· αὐτῇ· αὐτήν· αὐτό· αὐτοῦ· αὐτῷ αὐτό. Huius autem pronominis proprium est significatio trium personarum ut αὐτὸς ἐγὼ· αὐτὸς σύ· αὐτὸς ἐκεῖνος· & leuem spiritum semper habet. Si uero αὑτοῦ αὑτῷ αὑτὸν aspirata inueniantur, sciendum est pronomina reciproca esse, & ab ἑαυτοῦ deducta κατὰ ἀφαίρεσιν. nam aspiratio quæ erat super ε eadem etiam super αυ seruatur.

¶ Pronomina cõposita tria, quæ nominatiuũ non habent. uidelicet ἐμαυτοῦ σαυτοῦ· καὶ ἑαυτοῦ. Et hæc quoq; trium sunt generum. Sed aduertendum est composita primæ & secundæ personæ in tribus casibus singularis numeri solum uariari. Tertiæ uero etiam in plurali, nec solum coniunctim. sed ét disiunctim.

¶ Τοῦ πρώτου προσώπου.

ἐ Μαυτοῦ· ἐμαυτῷ· ἐμαυτόν· ἐμαυτῆς· ἐμαυτῇ· ἐμαυτήν· ἐμαυτοῦ· ἐμαυτῷ ἐμαυτό.

¶ Τοῦ δευτέρου προσώπου.

¶ Σαυτοῦ· σαυτῷ σαυτόν· σαυτῆς σαυτῇ· σαυτήν· σαυτοῦ· σαυτῷ· σαυτό.

¶ Τοῦ τρίτου προσώπου.

¶ Ἑαυτοῦ· ἑαυτῷ· ἑαυτόν· ἑαυτῆς· ἑαυτῇ· ἑαυτήν· ἑαυτοῦ· ἑαυτῷ ἑαυτό. ¶ Πληθυντικὰ ἑαυτῶν· καὶ σφῶν αὐτῶν· ἑαυτοῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς· ἑαυτοὺς· καὶ σφᾶς αὐτούς.

¶ Varia declinatio secundum uaria idiomata τοῦ πρώτου προσώπου. ἑνικά.

Εὐθεῖα κοινῶς ἐγώ. ἀττικῶς ἔγωγε, accentu in antepenultimam retracto. καὶ δωρικῶς ἐγὼν καὶ ἐγώνη. ἡ γενικὴ κοινῶς ἐμοῦ, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τοῦ ε. quod inclinatur ut τοῦτό μου σκόπει καὶ ἰωνικῶς ἐμέο, καὶ ἐμεῖο. aſſumpto ι in diphthongum καὶ ἀττικῶς ἐμέθεν, καὶ ἐμέθεν κατὰ συγκοπήν. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἐμεῦ. ἡ δοτικὴ ἐμοὶ & μοὶ. abiecto ε qđ ét inclinatur, ut τοῦτό μοι λέγε. ἡ αἰτιατικὴ ἐμὲ καὶ μέ, ὅπερ ἐγκλίνεται. ut τοῦτό με δίδασκε. ἡ κλητικὴ οὐκ ἔστι. ¶ Δυϊκὰ ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ νῶϊ, νῷ κατὰ συγκοπήν. iccirco acuitur, ſicut τῷ καλῷ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν καὶ νῷν. ¶ Πληθυντικὰ ἡ εὐθεῖα ἡμέες ἡμεῖς. καὶ δωρικῶς ἅμες. καὶ αἰολικῶς ἄμμες. unde κατὰ ἀναλογίαν fit ἄμμε nominatiui caſus, & accuſatiui dualis numeri. ἡ γενικὴ ἡμέων ἡμῶν καὶ ἡμείων. καὶ αἰολικῶς ἀμμέων. ἡ δοτικὴ ἡμῖν μόνον, ultima producta, ob quam rem circũflectitur. eadem uero nonnunq̃ apud poetas corripitur, atque acuitur ἥμιν. iones tamen, & attici ſæpe circumflectũt penultimam. Homerus ὦ φίλοι οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι. καὶ δωρικῶς ἁμὶν ὀξυτόνως. καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. ἡ αἰτιατικὴ ἡμέας ἡμᾶς.

¶ Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Εὐθεῖα. σύ καὶ δωρικῶς τύ. καὶ τύνη penultima producta licet σὺ corripiatur. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ τύνη μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ διῒ πατρί. ἡ γενικὴ σοῦ κοινῶς. καὶ σέο καὶ σεῖο ἰωνικῶς. σέθεν καὶ σέθεν.

ἀττικῶς. καὶ σεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς. ἡ δοτικὴ σοὶ καὶ δωρικῶς τοί. ἡ αἰτιατικὴ σέ. καὶ δωρικῶς τύ ἡ κλητικὴ σύ secundum aliquos. ¶ Δυϊκά ἡ εὐθεῖα. καὶ αἰτιατικὴ σφῶϊ. καὶ σφῷ ὀξυτόνως. sicut νῷ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφῶϊν καὶ σφῷν. ¶ Πληθυντικὰ ἡ εὐθεῖα. ὑμέες ὑμεῖς καὶ δωρικῶς ὕμες. καὶ αἰολικῶς ὔμμες. unde ὔμμε nominatiui casus dualis numeri κατὰ ἀναλογίαν. ἡ γενικὴ ὑμέων ὑμῶν. καὶ ὑμείων. καὶ αἰολικῶς ὑμμέων. ἡ δοτικὴ ὑμῖν qđ nũc ꝓducit extremã, nunc corripit, sicut ἡμῖν καὶ δωρικῶς ὕμιν. καὶ αἰολικῶς ὔμμι. ἡ αἰτιατικὴ ὑμέας ὑμᾶς

¶ Τοῦ τρίτου προσώπου.

Εὐθεῖα. ὅς. καὶ ἵ. secundum ueteres ἀρχαϊστί. ἡ γενικὴ οὗ
ἡ καὶ ἰωνικῶς ἕο. καὶ εἷο. καὶ ἀττικῶς ἕθεν. καὶ ἕθεν. ἢ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς εὗ. ἡ δοτικὴ οἷ. καὶ ἕοι. ἡ αἰτιατικὴ ἕ. ἡ κλητικὴ οὐκ ἔστι. Δυϊκὰ σφωέ. ἢ σφέ. in accusatiuo casu tantum ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωΐν. καὶ σφίν. Sciendum est σφωέ ἢ σφωΐν acutum accentum habere super extremã & inclinari ὅμηρος τίς τάρ σφωε, et καί σφωϊν δὸς ἀγγελ. ¶ Πληθυντικὰ ἡ εὐθεῖα σφέες σφεῖς καὶ σφὲς δωρικῶς. ἡ γενικὴ σφέων σφῶν. καὶ σφείων. ἡ δοτικὴ σφίσιν. ἡ αἰτιατικὴ σφέας σφᾶς.

¶ Περὶ τῶν κτητικῶν.

Ossessiua uero nomina præter supradicta, Alia apud poetas inueniuntur. ut τεός. τεή. τεόν. ἔθει δωρικῷ, ἀντὶ τοῦ σός. σή. σόν. ἑός. ἑή. ἑόν. ἀντὶ τοῦ ὅς. ἥ. ὅν. Sunt & alia quæ a nominatiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur

hoc est

hoc est ἄμες ὔμες σφὲς ἀπὸ μὲν τοῦ ἄμες. ἁμός. ἁμή. ἁμόν. pro ἡμέτερος ἡμετέρα. ἡμέτερον. ἀπὸ δὲ τοῦ ὔμες. ὑμός. ὑμή. ὑμόν. pro ὑμέτερος ὑμετέρα. ὑμέτερον. ἀπὸ δὲ τοῦ σφές, σφός. σφή. σφόν ἀντὶ τοῦ σφέτερος. σφετέρα. σφέτερον.

¶ Annotandum est etiam genitiuos singulares deriuatiuorum pronominũ in ου κοινῶς desinentes διὰ τοῦ οιο omnino enũtiari ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς sicut & genitiuos nominũ tertiæ declinationis simplicium. cum & hæc ad ipsam declinationem referantur, ut ἐμός. ἐμοῦ. ἐμοῖο. sicut καλός. καλοῦ. καλοῖο. σός. σοῦ. σοῖο. & τεός. τεοῦ, τεοῖο. ὅς οὗ. οἷο. & ἑός. ἑοῦ. ἑοῖο. ἡμέτερος. ἡμετέρου. ἡμετέροιο. & alia similiter.

¶ Περὶ δεικτικῶν οὗτος καὶ ἐκεῖνος.

Εὐθεῖα οὗτος κοινῶς. καὶ οὑτοσὶ ἀττικῶς. Nã proprium est atticorũ addere ἰῶτα pnominibus demõstratiuis secundæ personæ. ἡ γενικὴ τούτου καὶ τουτουΐ. ἡ δοτικὴ τούτῳ καὶ τουτῳΐ. ἡ αἰτιατικὴ τοῦτον καὶ τουτονί. ἡ κλητικὴ ἀττικῶς ὦ οὗτος. & reliqua.

¶ Θηλυκά.

¶ Αὕτη. καὶ αὑτηΐ. ταύτης. καὶ ταυτησί.

¶ Οὐδέτερα.

¶ Ἐκεῖνος. ἐκείνου. ἐκείνῳ. ἐκείνης. ἐκεῖνο. ἐκείνου. & alia.

Eoles uero auferentes ε dicunt κεῖνος. κείνη. κεῖνο. Dores uero uertentes κ in τ & ει diphthongi in η. subscribentesq; ι τῆνος. τήνητῆνο. dicunt. Quidam tamen uolunt hæc absq; ι scribi.

Ὁ quoque articulus præpositiuus assumens δὲ & γε coniunctiones repletiuas, fit pronomen demonstratiuum, ut supra dictum est. ut ὅδε καὶ ὁδί. τοῦδε. τῷδε, pro οὗτος τούτου. τούτῳ. ἥδε. τῆσδε. τῇδε pro αὕτη ταύτης ταύτῃ. τόδε καὶ τοδὶ τοῦδε τῷδε pro τοῦτο. τούτου. τούτῳ. Sic ὅγε. ἥγε. τόγε.

Inuenitur etiam ὁ δεῖνα in tertia persona solum, ob quam rem μονοπρόσωπος appellatur. Quidam uero infinitum pronomen uocant. Et id quoq; trium existit generum. Declinatur autem sic ὁ δεῖνα. τοῦ δεῖνος. τῷ δεῖνι. τὸν δεῖνα. λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ, ὁ δεῖνα. τοῦ δεῖνος. τὸν δεῖνα ἐγράψατο. hoc est quidã cuiusdam quendam accusauit. Fœmininum. ἡ δεῖνα. τῆς δεῖνος. τῇ δεῖνι. τὴν δεῖνα. Neutrum τὸ δεῖνα. τοῦ δεῖνος. τῷ δεῖνι. τὸ δεῖνα. Declinatur etiam ὁ δεῖνα. τοῦ δείνατος. Et ὁ δεῖνα. τοῦ δεῖνα. Et ὁ δεῖς. τοῦ δεῖνος. τῷ δεῖνι. τὸν δεῖνα ποιητικῶς.

Sunt & alia pronomina quæ μονόπτωτα siue μοναδικὰ appellantur. hoc est ἐμὶν. pro ἐμοί. & τίν. καὶ τεΐν. pro σοί. Et μίν καὶ νίν. pro αὐτόν. αὐτὴν αὐτὸ καὶ αὐτοὺς αὐτὰς αὐτά. Et σφὲ ἀντὶ τοῦ αὐτόν. Et ψὲ ἀντὶ τοῦ σφᾶς δωρικῶς.

Τέλος τῶν ἀντωνυμιῶν.

Περὶ προθέσεων.

Πρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον προτιθέμενον πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν ἤτοι σύνταξιν. hoc est. Præpositio est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compositionem, uel appositionem siue constructionem idest per regimen casus per compositionem ut σύνοικος cohabitator ἔμπειρος peritus. Per appositionem siue constructionem ἐν τῷ οἴκῳ in domo ἐπὶ τὴν ἀττικήν. in agrum atticum, Nominibus enim iuncta per compositionem omnibus casibus præponitur ut ὁ ἔμπειρος. τοῦ ἐμπείρου. τῷ ἐμπείρῳ τὸν ἔμπειρον. ὦ ἔμπειρε. per appositionem uero, siue constructionem nunq̄ nominatiuo aut uocatiuo iungitur. Cum uerbis iungitur per solam compositionem ut ἀνατέλλω orior. διαλέγομαι dissero. Cum participiis, per compositionem, secundum uerborum figurã, ex quibus nascuntur ut ἀνατέλλων. oriés διαλεγόμενος differens. Et præterea per appositionem obliquis casibus secundum nomina, ut πρὸς ἀνατέλλοντα. πρὸς διαλεγόμενον. Pronominibus autem. per appositionem solam, ut ὑπ' ἐμοῦ a me, πρός σε. ad te. Cæteris uero partibus orationis per solam cōpositionem præpositio iungitur. Accidunt autem præpositioni tria τὸ ὀξύνεσθαι εἰ ἐπιδέχεται τόνον .i. acui si tonũ admittat. τὸ ψιλοῦσθαι hoc est principalem syllabam leuigari. demptis quæ in principio υ habent. βραχυκαταληκτεῖν. hoc est

extrema syllaba corripi, quibusdã exceptis, ut ĩ eís faci-
le discerni potest. Sũt autem numero decem & octo tã-
tum diuersas singulæ habentes significationes. Quarũ
sex sunt monosyllabæ ἐν. εἰς. ἐξ. σὺν. πρὸς. πρὸ. Duode-
cim uero disyllabæ ἀνὰ. κατὰ. διὰ. μετὰ παρὰ ἀντὶ. ἐπὶ. πε-
ρὶ. ἀμφὶ. ἀπὸ. ὑπὸ. ὑπέρ.

Περὶ συντάξεως τῶν προθέσεων.

N quidem præpositio datiuo semper iungitur ἐν
οἴκῳ. in domo. ἐν ἀγορᾷ. in foro. Genitiuo uero
κατ᾽ ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς. idest per defectum datiui
ἀττικῶς ἐν ἅδου. ἀντὶ τοῦ. ἐν οἴκῳ τοῦ ἅδου. in domo pluto-
nis. Inuenitur etiam apud poetas ἐνὶ κατ᾽ ἐπέκτασιν τοῦ ι,
καὶ ἐιν. ἔνι uero παροξύτονον uim uerbi habet. hoc est ἔνεστι.
Εἰς uero quæ & ἐς dicitur ἀττικῶς accusatiuo semper
iũgitur εἰς ἐκκλησίαν ad ecclesiam εἰς ἀγορὰν ad forum. Ge-
nitiuo uero κατ᾽ ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀττικῶς. εἰς διδασκά-
λου. ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου. ad domum præcepto-
ris. Vtimur enim εἰς in rebus inanimatis. πρὸς uero ma-
xime ĩ rebus animatis, ut πορεύομαι εἰς ἀγορὰν uado ad fo-
rum. πέμπω τὸ χρυσίον πρὸς σέ. mitto aurum ad te. Magis
autem proprie εἰς utimur ἐπὶ ἐπαίνου. καὶ ἀναφορᾶς. hoc
est in laude, & relatione. ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχον-
τα φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα retulit enim ad magi-
stratum dicim⁹ & hymnos ad apollinẽ. πρὸς uero econ-
trario πολεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους. bellat autem aduersus fi-
nitimos. Secundum quam sententiam nonnunq̃ uti

mur & εἰς ut ἠγνωμονήκεισαν εἰς ἡμᾶς. ingrati fuerunt contra nos.

¶Ἐξ uero, quæ & ἐκ dicitur genitiuo semper iũgitur, & motum ex aliquo significat. ἐξ ἀγορᾶς ex foro. habet enim ξ sequente uocali. ἐκ uero si consonans sequatur ἐξ ἀττικῆς ex agro attico ἐκ μεγάρων ex domibus. Significat etiam χρόνον. ἐκ νεότητος. ex iuuentute ἐξ ἀλεξάνδρου tẽpore alexandri. Significat etiam τὸ αἴτιον causam. ἐκ ῥαθυμίας τὰ κακά. ex pigritia mala. Etiam causam materialem. ἐκ πηλοῦ ex luto ἐξ ἀργύρου. In compositione uero ἔμφασιν significat ἐξέφαγον. μέχρι τοῦ τέλους ἔφαγον usque ad finem comederunt. significat & τὸ ἔξω. ut ἔκφρων ὁ ἔξω τῶν φρενῶν extra mentes. similiter in uerbis. ἐξέρχομαι egredior.

¶Σὺν uero quæ & ξὺν. ἀττικῶς dicitur datiuo semper iungitur σὺν θεῷ. σὺν λόγῳ. cum deo, cum ratione. Significat autem τὴν μετά τινος συνάφειαν. καὶ τὸ ὁμοῦ ποιεῖν idest cũ aliquo coniunctionem, & simul aliquid facere σύνοικος. ὁ σὺν ἑτέροις οἰκῶν. cum aliis habitans σύμβουλος. ὁ σὺν ἑτέρῳ βουλευόμενος cum altero consultans.

¶Πρὸς uero genitiuo, & datiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo quidem cum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν. hoc est motum a persona πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθὰ a deo bona. Etiam cum ἐπὶ ὅρκου hoc est in iure iurando accipitur πρὸς θεῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ δότε μοι κώνειον per deos o uiri iudices date mihi uenenum. Vel cum τὸ ἐναντίον. ἡ

τὸ ἐνώπιον. i. corã significat πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. coramq; diis beatis, coramq; mortalibus hominibus. uel τὸ καθήκον. hoc est officium siue conueniens. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδάς. non est sapientis medici dicere incantationes. Datiuo autẽ iungitur cũ τὸ ἐγγὺς καὶ παρακείμενον. idest prope & adiacens significat πρὸς τοῖς ποσίν. ad pedes. Etiam cum uim habeat σὺν præpositionis, δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ καὶ ἀργύριον. da mihi cũ ueste & argentum.

Accusatiuo uero iungitur cum significat κίνησιν πρὸς ἔμψυχόν τι. hoc est motum ad aliquid animatum. πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα. Vado ad magistratum. Etiam cum σχέσιν τινὰ καὶ λόγον significat idest habitum quendam, & rationem. ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ. sicut duo ad quatuor, sic quatuor ad octo, uel παράδειγμα. idest exemplum ᾄδει πρὸς αὐλόν cantat ad tibiam.

¶ Πρὸ uero genitiuo semper iungitur. & τόπον. καὶ χρόνον hoc est locum & tempus significat, ut πρὸ τῆς πύλης ante ianuam πρὸ ἀλεξάνδρου φίλιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων. ante alexandrum philippus imperauit macedonibus. Similiter & in cõpositione, ut πρόμαχος. qui ante alium pugnat. πρεσβύτερος. maior natu. Accipitur ẽt ἐμφαντικῶς. ut προπετής. petulans. ĩcontinens.

¶ Ἀνὰ accusatiuo semper iungitur. ἀνὰ στρατόν. per exercitum. ἀνὰ ἄστυ. per urbem. Accipitur etiam pro ἐπὶ ἀνὰ στόμα. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ στόματος. in ore. In compositione ue

ro ſignificat τὸ ἄνω. ut ἀνάβασις. aſcenſus. ἀναβαίνω. aſcendo. Significat etiam τὴν ὀπίσω κάμψιν retro flexionem ut ἀναδρομή. recurſus. ἀνατρέχω recurro. Illud uero Homeri χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, poeticum eſt ἀντὶ τοῦ σύν. ideſt aureo ſceptro.

Κατὰ uero genitiuo & accuſatiuo iungitur. genitiuo quidem, ἐπὶ καταφορᾶς καὶ κατηγορίας. hoc eſt. in delatione, & accuſatione κατὰ αἰσχίνου λόγος contra æſchiné oratio. Etiam cum ἐπάνω ſignificat. κατὰ γῆς κάθημαι. ſuper terra ſedeo. ſiue περί τι, ἢ περί του circa aliquid uel de aliquo, ut τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. animal dicitur ſiue prædicatur de homine. Illud uero homeri κατ᾽ οὐλύμποιο καρήνων. ἀντὶ τοῦ ἀπό. i. ab olympi uerticibus. Accuſatiuo uero iungitur cum ὅμοιον ſignificat hoc eſt ſimile κατὰ δημοσθένην γράφει. ſecundum demoſthenem ſcribit. Siue χρόνον. καθ᾽ ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνήρ. noſtris temporibus fuit ſapiens uir. Siue κίνησιν. ideſt motum κατὰ νῆας ἀχαιῶν per naues achiuorum. Siue cum ſignificat περί τι καὶ ἔντιμι. καθ᾽ ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν circa uiam hæc faciebant καὶ ἔμενον κατὰ χώραν. manſerunt in regione.

Διὰ genitiuo iungitur, & accuſatiuo. genitiuo quidem cum ἐνέργειαν τινα hoc eſt actionem quandam ſignificat. διὰ σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γένοιτο. per te hæc forſan melius facta fuiſſent. Siue μέσον. ut ἐπορευόμην δι᾽ ἀγορᾶς. ibã p forũ. Accuſatiuo uero iũgitur cũ αἰτίαν. i. cãm

significat διὰ σὲ ταῦτα γράφω. propter te hæc scribo. Non nunq̃ tamen apud homerum significat τὸ μέσον ἰλιάδος κ̄ διά τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα. perq; arma. & nigrum sanguinem.

Μετὰ genitiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo cum ἕνωσιν. hoc ē unionem significat. ut ἡδὺς μετὰ φίλων βίος suauis cum amicis uita. Accusatiuo uero cum ὕστερον significat. idest post. μετὰ τὴν ἑορτήν. post festum. Πλάτων μετὰ σωκράτην. Plato post Socratem. Illud uero homeri μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε. cum tertiis. hoc est cū hominibus tertiæ ætatis regnabat, poeticum est.

Παρὰ genitiuo & datiuo & accusatiuo iungitur, genitiuo, cum ἀπὸ προσώπου κίνησιν significat, hoc est motum a persona παρὰ θεοῦ τἀγαθά. a deo bona. ἀπὸ enim præpositio, & ἐκ̄ maxime sunt motui de loco familiares. παρὰ uero, & πρὸς motui a persona. Datiuo autem iungitur cum στάσιν, καὶ ἐγγύς. hoc est statum & prope significat παρ' ἐμοὶ διατρίβει. apud me moratur. Accusatiuo uero cum κίνησιν ἐπί τι hoc est motum ad aliquid significat παρὰ σὲ ἔρχομαι. ad te uenio. Vel cum significat τὸ διά τι. propter aliquid ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία. quia iniuria fit, ultio. supple est. Vel τὸ ἔξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας. hoc est extra considerationem siue denuntiationem. ut παρὰ γνώμην συμβαίνει. præter intentionem contingit.

Ἀντὶ genitiuo iungitur semper ἀντὶ πολλῶν χρημάτων ꝓ multis pecuniis. Significat enī ἀμοιβὴν καὶ καταλλαγὴν

hoc est

hoc ẽ uicissitudinem, et permutationem, ut ἐκεῖνος ἀντὶ ἐκείνου· ille pro illo ἀντὶ ἵππου ὁ χρυσός· pro equo aurum In compositione uero ĩterdum τὸ ἴσον significat ut ἀντίθεοι πολύφημον diis parẽ polyphemũ. Interdum uero τὸ ἐναντίον ut ἀντίθεον δόγμα contrarium deo decretum, siue placitum.

❡ Ἐπὶ genitiuo datiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo quidem cum significat χρόνον. ἐπὶ ἄρχοντος ἀθήνησι πυθοδώρου. imperante athenis pythodoro. Vel τὸ περί τι. ἢ ἔν τινι circa aliqd & in aliquo. ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα. circa multa, uel in multis disceret aliqs quæ dicũtur. Siue significat τὸ ἐπάνω. ut τετράποδα ἐπὶ γῆς. quadrupeda super terrã. Vel cum κίνησιν significat ἀττικῶς ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο. in agrum atticum proficiscebatur.. Datiuo uero iungitur cum αἰτίαν. idest causam significat ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα ἐποίει propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν καὶ αὐτεξούσιον. idest potestatem, & arbitriũ. ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων. In potestate siue arbitrio regis omnia subditorum. Siue τὸ ὕστερον. idest post ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξῄει. post hæc multa alia narrabat. Siue significat τὸ ἐπάνω. ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾷ. super fundamento murus stetit forti. Vel cum ἐπιβουλὴν idest insidias significat. ἐπὶ τῷ δήμῳ contra populũ. Accusatiuo uero iungitur cum κίνησιν significat ut ἐπὶ τὴν ἀγοράν. in forum.

❡ Περὶ uero genitiuo, datiuo & accusatiuo iungitur, genitiuo cum αἰτίαν idest causam significat μάχομαι περὶ

σοῦ. pugno pro te. Datiuo aūt iuncta idem propemodū significat ποιητικῶς. ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ. timui flauo menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τῆς ἐν προθέσεως ποιητικῶς ut αἶψά οἱ αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί. statim tibi sanguis niger fluet in hasta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλω ποιητικῶς περὶ πύργῳ circa turrim. Accusatiuo uero iungitur cum significat τὸ κύκλω, siue σύστασιν. ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν circa aram steterunt. περὶ τὴν πόλιν τὸ στράτευμα. circū urbem exercit⁹. interdum aūt significat τὸ ἐγγύς ut περίπου τὴν ἀλεξάνδρειαν. prope Alexādriam. in compositione uero significat τὸ κύκλω. περιφορὰ circūferentia περιδρομὴ circuitio. περιδινεῖν circūuoluere. περιστρέφειν circūuertere. Significat etiam τὸ κρεῖττον. hoc est præstantius ὁ ἀχιλλεὺς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος. i. achilles præstantior fuit hectore. Dicitur quoq; περίειμι τούτων βουλῇ ποιητικῶς. καὶ περίειμι μάχεσθαι. hoc est antecello his consilio, mente, & pugna ὅμηρος ὀδυσσείας α̅ ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν & ἰλιάδος α̅ οἳ περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν. περὶ δ᾽ ἐστὲ μάχεσθαι. Etiā περιουσίαν καὶ πλῆθος significat, ut περί ἐστί μοι πλοῦτος. hoc ē opulētia siue multitudo ē mihi diuitiarū.

¶ Ἀμφὶ uero eādē habet significationē & uim, quā περὶ. Nam poetæ sæpenumero ambas simul ponunt ὅμηρος ἰλιάδος θ̅ ἕκτωρ δ᾽ ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους. hoc est circunuertebat περὶ tamen frequentiori est in usu.

¶ Ἀπὸ genitiuo semper iūgitur, & motū de loco significat. ut ἀπὸ τῆς πόλεως ex urbe ἀπὸ τοῦ δικαίου. a iusto. In compositione uero ἀφαίρεσιν, καὶ στέρησιν. ἢ πλείονα ἔμφασιν

hoc eſt negationem, priuationem uel maiorem empha ſim ſignificat. ἄρνησιν ἀπόφημι. ut ἀπαγορεύω. στέρησιν ἀπέμαθον ἀποδιδάσκω. πλείονα ἔμφασιν ἀποχαρίζομαι ἀπεργάζομαι.

Ὑπὸ genitiuo datiuo, & accuſatiuo iungitur. geniti uo quidem cum αἴτιον ideſt cauſam ſignificat, ut ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ ob morbum non ambulat. Vel cum ὑποκάτω ſignificat ut ὑφ' εἵματος κρύπτοντα χεῖρα. ſub ueſte occultantem manũ. Datiuo quoq; & accuſatiuo iuncta idem ſignificat ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον κάθημαι ſub arbore ſedeo. Significat etiam cũ accuſatiuo aliquem ſub aliquo eẽ καθ' ὑποταγήν per ſubiectionem, ut ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν. In compoſitione uero nunc λάθρα. ideſt clam ſignificat, ut ὑφείλετο, ſurripuit. nunc uero ἐλάττωσιν ideſt diminutionem ut ὑποβέβηκε. nunc autem μετριότητα. ideſt mediocritatem, ut ὑπόχρυσον τὸ μετρίως χρυσοῦν. nunc uero nihil plus q̃ ſimplex dictio ſignificat, ut ὑπέδειξεν, ὑπέφηνεν oſtendit.

Ὑπὲρ gtõ & accuſatiuo iungitur gtõ cum βοήθειαν ideſt auxilium ſignificat ut ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος. pro Cteſiphonte oratio. Etiam cum cauſam ſignificat, ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πάλιν ἐρῶ. de q̄bus locutus ſum, iterũ loquar. Etiam τὸ ἐπάνω. ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον. ſupra fumum gubernaculum. Accuſatiuo uero cum τὸ πλέον καὶ ἐπέκεινα ſignificat. hoc eſt plus & ultra, ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ. ſupra hominem ſapit. ὑπὲρ τὴν θράκην ἡ μακεδονία. ultra thraciam macedonia. In compoſitione uero eadem habet ſignificata, ut ὑπέρμαχος. ὑπερήνωρ. ὑπερέχω ὑπερακοντίζω. & talia.

¶ Propositiones cum uerbis compositæ propriam etiam seruantes significationem, omnes, ut simpliciter dicam, suum exigunt casum κατηγορῶ σου accuso te. ἀφίστημί σου absisto siue deficio a'te. ὑπερέχω σου ãtecello tibi παραινῶ σοι moneo te. p̃terq̃ possessiua, & acquisitiua ἐμφοροῦμαι. ἐντρυφῶ καὶ παραπολαύω σου fruor te. περιτίθημί σοι circumpono tibi. tamen ἡ κατὰ composita, ét intendit eodem casu. κατεσθίει πάντα peredit omnia. κατεῖπέ μοι enarrauit mihi. Et hæc tamen. & si quid aliud cõpositum sic proferretur, nihil prohiberet destitui a proprietate præpositiua. Dicitur ergo κατειπεῖν ἑτέρου. idest contra alterũ dicere & κατεσθίειν. hoc est exedere. Vocetur autem hoc præpositiuũ, illud uero uerbale.

¶ Τέλος τῶν προθέσεων.

¶Περὶ τοῦ ἐπιρρήματος.

Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι idest aduerbium est pars orationis indeclinabilis, qđ de uerbo dicitur, aut uerbo additur. Cui accidunt εἶδος καὶ σχῆμα idest species & figura. Species duæ. primitiua ut νῦν. deriuatiua ut νυνί. Figuræ duæ simplex ut πάλαι. composita ut πρόπαλαι.

¶Aduerbiorum aliqua sunt χρόνου σημαντικὰ idest tẽporis significatiua, ut νῦν nunc τότε tunc πότε aliquando. ἤδη iam. ἄρτι nuper. αὐτίκα statim. παραχρῆμα statim. αὖθις. rursus ἐξαίφνης repente. τέως interea tantisper ἕως donec usque. ἡνίκα quando. ἔπειτα μετέπειτα postea ἐπεί. ἐπειδή. ἐπειδὰν postq̃. cum σήμερον hodie. αὔριον cras. μεθαύριον perendie χθὲς καὶ ἐχθὲς heri προχθὲς. nudius tertius. πάλαι diu olĩ. ἀρτίως modo. εὐθὺς καὶ εὐθέως statim. πρωῒ mane. ἑσπέρας uesperi. ἐφόσον dum. ἀεὶ αἰεὶ αἰὲν semper. ὄφρα donec. dum. τόφρα interea.

¶Aliqua aũt τόπου idest loci. ἐνταῦθα hic ἐκεῖ illic ibi. ἐκεῖσε illuc. ἐκεῖθεν inde. εἴσω καὶ ἔσω intus. intro. ἔξω foris. foras. αὐτοῦ. illic. ποῖ quo. ὅποι quo ὅθεν unde. ὅθεν ν ποθεν undecũq;. αὐτόθεν ex eodẽ loco. ἐκεῖθεν inde. αὐτόθι in eodem loco. δεῦρο huc. αὐτόσε istuc. ἄνω supra. κάτω infra.

ἔμπροσθεν ante. ὄπισθεν retro. ἐγγὺς prope. πόῤῥω procul. ποῦ ubi. οὐδαμοῦ necubi. οὐδαμῆ nusquam. ὅπου ubi. ὁπόθεν unde. ἔνθεν inde. ἐπέκεινα ultra. μακρὰν longe. procul. ἐκδεξιῶν dextrorsum. ἐξαριστερῶν sinistrorsum.

¶ Aliqua aũt ποιότητος. idest qualitatis, ut εὖ bene. καλῶς bene. ἡδέως iocunde. σοφῶς sapienter. πεπαιδευμένως docte. ἀπαιδεύτως indocte. ὡραίως pulchre. αἰσχρῶς turpiter. ἱκανῶς satis. πλουσίως copiose. ἀφθόνως abundanter. ῥαδίως facile. εὐχερῶς agiliter. λεπτῶς graciliter. ταπεινῶς humiliter. ἃ δὴ καὶ μεσότητος λέγεται. Quæ nempe & medietatis dicuntur. de quibus quæsitum est, cur media appellentur. Sed dicendum est ea ita nuncupata esse, quia quodam modo sunt media inter nomina & aduerbia. Substantiam enim habent ex nominibus, terminationes uero, & compositiones aduerbiorum. Vel quia ex media nominum appellatione capiuntur postea quam fiunt a genitiuo pluralis numeri, qui medius est eorum quæ communia sunt trium generum ν in σ cõuerso, propter hoc etiam dicuntur media uerbi gratia καλῶν hic enim genitiuus cũ sit pluralis nũeri medius hoc est communis masculini. & fœminini, & neutrigeneris. Conuerso igitur ν in σ factum est aduerbium medium, ut καλῶς sic σαφῶν σαφῶς. & alia Quæ uero non fiunt a genitiuo plurali, talem non sequũtur denominationem, ut κυνηδὸν canine. βοτρυ

δὸν racematim. ἀγεληδὸν gregatim.

¶ Aliqua aũt ποσότητος idest quantitatis ἅπαξ simul δὶς bis. τρὶς ter. τετράκις quater. πολλάκις. sæpe. ὀλιγάκις raro.

¶ Aliqua aũt ἀθροίσεως idest congregationis, ut ἅμα simul. ὁμοῦ una. συλλήβδην comprehensim. ἀθρόως confertim.

¶ Aliqua autem παρακελεύσεως. idest hortationis. ut εἶα eia. ἄγε age. ἄγετε agite. εὖγε euge. φέρε age.

¶ Aliqua autem διαιρέσεως idest diuisionis ut αὔτως sine seorsum. δίχα diuisim.

¶ Aliqua autem ἐξαιρέσεως. idest exceptionis. ut πλὴν præter

¶ Aliqua autem τάξεως. idest ordinis. ut ἑξῆς deinceps. ἐφεξῆς deinceps. εὐθὺς statim. εὐθέως statĩ.

Aliqua autem ὁμοιώσεως idest similitudinis. ut ὡς tanquam. ὥσπερ quẽadmodum. οὕτως sic. καθὰ sicut. ἢ uelut. ἤπου ueluti. ὥστε uti. ὃν τρόπον quẽadmodum.

¶ Aliqua autem ἀποστάσεως. i. separationis. ut ὥστε ut.

¶ Aliqua autem συγκρίσεως. i. cõparationis. ut μᾶλλον magis. πλέον plus. ἧττον minus.

¶ Aliqua autem ἐπιτάσεως. i. intensionis. ut λίαν ualde ἄγαν multum. πάντη prorsus. παντελῶς penitus. παντάπασι omnino. πάνυ nimium. σφόδρα uehementer. μάλιστα maxime.

¶ Aliqua autẽ ἀνέσεως idest remissiui. ut ἠρέμα quiete

ἡσυχῆ quiete. μόγις μόλις uix. κατὰ μικρὸν paulatim. βάδην passim. βραδέως tarde. ὡσεὶ fere.

¶ Aliqua autem βεβαιώσεως idest confirmationis ut δῆλαδὴ profecto δήπουθεν nempe. πάντως omnino. ὄντως uere. ἦ reuera.

¶ Aliqua auté κατωμόσεως idest iurandi. ut ναὶ μὴ certe.

¶ Aliqua auté ἀπωμόσεως. idest abiurationis. ut μὰ per.

¶ Aliqua auté ἀρνήσεως idest negandi. ut οὐ non οὐχὶ nō οὔκουν nec οὐδαμῶς nullomodo. ἥκιστα minime. οὔτε nec. οὐδὲ neq;.

¶ Aliqua auté ἀπαγορεύσεως idest abiurationis ut μὴ ne

¶ Aliqua auté εἰκασμοῦ. idest euentus. ut ἴσως forte τάχα fortuitu. τυχὸν forte.

¶ Aliqua aūt ἐρωτήσεως. idest interrogatiōis ut πόθεν unde ποῦ ubi. ποῖ quo. πῶς quomodo.

¶ Aliqua aūt δείξεως idest demonstrationis. ut ἰδοὺ ecce ἠνὶ en. ὧδε huc. ἐκεῖ illic. ἐνθάδε hic.

¶ Aliqua autem κλήσεως idest uocādi. ut ὦ, ὁ.

¶ Aliqua aūt διασαφήσεως. idest declarationis. ut ἤγουν uidelicet. οἷον ut. idest. τουτέστι. hoc est.

¶ Aliqua aūt θέσεως idest positionis. Est autem aduerbium positionis, quod determinat positionem rei. siue deliberationem. Si enim dixero πλευστέον decerno nauigandum esse. γραπτέον scribendum esse ἀναγνωστέον legendum esse. & alia.

¶ Aliqua aūt εὐχῆς idest uoti ut εἴθε ὄφελον. utinam.

aliqua

¶Aliqua autem σχετλιασμοῦ idest exclamationis. ut ὢ heu. ἰοὺ hei. οἴμοι hei mihi. αἲ hei. ἰὼ heu.
¶Aliqua autem θαυμασμοῦ. i. admirationis. ut ὢ. φεῦ.
¶Aliqua autem θειασμοῦ. idest furentis. ut εὐοῖ heu euoe. εὐαὶ heu.
¶Aliqua autem ἐκπλήξεως idest percussionis. ut ἆ. ἀ. ἡράκλεις hercules.
¶Σχέσεις hoc est habitudines localium aduerbiorum sunt tres ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου, εἰς τόπον οἷον οἴκοι οἴκοθεν. οἴκαδε idest in loco. de loco. ad locum. ut domi. domo. domum, Et quæ ἐν τόπῳ sunt in θι desinunt, ut οὐρανόθι, ἐν οὐρανῷ. in cœlo. quæ autem ἐκ τόπου in θεν ut οὐρανόθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, e coelo. quæ uero εἰς τόπον, in δε καὶ σε ut οὐρανόνδε καὶ οὐρανόσε, εἰς τὸν οὐρανὸν in cœlum. Similiter ἀγρόθι. in agro ἀγρόθεν. ex agro. ἀγρόνδε & ἀγρόσε in agrum. πάντοθι. ubiq; πάντοθεν undiq;. πάντοσε ad oém locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλλοθεν, aliunde. ἄλλοσε alió. ἰλιόθι, in ilio. ἰλιόθεν, ex ilio. ἰλιόσε καὶ ἰλιόνδε. ad ilium. Ité ἑκασταχοῦ ἢ ἑκασταχοῦ in singulis partib' ἑκασταχόθεν a singulis partibus ἑκασταχόσε ad singulas partes πανταχοῦ ubiq;. πανταχόθεν undiq; πανταχόσε ad oém locũ. ¶Oía uero aduerbia in θεν, habentia in penultima ο paruum, deriuãtur a nominibus. ut ἀγρός. ἀγρόθεν. οὐρανὸς οὐρανόθεν. & hæc quæ de loco sunt, ablatiuus casus erant apud antiquos. quem superfluum, & nihil plusquam genitiuum significantem sustulerunt iuniores qui etiam cũ

præpositione constituebatur ut ostendit τὸ ἐξουρανό-
θεν. & ἐξαγρόθεν. Sũt uero pauca quædã, quæ scribũtur
p ω̄ magnũ ut ἀμφοτέρωθεν ex ambabus partib⁹ ἀμφοτέ-
ρωθι ĩ ambabus partib⁹ ἀμφοτέρωσε ad ambas ꝑtes ἑκατέ-
ρωθεν utrĩq; ἑκατέρωθι utrobiq; ἑκατέρωσε utroq; ἑτέρωθεν
exaltera ꝑte. ἑτέρωθι ĩ altera ꝑte ἑτέρωσε ad alterã ꝑté. Quæ
aũt nõ hẽnt ĩ penultĩa ω̄ magnũ ĩ σι desinũt in loco ĩ ζε
uero ad locũ ἀθήνηθεν ἐξ ἀθηνῶν ex athenis ἀθήνησι, ἐν ἀθήναις
in athenis ἀθήναζε, εἰς ἀθήνας ad athenas. θήβηθεν ex thebis
θήβησι ĩ thebis. θήβαζε ad thebas. τὸ δὲ ἐγγύθεν idest de pro-
pinquo loco, ἐγγύθι idest prope. Præterea in ω̄ desinentia
duas habent habitudines ĩ loco & ad locũ ut ἄνω superi
us & supra. κάτω inferius & infra. ἔξω foris & foras ut ἔξω
διατρίβει foris moratur. ἐξῆλθεν ἔξω. exiuit foras ἔσω in-
tro & intus ut Sophocles ἐν τραχινίαις γυναῖκες αἱ ἔσω
στέγης· καὶ δὲ ἐλπίδης καὶ τὸν γέροντα τὴν ἔσω χεῖραν. αὐτὶ τοῦ
ἔνδον πόρρω. procul sum & eo ἄνωθεν uero superne κά-
τωθεν inferne ἔξωθεν de foris, de loco sunt. ἵνα autem οὗ
ὅπου. τῇ. ποῦ omnia sunt in loco & significãt ubi. ποῖ ue-
ro ad locum idest quo. ut ποῖ πορεύῃ. idest quo uadis?
Et dicũtur quæ sunt in loco ἐπὶ στάσεως quæ uero ad locũ
ἐπὶ κινήσεως. hoc est in statu & motu.

¶ Τὸ δὲ ἐκτὸς .i. foris ἐπὶ στάσεως est. raro etiam ἐπὶ κινήσεως.

¶ Ἔσω uero ἐπὶ στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ δὲ ἐντὸς καὶ ἔνδον
semper ἐπὶ στάσεως.

¶ Ἐνταῦθα hic ἐντεῦθεν. hinc. ἐνθάδε huc ἐνθένδε hinc δεῦ

ρο huc τῇδε hic. ὧδε huc. omnia hæc significant locum ubi est qui loquitur. αὐτόθι uero istic. αὐτόθεν istinc αὐτοῦ istuc significant locum apud eum qui audit quod si ἐνταῦθα & huiusmodi, aliū īueniūtur significantia locum q̄ qui est apud eum qui audit, tunc id fit cum & locus est manifestus, & persona ad quam fit sermo. Thucydides. ἕως ἀφίκοντο ἐς ῥήγιον donec puenerunt ad regium καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο & ibi congregabātur. rarissime tamen inuenitur non prædicto loco.

¶ Est etiam ἐνταῦθα & αὐτὶ τοῦ τότε καὶ εἰς τοῦτο hoc est pro tunc & hactenus ut ἐνταῦθα τύχης. καὶ ἐς δεῦρο τύχης idest hucusq; fortuna secuta est. hinc illud. hac troiana tenus fuerit fortuna secuta. ἐκεῖ illic. ἐκεῖσε illuc. καὶ ἐκεῖθεν illinc. inueniūtur etiam significare locum apud eum ad quem sermo dirigitur.

¶ Et est notandum magis approbatos ἐπὶ στάσεως ponere τὸ ἐκεῖ. ut ἐκεῖ τυγχάνω illic sum. ἐκεῖ εὑρίσκομαι illic inuenior. Ἐκεῖσε uero ἐπὶ κινήσεως ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι. illuc discedo. & est ἐκεῖ ἀναφορικὸν idest relatiuum cuius ἀνταποδοτικὸν idest redditiuum est ἔνθα, ut ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖνα. ἐκεῖ, ἔνθα ὁ δεῖνα. ubi est quidam: illic ubi qdā. ὅπου καὶ ὅπη διὰ τοῦ η ī loco. ὅποι uero p οι ad locū. Ποῦ ἐπὶ στάσεως. ποῖ p οι ἐπὶ κινήσεως. ὡς τὸ ποῖ ἔβη ἀνδρομάχη. quo iuit Andromache. πῇ. per η ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως. ut apud Euripidē πᾷ βῶ πᾷ στῶ quo eā, ubi stē πόθεν ex quo loco & ex qua causa. & πόθεν dubitatiuū est

ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. idest minime. ὡς μὲν ἀξία, πόθεν. ut qui-
dem digna, non. τὸ ποῦ est locale & interrogatiuum &
ἀντὶ τοῦ ἴσως, & abundat. πῶς simpliciter interrogati-
uum est ut πῶς ἔχεις. ut uales? & ἔμφασιν. idest ostensi-
onem significat intensionis ut ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου
πῶς εἶμ' ἀεὶ ἀντὶ τοῦ λίαν idest ualde. Ego hoc modo ual
de semp sum. καὶ πως ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον idest quo-
dãmodo encliticum est ut δοκοῦμεν δή πως εἰς Ἕλληνας ξυν
τελεῖν uidetur quodãmodo ĩter græcos annũerandus.
Etiam localia aduerbia ἑξαχῶς idest sex modis capiun
tur. ἄνω supra. κάτω infra. ἔμπροσθεν ante ὄπισθεν
retro δεξιὰ ad dextrã. ἀριστερὰ ad sinistram
διότι καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς κίνησις ἑξαχῶς λαμ-
βάνεται. idest quoniam & qui
in nobis est motus
sex modis
accipi
tur.

Υ
ΘΕΩ Θ ΔΟ
ΞΑ

❡Περὶ συνδέσμων. de coniunctionibus.

Σύνδεσμός ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως. hoc est. Coniunctio est pars orationis indeclinabilis coniungens alias partes orationis in sententiam cum ordine. Accidit autem coniunctioni σχῆμα. figura. Simplex ut ἐπεί. cō posita ut ἐπειδή.

❡Coniunctionum aliquæ sunt συμπλεκτικοί. idest copulatiuæ. ut μὲν quidem. δὲ autem. τέ, q;. καὶ &. ἀλλὰ sed ἀτὰρ sed. αὐτὰρ sed ὅτι, φ.

❡Aliquæ autem διαζευκτικοί. idest disiunctiuæ ut ἤ uel. ἤτοι siue. ἠὲ siue.

❡Aliquæ autem συναπτικοί. idest continuatiuæ. ut εἰ, si. εἴπερ εἴδη εἰδήπερ, siquidem.

❡Aliquæ autem παρασυναπτικοί. idest subiunctiuæ. ut ἐπεὶ ἐπείπερ quoniam. ἐπειδὴ ἐπειδήπερ postq̄.

❡Aliquæ aūt. αἰτιολογικοὶ idest causales. ut ἵνα ut. ὅπως ut. ὄφρα ut. γὰρ enim ὅτι, φ. διότι quia. καθότι quoniam ἕνεκα, causa οὕνεκα, quia.

❡Aliquæ autē ἀπορηματικοί i. dubitatiuæ. ut ἆρα an. εἶτα postea μῶν num. μὴ an.

❡Aliquæ autem συλλογιστικοί i. collectiuæ siue rationales. ut ἄρα ergo ἀλλὰ sed. ἀλλαμὴν uerum. οὖν igitur. τοίνυν igitur. τοιγάρτοι itaq;. τοιγαροῦν ergo.

❡Aliquæ autē παραπληρωματικοί. i. repletiuæ. ut δὴ iam. ῥὰ nempe. θὴν quidē. νὺ certe. ποῦ. τοί. αὖ. οὖν. πὲρ. πρὸ. μὴν δῆτα. γέ. quidē. At γέ non solum repletiua est, sed etiā diminutiua, & causalis.

¶Aliquæ autem δυνητικοὶ ·i· potestatis · ut ἂν· κὲ· κέν. si. siue utique inueniuntur etiam apud poetas repletiuæ

¶Aliquæ autem διακριτικοὶ siue ἐπιλεκτικοὶ ·i· discretiuæ siue electiuæ · ut ἢ· q̃.

¶Aliquæ autem ἐλαττωτικοὶ idest extenuatiuæ siue diminutiuæ. ut γοῦν saltē γὲ saltem.

¶Aliquæ autem ἐναντιωματικοὶ ·i· aduersatiuæ. ut ὅμως tamen καίτοι & si καίπερ q̃q̃. ἔμπης. tamē εἰκαὶ etsi.

¶Τέλος.

¶Collectio τῶν ἦν· ἧς· ἢ ex diuersis autoribus per eundem fratrem Vrbanum.

Ν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον prima persona præteriti imperfecti. ἀπὸ τοῦ εἰμὶ eram.

¶Ἦν ἀντὶ ὑπῆρχε. t̃a p̃sona p̃tĩ imp̃fectĩ eiusdē uerbi erat

¶Ἦμην ἀντὶ τοῦ ἤμην p̃ma p̃sona p̃tĩ plusq̃ p̃fecti fuerã & fui

¶Ἦν ἐπίρρημα ἀγανακτήσεως. aduerbium indignationis.

¶Ἢν ἀντὶ τοῦ ἐάν. Si ut ἢν που ἀκούσω. Si alicubi audiam.

¶Ἣν ἀντὶ τοῦ ἥντινα. articulus subiunctiuus. quam.

¶Ἥν ἀντὶ τοῦ ταύτην pronomen relatiuum hanc.

¶Ἥν ἀντὶ τοῦ ἑήν. pronomē possessiuum. suam

¶Ἦς ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. secunda persona ἀπὸ τοῦ ἦν eras.

¶Ἦσ ἀντὶ τοῦ ἦν tertia persona δωρικῶς erat.

¶Ἧς secũda p̃sona subiũctiui ἀπὸ τοῦ εἰμὶ ἐὰν ὦ ᾖς sim sis.

¶Ἧσ ἀντὶ τοῦ ἧστινος gtũs casus articuli subiũctiui cuius.

Ἧς ἀντὶ τοῦ ταύτης gtũs ꝑnominis demõstratiui huius.
Ἧς ἀντὶ τοῦ ἑῆς genitiuus pronominis possessiui suæ.
Ἢ σύνδεσμος διαζευκτικὸς idest cõiunctio disiunctiua uel personarum. εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ἢ αἴας, ἢ ἰδομενεύς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς. ἠὲ σύ πηλεΐδη πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν idest unus auté uir consiliarius esto uel aiax, uel idomeneus uel Vlysses siue tu pelide omnium admirabilissime uirorum uel rerum ut ἢ νὺξ, ἢ ἡμέρα. uel nox, uel dies, ἢ ζωὴ, ἢ θάνατος uel uita uel mors.
Ἢ ὑποδιαζευκτικὸς ἀορίστως, εἴγουν ἀδιακρίτως idest subdisiunctiua ideterminate, siue indiscrete ut δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον. da mihi aurum, aut argentũ καὶ ὅμηρος τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείη, ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθὸς idest omnium enim sagittæ attingunt quicunq; mittat siue ignauus, siue fortis.
Ἢ διασαφητικὸς, εἴγουν ἀναιρετικὸς κατὰ Θεόδωρον. idest explanatiua siue sublatiua est quando duobus propositis unum tollit. ut βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι ut inquit Theodorus idest uolo ego populum saluum esse, q̃ perdi, idest saluum esse & non perdi.
Ἢ ἀντὶ τοῦ αὖ καὶ εἰ. ut ἤ τοιόσδε ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσσι. hoc est si talis existens in nauibus per pontum currẽtibus. Et illud. ἢ καὶ γενεῇ ὕστερος ἦεν. Si & generatione posterior esset.
Ἢ ἀντὶ τοῦ καὶ ut est apud Platonem. μίνως, ἢ περὶ νόμων idest minos & de legibus.

Ἢ ἀντὶ τοῦ ὁπότερον. idest utrum. Vt διάνδιχα μερμήριξεν ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ utrum hic ensem acutum educens a femore.

Ἢ συγκριτικός. Comparatiua. ut βέλτερον. ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Melius uel mori uno tempore, uel uiuere, q̃ corrũpi in graui pugna.

Ἢ παρέλκει. idest abundat. ut ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστι quoniam præstantior est.

Ἢ adiunctiua ἀλλὰ coniunctioni ἀλλ' ἢ καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀλλή. nisi.

Ἠ μὲν ἀρκτικός ἐστι τοῦ ἠδέ. hoc est incœptiua.

Ἠδὲ uero ἐπακολουθητικὸς τοῦ ἠμὲν hoc est subsecutiua. ut ἠμὲν ὅσοι ναίουσι οὐρανὸν ἠδ' ὅσοι κληρώσαντο χθόνα hoc est. Et quicunq; habitant cœlum, & quicunq; sortiti sunt terram.

Ἤτοι æquiualés μὲν fit oratiõis præpositiua apud poetas. ut ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. Hic quidem sic fatus sedit.

Ἤτοι uero æqualés ἢ, præpositiua fit τοῦ ἤ, ut ἤτοι ἀγαθόν. ἢ φαῦλον. uel bonum uel malum.

Ἦ ἀπορηματικός ἀντὶ τοῦ ἆρα idest dubitatiua, qua dubitantes, & interrogantes utimur, & semper orationi præponitur. nisi aliquid καθ' ὑπερβατὸν impediat ἰλιάδος. β. ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει Τρώων ἱπποδάμων. idest an etiam & auro indiges. quod aliquis feret troianorum equidomitorum. Est ét λ πικός

πισ ἀπο

τις ἀπορηματικῶς ſecundum Theodorum, hoc eſt ſolu
tiua quædam cũ dubitatione ἰλιάδος ι. τί δὲ λαὸν ἀνήγα
γεν ἐνθάδ' ἀγείρας ἀτρείδης, ἦ οὐχ' ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο; Quid au
tem populum duxit huc congregans atrides, an non
Helenæ cauſa bene comatæ.

¶ Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη. dixit ut. ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε κρο
νίων. dixit & nigris ſuperciliis anuit Saturnius.

¶ Ἧι tertia perſona ſubiunctiui ἀπὸ τοῦ εἰμί. ἐὰν ὦ ᾖς ᾖ.

¶ Ἦ aduerbium affirmandi. ἀντὶ τοῦ ὄντως. Vt, ἦ μάλα δὴ
τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. profecto ualde iam mor
tuus eſt menoetii fortis filius.

¶ Ἡ articulus præpoſitiuus. ut ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει altera
autem æſtate fluit.

¶ Ἥ articulus ſubiunctiuus. ut ἣ μυρί' ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.
Quæ infinitos dolores achiuis poſuit.

¶ Ἣ pronomen relatiuũ. ut αἳ δ' εὖ μὲν τρώχων. ἣ δ' εὖ μάλα ἡ
νιόχευεν. hæ auté bene currebant. hæc aũt bene ualde
equos regebat.

¶ Ἥ pronomen poſſeſſiuum tertiæ perſonæ fœminini
generis. ut ὅς ἥ ὅν. ἀντὶ τοῦ ἑός ἑή ἑόν.

¶ Ἧι datiuus caſus articuli ſubiunctiui ᾗ. ἧς. ᾗ.

¶ Ἧι datiuus caſus pronominis relatiui ᾗ. ἧς. ᾗ.

¶ Ἧι dtũs caſus tertiæ pſonæ pnoís poſſeſſiui ut ᾗ. ἧς ᾗ.

¶ Ἧ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπιρρήματος. ut ᾗ θέμις ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ὡς θέμις ἐστὶ
quatenus fas eſt.

¶ Ἧ ἀντὶ τοῦ καθὸ ἐπιρρήματος ὁμοιώσεως. ideſt ſimilitudi
nis. quemadmodum.

¶ Ἧ aduerbium loci ἀντὶ τοῦ ὅπου. ut αὐτοῦ ὑπὸ πρώτην ᾗ λε

ὑπὸ ταῖς θέε χάλκεος idest curuaturam sub primam. ubi tenuissimum currebat æs.

Ἢ ἀντὶ τοῦ ὅπη aduerbium loci. ἡσίοδος. τῇ δεῖς, ἢ σὰν ἐγὼ περ ἄγω. eo autem ibis quo te ego ago

Ἢ χ ἀντὶ τοῦ ὅπου. ubi

Στεὸρ ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει παρὰ τρύφωνι παραβολήν. parabolam. Vt ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας idest utque leo lætatus est magnum nactus corpus.

Ὡς ἀνταπόδοσιν redditionem. ut ὡς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδυ τρώων ἀγερώχων idest sic per turbam subiit troianorum illustrium.

Ὡς ὑπερβολήν superlationem. ut ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός idest ut nõ grauius & impudentius aliud muliere.

Ὡς ἀναφοράν. Relationem ut ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. Sic hi quidem talia inter se loquebãtur.

Ὡς θαυμασμόν. admirationem ut ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι πηνελοπείῃ ut bonæ mentes erant prudenti penelope.

Ὡς βεβαίωσιν confirmationem. ut, ὡς χαρίεις ἐστὶν ἄνθρωπος ἀνθρώποις. Sic gratiosum est homo hominibus.

Ὡς ὁμοίωσιν similitudinem. ut, ὡς ὅδ᾽ ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἱεῖ ἔοικεν. ita hic Vlixis magnanimi filio assimilatus est.

Ὡς τὸ οὕτως Sic. ut ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος ἕκτωρ

Sic fatus portis erupit splendidus Hector.

¶ Ὥς ἀντὶ τοῦ ὅμως. tamen. ut, ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ. sed neque tamen sotios liberauit cupiens quã quam.

¶ Ὥς ἀντὶ τοῦ ὅπως. ut. ut ὡς σπείσῃς Διῒ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Vt libes ioui patri & aliis immortalibus.

¶ Ὥς ἀντὶ τοῦ ὁμοίως similiter. ut ὣς μ' ἀσύφηλον ἐν ἀργείοισιν ἔρεξεν. Similiter me indecorem inargiuis fecit.

¶ Ὥς ἀντὶ τοῦ ὅσον. Quantum. ut, καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. Et carnem quantum ei manus capiebant circumiicienti.

¶ Ὥς ἀντὶ τοῦ τόσον. tantum. ut ὡς δὲ φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν. Tantum phæaces. sup omnes periti homines.

¶ Ὥς ἀντὶ τοῦ ὡσαύτως. eodem modo. ut ὣς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. Eodem modo rursus nunc mihi inuidetis dii mortalem hominem adesse.

¶ Ὥς ἀντὶ τοῦ ἕως. donec. ut. ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων. Donec hic multum uictum & aurũ congregans.

¶ Ὥς ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ Sed. ut, ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθεν εὐεργέτου. Sed non est gratia postea benefactoris.

¶ Ὥς ἀντὶ τοῦ ὅτι. ꝙ quia. ut, ἔγνως ὡς θεός εἰμι. Nouisti ꝙ deus sum.

¶ Ὥς ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ postquam. ut ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι. Posteaquam uidit locum desertum

ubi steterant ueloces equi.

¶ Ὥς τὸ εἴθε. utinam. ut ὥς. ὤφελλ' αὐτόθ' ὀλέσθαι. utinam il lic periisset.

¶ Ὥσ τὸν εἰ σύνδεσμον συναπτικόν. Si, coniunctionem con tinuatiuam. ut ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα ἵκοισθε. Si uos a me celerem ad nauem iretis.

¶ Ὥσ τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον. narratiuū caput ut ὥσ τ' ἦλθ' ὥς τ' αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον. Sicq; uenit. Sic ægistho machinatus est pernitiosam mortem.

¶ Ὥς τὸ καθάπερ. queádmodum. ut ἦρξατο δ' ὡς πρῶτον κίκονας δάμασ' αὐτὰρ ἔπειτα. Cœpit autem quemad modum primum ciconas domuit. sed postea καὶ ἰλιάδος. ξ. ὡς δ' ἴδεν. ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν

¶ Ὥς τὸ εὐθέως. statim. ut ὥσ ἴδεν, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. ut uidit, statim ipsum magis subiit ira.

¶ Ὥς τὸ ἀλλὰ μήν. atqui ὥς τοῦτο ἀληθῶς ἀττικὸν τὸ χωρίον. atqui hæc uere attica regio.

¶ Ὥς τὸ λίαν. ualde. ut ὥστις θαρσαλέος, καὶ ἀναιδής ἐσσὶ προΐκτης. Valde quidam audax, & impudens es mendicus.

¶ Ὥς τὸν ἵνα σύνδεσμον. ut coniunctionem. ut ὥς μοι καὶ τὸν ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς. Vt mihi & hunc uirum magnum nomines.

¶ Ὥς τὸ διό eapropter. ut, ὣσ αὖ ἔπειτα τὸ σεῖο φίλον τέκος Ea propter postea a te chare fili.

¶ Ὥς τὴν πρὸς πρόθεσιν. ad. ut ὥς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς

τὸν ὁ

τὸν ὅμοιον. Vt semper similem agit deus ad similem.

Ὡς τὸν παρὰ σύνδεσμον. idest enim coniunctionem. ut Ἰλιάδος φ̄ ὥς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστι. non enĩ tibi fluuio domari fatale est.

Τὸ ὡς πέντε ὀξύνεται καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ καὶ ἐν τέλει. χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως καὶ τὸ ὅμως. καὶ δασύνεται πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὄπιον.

ΤΈΛΟΣ.

a

INstitutiones
Aldus manutius.
Fratris Vrbani
στοιχεῖα appellantur
Συλλαβή ἐστι.

b

Attici uero
καὶ ὦ αἰρέιας.
συμποιητικῶς.
Ἢ μαῖα τῆς

c

terimus
literæ
circunflexa
τετραλόγιας

d

ἀδμὴς
Περὶ τῶν
syllabis
καταληκτα

e

pellantur
Ἢ λαμπάς
ueniantur
siodi ἐν

f

καὶ πόλει
Φισὶ καὶ
κιστῆ
dem sonũ

g

duplex autem
est ἄνθρωπος.
Περὶ τοῦ ῥήματος.
Prima igitur

h

Simplicium
qđ grauis
De quarta
uir & græce

i

εἶπα ἄρχησαι
χεῖρουν
τοῦ τύπτομαι
ut alterum

k
passiuum
& abiicientes
ἐπετύφθ.
cunda plurali

l
peratiuorum
uero &
bus numeris
τύπτειν καὶ

m
uum est
¶ Ἀόριστος.
Secunda persona
psona imperatiui

n
circunflexum
ab actiuo
¶ Εὐκτικὰ
[illegible] καὶ

o
¶ Ἀόριστος α.
μέλ. α.
τρίτη.
¶ [illegible] β.

p
ποιοίητον.
sentis face
ποιήθητον
¶ Ἀπαρέμφατα

q
¶ [illegible] α.
iunctiui mo
χρυσώσατον
ἐκεχρυσώμεθα.

r
[illegible].
[illegible].
¶ Προστακτικὰ
μέλ. α.

ſ
breuis nihil
ipsius ω
ctum est
dus aoristus

t
habere debet
τεθηκοίμεθα
ἐνεργητικοῦ
ficiat

u
εὐκτικά.
μᾶλλον.
sona ζεύγνυς.
¶ Ἀπαρέμφατα

x
ἡ θεόκριτος.
καὶ ἴτον.
εὐκτικά.
πορεύομαι.

y
compositione
ratur &
habent
¶ Προστακτικά.

z
in tam multis
¶ Etiam in υ
ἀρχὴ τοῦ
¶ Θέλω

&
tremam pri
subiunctiua
genus &
¶ παρακείμενος

A	B
rum tria	περὶ τῶ
¶Varia de	δὸν racematim
hoc eſt.	aliqua
¶Περὶ προ	ubi eſt
	Περὶ συνδέσμων.

FINIS.

a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q. r. ſ. t. u. x. y. z. &. A. B.
Omnes ſunt quaterni præter a. & B. quinternos.
Venetiis in ædibus Aldi Manutii Romani. M. IIID. menſe Ianuario.
Impetrauit ab Ill. S. V. & in hoc q̄d in cæteris ſuis.

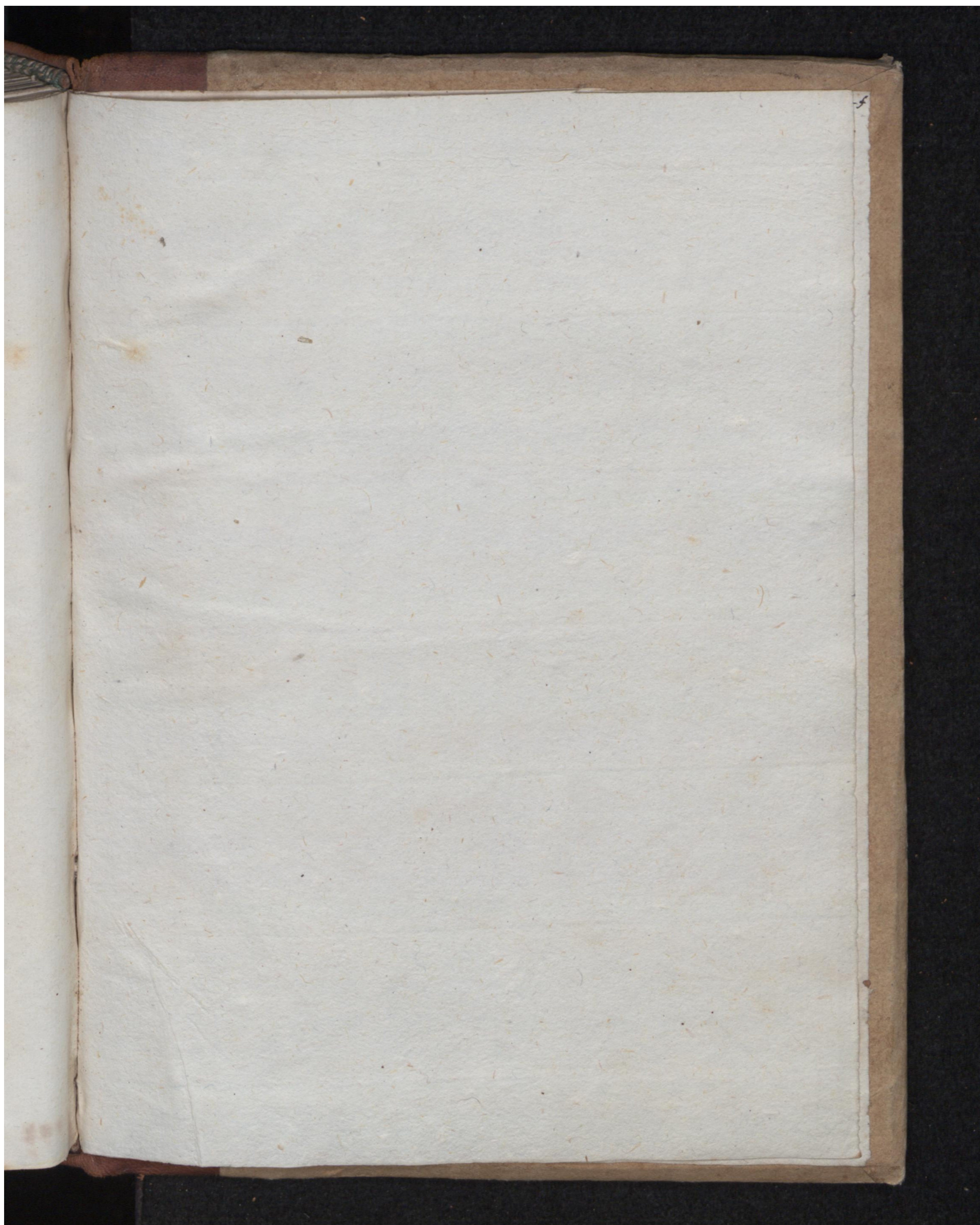
¶ Castigationes errorum, qui incuria contigerunt. Tu uero lector scito accepisse hic nos chartã, ambas, quas uides paginas, aperto libro, & numerũ post chartarum numerũ, uersus significare numerariq; uersus a primo primæ paginæ usq; ad ultimũ secũdæ. i. a primo usq; ad quartũ & qnq̃gesimũ sic. a charra quarta, uersu qn quagesimo. scribe φαλῶ. c. vii, uer. xix, eẽ scri. ẽt. c. viii. uersu xxxiii, scri. cõtractior. c. x. xliii. scri. ναυσικάα. b c. i. vi. suis scri. siue. c. ii. xxxiiii. post ὦ λησταὶ adde τῶ καὶ ταὶ λησταί. c. iii. viii. scri. ὁ κωνώπης. & uersu ix. scri. μενελάῳ. & x. scri. faciunt uocatiuũ. & uer. xviii. scri. faciunt genitiuũ & xxiiii. post ἰωνικῶς adde τοῖς αἰρέσεσι κοινῶς, ἐν αἰνέσει καὶ αἰνέσησι ἰωνικῶς. c. iiii. x. post Nam, adde α. & xi. scri. τὸ ν. & xxiii. scri. λήθη. c. vi. xx. post ἀπὸ, adde τὸ. c. viii. viii. scri. λιπόν. & xi. scri. δία. & xl. nominũ. & xlviii. ὦ ἄλως. c car. i. xlvi. scri. ἀνδρογύνω. ἀνδρόπω. c. ii. xxi. scri, terminationis, & xxx. μελάμελ. & liii. in ᾶς. c. v. xi. scri. χήλας. c. viii. xxxi. scr. ὁ μάθλης τῶ μάθλητος. & xlii. πηλείδης πηλείδου. d c. iii. xx. declinationis. scri, cõiugationis. e c. i. xx. tn. scri. in. c. v. xvi. scri penultĩa. f c. i. iiii. scri. ὁ ἡρακλέης. & xxi. scri. ὁ ὄφις, ὁ ἔχις. c. v. xxv. scri. cõtractorum declinatiõe. c. vii. xiii. scri, δὴ. & xvi. scri. τὰ γραῦς καὶ. g c. ii. xvi. scri. ζηνόδωρος. c. iii. ii. scri. formationes, h c. i. viii. scri. aut in. ευς & xxvi. perscriptam. scri. sumptã. c. ii. xxx. scri. indubitato. c. iii. xiiii. scri. inter θ. & τ. c. iiii. xx. dele, & reliqua. & li. scri. φράτνω. c. v. xxxviiii. scri. acceptis. & xlvii. ναίω. c. vi. xlv. scri. περιεληλυθὼς. i c. iii. xxiii. scri. τύπτοιτο. & xxvii. ἡμεῖς. & xxviii. post regulis, adde inuicẽ. c. v. xl. & scri.

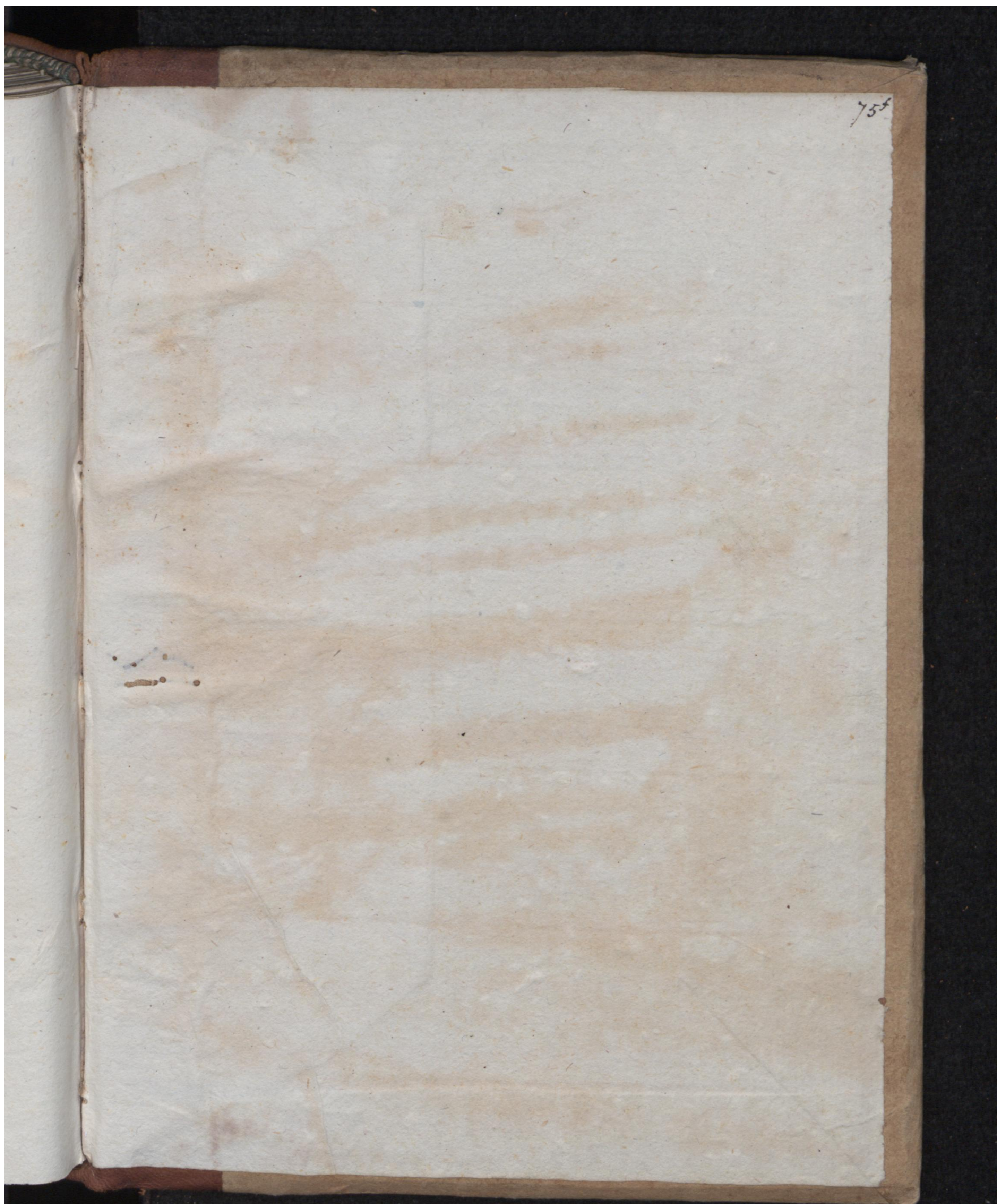
ut.c.viii.xliiii.ſcri.ἀπὸ τοῦ ἄγω. k .c.ii.xxxviiii.ſcri.ἦν ἔα
c.iii.vii.ſcri.ὀδυσσείας.&.xxxv.ἀόριστος.α.&.xlvi.poſt, per.η.
adde.nec uariantur in indicatiuo.c.vii,viii.ſcri.uel.ι. di
phthongi. l c.i.li.ſcri.τύψον. Tertia perſona.τυψάτω.
c.ii.xiiii.ὄρσον.ſcri.ὄρσου.&.xxvii.ſcri.ἐλθὲ.εὑρὲ.c.iiii.x.ſcri.
Ἐὰν τύπτω.&.xxv.ſcri.infinitiua.c.v.πλὴν ſcri πλεονασμῷ.
c.vii.xlii.ſcri.diphthōgũ.&.lii.ſcri.apte.c.viii.viii.ēt ſcri.
et.&.xvi.βεβόαται.&.xliiii.ζῶ.ſcri.ξῶ. m c.v.xxviii.
poſt.cus, adde cum.ῡ.c.vi.viiii.poſt prius adde in.&
xiiii.poſt rit,adde ῡ.excepta. n c.i.σαι.ſcri.εαι.c.iii.iii
ſcri.addita.&.xxv.ſcri.τύπτεσθε,τύπτεσθαι.c.v,xx.ſcri.ἐλε
λείφει.&.xxi.ἐλελείφει.c.viii.xx.poſt λειβομένου adde.τοῦ
καὶ ἐπὶ τῶν ὁ λελειβομένος. ἡ λελειβομένη. τὸ λελειβομένον.
o c.ii.xxviii.ſcri.μετὰ β. c.iii.liiii.ſcri.ἠλύθειν.c.v.xxiiii.
dele primum ἐτμήθην.c.vi.viiii.ſcri.σταυρήσομαι σταυροῦμαι
c.vii.xxxv.ſcri.dicendum eſt.c.viii.xxiiii.ſcri.χαρακτηρι
στικὸν.ε. p c.i.xl.poſt ποιήσομεν adde, καὶ ἀττικῶς ποιήσει
αν.c.ii.xxxiii.ſcr.barytonorũ & xli.ἀφαιρέσει.c.vi.xxviii
χαρακτηριστικὸν.c.vii.liiii.poſt.βεβόηθον.adde, βεβοήμεθα
βεβόηθε.βεβόηνται.c.viii dele primũ uerſum, eundẽmq;
ſcri.poſt dictionẽ ὤμνυον.uerſu.liiii. q c.i.xlii.ſcri.βοάε
σθαι.ᾶσθαι.c.iii.liiii.ſcri.χρυσόντοιν ὠτοῖν.χρυσόντοιν ὤτοιν.c.vi.l.
ſcri.τιθέασι. r c.v.xliiii.ſcr.δεδόμενος δεδομένη.c.vi.xxiiii
ſcri.ζώννυμι.c.vii.xxvii.dele totũ græcũ poſt ὀρέγνυμι.
uſq;,ſunt & quædã. s .i.xxviiii.poſt cũ, adde à.et.xl.
ἐτίφθη ſcri.ἐτίθην.c.iii.xiii.ſcri.μελανύδρου. t .c.i.v.diri
ge totũ ſic.quoniã,cũ cætera cõmunia ſint ptõ paſſiuo
uerborũ in μι cũ ptis barytonorũ &cætera,&.li.poſt τὶ

θεοῦ adde πῖθον. c.iii.xiii.scri. μ̄ declinatiuū. & xxviii. dele ℭ. & scr. παρακειμένου. c.iiii.xlv.scr. θήσοιατορ. c.v.xlviii. ἐστάκει scri. ἐστήκειτε. c.vi.xx. scri. τύπτε. & xlviiii. scri. μετὰ στήσειν. & uer. l. η. in α. in dele in. u c.i.xliiii. dele μέσα & scri. ἐνεργητικά. c.ii.xliiii. scr. δίδοσθαι. & xlviiii. scr. ἔδου ἴδον. c.v vi. q̄ a coib⁹. c.vi.32. scr. εἰσί. c.viii.xxxv. πλὴν scr. πλεονασμῷ. x c.ii.xlv. πλὴν scri. πλεονασμῷ. c.iiii. xliii. scri. καθῖασι & καθιᾶσι. & uer. sequenti μεθῖασι & μεθιᾶσι. c.v.xi. scri. σφᾶς & xlviii. πλὴν scri. πλεονασμῷ. c.vii. uer. primo. scri. in usu tñ. & xxi. scr. ἀπὸ τοῦ ἱέω & xxxii scri. ἱέμην, ἵεσο. y c.iiii x. scri. ἵσαμι & xxii. post, quæ, adde παροξύτονα & xxv. scr. accentū. c.v.viii. scri. ἵστημι. & xxx. post polysyll. adde in. c. vii.xxxi. post enim adde in. & xlv; scri. ἐπίστασαι. z c.i. l. scri. huic loco īserere. c.iii.liii. dele διὰ τοῦ η̄ & c.iii.iiii. p⁹ πεθναύτος, adde ἀπὸ τοῦ πένημι. τοῦτο δὲ. c.v.xiiii. scri. nō ē in usu. c.vi. dele ὑπεσχόμην & scri. ἤνεγκα. [illegible] β̄ ἤνεγκον. c.vii xxxv. scri. ꝓpriū supās. c.viii.xvii. scri. neutrū ī. & c. v.xxxii. post ἰσάργος. adde [illegible]. c.viii.xli. οὗτινος. A c.i.xiii. scri. Πρόγον. & xxiiii. scri. nec altera ab altera. & xxxvi. scri. & hæc oīa & xxxviiii. scri. ut ἐμὸς ἐμοῦ ἐμῷ ἐμὸν sicut. c.ii.xxxv. post ἐμοῦ. adde καὶ μοῦ. & xxxviii. scri. κατὰ ἀποκοπὴν. c.iii.l. post ἐκάτερα adde τουτο καὶ τουτί. [illegible] τουτί του τουτουί. c.vi.viii. scri. ἀργύρεον & xli. scri. τὴν ἀττικὴν & xlv. scri. ἐπὶ τοῦ βασιλέως. c.viii.iiii. scri. ut αἱ γάρ σοι αἷμα κελαινόν. & xvi. post ποιητικῶς adde καὶ περίειμι νοῦν. B c.iii iiii. scri. πέρυτως. c.iiii.vii. scri. in penul. ō in ᾱ. c.v.xlii. scri. idest subcōtinuatiuæ & xlvii. scri ἆρα. c.vi.xvii. scri. ὑπῆρχε tertia ꝑsona. & xxiii. scri. αὐτὶ τοῦ ἐὰν. & xxviiii. scri. αὐτὶ τοῦ

ἐῆς.c.vii.vi.postq̃ adde, diu.&.xii.ἰδὲ scri.ἠδὲ c.x.viii.scri.αὖ παθοσ & uersu sequenti scri. ægisthus, & uersu xiii.dele totum græcum usq; ad ὡς τὸ δἰθέως.

754